БАРОИ ЛЕГИОНЕРИ МАН

Пер

Корнелиу Зелеа Кодреану

Корнелиу Зелеа Кодреану

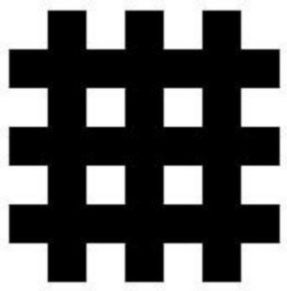

Аломати легион

ИНДЕКС

барои легионерхо

ГУЗАШТАН БА ХАЁТ

Дар чангали Добрин
дар университети Яссы
революция тайёр карда мешавад
Гвардияи миллии виҷ дон
    Константин Панку И
    Ишғ оли Агентии монополияи давлатӣ аз ҷ ониби посбони виҷ дон
    Миллӣ Парчами се ранга дар болои осори Николина
    Социализми миллим христианӣ иттифокхои касаба
    Миллатҳо Эътиқ оди сотсиализм
    миллӣ-христианӣ
    Портрети хакикии вазъияти соли 1919
    Рохбарони коргарони Румыния
Муносибати матбуоти яҳудӣ
Аввалин Конгресси студентон баъд аз ҷанг
Кушода шудани университети Яссы дар тирамохи соли 1920
Соли донишгоҳ 1920-1921
    Аз университети Ясси абадан хориҷ карда шуд
    Шӯ рои факултети ҳуқ уқ шиносӣ
Соли донишгоҳ 1921-1922
    Президенти Ассотсиатсияи донишҷ ӯ ёни ҳуқ уқ
    Боздид аз Донишгоҳи Cernauti
    Баррасии "Apararea Nationala"
    Таъсиси Ассотсиатсияи донишҷ ӯ ёни масеҳӣ вазифаи
    фахрӣ
    Дар охири таҳсил дар донишгоҳ
    Тобистони соли 1922
    Дар Германия

ХАРАКАТИ ТАЛАБА

10 декабри соли 1922
"Numerus Clausus"

ПРОБЛЕМАИ ЯҲУДӢ

шумораи яҳудиён

    Проблемаи замини Румыния
    Проблемаи шахрхо
    Проблемаи мактаби Румыния
    Проблемаи синфи хукмрони Румыния
    Проблемаи маданияти миллӣ
Бозгашт ба Руминия дар
    Ясси

дар Бухарест
дар Клуж
Ассамблеяи Ясси 4 марти соли 1923 таъсисёбии Лигаи мудофиа миллӣ , 4 марти соли 1923 81
Дигар ташкилотҳои зиддисемитӣ ва миллатгаро
«Фассияи миллии Румыния» ва «Амали Румыния»
Тағйир додани модда. 7 Конститутсия
Аввалин ман
Боздошти бузургони Руминия 1879
Василе Конта
Васил Александри
Михаил Коғалникану
Михаил Эминеску
Ион Гелиаде Радулеску
Богдан Петрисейку Хаждеу
Косташе Негри
AD Ксенополь
Корпартоии умумии студентон дар мохи июни соли 1923 давом дорад
Накшахои иудаизм ба мукобили миллати Румыния
Ба мукобили халки Румыния
Ба мукобили сарзамини Румыния
Ба мукобили харакати студентон
Далелҳо ва муносибатҳои яҳудӣ
Съезди рохбарони харакати студентон
Конгресси ЛАНК дар Кампуль-Лунг
Участкаи студентон октябри соли 1923
Дар зиндони Вакарести
Дар берун
Фулуси Моти барои донишҷӯ ёни Вакарести
Андешаҳои ҳаёти нав
Бунбасти сиёсатмадорон
Интиқом аз хиёнат ва доварӣ
дар Яссы

СОЛИ ИМТИХОНХОИ БУЗУРГ

Хонаи маданияти масеҳиён
Майдони аввалини кор
зарбаи нав
Аз зарбаҳо дар боғ сарнагун шуд
Дар болохона дар бинои шаҳрдорӣ
Дар кӯ ҳи Рарау
Дар кӯ ҳи Рарау
иштироки ман
Мурофиаи Мота-Влад
Дар атрофи он чизе, ки дар боғ рӯ й дод
Суханони профессор АС Куза
Маҷлисхои эътирозӣ ба мукобили Мансиу
Тафтишоти маъмурӣ таъин шудааст
рӯ зи марговар

Ду мақола дар бораи парвандаи Мансиу
Гуруснанишинӣ
Дар Галата танҳо
Ҳукм ба Фоксани интиқол дода мешавад
Дар Турнул-Северин
Ҳукм
Бозгашт ба Яссы

ИЮНИ СОЛИ 1925 — ИЮНИ СОЛИ 1926

Издивоҷи ман
Маросими таъмид дар Сиорасти
Пас аз як сол кор боз давом мекунад
Хавфҳое, ки ба ҳаракати сиёсӣ таҳдид мекунанд
Танқиди роҳбар
Ҳодисаи виҷдон
Дар Фаронса дар мактаб
Дар Фаронса дар
мактаб интиҳоботи умумӣ
дар хона дар Альп
Дар Пине-д'Уриаж дар байни деҳқонони француз
Дар Бухарест - Лигаи миллии дифоъи масеҳӣ ба ду тақсим шуд
Муносибати ман ба ин вазъият

ЛЕГИЯИ АРХАНГ МИКАЙЛ

Легиони Микоил Архангел
Материя бар зидди Рӯҳ
Сабаб
зидди хиёнат
Оғози ҳаёти легионерӣ барномаи
мо
Ҷиҳатҳои ҳаёти ҷамъиятии Румыния
Тарсҳои мо дар пеши ин ҷаҳон
Марҳилаҳои инкишофи
Легион "Памантул"
Страмосек"
Мундариҷаи нашри якум
Принсипҳои асосии этикаи легионерӣ Бепарвой
ба ҷанг
Бепарвой ба ҷанг
Мубориза барои нигоҳ доштани баррасии мо
Дигар номҳое, ки дар нашрияҳои аввали баррасии мо
пайдо шудаанд, амали мо аз берун дида мешавад
берун аз шаклҳо
ҳаракатҳои миллӣ ва
диктатура ибтидои

созмони савгандҳои
Аввалин легионерҳо
ҷ анги нав
Мушкилоти намуди моддӣ
Тобистони
1928 Мубориза бо камбизоатӣ

Профессор Гаванескул халтаи хокро мегирад
Аввалин ассамблеяи роҳбарон ва ташкили сенати легионерҳо

БАРОИ ОММАХОИ МАШХУР

дар байни ангезаҳо
дар байни ангезаҳо
Қарор дар бораи рафтан ба омма
15 декабри соли 1929
Дар Трансильвания, дар Лудосул-де-Муреси Бессарабия
Боз дар Бессарабия
Мушкилот дар Марамурес
Раҳпаймоӣ ба Бессарабия манъ аст
Суиқасд ба ҷ они вазир Ангелеску

Барҳам додани легион Михаил Архангел ва ҳабс
ордер барои гвардияи оҳанин
Ҳукм
Ҳаракати легионерӣ дар интихоботи аввал
Маъракаи Неамт

ДЕМОКРАТИЯ БА ЗИДДИ МИЛЛАТ

дар парламент
Мушоҳидаҳои гуногун дар бораи демократия
Интихоб, интихоб, ирсият
Индивидуалӣ, коллективи миллӣ, миллат — миллат
Ҳадафҳои олии миллат
Монархия ва қ онуни монархия
Ҷанги Тутова
Барҳам додани дуюми гвардия
интихоботи нави умумӣ
Дар парламент бори дуюм
Вазъияти ташкилоти легионерӣ дар солҳои 1932—1933

ТАЧОВУЗИ КАЛУМНАЛӢ

"Ҳаракати анархӣ ва террористӣ "
"Гвардияи оҳанӣ дар хидмати
Фрейнерс» «Гвардияи охан дар хизмати
гитлерчиён Дар Расинари пулхои калбакиро чоп мекунад.

Machine Translated by Google
Машина аз ҷониби Google тарҷума шудааст

дастаи марг дар Теиус

модари Висани

~~Ҳизби либералӣ барои нест кардани он масъулиятро ба дӯш мегирад~~

Рафикони гвардиячиёни охан

Дар ин ҷилди достони ҷавонии ман дар бар мегирад, ки аз 19 то 34 сола, бо хиссиёт, эътикод, фикр, кирдор ва хатоҳои шумо.

Корнелиу Кодреану

6 декабри соли 1935.

Каннен Силва

ЛЕГИОНЕР

,

Ман барои оилаи легионерҳои мо менависам. Барои хамаи легионерхо: онхое, ки дар кишлокхо, дар заводхо ва университетхо. Ман ба ягон қоидае, ки ба муаллифони китоб гузошта шудааст, аҳамият намедиҳам. Ман вақт надорам. Саросема дар майдони набард, дар байни хучумхо менависам. Дар ин соат моро аз хар тараф ихота кардаанд. Душманон хиёнаткорона ба мо ҳамла мекунанд ва хиёнат неш мезанад мо.

Ду сол моро занҷири сензураи бадном баста буд. Ду сол аст, ки номи мо ва легионерро матбуот танҳо барои таҳқир таҳаммул мекунанд. Борони хиёнат ба сари мо меборад, вақте ки душманонамон шодӣ мекунанд ва марги моро интизор мешаванд. Аммо ин рыцархои тарсончак, инчунин хо-чагони худ, дар хакикат, пеш аз дама боварй хосил мекунанд, ки хамаи хучумхое, ки онхо ба барбод додани харакати легионерй умед баста буданд, тамоми фитнагарй ва кушишхои ноумедонаи онхо бенатича мемонанд.

Легионерҳо намемиранд. Онҳо ростқавл, ғайриманқул, мағлубнашаванда ва ҷовидона ба назар мерасанд, ки ҳамеша бар ларзишҳои беқуввати нафрат ғолибанд.

*

– –

Фикре, ки дар дуньёи гайриле-гионерй бо сатрхои баъдй ба вучуд омадааст, барои ман ахамияте надорад ва таъсири он ба он чахон бароям манфиатдор нест.

Ман он чизеро мехохам, ки шумо, аскарони дигар уфукхои Румыния, хангоми хондани ин хотирахо дар онхо гузаштаи худро дарк кунед ва чангхои худро ба хотир оваред; азобу укубатхоеро, ки ба халки мо додаед, аз нав зинда кунед; Бигзор дилҳои онҳоро аз оташ пур кунед ва дар ҷанги сахту одилона устувор бошед, ки ба он машғулед ва ҳамаи мо ба пирӯзӣ ё мурдагон амр шудаем. Ҳангоми навиштан ман дар бораи ту фикр мекунам.

Аз шумо, ки мурдан хоҳед, таъмиди маргро бо оромии аҷдодони Фракия қабул мекунед. Ва шумо, онхое, ки бояд аз болои мурдагон ва кабрхои онхо кадам гузоред, байракхои галабаи Румынияро дар дасти худ доред.

ГУЗАШТАН БА ХАЁТ

ДАР ЧАНГАЛИ ДОБРИН

Ана, мо дар нимаи дуйуми бахори соли 1919 дар чангали Добрина, ки дар баландии атрофи Хусӣ посбонӣ мекунад, чамъ омадаем.

Ташкили Тандурустии Ҷаҳон? Гурухи кариб 20 на-фараи хонандагони синфхои боло, дуюм, наврасон ва калонсолон. Ман ин рафиқони ҷавонро барои муҳокимаи як мушкили ҷиддӣ ҷамъ овардам, гарчанде ки ҳаёти мо нав оғоз шуда буд. Агар большевикон ба мо хучум кунанд, мо чӣ кор мекунем?

Фикри ман, ки дигарон ба он розӣ буданд, чунин буд: агар кушунхои большевикон аз Днестр убур кунанд, пас Пруть, ки ба минтакаи мо мерасад, мо итоат намекунем, балки дар чангал мусаллах панох мебарем; мо дар он чо маркази амалиёт ва муковимати румыниро ташкил карда, бо амалиёти мохирона душманро торумор мекунем; мо рухи итоат накарданро нигох медорем ва дар байни оммахои Румыния дар шахрхо ва шахрхо шарораи умедро зинда нигох медорем. Хама дар байни чангали бостонӣ савганд ёд кардем. Ин чангал як гушаи чангали машхури Тигецю буд, ки дар тамоми таърихи Молдавия дар пайрахахои онхо бисьёр душманон бо марги худ дучор омада буданд.

Мо тасмим гирифтем, ки аслиҳа ва лавозимоти ҷангӣ ба даст орем, махфияти комилро нигоҳ дорем, дар он ҷо дар ҷангал машқҳои разведкавӣ ва ҷангӣ гузаронем ва фронте таъсис диҳем, ки ниятҳои моро пинҳон мекунад. Мо ин фронтро ба осонӣ ёфтем ва дере нагузашта онро ба амал овардем: иттидодияи миллӣ-мадании студентони кол-лечи Хуси, ки мо онро «Михайл Когалницану» меномидем. Он аз ҷониби директори коллеҷ тасдиқ карда шуд. Баъд дар шахр вохурию лекцияхо сар кардем. Мо дар назди омма бо кори муқаррарӣ сару кор доштем, дар ҳоле ки мо дар ҷангал машқҳои ҷангиро тақлид мекардем. Дар ин унвонҳо дар ҳама ҷо силоҳ пайдо кардан мумкин буд, аз ин рӯ тақрибан дар ду ҳафта мо ҳама чизеро, ки лозим буд, ҷамъ кардем.

*

– –

Он вакт дар мамлакат чунин вазъияти бесарусомонӣ хукмфармо буд, ки мо гарчанде кудакони то 18-соларо нагз мефахмидем. Ҳама дар бораи инқилоби болшевикӣ фикр мекарданд, ки он ҳамагӣ чанд қадам дуртар аз сарҳад идома дошт.

Дехконон ба ин мавчи харобӣ беихтиёр мукобил баромад, вале тамоман номуташаккил, мукобилати чиддӣ нишон дода натавонист. Аммо коргарони саноат ба суи коммунизм бо камоли майл пеш мерафтанд, аз матбуоти яҳудӣ ва умуман аз ҷониби тамоми яҳудиёни шаҳрҳо ба таври муназзам парастиши ин ғояҳоро ғизо медоданд.

Хар як яхудӣ, савдогар, интеллигенция ва ё капиталист-банкир дар доираи фаъолияти худ агенти ин идеяхои революционии зидди румынӣ буд.

Интеллигенциям Румыния карор надод, аппарати давлатӣ бетартиб буд. Дар ҳар лаҳза оташфишонии дохилии чанд унсури муайян ва муташаккил ё ҳамлаи Днестрро интизор шудан мумкин аст. Ин амалиёти беруна, ки бо амалиёти гуруххои дохилии яхудию коммунистӣ мувофик карда шуда буд, ки метавонистанд ба мо зарба зананд, купрукхоро вайрон кунанд ва захирахои лавозимоти чангиро тарконанд, он вакт такдири моро хамчун халк хал мекард. Маҳз дар ҳамин шароит андешаҳои мо, дар ноороми, ки ба зиндагӣ ва озодии кишвари навбунёди мо дар охири ҷанги сахт банд буд, дар шуури ҷавонии мо идеяе сабзид, ки моро ба қасам ёд кардан дар ҷангали Добрина бурд. .

Ман панч солро дар Академияи харбии Манастиреа Деалулуи (Клоист дар теппа), ки дар он чо сари Михаэли Валиант дар зери назари Николае Филипеску истирохат мекунад, кор кардам. Дар он ҷо бо фармони майор, баъдтар полковник Мареэл Олтеану, фармондеҳи мактаб, капитан Вирҷил Бадулеску, лейтенант. Эмил Паланжену ва таҳти роҳбарии омӯзгорон ман таҳсилоти сахти ҳарбӣ ва эътимоди солим ба қудрати худ гирифтам.

---

*Собик вазири Девони (1900-1913), ки Академияи Милитарро таъсис додааст, номи ӯро овехтааст... (Шарҳи тарҷумон).

Дарвоқеъ, таҳсили ҳарбӣ тамоми умр бо ман хоҳад буд. Тартиб, интизом, иерархия, ки аз хурдсолӣ дар хуни ман ташаккул ёфта буд, якчоя бо хисси шаъну шарафи солдатӣ риштаи рохнамо барои тамоми фаъолияти ояндаам хоханд шуд. Дар ин ҷо ҳам ба ман кам сухан гуфтанро ёд доданд, ки ин далеле, ки баъдтар маро ба нафрат ба "чаттер бокс" ва бисёр сӯҳбат кардан водор мекунад.

Дар ин ҷо ман омӯхтам, ки хандакро дӯст доштан ва меҳмонхонаро нафрат кардан.

Мафҳумҳои илми ҳарбӣ, ки дар он вақт гирифта будам, маро водор мекунанд, ки баъдтар ҳама чизро аз призмаи ин илм баҳо диҳам. Ин парастиши эњсоси шаъну шарафи инсонї ва њарбї, ки дар он афсарон маро тарбия кардаанд, дар дунёи бе номус ва беобруї бароям душворї меовард ва маро ба ранљу ранљ меовард.

Ман тобистони соли 1916-ро дар хонаи Хуси гузарондам.

Падарамро дар давоми ду соли охир ба сафи армия даъват карданд ва бо полк ба Карпат рафт. Шабе модарам маро аз хоб бедор кард ва гирякунон худашро убур карда гуфт: «Бедор шав, дар тамоми калисоҳо ҳама зангӯлаҳо садо медиҳанд» . 15 августи соли 1916 иди Санта-Мария буд. Ман фахмидам, ки сафарбаркунӣ фармон дода шудааст ва дар хамин вакт армияи Румыния аз куххо гузаштааст.

Аз эҳсосот фаро гирифта, тамоми баданам ба ларза даромад. Пас аз се рӯз ман бо хоҳиши худам, ки ман ҳам дар сафи ҷанговарон бошам, аз паи падарам аз хона баромадам. Нихоят, баъд аз саргузаштхои бисьёр ба полке, ки падарам дар он рота фармондехии полки 25-уми пиёдагарди полковник В.Пипереску буд, вакте ки вай дар водии Ойтуз ба Трансильвания пеш мерафт, расидам. Бадбахтии ман бузург буд, зеро ҳамагӣ 17-сола будам, командири полк маро ҳамчун ихтиёрӣ рад кард. Бо вучуди хамин хам дар пешравӣ ва акибнишинӣ аз Трансильвания иштирок доштам ва 20 сентябрь, вакте ки падарам дар болои Совата, дар кухи Церес-дому ярадор шуда афтод, пеш аз хучуми душман ба у фоиданок будам. Ҳарчанд захмӣ шуда бошад ҳам, ӯ аз эвакуация кардан худдорӣ кард ва ротаи худро тавассути ақибнишинӣ ва баъдтар ба ҷангҳои шадиде, ки дар Оитуз ба амал омад, бурд. ,

Як шаб, соати ду ба полк фармони пеш рафтан гирифт. Офицерон аскарони чамъшудаи худро дар хомушӣ мисли мазори канори рох аз назар гузаронданд.

Аз падарам хоҳиш карданд, ки ба полковник хабар диҳад. Пас аз чанде баргашту ба ман гуфт: «Оё ба хона равӣ беҳтар нест? Ба наздикӣ мо дар ҷанг мешавем ва хуб нест, ки ҳарду дар ин ҷо мемирем, зеро он вақт Модар бо шаш кӯдаки хурдсол бе пуштибон мемонад. полковник ба ман занг зада гуфт, ки намехохад масъулияти дар ин чо дар фронт монданашро ба душ гирад. "

Дидам, ки дилаш ба шубха афтодааст: вай дудила мекард, ки дар нисфи шаб, дар роххои кушоду номаълум, 40 километр дуртар аз рохи охани наздиктарин маро танхо гузорад.

Вале исрори уро дида, ман карабин ва ду патронамро тоб дода, дар баробари пеш рафтани колоннахои полк дар хомушӣ ва торикии шаб гайб заданд. Дар лаби ҷӯй танҳо мондам, аз ин рӯ ба сӯи марзу хонаи кӯҳна равон шудам.

Вакте ки баъди як сол, 1 сентябрь ба омузишгохи харбии пиёдагарди Ботосани дохил шудам, хануз дар бораи ба фронт рафтан фикр мекардам. Дар ин чо ман маълумоти харбӣ ва дониши худро аз 1 сентябри соли 1917 то 17 июли соли 1918 дар ротаи фаъоли мактаби харбӣ тамом кардам. Чор офицери мухтарам полковник Славеску, капитан Циуреа, лейтенант. Флорин Радулеску ва майор Стефлеа кадамхои маро дар роххои чанг ва фидокорӣ барои ватанам хидоят карданд.

Боз як соли дигар гузашт — соли 1919 сулху осоиш овард ва мо, бачахои халокшаванда, хар як ба хонаи худ пароканда шудем.

Падарам муаллими мактаби миёна буд, ки як умр мубориզи миллатчигӣ буд. Бобои ман муҳандиси хоҷагии ҷангал буд, бобои бузургворам. Мардуми миллати ман аз аввал дар ҳама давру замонҳои душвори таърихӣ мардуми ҷангал ва кӯҳистон буданд. Аз ин чост, ки тайёрии чангии ман ва хуни рагхои ман дар кирдори Добрина накш бастааст — зухуроти соддалавхӣ — кайди чиддие, ки синни чавонии мо онро пешгуӣ намекард.

Дар он лахзахо мо бо маслихат ва тачрибаи онхо дар дил хузури хамаи гузаштагони худро, ки барои Молдавия дар хамон роххое, ки душманон хеч гох набурда буданд, хис мекардем.

ДАР УНИВЕРСИТЕТИ ИАСИ

СЕНТЯБРИ СОЛИ 1919

Тобистон гузашт. Ман дар тирамоҳ дипломи бакалаврӣ *-ро хатм кардам ва гурӯҳи мо аз ҳам ҷудо шуд ва ҳар кадоми онҳо қадамҳои худро ба сӯи донишгоҳ равона карданд. Дар бораи Добрина мо танхо хотирахои мухофизати мамлакати худро аз мавчхои тахдидкунандаи адоват, ки аз дохил ва берун аз сархадхои мо ба амал омада буданд, нигох медорем.

Ман Ҳусро дар ин чорроҳа барои ҳар як ҷавон мемондам, аризаи донишгоҳ, аризаи деринтизори донишгоҳ! Ҳамчун омодагӣ ман сармояи дониши дар коллеҷ гирифташуда доштам, адабиёти ҳассос ва ё таҳрифи рӯҳонӣ, ки ҳоло дар солҳои ташаккулёбии донишҷӯи мактаби миёна чунин ҷои муҳимро ишғол мекунад - ба бадбахтии ӯ - ки ман чашидан надидаам. Гайр аз адабиёти мукаррарии классикони румын, ман хамаи маколахои «Семанаторул » («Коранда») ва Неамул Романеск («Халки румын»)-и Н. Иорга ва А.С.Кузаро хондам. Падарам инҳоро дар қуттиҳои болохона дошт. Ман дар вақти холӣ ба он ҷо рафтам, то бо ин адабиёт машғул шавам. Мохияти ин маколахо ба таври олӣ ифодаи се идеали хаётии халки румынро дарбар мегирифт:

1. Муттахид шудани халки румын.
2. Баланд бардоштани сатҳи деҳқонон тавассути ислоҳоти замин ва ҳуқуқҳои сиёсӣ
3. Ҳалли масъалаи яҳудиён.

Дар куртаҳои ҳама нашрияҳои миллатгаро дар он вақт ду максим чоп шуда буд:

«Румыния аз румынхо, танхо румынхо ва хамаи румынхо» . — Н.Иорга.

«Миллат неруи созандаи маданияти башар, маданият неруи созандаи миллат аст» . - AC Cuza.

Ман ба Ясси бо эхтироми бузург наздик шудам — Ясси хамаи румынхоро дуст медошт ва мефахмид, шахреро, ки хама мехоханд аз он дидан кунанд.

Бисёре аз шаҳрҳои Моидавиа баъзе пораҳои шӯҳрат доранд. Мо наметавонем номҳоро талаффуз кунем: Хотин, Барлад, Васлуй, Тигина, Сетатеа-Альба, Сорока, бе эҳсоси рӯҳи мо.

Аммо, пеш аз хама, Сучава ва Ясси пайдо мешаванд.

Сучава, такьягохи Стефани Бузург; ва Ясси, шахри Куза-вода, — шахри Иттифоки соли 1859, ки бо ташкил ёфтани университет ба шахри чавонон ва орзухои начиби он табдил ёфт.

Дар Ясси зиндагӣ мекарданд: Мирон Костин, Бо дан Петрисейку Хасдеу, Михаил Эминеску, Ион Креанга, Василе Александри, остаче Негри, Якоб Негрузци, Михаил Когалничеану, Ситнион Барнутиу, Василе Конта, Н. Иорга, Ион Гаванескул. Дар ин чо хамчун машъал дар иктисоди сиёсй, шахсияти бузурги профессор Куза медурахшад. Университет мактаби миллатчигй гардид; Ясси, шахри пешравии бузурги Румыния, бузургии миллй, идеалхо ва саъю кушиши мо. Гамгинии соли 1917 бузург аст, ки дар ин чо, дар соатхои душвори худ рухи азобкашидаи шох Фердинанд панох ёфт; бузург барои такдири худ дар соли 1918 шахри иттифоки барои хамаи румынхо; бузург барои гузаштаи бузурги худ ва бузург барои фоҷиаи ҳозираи он - барои шаҳри чил калисо - ҳар рӯз дар зери ҳамлаи яҳудӣ яҳудӣ фаромӯшшуда мемирад, чунон ки Рим, ки дар ҳафт теппа сохта шудааст, шаҳри абадии Румыния аст ва боқӣ мемонад.

Чӣ хотираҳои олиҷаноб!

Дар ин ҷо бори аввал он байтҳои ҳамоҳанги Александри шунида шуданд:

* Пеш аз хатми мактаби миёна имтиҳони ҳамаҷониба талаб карда мешавад. (Tr.)

«Руминхои аз хама
пар, биёед, даст ба даст
гирем» .

Дар ин чо, чун дар хеч кучо, студент худро дар фазо дар болои Ясси сокит, бо даъватхои пурасрор ва бо такони мукаддаси он рухи ниёгонамон хис мекунад. Студент Ясси дар хомушии шаб гуё аз дард девона шуда бошад, арвохи Михаил Эминескуро аз кучахои ка-чори шахр давида, чун арвох нола мекунад, мешунавад:

«Касе, ки бегонаро ҷиддӣ
қабул кунад, Дилашро
сагҳо бихӯранд, хонаашро
партовҳо бихӯранд.

Ин шаҳрест, ки ман тирамоҳи соли 1919 бо эҳтироми амиқ наздик шудам ва онро аураи бузурги худ ҷалб карда будам, аммо инчунин ба он ҷое ки ман бист сол пештар таваллуд шудаам, ба он ҷое ки ман ба дунё омадаам, ба он ҷое буд. Ва мисли хар як тифл ман аз дидану бусидани ватанам дилгир шудам.

Ман ба факултети ҳуқуқшиносӣ дохил шудам.

Университети Яссы, ки дар солхои чанг баста шуда буд, як сол пеш аз нав кушода шуд. Донишҷӯёни собиқ, ки ҳоло дар синфҳои болоӣ баргаштаанд, ба миллатчигии анъанавии ҳаёти донишҷӯии пеш аз ҷанг часпидаанд. Онҳо ба ду лагер тақсим шуданд. яке дар тахти рохбарии Лабуска дас Картас ва дигаре бо сардории Нелу Ионеску аз Лон.
Ин гуруххо, ки шумораашон кам аст, аз оммаи бенихоят зиёди талабагони яхудй, ки аз Бессарабия ба мактаб меомаданд, хамаи агнтато-рон ва пропагандистом коммунистонро фаро гирифта буданд. Профессорони донишгоҳ, ба истиснои як гурӯҳи хеле маҳдуде, ки ба онҳо А.С Куза, Ион Гаванескул ва Корнелиу Сумуляну сарварӣ мекарданд, партизанҳои ҳамон ақидаҳои чап буданд. Профессор Поль Бюжор, ки яке аз намояндагони аксарият аст, дар тамоми сенати мамлакат хеле азиз изхор намуд: «Нур аз Шарк, яъне аз он тарафи Днестр меояд.

Чунин муносибати омӯзгорон, ки ҳар гуна ғоя ва ё ёддошти миллатгароиро «ваҳшиёна» медонистанд, боиси тамоман гумроҳии донишҷӯён гардид, ки баъзеҳо ошкоро аз болшевизм ҷонибдорӣ мекарданд, баъзеи дигар – аксарият
мегуфтанд: «Чӣ хоҳӣ, бигӯ, миллатчигӣ аст. чап аз муд» . Гурӯҳи Лабуска , инсоният ҳаракат мекунад комилан ба он самт лағжид. Гурӯҳи Нелу Ионеску, ки ман ба он ҳамроҳ шудам, пас аз чанд интихоботи донишгоҳӣ, ки онҳо бохтанд, бо мурури замон пароканда шуданд.

Пешравии ин идеяхои зиддирумынй, ки аз тарафи оммаи зичи профессорону студентон дастгирй карда шуда, аз тарафи хамаи душманони ягонаи Румыния рухбаланд гардида буд, дар байни студентон ба мукобилияти румынхо дучор наомад. Баъзеи мо то ҳол кӯшиши ба кор бурдани баррикадаҳоро фазои нафрат ва адоват фаро гирифт. Дар кучахо ва ё дар толорхои донишгох хамкасбоне, ки акидаи дигар доранд, "озодии вичдон" доранд ва тамоми шаклхои дигари озодиро таблиғ мекунанд, ҳангоми гузаштан аз паси мо туф мекарданд ва бештар хашмгин мешуданд. Хазорон нафар студентон дар чамъомаде, ки дар он большевизм таргиб карда мешуд, ба Армия, адолй, калисо, точ хучум карданд. Танҳо як иттиҳодия вуҷуд дошт, ки то ҳол хусусияти руминиро нигоҳ дошт: "Аврам Ианку", ки ба буковинҳо ва трансилваниён тааллуқ дорад, таҳти роҳбарии Василе Ласински, донишҷӯ. Университете, ки аз соли 1860 инчониб анъанаи миллатчигй буд, ба макони зидди романизм табдил ёфт.

РЕВОЛЮЦИЯ ДАР ТАЙЁРЙ

Аммо на дар донишгоҳ ин вазъият вуҷуд дошт. Оммаи мехнаткашони Яссы, ки кариб пурра ба коммунизм фу-рухта шудааст, ба таркиши революция тайёр буданд. Дар заводхо кор кам карда шуд. Соатхо мачлису машваратхо гузаронданд; бештар дар бораи сиёсат, на кор.

Мо худамонро аз руи план ва тартибот мунтазам саботаж дидем: «Машинахоро вайрон кунед, вайрон кунед, вазъияти бадбахтии умумии моддиро ба вучуд оваред, ки боиси оташи революция мегардад» . Ва, дар ҳақиқат, ҳар қадаре, ки ба ин амр итоат кунанд, ҳамон қадар бадбахтиҳо паҳн мешуданд, гуруснагӣ таҳдид мекард ва дар рӯҳи издиҳом исён меафзуд.

Дар хар се-чор руз дар кучахои Яссы намоишхои калони коммунистон барпо мегар-данд. Он 10—15 хазор нафар коргарони гуруснагй манёвр карданд. ки аз тарафи дасти чинояткоронаи яхудиёни Москва, дар кучахо дар вакти суруди интернациона-лй фарьёд мезад: «Подоль бар подшох !» . «Лахф бод армия! Ва дар даст шиорхое, ки дар онхо «Зинда бод революциям коммунистй! «,» Зинда бод Россиян Советй! "

Агар инхо голиб мебуданд, оё мо акаллан Румыния медоштем, ки ба он режими коргарии Румыния рохбарй мекард? Оё коргарони Румыния устодони мамлакат мешуданд?
Не! Рӯзи дигар мо ғуломи ифлостарин зулм: зулми талмудӣ ва яҳудӣ мешудем. Руминияи Бузург, пас аз як сонияи мавҷудияти Ҷес, фурӯ пошӣ мекард.

Мо, халки румын, дар тамоми Сибирь: дехконон, коргарон, интеллигенция — хама бетартибона нест карда мешудем, кушта мешудем ё берахмона бадарга ме-шудем. Замини аз Марамурес то Баҳри Сиёҳ, ки аз Руминия гирифта шудааст, аз ҷониби оммаи яҳудиён мустамлика карда мешуд. Ин аст, ки онҳо бино мекарданд
Фаластини ҳақиқии он.

Ман комилан медонистам, ки дар он соатхо хаёту мамоти халки румын дар зери хавф буд. Ва инчунин яхудиён, ки мехнаткашони Румынияро ба суи революция тела медоданд. Онхо на ба андух, ки дар он лахзахо дили моро фаро гирифта буд, на ба гаму андухи хиёнаткорона дар чашмони мо. Онҳо медонистанд, ки чӣ кор мекунанд. Танхо зиёиёни Румыния бехабар буданд, интеллигенцияе, ки дар рузхои душвор ба мактаб рафта, бояд мардумро равшан мекард, — барои хамин хам интеллигенция буданд, аз вазифаи худ дур буданд. Ин мавҷудоти нолоиқ дар он лаҳзаҳои ҳалкунанда бо як беҳушии ҷиноӣ нигоҳ медоштанд, ки «нур аз Шарқ меояд» . Ба колоннахои революционй, ки аз кучахои хамаи шахрхои мо тахдидона гузаштанд, кй мукобил мебарояд? Донишҷӯён? Не! Интеллигенция?

Не! Полис? Сигуранта *? Инхо наздик шудани колоннахоро шунида, ба вохима афтода, гайб заданд. Ҳатто низомиён натавонистанд садди роҳи онҳо бошанд. Зеро на дар бораи 1000 нафар, балки дар бораи 15 000 нафар, аз 20 000 нафари муташаккил ва гуруснагон гуфта шудааст.

Дар яке аз шабхои серборони тирамохи соли 1919 дар ошхонаи омузишгохи хунармандӣ, ки дар он чо маслихатчӣ будам, як дустам эълони газетаро ба ман нишон дод.

"Гвардияи миллии виҷ дон шоми панҷ шанбе, соати 9:00, 3 Rua ҷ аласа баргузор мекунад Александри"

Ман фавран баромада, бо бесабрии зиёд шитофтам, то дар бораи ин ташкилоте, ки брошюраҳои зиддикоммунистиро чанд моҳ пеш хонда будам, маълумот пайдо кунам ва ҳамроҳ шавам.
Дар ҳуҷ раи кӯ чаи Александри, 3, ки бо курсиҳои навсохт оро дода шудааст, ман дар он ҷ о танҳо як мардро ёфтам. Вай тахминан 40-сола буд, ки бакуввату га-ладор, дар сари миз нишаста, омадани одамонро интизор буд. Сари калон, ду бозуи пурқ увват, муштҳои вазнин, баландии миёна. Вай Константин Панку, президенти Гвардияи миллии виҷ дон буд.

* Хизмати бехатарии Румыния пеш аз дама коммунистон. (Tr.)

Ман худамро муаррифӣ намуда, гуфтам, ки донишҷ ӯ ҳастам ва мехоҳам, ки ба сафи гвардия ҷ анговар дохил шавам. Ӯ маро қ абул кард. Ман дар он мачлис иштирок доштам. Такрибан бист кас иштирок дошт: бастакор Войнеску; Донишҷ ӯ ; кариб чор нафар механизаторони PMC*, ду нафар аз роххои охан; якчанд тоҷ ирон ва коргарон; ҳуқ уқ шинос Виктор Климеску ва коҳин. Вобаста ба ривочи харакати коммунистӣ дар заводу фабрикахои гуногун ва як кисми шахр ва проблемахои ташкили гвардия масъалахои гуногун мухокима карда шуданд.

Аз ҳамон шаб роҳам танг шуд. нисфаш дар чанг дар университет, нисфи дигараш бо Константин Панку, дар байни коргарон. Ман ба ин мард дилбаста шудам ва то замоне ки созмон аз ҳам пош хӯ рд, пайваста зери роҳбарии ӯ бо ӯ будам.

КОНСТАНТИН ПАНКУ

Константин Панку, ки номаш дар лабони ҳар як иасиёӣ дар ҳар ду лагерь буд, аз ҷ ониби румыниҳо бо ваҳшати дигарон гуфта мешуд, зиёӣ набуд.

Вай савдогар, челонгар ва электрик буд. Ӯ ҳеҷ гоҳ аз чаҳор синфи мактаби ибтидоӣ берун нарафт. Вай тафаккури равшан ва мутавозин дошт, ки худаш онро бо дониши муносиб бой кардааст. Бист сол бо мушкилоти коргарон банд буд.
Вай чанд сол боз раиси иттифоки касабаи металлургхо буд. Вай нотики дарачаи якум буд.
Дар минбар, дар пеши назари мардум таассурот бахшид. Вай рӯ ҳ ва виҷ доне дошт, ки рӯ шан буд. Вай ватани худ, аскарон, шоҳро дӯ ст медошт.
Як масеҳии хуб. Вай мушакҳои як паҳлавони сирк ва қ увваи воқ еан геркулӣ дошт.
Иасиён ӯ ро кайҳо боз мешиносанд.

Пеш аз чанг ба Ясси цирк омад, ки дар он намоишхои чангӣ барпо мегардид. Дар байни чанговарон мардони хамаи миллатхо буданд. венгерхо, туркхо, румынхо, русхо ва гайра шабе, ки яке аз онхо хамаи чанговарони дигарро торумор карда буд, дар байни тамошобинон гражданин бархоста, хохиш кард, ки бо голиб чанг кунад. Вай ба ин кор ваколатдор шуд. Либосашро пушиду задухурд сар шуд. дар давоми ду дакика хунарманди цирки Венгрия ба замин афтид, маглуб шуд.
Руминиягие, ки дар байни издихоми пурчушу хуруши издихом галаба кард, гайр аз Константин Панку касе набуд. Аз ин чост, ки вакте ки даъвати у ба чанг бори аввал дар кучахои Ясси пайдо шуд, ахли чамъияти кувва-парастон онро бо камоли боварӣ кабул кард.

Саъю кушиши у як сол давом кард ва баробари зиёд шудани хавфи большевикон зиёд мешуд ва баробари кам шуданаш кам мешуд.

Дар аввал маҷ лисҳои хурд, баъд намоишҳое баргузор мешуданд, ки ба 5, 6, ҳатто 10 000 нафар расид. Онҳо ҳар ҳафта дар давраи муҳим дар Шоҳзода Мирча Холл ё баъзан дар майдони Юнион баргузор мешуданд. дар байни онхо

ки мунтазам баромад мекард, ман буд. Дар ин ҷ о ман дар назди мардум чӣ гуна сухан гуфтанро омӯ хтам.
Бешубха, посбони вичдони миллӣ вичдони румынхоро дар як лахзаи мухнм, дар Ясси барин чои мухим баланд бардошта, онро хамчун садди зидди мавчи коммунистӣ гузошт.

Аммо ин фаъолият на танхо бо Ясси махдуд шуд. Мо ба дигар шаҳрҳо рафтем.
Илова бар ин, рӯ зномаи мунтазам нашршудаи Констиинта («Виҷ дон») бо нидоҳои изтироби худ қ ариб дар ҳама шаҳрҳои Молдавия ва Бессарабия ворид шуд.
Кариб хар руз дар сахро байни ду лагерь задухурди ногузир хунин ба амал омад, ки тарафи мо аз хама бештар ярадор мешуд. Ин вазъияти пуршиддат то бахор давом кард, вале баъди ду галабаи калон аз тарафи мо иктидори хучуми харифони мо хеле кам шуд.

ИШГОЛ КАРДАНИ АГЕНТИИ МОНОПОЛИЯИ ДАВЛАТИИ Гвардиям

ШУРРИ МИЛЛИ

10—11 феврали соли 1920. Дар давоми ду хафта дар бораи корпартоии умумимиллӣ сухан рафт. Муборизаи халкунанда наздик мешуд. дар шахр хабар дода шуд, ки кариб нисфирузӣ дар АСМ ки кариб 1; 000 нафар коргарон бо кор таъмин карда шуданд, корпартой эълон карда шуд, байраци сурх бардошта шуд, симои Подшох фуровард ва дар зери по парма карда шуд,
баъд симои Карл Маркс, Троцкий ва Раковскийро иваз карданд.

Мардуми моро лату куб карданд, механизаторон, аъзоёни гвардия ярадор шуданд. Дар соати 1 руз кариб 100 кас дар штаб чамъ омадем. Чӣ бояд кард? Панку ба музокира баромад. Ду ақ ида вуҷ уд дошт. Баъзехо даъво мекарданд, ки мо бояд ба хукумат телеграммахо фиристода, интервенцияи харбиро талаб кунем. Фикри ман ин буд, ки ҳозирон бояд ба ASM муроҷ иат кунанд ва парчами сурхро дар ҳама гуна хатар партофт. Нуктаи назари ман кабул шуд. Мо байраки худро гирифтем ва дар соати 1 руз бо рохбарии Панку ба болои Лапуснеану ва Пакурари бо суруди Дестеапта-те Романе («Бедор шав, Румыния») ба марш шуруъ кардем.

Дар назди завод дар куча мо якчанд гурухи коммунистонро чудо кардем.
Мо вориди саҳни корхона шудем ва вориди бино шудем, ки равғ ани байрақ ро ба бом бардошта, дар он ҷ о шинондаам.
Аз он чо лекция хондам. Харбиён пайдо шуда, заводро ишгол карданд.

Мо аз сурудхонӣ ақ иб гаштем ва баъд ба қароргоҳи худ баргаштем ва ҳамлаи зудамонро бомуваффақ ият донистем.
Хабари муносибати мо мисли барк аз шахр гузашта рафт, вале корпартой давом кард. Харбиён танхо байракро хифз карда метавонистанд, заводро ба кор андохта натавонистанд. чӣ кор кардан лозим буд? Фикри мо пайдо шуд, ки
ҷ устуҷ ӯ кунем

коргарони шахр барои кушодани завод. дар давоми се руз 400 нафар коргарони нав, ки аз тамоми гушаю канорхои Яссы меомаданд, ба завод дохил шуданд. Ин ба кор шуруъ кард; корпартой барбод рафт. Пас аз ду хафта нисфи корпартофтагон талаб карданд, ки ин кор карда шавад. Бозгашт ба кор.

Ғалабаи мо бузург буд. Кадами аввал ба суи корпартоии умумӣ рад карда шуд. Накшахои консорциуми еврей-коммунистӣ барбод рафтан гирифтанд. Амалиёти мо дар сафхои Румыния хамовозии гарму чушон пайдо карда, рухияи онхоро баланд бардошт.

БАЙРАКИ СЕРАНГАРНА БА КОРХОИ НИКОЛИНА

Маркази пуриктидори коммунистиро рохи охани Румыния дар Николина ташкил дод.
Дар он зиёда аз 4000 нафар мардон кор мекарданд, ки кариб хамаи онхо большевикон буданд. Минтақ аҳои истиқ оматии атрофи ин коргоҳҳо, Подул Рос, Сокола ва Николина, аз ҷ ониби шумораи зиёди яҳудиён забт карда шуданд.
Аз ин чост, ки рохбари харакати коммунистии Яссы доктор Гелертер ва машваратчии у Гелер дар ин чо нуктаи муковимати худро барпо карданд. Аз рузи торумор карда шудани АСМ як мох нагузашта буд ва хамчун аломати огози корпартоии умумӣ ва чанги халкунанда байраки сурх барафрохта, дар болои корхо чилвагар шуд. Корпартой эълон карда шуд.
Хазорон нафар коргарон рафтанд.
Ҳукуматдорон нотавон буданд.

* Агентии давлатии монополия, минбаъд ASM номида мешавад (Tr.)

Мо ба воситаи варакахо хамаи румынхоро ба вохурӣ дар шохзода Мирча Холл даъват кардем. Пас аз суханронӣ мо бо байрақҳои худ аз бино берун шудем ва тамоми мардум ба сӯи Николина равон шуданд. Дар майдони Юнион моро маҳкам боздоштанд, ки ба мо маслиҳат доданд, ки идома надиҳем, зеро беш аз 5000 коммунистони мусаллаҳ интизори мо буданд ва хунрезӣ мешавад.

Ҳамин тавр, мо аз майдони Юнион ба сӯи вокзал рафтем ва дар он ҷо дар болои гардиши мошин ва болои вокзал байрақҳоро овезон кардем. Ҳамин тавр, мо ба қатора савор шуда, ба Николина рафтем. Касе дар вокзал ва дар қатораи Николина тугмаи калидро пахш кард ва ҳама ба кори Николина даромаданд. Мо поён

меравем. Дар мағозаҳо, ҳеҷ кас. Дар яке аз бинохо байраки сурх. Ман дар байни дандонҳоям триколор дошта, ба фирор аз сӯхтор баромадам. Бо душворӣ, чун дар баландие будам, ба бом расидам. Ба бом баромада, ба боло хазида баромадам. Ман парчами сурхро ба даст гирифтам ва дар зери садоҳои бузурге, ки чанд дақиқа давом кард, триколорро бардошта, нигоҳ доштам. Ҳамин тавр, ман аз он ҷо сухан гуфтам. Дар беруни деворҳо, коммунистон, ки шумораашон зиёд шуда буд, мунтазам ба як оммаи паймоне табдил ёфт ва дар шакли таҳдидкунанда пайдо шуд.

Дузахи ракети. Дарун, хуррахси, берун, бусу лаънат. Баъд охиста ба замин фуромадам. Панку ба рафтани мо фармон дод. Аммо дар назди дарвоза коммунистон баромади моро банд карда, нидо мекарданд: «Бигзор Панку ва Кодреану биёянд!» .
Мо аз издиҳоми худ 100 фут пештар қадам зада, сӯи дарвоза равон шудем.
Дар мобайн Панку, дар тарафи росташ савдогар, Маргарин, бо ман дар тарафи чап. Мо харсе дастонамонро дар кисаи таппонча нигох дошта, чизе нагуфта пеш мерафтем.
Онхое, ки дар назди дарвоза буданд, хомуш ва хомуш моро тамошо мекарданд. Ҳоло ҳамагӣ чанд қадам дур будем. Ман интизор будам, ки садои тир аз гӯшам мегузарад. Вале мо бевосита ва катъй пеш меравем. Бо вуҷуди ин, ин лаҳзаи хеле ғайриоддӣ ва ҳаяҷоновар буд. Мо ҳоло ҳамагӣ чанд қадам дур будем. Коммунистон ба мо кушода рафтанд! Кариб дах метр дар байни онхо мисли кабр хомушона рох мерафтем. Мо на ба чап ва на ба рост менигарем. Ҳеҷ чиз шунида намешуд, ҳатто нафаскашии инсон. Мардони мо аз паси мо рафтанд. Аммо вакте ки онхо гузаштанд, хомушӣ вайрон шуд. Лаънат бо таҳдиди ҳарду ҷониб оғоз шуд, аммо ҷанг набуд. якчоя бо рохи охан ба суи станция меравем. Аз паси мо дар болои корхо шамоли вазида матои серангаи зафарро ба харакат медаровард.

Таъсири маънавии ин амал бемисл буд. Хамаи Ясси ба изтироб афтод. Ҳама дар кӯчаҳо танҳо дар бораи Гвардияи миллии виҷдон сӯҳбат мекарданд. Дар хаво чараёни бедории Румыния хис карда шуд. Поездхо хабари ин киёматро ба чор гушаи мамлакат боз хам дуртар бурданд. Мо фахмидем, ки большевизм аз он сабаб маглуб мешавад, ки дар пеш ва хам дар пахлуи он садди вичдоне гузошта шуда буд, ки ба вусъати он халал мерасонад.

Ҳама роҳҳо ба истилои нави онҳо акнун баста буданд. Аз ҳоло, он бояд пас аз чанде пас аз амали Гети ақибнишинӣ кунад. Маъмурияти Авереску ба саъю кушиши мо илова карда шуд, ки ба кадри кифоя перспективахои ин харакат тамоман барбод рафтанд.

СОЦИАЛИЗМ МИЛЛӢ-ХРИСТӢ

СИНДИКАИ МИЛЛИ

Гвардияи миллии виҷдон як созмони ҷангӣ буд, ки барои сарнагун кардани душман пешбинӣ шудааст. Ман дар он шабхои соли 1919 бо Панку борхо сухбат мекардам, зеро мо доимо якчоя будем ва кариб мунтазам дар сари дастархони у хурок мехурдем. Ва ман ба ӯ гуфтам:

«Барои галаба кардан ба коммунизм кифоя нест. Мо бояд барои хукукхои мехнаткашон низ мубориза барем. Онхо ба нон хак доранд ва барои шараф мубориза мебаранд. Мо бояд ба мукобили партияхои олигархӣ мубориза барем, ташкилотхои миллим мехнатқашонро ташкил кунем, ки онхо хукукхои худро дар дохили сохти давлат ба даст оварда тавонанд, на ба мукобили давлат.

“Мо намегузорем, ки ба касе иҷоза надиҳем, ки парчами дигареро дар сарзамини Руминия барафрохт, ба ҷуз аз таърихи миллии мо. Хар кадар синфи коргар бошад, мо токат намекунем ба мукобили мамлакат мебарояд ва ё бо харакатхои хоричй берун аз марзи мо кори умуми мекунад, касе инро эътироф намекунад

барои нони худ исроф мекунӣ ва ба дастахои халки бегонаи банкирону судхурхо хамрох мешавӣ, хамаи он чи ки ду хазор сол араки халки коргару шучоъ буд, начот ёфт, Хукуки ту, бале, аммо дар доираи хукуки халки худ. Рох додан мумкин нест, ки ба далели сахтгириаш хукуки таърихии миллате, ки шумо ба он мансубед, зери по карда мешавад.

"Аммо мо ҳам эътироф намекунем, ки дар зери пардаи формулаҳои рангӣ як синфи олигархӣ ва золим худро дар паси пушти коргарони ҳама категорияҳо ҷойгир мекунад ва ба маънои аслӣ пӯсти онҳоро мепӯшонад ва дар ҳоле ки пайваста дар ҳаво баннерҳо барои Ватан мавҷ мезанад, ки онҳо ин тавр намекунанд. ишқ; Худое, ки ба ӯ имон намеоваранд; Калисое, ки онҳо ҳеҷ гоҳ ба он дохил намешаванд ва Армия - ки онҳо бо дастаҳои холӣ ба ҷанг фиристоданд.

"Инҳо воқеиятҳое ҳастанд, ки наметавонанд ҳамчун нишони бардурӯғ барои қаллобии сиёсӣ дар дасти чанд жонглёрҳои бадахлоқ истифода шаванд."

Баъд мо ба ташкил кардани коргарон ба иттифокхои миллй ва хатто ба партияи сиёсй: «Социализми миллии христианй» шуруъ кардем. Он вақт буд, ки Pancu навишт:

АКДИЁТИ СОЦИАЛИЗМ МИЛЛИ-ХРИСТИ

Ман ба давлати ягона ва тақсимнашудаи Руминия, аз Днестр то Тиса, соҳиби ҳама румыниҳо ва танҳо руминҳо, дӯсти кор, шараф ва тарси Худо, ғамхори кишвар ва мардуми он; ба мардон ва занон баробарҳуқуқи шаҳрвандӣ ва сиёсӣ медиҳад; муҳофизи оила, музди меҳнати хизматчиёни давлатӣ *.

Дар он вакт мо дар бораи Адольф Гитлер ва национал-социализми Германия ва коргарон аз руи шумораи бачагон ва кори ичрошуда, сифату микдор нашунида будем; ва дар давлат химоятгари хамфикрии чамъиятй бо рохи кам кардани тафовути синфй; ва ба гайр аз музди кор корхонахоро (ба хамаи коргарон) миллй кунонда, дар байни хамаи дехконон замин таксим карда шавад.

Он фоидаҳоро байни соҳиб (давлат ё хусусӣ) ва коргарон тақсим мекунад.
Соҳиби собиқ, ба ғайр аз маоши худ, бояд фоизеро, ки ба арзиши сармоягузории ибтидоии худ мутаносиб аст, гирад; илова бар ин, давлат сармоягузории аслии худро кафолат медиҳад; гайр аз ин, давлат коргаронро ба воситаи «фонди хавф» сугурта мекунад; барои коргарон ва хизматчиёне, ки дар иттифокхои миллй ташкил ёфтаанд, дар хайати советхои директорони муассисахои гуногуни саноатй, хочагии кишлок ва тичоратй намояндагони худро доранд, пасандози хурок ва либос таъмин мекард.

Ман ба «падари коргарон» ва шохи дехконон Фердинанд Якуми бузург ва пуркувват боварй дорам, ки вай барои саодати Румыния хама чизро курбон карда, барои начоти мо бо халк якдил шуд; ки дар сари кушунхои худ дар Марасти ва Марасестй душманро торумор кард; ки аз он замон ба сарбозоне, ки ба ӯ вафодор ҳастанд, бо муҳаббат ва эътимод менигарист, сарбозоне, ки мефаҳманд, ки вазифаи ҳарбии онҳо як мактаби ҳақиқӣ барои миллати худ аст, ки онҳо метавонанд дар як сол хатм кунанд. «Ман ба серанге бовар дорам, ки дар гирду атрофи он нурхои социализми миллим христианй тимсоли хамфикрии байни бародарону хохарони Румынияи Калон аст.

Ман ба Калисои муқаддаси масеҳӣ бо коҳинон, ки Инҷил ва барои Инҷил зиндагӣ мекунанд, ва онҳо меҳоҳанд, ки мисли расулон, худро барои маърифати бисёриҳо қурбон кунанд, бовар дорам.

Палатаи вазирон интихоб шудани сенат, бархам додани сенат, ташкили милицияи кишлок, андози прогрессивии даромад, мактабхои хочагии кишлок ва хунармандй дар дехахо, «кружокхо барои занон ва калонсолон, хонахои инвалидон ва пиронсолонро эътироф менамоям. одамон, хонагихои миллй, муайян кардани падарй, ба тамоми донишхои конунхо самарабахш расондан, ба ташаббус сектори хусусӣ ба манфиати миллат, тараккӣ додани саноати ватании дехконон.

Умедворам, ки ҳатто дар чӯпони хоксор низ эҳёи виҷдони миллӣ ва авлоди бомаърифат аз миёни хастагон, таҳкиму кумаки онҳо дар бародарии ҳақиқӣ, пояи Руминияи фардо, Омин!
«Гвардияи миллии виҷдон».

Газетаи «Констиинта» («Виццон»), ДУШАНБЕ, 9 феврали соли 1920.

Хамин тавр, мо ба ташкили иттифокхои миллӣ шуруъ кардем. Дар хуччати зерин нишон дода шудааст, ки яке аз иттиходияхои мо чӣ тавр ташкил карда шудааст. Ман онро барои таъкид кардани софдилонаи коргарони хамонвактаи Яссиё чоп мекунам:

Дақиқаҳо!

«Имзокунандагони поён, тоҷирон, коргарон ва хизматчиёни фабрикаи тамокуи ASM, бегоҳии Душанбе, 2 феврали соли 1920, дар қароргоҳи Гвардияи миллии № 3 Руа Александри таҳти раёсати ҷаноби . В.
Панку, ичрокунандаи вазифаи президенти гвардия. майлхои чинояткоронаи ашхоси алохидаро, ки ба манфиатхои ба ин халк бегона хизмат мекунанд ва ба инобат гирифтани таргиботи онхо, яъне суикасд ба бехбудии ин муассиса ва мавчудияти шахсоне, ки тамоми умр бахри онхо мехнат кардаанд. як пора ноне, ки хуроки ягонаи мо ва фарзандони мост, МО, мехнаткашони поквичдону конуни Румыния, мехохем, ки якчоя дар тахти байраци Ватани худ дар рохе, ки манфиатхои олии халкамон дикта кардааст, бошем, барои ободии ин муассиса бо максади мадад расондан ба пропагандаи душмани худ дар сафхои худ МО КАРОР КАРДЕМ, ки худро иттифоки касабаи миллӣ ташкил кунем, ки ба он кумитаи зерин ва вакилро аз Анчумани Миллат интихоб мекунем. Посбони виҷдон».

183 имзо пайравӣ мекунанд.

«Констиинта» («Виццон»), 9 феврали соли 1920, ракамхои 17 ва 18.

РАСМИ ХАКИКИ ВАЗЪИЯТИ СОЛИ 1919

Ман кушиш мекунам, ки лахзаи солхои 1919—20-ро аз газетаю манифестхо гирифта, он чиро, ки ман мухим мешуморам, накл кунам. Манифести аввалине, ки Константин Панку дар мохи августи соли 1919 дар Яссы нашр карда буд, ки дар тамоми деворхои Яссы дар як лахзае дар як лахзае нобаробарии умум гузошта шуда буд, сигнали мубориза барои мехнаткашони Румыния мебошад:

Мурочиатнома ба савдогарон, коргарон, солдатхо ва дехконони Румыния

бародарон,

Баъди чандин сол чангхои мудхиш тамоми чахон сулхи байни одамонро тантана мекунад; Рохбарони хирадманди хамаи мамлакатхои мутамаддин кушиш мекунанд, ки бо мукаррар намудани конуне, ки дар оянда мавчудияти осоиштаро кафолат медихад, чангро бас кунанд.
Аммо инак, аз Шарк садохои кинаю адоват шунида мешаванд, ки аз кушиши душманони мо бо рохи ихтилоф ва нофахмихои байни мо аз хам чудо карданӣ мешаванд. Аз Русия, ки дар зери торикии таълимоти нодуруст ҳукмронӣ мекунад, моро водор мекунанд, ки ба ҷанг ва тирандозӣ ва куштани бародарони хуни худ монанд.
Аз Венгрия, ки аз бузургии пештарааш ашк мерезад, хамин мурочиатнома ба гуш мерасад.
Душманони Шарк бо мамлакатхои Гарб барои вайрон кардани сулху осоиши мо ва

зада даромадан.

Аҷнабиёне, ки берун аз марзҳои мо ҳастанд, кӯшиш мекунанд, ки косаи заҳрро аз байни мо тавассути хориҷиёне, ки дар дохили кишвари мо зиндагӣ мекунанд, гузаронанд. Онхо чуръат мекунанд, ки гуё моро ба номи сулх, адолат ва озодй, ба номи мехнаткашон ба пеш тела дода истодаанд. Сухани онҳо дурӯғ аст, талаби онҳо заҳри марговар аст: Онҳо мегӯянд, ки сулҳ мехоҳанд, аммо худашон онро вайрон мекунанд ва сазовортаринро мекушанд; Озодиро талаб кунед, аммо тавассути таҳдидҳои марг одамонро маҷбур мекунанд, ки ба онҳо итоат кунанд; Бародариро орзу кунед, дар ҳоле ки дар байни миллатҳо кина, беадолатӣ ва фосиқӣ мекоред. Илова бар ин, онҳо мегӯянд, лағви сармояи бо арақ и пеш ба даст омадаро мехоҳанд.

Онҳо ба мо мегӯянд, ки онҳо ҷанг намехоҳанд, аммо онҳо меҷанганд.

Онхо талаб мекунанд, ки армия бархам дода шавад, вале худашон мусаллах мешаванд. Онхо моро водор мекунанд, ки се-рангро партоем, дар айни замон дар чои он байраки сурхи нафратро афрохта. Ба манифестхо ва даъватхои у бовар накунед, чунон ки вай хангоми чанг дар Ойтузу Марасти ва Марасестй ба душман бовар намекард.

Вазифаи хар як румынии некирода аз он иборат аст, ки дар оянда хам тухми ихтилофоте, ки душман дар байни мо коштанй мешавад, реша давондааст.
Кореро, ки бо кор ва шарафи худ оғ оз кардед, комил кунед. Душманони шумо беэҳтиётӣ, нафрат ва беномусӣ ҳастанд, ки берун аз марзҳо ҳукмронӣ мекунанд ва ба мо низ таҳдид мекунанд.

Эҳтиёт! Рухи худро пок нигоҳ доред, фаромӯш накунед, ки наҷоти мо меҳнат, ваҳдат ва номус аст.

Бародар аскарон,

Бо имон ба Худо қувваи душманро шикастед. Бо аслиҳаи худ сарҳади кишварро то абад кандакорӣ кардӣ.

Бо хуни худ шумо қурбонии худро комил ва мӯҳр бастаед. Ин аст, ки шумо набояд иҷозат диҳед, ки дастаҳои бегона ва бекқонун он чизеро, ки шумо такмил додаед, нобуд созанд.
Муҳаббат ба ватан ва имони худро ба Подшоҳи худ нигоҳ доред. Шумо савганд хурдед, ки то катраи охирин сархадхои Ватанро бо хуни худ хифз мекунед. Онхоро аз ниятхои бади душман эхтиёт кун, зеро падарону бобоёни мо хамин тавр карда буданд.

бародарони деҳқон,

Худои падаронамон ба ранҷу азоби мо раҳм кард ва ба мо як соли саховатпеша дод, ки кам дида мешуд. Шукри Парвардигори нек, барои кор ва имони худ. Қувваҳои кори худро нав кунед, ҳосили заминро бо ҷидду ҷаҳд ҷамъ кунед.

Боварй дошта бошед, ки заминхои Тиса, Дунай ва Бахри Сиёх аз тарафи шумо комилан забт карда шудаанд.

Онро дар муқаддас нигоҳ доред, сарвати онро бо меҳнат ва муҳаббати худ муҳофизат кунед.

Бародар Рим,

Умед ва тавоноии ин кишвар маҳз дар шумост. Ту хам хушбахтии фардо хасти. Лаънатро ҷамъ накун, балки баракат.
Душман ба Днестр ва Тиса хучум карда истодааст. Вай инчунин кушиш мекунад, ки оромии ботинии мамлакати моро вайрон кунад.
Наҷоти мо дар меҳнат, номус, муҳаббат ба ватан ва имон ба Худост.
Эҳтиёт бошед, касонеро, ки гумроҳ шудаанд ва ба сӯи бекавму беимон убур кардаанд, ба роҳи рост даъват кунед. Дар атрофи тахт ва дар зери сояи парчами се-ранга муттахид шуда, оромии мамлакатро посбонй мекунанд.

Ба хориҷиён ва ошиқони хориҷӣ, ки моро халалдор карданӣ мешаванд, бигӯед, ки дар атрофи мо як гвардияи миллӣ ташкил шудааст, ки кадоме онҳоро посбонӣ мекунад ва бо онҳо мубориза мебарад.

ки дар байни мо ихтилоф андохтан мехоханд.

Румыния дар хама чо, коргарон, косибон, солдатхо ва дехконон сазовори ниёгон ва даъвати ин давраҳое бошед, ки мо дар он зиндагӣ мекунем. (ss) доираи тоҷ ирони Руминия; Иттиходияи кашондани рохи охан; чамъияти маъюбони чанг; гильдияи металлургхо ва гайра.

Констиинта («Виҷ дон»), 30 августи соли 1919, соли нав, № 1

РОХБАРОНИ КОРГАРОНИ РУМ

Рохбарони коргарии коммунистии Румыния на румынхо буданду на коргарон. Дар Ясси: доктор Гелертер, яхудй; Гелер, яҳудӣ ; Шпиглер, яҳудӣ ; Шрайбер, яҳудӣ ва ғ айра. Дар Бухарест: Илие Московичи, яхудй; Паукер, яҳудӣ ва ғ . Дар атрофи онхо гурух-гурух коргарони гумшудаи Румыния.

Агар революция бомуваффакият мебуд, президенти республика, ки шохи бузург Фердинандро гасб мекард, Илие Московиси мебуд.

Дар парламенти Румынияи Калон дар соли 1919, вакте ки депутатхо ва сенаторони хамаи музофотхои Румыния чамъ омада, аз амали бузурги иттифок ба хаячон омада, ба шохи бузурги муттахидкунанда бархоста, чапакзанӣ карданд, ин чаноби llie Московицй аз хестан нахоста, гуё ба чои нишаста бошад. .

МУНОСИБАТИ МАТБУОТИ ЯУДИЯ

Муносибати матбуоти яхудиро дар он даврахои барои халки румын хавфнок кайд кардан лозим аст. Хар боре, ки ба миллати румыния тахдид мекард, ин матбуот тезисхоеро, ки ба душманони мо бештар мувофик буд, дастгирй мекард. Чун дар ҳақ иқ ат, пас аз рӯ йдодҳо метавон ба осонӣ пай бурд, ки ҳамон тезисҳо ҳар дафъае, ки онҳо ба ҳаракати эҳёи Руминия тарафдорӣ мекарданд, якравона муқ обилат мекарданд.

Барои онхо ташвиши мо рузхои шодй, шодии мо барои онхо рузхои мотам буд.

Озодй

Озодй, ки имруз ба харакати миллй ин кадар махрум карда шуда буд, он вакт догма хисоб меёфт, зеро вай ба кори харобии мо хизмат мекард. Масалан, ин аст он чизе ки Адеварул («Хақ иқ ат») аз 28 декабри соли 1919 бо имзои Эмил Д.Фагур (номи ҳақ иқ ӣ Хонигман) навиштааст:

"Азбаски ҳизби сотсиалистӣ ҳуқ уқ и озодона намоиш доданро дорад, наметавон гуфт, ки ин ҳизб имтиёз дорад. Новобаста аз он ки кадом ҳизб намоиш додан мехоҳад, ин ҳуқ уқ ро рад кардан лозим меояд..."

SP

Нафрат

Мо метавонем дар ҳамон варақ хонем:

«Нафрат бояд ҳамеша дастури зидди ҳизби қ отилон бошад, ки бо сардории Ион ҳукмронӣ мекард Братиану"

Нафрати яҳудӣ нисбат ба руминиҳо баракат аст; дастгирӣ карда мешавад; яке уро даъват мекунад. Ин ҷ иноят нест. Ин шармгини асримиёнагӣ нест. Аммо вақ те ки вақ ти дифоъ аз ҳуқ уқ ҳои поймолшудаи руминиҳо фаро мерасад, амали онҳо "нафрат" номида мешавад ва нафрат ба нишони ваҳшӣ , эҳсоси таҳқ иромез табдил меёбад, ки ҳеҷ чиз бар он сохта намешавад.

тартиботи ҳуқ уқ ӣ

Адеварул («Хакикат»), 5 октябри соли 1919

Ҳамааш тамом шуд! Бо декрет« олй, дар давраи интихобот режими нав, аз пештара хеле сахттар, режими мухосира ва сензура мукаррар карда мешавад, ки оппозиция ва тамоми мамлакат аз конун дур карда шудааст. пок ва оддй аст, режими диктатураи харбй, ки дар он танхо точ тавоно аст; точ ва партияи либералй ва хамчун ичрокунандаи ин ду васият, шумо хукумати генералхо дорed...... хамин тавр, фармон ба мо хучум кардан ба точро манъ мекунад. Агар гуфтани хакикат хамла фахмида шавад, яъне точ бори вазнини рохбарии мамлакатро бо партияи либералй ба души худ гирифтааст, пас ба хар хол ин хучумро бояд кард.

Указ моро аз хучум кардан ба шакли хозираи идоракунй манъ мекунад, агар бо хамин фахмида шавад, ки мо хукук надорем, ки ба мукобили замони хозира бо тамоми катъият эътироз баён кунем.

ҳукумате, ки натиҷ аи иродаи ғ айриконститутсионӣ ду нафар аст, эътироз мекунем....

Агар ба мукобили ин долат роди дигаре кушода намешуд, агар медонистем, ки барангехтани исьён ва ё ба ном тартиботи конунй таъсири муайяне мебахшад, — мутаассифона, ин тавр нест — мо дар ин кор як дакика тардид намекардем. хамин тавр, зеро ба мукобили ин гунахо рохи дигаре нест режими диктаторӣ ва золимона.

* Сарвазири Румыния дар давраи Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ, (Tr.)

Мо худро бо як гурӯҳи мусаллаҳе меҳисобем, ки худро берун аз қонун мегузорад ва қувваи бераҳмона истифода мебарад ....

Бо вуљуди ин њама, мо он парчамро мебардорем ва афтидан њам, фарёд хоњем кард: «Зўр бод».
«Зинда бод озодӣ».

Пас ин матбуоти яҳудии соли 1919 аст.

Ба ибораи дигар: барангехтани исён бар зидди тоҷ, бар зидди шакли ҳукумат ва тартиботи ҳуқуқӣ.

барангехтани шуриш

Адеварул («Хакикат»), 11 октябри соли 1919

— Девонахо! Девонахо кучоанд?

Чунон ки гуфтем, дар мо мардони боодоб бисёранду девонаашон нест. Ё, девона чизест, ки ба мо лозим аст. Соли 1848 девона шуда, режими бояр* и он вактро решакан карданд....

Ба мо одамони девона хам лозиманд. Бо мардони хушмуомила, ки як мӯйро дар 14 stW тақсим мекунанд, ба як қарор омадан, коре кардан лозим нест.
Ба мо акаллан як девона лозим аст, агар зиёда аз онхо. Ин девона чӣ кор мекунад, ман аз куҷо медонам? .....

Баъд девонаеро талаб мекунанд. Пас бигзор девонагон биёянд.

Хатто социалистхо нагз рафтор карданд. Дар хакикат онхо дар паси худ хизб ва мардоне доранд, ки набояд аз касе натарсанд. Мебинам, ки онҳо наметарсанд, вале онҳо ба ҳар ҳол хуб рафтор мекунанд. Чунон ки И.Надежде боре карда буд, якравона дар доираи ќонунї мемонанд, Онњое, ки дар ќудратанд, шањрвандї ва њарбї, онњоро берун кардан мехоњанд, талоши бефоида, Тактикаи онњо давлати њуќуќї аст. Хатто вакте ки онхоро 13 декабри соли 1918 тирборон мекунанд, вакте ки Фримуро рафицонаш ба кабри у фуроварданд, социалистон эътироз баён мекунанд, — кабул шуд, бо шаъну шараф — вале аз конун берун намебароянд. .

Ба хар хол ба мо одамони девона лозиманд.

Бигзор девонаҳое пеш оянд, ки имрӯз алайҳи вазъи корҳо иқдоми ғайриқонунӣ ё зидди қонун оғоз кунанд.

Тоҷ

Барои румыниҳо тоҷ ҳамеша сарвати азиз буд. Яҳудиён ҳамчун кафили ваҳдату муқовимати мо дар баробари ҳар хатаре, ҳаргиз аз ҳамла, таҳқиру таҳқир ва созиш ба ӯ бо ҳар васила тардид намекарданд.
Масалан, Димината («Субх») аз 16 ноябри соли 1919 ба шох Фердинанд чй тавр муносибат мекунад.

"Аз сабаби хатогӣ"

Ҳайвон ба ташвишҳои маҳдуд ниёз дорад, аммо мағзи он барои қонеъ кардани онҳо кофӣ аст. Кам, хеле кам, ҳайвон нодуруст аст. Ба ҳамин монанд, зеҳни ӯ ҳарчанд хурд бошад ҳам, ӯро аз афтодан ба гумроҳии сахт пешгирӣ мекунад.

Бо подшоҳ як хел нест.

Ман мехоҳам дар бораи шоҳи офариниш сухан гӯям.

Подшоҳи офариниш бештар аз сагу аспу хар донотар аст. Ин дуруст аст. Аммо дар ҳоле, ки ҳеҷ яке аз ин ҳайвонҳо аз канори ҷарӣ ҷаҳида, худро ба об партофта, ғарқ намешаванд ва ё кӯшиши ҳаракати хатарнокро намебинанд, подшоҳи офариниш ҳар рӯз хато мекунад.

хатогихои авфнопазир.....

* Ман "ерҳои офп; dvikged -hudhokhn-g @s. ??? (Tr.)

Хирад талаб мекард, ки подшох нагузорад, ки асири дасти як шахе ё хизб гардад.

Бо камоли эҳтиром, вазифаи ман аст, ки ба Ҷаноби Олӣ хабар диҳам, ки ӯ хато кардааст. Вазъияте, ки ин кадар норавшан аст, кори Аълохазрат аст. Зеро Аълоҳазрат ба баъзе васвасаҳои гунаҳкор ва манфиатдор итоат карда, аз ҳалли табиие, ки вазъияти дохилӣ талаб мекард, гурехт.

Агар имрӯз њам тоЪ ба роњњои табиие, ки аз манфиатњои оянда људо шудаанд, ќарор надињад, табиат њуќуќњои худро бо ќатъияти бештар талаб мекунад.

Подшоҳи офариниш огоҳ шавад.

калисои масеҳӣ

Опиния («Андеша»), 10 августи соли 1919

Миллатгароёни Ясси ба изтироб меоянд. Ондо ин кадар каманд ва бад-ин гунаанд, ки агитацияи ондо, ки як вактхо исьён мекард, акнун хандаовар, покиза ва сода аст.

Миллатчиён «Гвардияи вичдони миллй» ташкил карданд. Манифестхо баровcovered шуданд; вохӯ риҳо баргузор шуданд...

Студентони шовинистй низ даъват карда шуданд. Рухониёни расмй низ омаданд... Дар замоне, ки дар хама чо бо конунхои зулмовартарин тафовути байни миллатхо бархам дода мешавад, дар мамлакати мо миллатгароён ин ихтилофхоро таъкид кардан мехоханд... конференцияи сулх мехохад бо шартнома назоратро чорй кунад. аз ақаллиятҳо....

Вакте ки дар хама чо калисо аз давлат чудо шуда, кори шахсии хар як фард мемонад, дар мамлакати мо миллатгароён ба рухониён мурочиат мекунанд, ки пропагандаи муташаккилонаи динии принципиро ба рох монанд...

Баъд коҳин дахолат мекунад: ӯ бо нарм аз мӯйи сари одамон мегирад ва пешонии онҳоро ба сангҳои калисо мезанад, то дар ҳайрат монданд. Маҳз дар калисо одамон фурӯ танӣ ва истеъфоро меомӯзанд. Ин аст иродаи

Худоё.

Дигар ҳеҷ касро фиреб намедиҳад. Бехуда аст, ки миллатгароён ба остини худ гурӯҳҳои се ранга мебанданд, зиёиёни оддиро бар зидди яҳудиён таҳрик медиҳанд ва коҳинон моро дар калисо таҳқир мекунанд. Ҳеҷ кас имрӯз аз аҳкоми он наметарсад.

Мо дар байни одамон муҳаббатро мавъиза мекунем. Ва дари маъбадҳоеро, ки нафрат ва интиқомро дар худ доранд, кӯф кунед......

Имзо шуд: М. Севастос

сайру гашт

Опиния («Андеша»), 26 октябри соли 1919

Бо даъвати «Посбони виҷдони миллӣ» рӯҳониёни олиқадр ришу сару либос ва баннерҳои cburcb-и худро дастраси намоишчиён карданд.

Аммо ҳашамати доштани Худо бо тамоми даста бояд пардохта шавад.

Мо бартарӣ медиҳем, ки андозҳои мо муаллимро киро кунанд, на коҳин. Аз ин рӯ, мо мехоҳем, ки калисо ва давлат ҷудо шавад. Зеро оё мо намехоҳем, ки саҳми маҷбурии мо барои таҳкими ифротгароӣ, радкунӣ ва рӯҳияи истеъфо хизмат кунад, ки ба шарофати он режимҳои полис нигоҳ дошта мешаванд, Бозгашт ба асрҳои миёна? Барои инквизиция? Мо аз даҳшати шиму думҳои рахдор ва куртаи ҳарбӣ ба хашм омадаем, дигар наметавонем терроризмро бо одати динӣ таҳаммул кунем. Дидани тазоҳуроти хиёбонӣ, ки бо дасисаҳои сиёсӣ ва низомӣ ба вуҷуд омадаанд, моро алам мекунад ва мо дигар намехоҳем шоҳиди парадҳо бо митра ва рӯймолҳои сурх бошем...

Кофӣ !

Гумбади калисоҳо бар дӯши инсоният вазн мекунад; саҷдаҳо ӯро ба замин мекашанд.

Ин раҳпаймоӣ бемаза мешавад. Дар кучахо шумо либосхои музей, септерхо, ки бо алмос печонида шудаанд, митрахо... Салибхо ва дуздхо дида мешаванд.
Ришҳо мегузаранд, суханварон бо имову ишора синаи худро луч мекунанд ва ба издиҳом паҳлӯ и хунолудаашонро нишон медиҳанд, ки исфанҷҳои дар сирко таршуда дар байни дандонҳояшон...

Имзо шуд: М. Севастос

Фаҳмо. Аз ин ҷо то ҳамла ба афсарон ва кандани раххҳои онҳо ҳамагӣ як қадам дур аст.
Инчунин як қадам дар самти хароб кардани калисоҳо бо чоҳҳо ё табдил додани онҳо ба овор ё макони зиёфати садистӣ барои хабарнигорони хурди яҳудии Опиния ("Андеша"), Адеварул ("Ҳақиқат"), Димината ("Субҳ") ва мардуми шумо .

Ман дар сахифахои ин газетахо, дар замони душворихои бузурги Румыния хамаи кинаю нафрат ва фитнагарихои маккоронаи нажоди душманро дидам, ки дар ин чо чой гирифтаанд ва бо рахми румынхо токат карда шудаанд.
Ман дидам, ки чӣ тавр онҳо беэҳтироми худро нисбат ба шаъну шарафи артиши Румыния ва садҳо ҳазор нафаре, ки дар либоси муқаддаси худ кушта шудаанд, нишон медоданд; эҳтиром накардани онҳо ба эътиқоди масеҳии як халқ .

Рузе нагузашт, ки аз хар сахифа ба дили мо захр нарезад.

Бо мутолиаи он рӯзномаҳое, ки ҷонамро печонда буданд, ман бо эҳсосоти аслии ин ғарибон ошно шудам, ки онҳо бепарвоӣ ошкор карданд, замоне, ки гумон мекарданд, ки мо ба замин афтодем. Ман дар давоми як сол ба қадри кофӣ антисемитизмро омӯхтам, ки се умр давом кунад. Зеро кас ба эътикоди мукаддаси халк ё он чи ки дилаш дуст медораду эхтиром мекунад, бе захми амик ва хун аз захми онхо зарба зада наметавонад. Аз байн хабдах сол гузашту хануз аз захм хун меравад.

Ба ман ичозат дихед, бори дигар вазифаи мукаддаси худро дар ин чо зикр намуда, ин кахрамон, варзишгари коргарони насронй, усто Константин Панкуро, ки ман тахти фармондехии у будам ва то «Хайвони сурх» дар пахлуяш меистам, чунон ки у уро мегуфтанд. , маглуб гардид. Махз ба хамин одам — ба далерй ва матонати у — озодии

шахри Ясси аз харобй ба амал меояд. Пас аз 7 сол ин бузургҷусса, ки аз азобу машаққат ва фақр заъиф шуда буд, мисли соя дар кӯчаҳои Ясси қадам зада, барои табобати бемории дил кумак хост. Ӯ бемору бечора, фаромӯшшуда ва бе кумак, дар миёни кишваре, ки парвое надошт ва дар шаҳре, ки дар душвортарин соатҳо бо ҷисми худ дифоъ мекард, мурд.

СЪЕЗДИ ЯКУМИ СТУДЕНТОН БАЪД АЗ ЧАНГ

КЛЮЖ, 4, 5, 6 СЕНТЯБРИ СОЛИ 1920

Ин конгресс дар театри миллии Клуж дар вазъияти рухбаландии бузург гузашт, ки натичаи муттахид шудани 26

Халки румын бо кувваи ярок ва курбонии худ. Ин аввалин вохӯрии ҷавонони зиёиёни халқе буд, ки то имрӯз бо такдир ва бадбахтӣ ба чор тараф пароканда шуда буд. Ду хазорсолаи беадолатӣ ва азобу укубат ба охир мерасид.

Чӣ шавқу ҳавас! Чӣ қадар эҳсосоти муқаддас! Ҳама мо чӣ қадар ашк рехтем!
Аммо хар кадар шавку хаваси мо нисбат ба замони хозира, ки бо азамати худ дар дили мо хукмрон буд, он кадар бузург буд, ки мо дар рохи оянда пайравӣ кунем.

Маҳз аз ҳамин номуайянӣ қудрати яҳудӣ бо пешниҳод ва дар ниҳоят ба вазоратхонаҳо, масонҳо ва сиёсатмадорон фишор овардан мехост, то ба рӯзномаи конгресс қабули эҳтимолии донишҷӯёни яҳудӣ ба иттиҳодияҳои донишҷӯёнро гузорад.

Ба ибораи дигар гуем, барои ба иттиходияхои румынию яхудӣ табдил додани иттиходияхои румынӣ кушиш карда шуд. Хавф чидди буд: аз як тараф большевизм дарро ме-куфт, аз тарафи дигар, эхтимолияти дар гуруххои худи мо аз унсурони яхудй-коммунистӣ бартарӣ доштан. Дар камаш дар дутои онхо — Ясси ва Чернаути вазъият фочиавӣ буд. Ба ин нигох накарда, рохбарони конгресс Лабуска, прези-денти чамъияти студентони Яссы ва тамоми комитети вай; Назарие, президенти Бухарест бо тамоми комитет ва тамоми иттидодиядои худ; ва Пускару, президенти Клуж, бо ин идея ғолиб омад. Донишҷӯёни ҷавон ба осонӣ таъсир мекунанд, хусусан вақте ки онҳо имон надоранд. Ондо ичозат медиданд, ки на он кадар ба манфиатдои бевоситаи моддие, ки пешнидод кардан мумкин аст, балки бештар бо хушомадгуию таассуроти ояндаи бузурге, ки ба ондо ваъда дода шуда буд, фирефта шаванд. Аммо ҷавон бояд бидонад, ки новобаста аз он ки дар кадом вазифае бошад, нозири хидмати миллат аст ва иҷоза додан ба худаш харидан, хушомадгӯӣ кардан, фирефта шуданро дорад, маънои бепарвоӣ аз вазифа ва ҳатто метавонад боиси фирор ё хиёнат шавад.

Гурухи хурди гайрирасмии мо аз Ясси, ки азму иродаамон бемайлон, бо буковиён муттахид будем, ду руз сахт чанг кард. Ва ниҳоят мо ғалаба кардем.
Конгресс пешниҳодеро, ки ман пешниҳод кардам, бо овоздиҳии муқаррарӣ, дар муқобили пешниҳоде, ки аз ҷониби тамоми роҳбарияти донишҷӯён дастгирӣ карда шуда буд, қабул кард, ман боварӣ дорам, ки Конгресс на аз рӯи эътиқод, балки аз рӯи таъриф аз қатъият ва ноумедӣ, ки муборизаи мо бо он гузаронида шуд, овоз дод. .

Шогирдони Цернау ти, ки синнашон аз 60 зиёд нест, рафтори шоёни тахеин доштанд.
Гурухи хурди мо аз иасиён, на бештар аз 20 нафар. агар гурухи 20-нафарии Циочинаро, инчунин аз Ясси илова кунем, дар чанги дуруза 100 нафар бар 5000 голиб баромад.

Ин галабаи мо халкунанда буд. Агар нуқтаи назари мо гум мешуд, иттиҳодияҳои донишҷӯён низ хусусияти руминии худро гум мекарданд ва дар робита бо яҳудиён ба болшевизм рӯ меоварданд.
Студентони Румыния дар чорроҳаи калон қарор дошт.

Ва баъдтар, дар соли 1922, мо на дар як харакати студентони Румыния, балки шояд инкилоби коммунистиро ба вучуд меовардем.

КУШОДА ШУДАНИ УНИВЕРСИТЕТИ ИАСИ ТИРАМОХИ СОЛИ 1920.

Дар дигар марказхои университет хомушй хукмфармо буд. Факат дар Яссыи мо ба муборизаи бардавом махкум буд. Сенати университет аввалин бор дар таърихи университети Яссы дар борाи кушода шудани соли хониш бе маросими мукаррарии динй эълон кард.

Барои он ки касе дарди моро фаҳмад, бояд донист, ки ин маросими тантанавӣ дар тӯли ним аср бефосила, зеботарин чорабинии Донишгоҳ буд. Ин маросим тамоми Сенати донишгоҳ, ҳамаи профессорҳо, ҳамаи донишҷӯёни нав ба қайд гирифташуда ва элитаи зеҳнии Яссиро фаро гирифт. Хизматро хамеша 'М дар аудитория митрополити Молдавия яа викари у кайд карда, ба огози соли нав дар маорифи халки румын муборакбод мекард. Аммо ҳоло донишгоҳи мо бо ишораи сенати донишгоҳ ин гавҳари анъанаи нимасраи худро ба канор гузошт.

Аз ин хам чиддитар он аст, ки университети Христиан Ясси мо, олитарин муассисаи таълимии Румыния, хамин тавр дар он рузхои душвор муборизаи зидди худо, дар мактабхо, муассисахо ва кишвархо бадарга кардани Худоро эълон мекард.

Профессорони Донишгоҳи Ясси, ба истиснои 4 ё 5 нафаре, ки ба ин равия мухолифат мекунанд, бо қаноатмандии зиёд тасмими бутпарастии Сенатро ҳамчун як қадаме ба пеш истиқбол карданд, ки «илми Руминия» -ро аз «барбарӣ» ва «таассуби асримиёнагӣ» раҳо хоҳад кард. . ".

Донишҷӯёни коммунист шодӣ мекарданд, яҳудиён пирӯз буданд, дар ҳоле ки баъзеи мо бо таассуф андеша мекарданд: Мо ҳайрон будем, ки то канда шудани калисоҳо ва дар қурбонгоҳҳояшон маслуб кардани коҳинон дар либоси худ чӣ қадар вақт лозим аст?

Он вакт мо кариб хашт нафар студентони миллатчй дар Яссы дари бисьёр профессоронро бехуда куфтем, ки онхоро барои бекор кардани чораи кабулкардаи сенат бовар кунонданй шудем, вале кушишхои чандинкаратаи мо барбод рафтанд.

Хамин тавр, шаби пеш аз сар шудани соли тахсил мо карор додем, ки як кадами чиддй гузорем: ба кушода шудани университет зуран мукобил мебароем.

Барои он ки якҷо бошем, мо ҳама дар кӯчаи Сухупан 4, маркази амалиёти мо хобидем. Соати шаши пагохй ману Владимир Фрир-ну ба университет рафтем — дигарон бояд уро хамрохй мекарданд. Мо дари қафои донишгоҳро мепӯшем ва банд мекунем, то Фримуро дар он ҷо нигоҳ дорем. Ман плакатеро бо қалами сурх дар дари калон гузоштам, ки дар он навишта шудааст: "Ман ба таваҷҷӯҳи донишҷӯён ва омӯзгорон муроҷиат мекунам, ки ин донишгоҳ танҳо пас аз хидмати анъанавии калисо кушода мешавад."

Рафикони бокимондаи мо дер, хеле дер омаданд. Студентон соати 8 омадан гирифтанд.

Дар танҳоӣ дар даромадгоҳ то ними нӯҳ, ки беш аз 300 донишҷӯ ҷамъ омада буданд, муқовимат кардам. Вақте ки профессори риёзиёт Мюллер хост, ки ӯро маҷбуран ворид кунад, ман ба ӯ гуфтам: "Ту вақте ки дар ин донишгоҳ профессор шудӣ, бар салиб қасам хӯрдед. Чаро ҳоло бар зидди салиб қиём мекунӣ?

Ту дурӯғгӯй ҳастӣ, зеро ба чизе қасам хӯрдед, ки ба он бовар намекардӣ ва ҳоло ин савгандро мешиканей. "

Баъд студентон бо сардории Марин, рохбари коммунист Хритку ва Ионеску де Ботосани ба суи ман шитофтанд, даромадгохи асосии университетро кушода, маро ба фойе бурданд ва бо калтак ва мушт ба сарам заданд. Ҳеч гуна дифоъ, ҷавоб додан мумкин набуд, зеро маро дар миёнаҳо дастгир карда, аз ҳар тараф тела дода, аз ҳар тараф зарба мезаданд. Ниҳоят, ман танҳо будам. Ҳангоме ки ман дар як гӯшае будам, ки бадбахтии шикасти худро андеша мекардам, шаш донишҷӯ омаданд. Вале галабаи душман дер давом накард, хамин ки котиби университет аз ректорат фуромад ва чунин хабарро овехт: «Маълум аст, ки ректорат карор додааст, ки ин университет то рузи чоршанбе баста мешавад, ки он бо кушода мешавад. хидмати динӣ." Ин галабаи бузурге буд, ки мо онро бо хурсандии беандоза кабул кардем. Субҳи чоршанбе, пас аз ду рӯз, дар толори пур аз аҳолии шаҳр маросими динӣ баргузор шуд. Ҳама маро табрик карданд.

Профессор AC Cuza бо беҳамто сӯҳбат кард

суханварӣ. Маҳз дар ҳамин лаҳза эътиқод маро фаро гирифт ва ҳеҷгоҳ тарк накардааст, ки ҳар кӣ барои Худо ва қавми худ меҷангад, ҳатто агар танҳо бошад, ҳеҷгоҳ мағлуб нахоҳад шуд. Дар афкори чамъиятии Яссы, ин муборизахо асосан дар АСМ ва комбинати рохи охан ва нихоят дар университет садои пурзуре пайдо карданд. О душман фахмид, ки большевизм бе монеахои чиддӣ пеш рафта наметавонад, хатто вакте ки онро кариб хамаи муаллимони университетхо, тамоми матбуот, хамаи яхудиён, кисми зиёди мехнаткашон тарафдорӣ мекунанд, хол он ки дар тарафи дигар гурухи камтарини чавонон мавчуданд. одамоне, ки ба мукобили ин мавчхои азим мебароянд, танхо бо боварии бузурги худ ба ояндаи мамлакати худ мусаллах мебошанд. Ин ҷавонон садди иродаи худ буданд, ки ба баъзе сангҳои тези замин монанд буданд, ки ба осонӣ аз болои онҳо дидан мумкин аст, вале бидуни осеби зиёд ба боло баромадан мумкин нест; дар хакикат, мо хатто фикр намекардем, ки кушиш кунем. Душманон на он кадар аз мо, балки аз иродаи мо метарсиданд. Кисми солимфикри ахоли — Яссий ва Румыния моро рухбаланд карда, дилсузона тамошо мекард.

СОЛИ УНИВЕРСИТЕТИ 1920—1921

Дар шароити дар боло зикршуда оғ оз ёфта, имсол як силсила ҷангу задухӯрдҳои беохир буд. Мо, чанговарони студентон, дар атрофи иттиходияи студентони «Стефан Вода» , ки ман раиси он будам, ташкил кардем. Аз ин чо мо ба харифони худ хучум карда, онхоро гаштаю баргашта мезанем. Маданияти Румынияро хор карда, университет ва хамаи он чиро мо дар ин кишвар бо баҳонаи хирадманд ва машваратчӣ будем, мисли баъзе одамоне, ки аз як кишвари бузург ба ин сарзамини гуноҳкор ва ақибмондаи Румыния меоянд.

Шояд онҳо дар нуқтаҳо дуруст буданд, аммо онҳо ба зудӣ дар кишвари хурди мо бо ақли бузурги дунявӣ бархӯрд мекарданд, ки онҳо дар империяи бузурги худ дар болои Днестр исбот карданд, ки ҳеҷ гоҳ надоштанд. Дар донишгоҳ вохӯриҳо ғайриимкон шуд. Дигар карор кабул кардан мумкин нест. Аксарияти куллии талабагон коммунистон ва хамфикрони онхо буданд. Аммо онхо кадаме ба пеш гузошта наметавонистанд, зеро гурухи мо, ки аз 40 зиёд набуд, хамеша хозир буд; хучум карда, ба пахн намудани идеяю амалияи коммунистӣ рох намедихем. Кушиши корпартоии умумӣ дар университети Яссы, ки студенти коммунист Шпиглер ба хабе гирифта шуд, пас аз як руз барбод рафт, зеро гурухи мо ошхонаро ишгол карда, ба корпартофтагон даромадани хурокро манъ карда, даъво мекард, ки «касе кор намекунад, намехурад» . Ҳама хоҳишҳои декан ва омӯзгорон барои бовар кунондан, ки ин донишҷӯёнро барои хӯроки ӯ рӣ иҷ озат додан лозим буд, бефоида буд. Дере нагузашта гурухи мо боз як галабаи дигар — иваз кардани либос ба даст меомад.

Донишҷӯёни коммунист сарпӯши русӣ мепӯшиданд, на аз он ки онҳо сарпӯши дигар надоштанд, балки ҳамчун нишонаи намоишкоронаи тасдиқи болшевизм.
Ба муносибати мунокиша дар донишгоҳ, ин сарпӯшҳо дар майдони Иттифоқ гирифта ва сӯзонда шуданд. Баъд хар руз дар университет, дар кучахо, майхонахо шикор сар шуд. Ҳама сар сӯхт, Пас аз як ҳафта тамоман нопадид шуд.

Гурухи мо боз хам пештар рафта, матбуоти еврей-коммунистиро ба чанг чалб кард. Мо матбаа надоштем, ки суханамонро ба забон оварем. Пас аз чанд мақолаи беэҳтиромона дар бораи Подшоҳ, Армия ва калисо, гурӯҳи мо, ки сабрашон тамом шуд, вориди офисҳо ва матбааҳои рӯзномаҳои «Лумеа» («Ҷаҳон»), ки аз ҷониби яҳудӣ Ҳефтер ва Опиния
(«Опиния») нашр шудаанд, зада даромаданд. ") , ва матбааҳоро, ки захру таҳқир мепошиданд, хароб карданд. Мо бетартибихоро ба амал овардем, бешубха, вале ин бетартибихо бетартибии бузург, бетартибии ислохнашавандаеро, ки зархаридони революцияи коммунистӣ барои мамлакати мо тайёр карда истода буданд, бозмедоранд.

Аммо ин ҳама фаъолият маро ҳадафи асосии интиқомиӯ кард.
Матбуоти яҳудӣ ба мо ҳамла кард; Ман сахт ҷавоб додам. Боре дар куча бо мухаррирони газетаи «Опиния» («Андеша») вохурда, баъди мубодилаи лафзӣ, пас аз он ки ман аз онхо талаб кардам, ки барои тахкирашон чавоб дихем, мо чанчол гирифтем. Рақибони ман сахт латукӯб шуданд. Аммо рузи дигар хамаи газетахои Яссы ба мукобили ман, Опиния («Андеша»), Лумеа («Чахон»), Мискареа («Харакат») фронти умумӣ ташкил карданд.

АЗ УНИВЕРСИТЕТИ ИАСИ абадан хорич карда шуд

Корҳо бо ин қатъ намешаванд. Сенати университет фавран амал кард; вохурда, ба ман аудитория надода, маро аз университети Ясси абадан пеш кард.

Нихоят, хам университет ва хам шахри Яссы аз вайронкунандагони тартиботи чамъиятӣ, ки дар давоми ду сол оромии коммунистони яхудиро халалдор карда, ба тамоми кушишхои онхо барои сарнагун кардани революция барои сарнагун кардани шохи мо, сухтани калисоҳо, тирпарронӣ аз

офицерон ва кушта шудани садхо хазор нафар румынхо. Мардони тартибот ва конуният дар назари сенати университет коммунистон буданд; вайронкунандаи ин тартибот.

СОВЕТИ МАКТАБХОИ ХУКУК

Аммо наќшањои онњо барбод рафт, зеро воќеаи воќеан нодир ба рафти муќаррарии њаёти донишљўии мо халал расонд. Шӯрои факултети ҳуқуқ ихроҷро, ки Сенат эълон кардааст, зери шубҳа гузошт ва бо роҳбарии профессор Куза, декани он якҷоя бо профессорҳо Матей Кантакузино ва Димитри Александреску ба ин чора мухолифат карданд. Саъю кушиши совет барои паст кардани хашму газаби

Сенати донишгоҳ ноком шуд. Сенат фармони ихроҷро бекор накард. Баъдан факултаи ҳуқуқ намояндаи худро дар Сенат бозпас гирифт, дигар ба ин тасмимаш мухолифат накард ва худро мустақил эълон кард. Аз факултети ҳуқуқшиносӣ ба ман хабар доданд, ки ман метавонам дар дарсҳоро идома диҳам, зеро шӯрои факултет аз эътирофи қарори Сенати донишгоҳ худдорӣ кард. Ҳамин тавр, ман ҳамчун донишҷӯи Донишгоҳи Ясси идома додам. Дар натиљаи ин ходиса раёсати факултети њуќуќ се сол намояндаи худро ба сенати Донишгоњ нафиристод. Ин мунокиша солҳои зиёд, ҳатто баъди тарки донишгоҳам идома ёфт. Баъдтар, вақте ки ман диплом гирифтам, ректор додани дипломро рад кард. Ва то имрӯз онро наовардаанд. Барои сабти ном дар коллегияи адвокатҳо ва идомаи таҳсил дар хориҷ аз он шаҳодатномаи ба ман додаи факултети ҳуқуқшиносӣ истифода кардам.

СОЛИ УНИВЕРСИТЕТИ 1921—1922

Соли нави хониш дар шароити муътадил — яъне бо маросими калисо кушода шуд. Боз дар университет ва шахри Яссы табъи идона фаро гирифта шуд.

Ин вокеаи калон дар Бухарест кариб нодида гузашт. Дар онҷо, вақте ки донишҷӯён меоянд, шумораи онҳо дар байни издиҳоми садҳо ҳазор нафар, садо, чароғҳо ва бархӯрди зиёди манфиатҳо гум мешавад. Дар Яссы, кай талабагон мераванд, чун тирамох турнахо ва паррандахо мераванд, гамгинии умумӣ фаро мерасад. Вақте ки донишҷӯён бармегарданд, ҷавонӣ меояд, зиндагӣ. Ин ид аст. Дар Бухарест, донишҷӯён худро дар миёни ҷаҳони азим эҳсос мекунанд, ки онҳоро намебинанд, қадр намекунанд, сензура намекунанд, ба онҳо таваҷҷӯҳ намекунанд ва дӯст намедоранд. Тахсили студент дар Яссы ба омузиши Бухарест хеч шабохат надорад, зеро вай мисли кудак дар зери мехри модар, дар панохи мехри румынхо ба камол мерасад. Дар ин чо миллат шогирдони худро тарбия мекунад. Ман худам ба ин Ясси барои ҳама коре, ки карда метавонистам, миннатдорам. Ҳамеша ғамхории ин рӯҳи Яссиро нисбат ба ман эҳсос мекардам, нури ишқи ӯро ҳис мекардам, панду насиҳат, рӯҳбаландӣ, шитобкорӣ, даъвати ӯро ба ҷанг ҳис мекардам.

Онхо холо хам аз паси мо — шогирдони Ясси ме-оянд ва то охири умр аз паси мо хоханд рафт, чун хотираи абадӣ аз орзую мухаббати модарам. Аз тамоми наслҳои донишҷӯёне, ки аз Ясси гузаштаанд, чанд нафари онҳо бо даъвати Ясси ба мубориза барои ҳаёт рӯҳбаланд нашудаанд! Чӣ қадаре ки ба сари қабр ҳамроҳӣ накарданд, чӣ қадаре, ки имрӯз ҳам аз таънаҳои худ таъқиб мекунанд!

Дар ибтидои сол ба назар мерасид, ки еврей-коммунизм акибнишинӣ кард, аз самти худ дур шуд, ахлоки он амалан ночиз буд ва хеч гуна мукобилат нишон намедихад. Ҳама донишҷӯёни нав ба қайд гирифташуда аз ҷангҳои мо шуниданд ва муддати тӯлонӣ интизор буданд, ки ба тарафи мо оянд. Дар ин чо онхо ба сафи мо дохил шуданд.

ПРЕЗИДЕНТИ ИТТИХОДИЯИ СТУДЕНТХОИ ХУКУК

Ман тирамоҳ президенти Ассотсиатсияи донишҷӯёни ҳуқуқ интихоб шудам. Сенати донишгоҳ бо баҳонаи аз донишгоҳ хориҷ шуданам тасдиқи маро рад кард. Ман худамро тасдиқ кардам.

Ассотсиатсияи донишҷӯёни ҳуқуқшиносии мо, ба мисли ассотсиатсияҳои дигар коллеҷҳо, ҳадафи худ фаъолияти илмиро дар самтҳои дахлдор гузаронидан ва амиқтар кардани таҳсил дошт. Масалан, дар тахти раёсати Нелу Ионеску ду сол пеш аз ман Ассотсиатсияи донишчуёни хукук кариб хар хафта мачлисхо мегузашт. Баъзе донишчуён дар бораи хукук ва ё як сохаи ба он алокаманд китоб хонда, онро мухтасар намуда, дар мачлис танкиди худро баён карданд. Пас аз он мубохисахои зид-дидор сар шуданд. Ман ин формати умумиро нигоҳ доштам, аммо ман инчунин чизи нав илова кардам. Ҳамаи ин масъалаҳо ва гузоришҳо то замоне, ки проблемаи яҳудиёнро аз ҷиҳати илмӣ таҳқиқ накунанд, ҳал кардан мумкин набуд. Асархое хонда шуданд, ки ба ин проблема дар Румыния ва берун аз он дахл мекунанд, дар бораи кувваи байналхалкии яхудихо, дар бораи таърихи ин проблема дар дохил ва хорича. Мо на танҳо усулҳои мубориза бо мо, балки рӯҳия ва тафаккури яҳудиёнро низ меомӯхтем ва аз ин рӯ василаҳои гуногуни мубориза ва дифоъ аз худ пешниҳод кардем.

Сипас, пас аз ҳар як намоиш баҳсҳо, хулосаҳо ва дар ниҳоят, таҳияи ҳақиқати муқарраршуда сурат мегирифт, то ҳама равшанфикр раванд.
Илова бар ин, дар ҳамон воҳӯриҳо мо кӯшиш мекунем, ки:

а) дар ҳар қадам муайян кардани он рӯҳ ва тафаккури яҳудӣ, ки пинҳонӣ ба шакли фикр ва эҳсоси қисми зиёди румынхо.

б) безараргардонии мо, яъне аз байн бурдани дини яҳудӣ, ки тавассути китобҳо дар мактабҳо, адабиёт, муаллимон, лексияҳо, театрҳо ва кинематография ба тафаккури мо ворид карда шудааст. в) фаҳмиш ва ошкор кардани нақшаҳои пинҳонии яҳудӣ аз бисёр ҷиҳатҳо. Барои мо

партияхои сиёсӣ доранд, ки ба онхо румынхо рохбарӣ мекунанд, ба воситаи онхо дини яудӣ сухан меронад; Газетахои румыния, ки румынхо навиштаанд, ба воситаи онхо яхудӣ ба манфиати худ сухан меронад; Сухангӯён ва муаллифони руминӣ, фикр мекунанд, навиштан ва гуфтугӯи яҳудӣ ба забони руминӣ.

Хамаи инро омух-та, мо дарк мекунем, ки румынӣ бори аввал дар таърихи худ бо халке вомехурад, ки барои чанг ва несту нобуд — хамчун аслихаи миллӣ — макру маккор ва хиёнаткор.

Румыния хамеша танхо мубориза софдилона медонист. Бо усули нави яҳудӣ рӯ ба рӯ шуда, дар ҳайрат афтод. Мо фахмидем, ки хамаи ин аз донистани душман вобаста аст ва вакте ки мо румынхо уро мешиносем, мо уро маглуб мекунем.

Вохӯриҳои мо дар давоми сол мунтазам идома доштанд. Онҳо шумораи афзояндаи донишҷӯёни дигар коллеҷҳоро ҷалб карданд, то ки Ассотсиатсияи умумии донишҷӯёни Яссы тақрибан вуҷуд надошта бошад. Тамоми коллективи студентон ба фаъолияти гурУхи юридикӣ майл дошт.

Зали аудитория барои издиҳоми донишҷӯёне, ки дар ин вохӯриҳо иштирок кардан мехостанд, хеле хурд буд. Студентони Бессарабия дар шумораи торафт афзоянда иштирок карданд. Фаъолияти нимсола ба мо муъчизаи хакикӣ овард: аз чор се хиссаи студентони христиании Бессарабия аз хоб бедор шуданд, худро ба хаёти нав даъват карданд, мунаввар гардиданд. Онхо дар як муддати кутох аскарони содиктарини муборизаи мо мегарданд, ки бо имону садокат, покии дил ва рухи фидоко-рӣ ба рохбарии харакати нашъунамо ёфтан ноил мегар-данд.

Ин лаҳзаи бародарӣ дар як эътиқод ва ваъдаи мубориза барои кишвари масеҳии мо бар зидди лашкари яҳудиёни ғоратгар ҳеҷгоҳ фаромӯш нахоҳад шуд. Мо, ки дируз бо хам чанг мекардем, акнун якдигарро ба огуш мегирифтем.

Дастурҳои роҳнамо дар вохӯриҳои мо навиштаҳои нобиғаҳои миллии мо Богдан Петрисейку Ҳаҷдеу, Василе Конта, Михаил Эминеску, Василе Александри ва ғайра буданд, вале махсусан навиштаҳо ва лексияҳои профессор Куза, навиштаҳои профессор Паулеску, дарсҳои маорифи миллии профессор Гаванескул.

Хамаи асархои профессор Куза на танхо як бор, балки се-чор маротиба хонда шуда, омухта шуданд. Махсусан, курси у дар иктисоди сиёсӣ, аз мавкеи бонуфузи худ ба масъалаи яхудиён муътадил муносибат карда, аз румыниён талаб мекард, ки проблемаи чиддитарини имрузаи худро фахманд, барои мо дар хар лахза дар саъю кушиши донистани он дастуре буд. Аз ин рӯ, бахти бузургтарини мо ва руминиҳо дар он буд, ки профессор Куза, яке аз одамони ботаҷриба дар масъалаи яҳудиён дар ҷаҳон буд. ба шарофати вай буд, ки мо тавонистем худро ба ҳар гуна манёври яҳудӣ равона кунем.

Курсҳои ӯ, ки дараҷаи олии таълимӣ буд, ҳама донишҷӯён бо таваҷҷӯҳи то ҳол бесобиқа пайравӣ мекарданд. Маҷлисгоҳи факултети ҳуқуқшиносӣ ҳамеша хурд буд. Муддати дароз дар ин университети Яссы профессоре нахохад шуд, ки дар бораи миллатчигӣ лекция хонд, ки хамин гуна шавку хавасро ба вучуд оварад.

Дар ин муддат барои бисьёрии мо хаёт максади ягона, пеш аз хама манфиатхои дигарро ошкор намуд: мубориза барои халки мо, ки ба мавчудияти вай тахдид мекард.

ТАШРИФ БА УНИВЕРСИТЕТИ ЦЕРНАУТИ

Дар дигар университетхо хомушӣ хукмфармо буд. Аз бахори соли гузашта, яъне соли 1921 дар Чернаути ташвикоти румыникунонии театр огоз ёфт. Муборизаи шадиде, ки чанд руз давом кард, бо галабаи студентон анчом ёфт. Акнун, дар бахори соли 1922 ман бо сарпарастии Ассотсиатсияи донишҷӯёни ҳуқуқшиносӣ сафари иасиҳоро ба Cemauti ташкил кардам. Моро муаллимону студентон нагз кабул карданд. Мо, 100
нафар меҳмонон, дар се рӯзи дар он ҷо буданамон дигар коре накардаем, аммо мо ба ҳамкорони худ аз Чернаути имони наверо, ки дар рӯҳи мо паҳн мешуд, интиқол додем, барои Чернаути душвор набуд, мисли Ясси, танҳо бештар аз он,

он аз ҳуҷуми яҳудиён азоб мекашид, бо кӯчаҳо, тиҷораташ, калисоҳои харобиаш, заминҳояш ва руминҳо ҳама зери ҳукмронии яҳудиён нола мекарданд. мухтасар, дар байни мо хешу табори наву наздики маънавӣ ба вучуд омад, ки ба орзую умед ва орзуи умумии мо дар бораи якбора дидани халкамон асос ёфтааст.

бедор шуданд, ки шаъну шараф, қудрат ва ҳуқуқҳои худро ҳамчун оғоёни тақдири худ ва кишвари худ медонанд. Ин хешутаборӣ пас аз боздиди донишҷӯёни Семаутӣ пас аз як моҳ боз ҳам мустаҳкамтар шуд. Маҳз ҳамон вақт ман бори аввал бо Тудосе Попеску, он симои зебои муборизи ҷавоне рӯ барӯ шудам, ки ба пандур шабоҳат дорад, ки баъдан яке аз пешвоёни ҷунбиши донишҷӯён буд, аммо имрӯз дар қабристони фақир зери салиби фаромӯш шуда хобидааст.

ШАРХИ «APARAREA NATIONALA» .

1 апрели соли 1922 дар тахти рохбарии профессорхо Куза ва Н.С.Паулеску журнали «Апарарея национала» («Мудофиаи миллӣ») дар ду мох як маротиба аз чоп баромад. Хар кас тасаввур карда метавонад, ки интишори ин мачалла барои мо дар байни андеша ва нигаронии мо чӣ маънӣ дошт.

Дар он мо ҳама чизеро, ки барои фаҳмиши комил ва далелҳои муфиди худ лозим будем, ёфтем. Мақолаҳои профессорон Куза ва Паулескуро тамоми ҷавонон бо дин хонданд ва дар ҳама ҷо, чӣ дар Бухарест ва чи дар Клуж ба донишҷӯён таъсири хуб мебахшид. Мо нашри ҳар як шумораро пирӯзӣ медонистем, зеро ин барои мо як воситаи дигари интиқоли лавозимоти ҷангӣ барои мубориза бо баҳсҳо дар матбуоти яҳудӣ буд.

Ба фикри ман, дар ин чо ду маколаеро, ки дар он вакт бо имзои профессорон Куза ва Паулеску нашр шуда буданд, такрор кардан бамаврид аст.

«Рӯҳи илоҳии tmtb то абад инсониятро муҳофизат хоҳад кард. Хулоса, Талмуд – қонунгузории сиёсӣ-динии ибриён – ба ҷои муборизаи мисли Инҷил бо ҳавасҳои моликият ва ҳукмронӣ, баръакс, ин зиштҳоро ба қуллаи нофаҳмо мегузорад, то орзуи Яҳудо буданро амалӣ созад. дар айни замон, сохиби тамоми замин ва парвардигори тамоми инсоният.

Аммо дар ҳоле ки расулони масеҳӣ идеали худро ошкоро мавъиза мекарданд, Талмуд пинҳон мекунад; ва ду замимаи он — Кахал ва Масонӣ боз хам ноаёнтаранд.
Се истифода, то дар торикӣ мондан, як scabbrous ва лаънатӣ маънои онро дорад: дурӯғ.
«Ба ибораи дигар, дурӯғгӯй асоси низомест, ки яҳудиён истифода мекунанд, ки метавон ба онҳо гуфт...
— Ту гап мезанӣ, ҳамин тавр ҳастӣ.
Аммо дурӯғ душмани марговар дорад, яъне ҳақиқат. Зеро ҳақиқат хусусияти фарқкунандаи дини масеҳият аст. Масеҳ гуфт: «Ман ростӣ ҳастам» ва барои ҳамин таълимоти Ӯро Исроил иҷро мекунад.

Дурӯғ гуфтан, баръакс, он чизеро, ки рӯҳи бад ё шайтон меноманд, тавсиф мекунад.
Ҳамин тавр, Исо ба ибриён сухан ронда, ба онҳо гуфт:
«Шумо аз падари шумо иблис ҳастед, ва ҳавасҳои падари шумо иродаи шумост. Вай аз ибтидо қотил буд ва дар ҳақиқат намемонад, зеро дар вай ҳақиқат нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, ӯ барои худ мегӯяд, зеро ӯ дурӯғгӯ ва падари он аст. '

"Масеҳ ин ҷаҳонро тарк карда, ба шогирдонаш аслиҳаи мағлубнашаванда, яъне Рӯҳи Худро фиристод. Рӯҳи илоҳии ростӣ, ки то абад инсониятро аз рӯҳи девонаи дурӯғ муҳофизат хоҳад кард," ман дар назди ин Рӯҳи Ҳақиқат таъзим мегӯям, ки аз қаъри дилам мегӯяд. ҷон. Ман ба Рӯҳулқудс имон дорам! "

(Проф. доктор Н.С. Паулеску, аз «Физиологияи фалсафӣ.
Талмуд, кахал, масонлик» чилди Ил., Бухарест 1913, сах. 300-301)

Илми антисемитизм

«Боз як комбинатсияи даҳшатноки калимаҳо: илми антисемитизм. Чӣ тавр антисемитизм метавонад илм бошад? ' олимон бо сангхои худ, онхое бо мухрашон,

математикхо бо хс, филологхо бо суффиксхо, олимон бо идеяхои ба ном «собит» маданият.
"Антисемитизм? Барои ин олимон танҳо ваҳшӣ, зуҳури кӯронаи ғаризаҳои ваҳшиёна, боқимондаҳои замонҳои пеш аз таърих, нангини тамаддуни мост, ки ҳам илм ва ҳам виҷдони равшанфикри инсон, ки аз таассуб ва ҳавасҳо озод аст, маҳкум мекунанд.

Ин фазоест, ки махсусан аз ҷониби яҳудиён офарида шудааст ва он яҳудиён дар атрофи антисемитизм мепарваранд, соддалавҳонро фиреб медиҳанд ё аз соддалавҳони аблаҳон бо даъвое истифода мекунанд, ки онҳо низ дар як сатҳ бо тамаддуни муосир ҳастанд. '
Ва кӣ намехоҳад бошад?
Масалан, ин ҳодисаи ҷолиби як фарди яҳудӣ, ки худаш нимяҳудӣ аст, вуҷуд дорад, ки чанд сол пеш бо ҳавои як олими аҷиб дар бораи антисемитизми мо, ки он вақт мисли имрӯз бетағйир буд, сухан меронд. Ва ин аст он чизе ки ин муаллиф, номен-одиосум, дар Viata Romaneasca («Ҳаёти Руминия»), соли дуюм, №. 11 ноябри соли 1907, сах. 186, 204—207 — хоин ба афкори миллй, зеро баъдтар хоин ба амалиёти миллии мо дар давраи чанг: «Мехохам дар бораи масъалаи яхудихо сухан ронам... аз тарафи одамони дагал ва вахшиёна тамоман денатурат карда шудааст. Яҳудофагияи антисемитҳои мо, ки ҳамин тавр ... онҳо моро ба ҷаҳони мутамаддин месупоранд ...

«Бо аслиҳаи зангзада аз арсеналҳои таъқиботи асримиёнагӣ, бо таблиғи нафрат, бо барангехтани ифротгароӣ ба зиёдаравӣ, бо бедории инстинктҳои ҳайвонӣ дар оммаи мардум... метавон танҳо бо як кори одилона созиш кард, аммо сабаби
антисемитизм. ин одилона буда наметавонад...
'Аммо ба ин конфронс... ҳавои бардурӯғи таъқиботи нажодӣ, таъқиботи динӣ, ба ибораи антисемитизм, метавонад танҳо ба кори душман хизмат кунад, танҳо аз истисмор кардани ғавғои баъзе манякҳо хеле шод аст... . чанчолхои зиддисемитй тамоми масъаларо пеш аз мухлат ба рузнома мегузоранд... «Хеч кас, аз хама пеш аз хама мо, дар худи мо наметавонад ба таври беохир аз окибат озод бошад, на ба мукобили идеяхои муосир ва на ба мукобили амалиёти сиёсии хоричй... (Инхо)
нуктахо аз они муаллифанд.Яъне онхо таваккуф не, балки тахдидкунанда буда, аз афташ, як табъи афсонавии сиёсиро дарбар мегиранд.
Эд. [яъне, Cuza, Tr.]
"Бинобар ин, саволи худро дар доираи антисемитизм, нафрати нажодӣ гузоштан маънои онро дорад, ки мо ба шикасти нангин ва марговар бурда шавем... Таъхирҳои осиёӣ ... демагогияи зӯроварона, ташвиқоти носолим ... кӯшиши тахминҳои ҳавасҳои торикӣ ..... (Нуктаҳои охирин, боз ҳам муаллифон мебошанд, ки ҳамон як таҳдидро ба ҷиноятҳои даҳшатнок ба мисли ҷиноятҳои антисемитизм пешгӯӣ мекунанд. Эд. [яъне, Cuza, Tr.]

Ман ин мафҳуми маъмулиро иқтибос овардам, ки хоси ҳамаи онҳое, ки худро ба яҳудиён фурӯхтаанд. Ва дидан мумкин аст, ки ин ҳама ба чӣ тааллуқ дорад: клишеҳо (“ҷаҳони мутамаддин”, “ғояҳои муосир”), вале махсусан тӯҳмат (“яҳудофагияи бeрдоб ва ваҳшиёна”, “силоҳҳои зангзада, инстинктҳои ваҳшиёна”” ғавғои баъзе , таргибкунандагони чанчолхои зиддисемитй, '' Осиё импулсҳои манякҳо. , '' ҳавасҳои торик').
Мо чунин «миннатдо-риро» на тандо аз дУстдорони оддии яхудй, балки баъзан аз баъзе намояндагони намоёни маданияти дигар сададо низ мебинем.
Хамин тавр, масалан, хукукшиноси барчаста, профессори университет, суханвар, одами сиёсат, собик вазири маорифи халк, чаноби А.С.Арион маро аз сабаби антисемитизми ман нишон дод, дар пленуми палатаи депутатхо апостроф — — мо гуфта метавонем, ки «маъруф» аз чунин одам меояд, ки маро кавбон меноманд.
Дар мавриди яҳудиён бошад, гузориши онҳо дар бораи антисемитизм боз ҳам хостар аст.
Ба ғайр аз шеваи маъмулӣ, "бо нафрат ва ваҳшӣ" - табиист, ки онҳо ба баҳси ангезаҳо зид нестанд - ба гуфтаи онҳо, антисемитизм девонагӣ, таназзули зеҳнӣ ва дарди рӯҳ аст. Ин аст, ки моро яке аз барҷастатарин «зиёиёни» муосири яҳудӣ, доктор К. Липпе, ки асли бонуфуз аст, ҳамчун набераи шореҳи машҳури Талмуд дар асрҳои миёна Расӣ, ки тоб себегоим барог (куштан) гуфтааст, чунин мешуморад. бехтарини Гоим).

Доктор. К.Липпе, доктори илм, аз Галисия омада, дар Ясси маскан гирифт ва дар онҷо барои куштани зан бо анҷоми исқоти ҳамл хизмат кардааст ва ҳатто ба забони олмонӣ асари махсусе бо номи: Аломатҳои бемории рӯҳӣ - антисемитизм (1887) навиштааст. .
Ва ҳамчун далели он, ки далелҳои яҳудиёни паразитӣ бар зидди антисемитизм хеле заифанд, инчунин далелҳои яҳудӣ ва ҳамеша якхелаанд, ин ҷо нашрияи Куриерул Исраилит («The Israelite Courier»), органи расмии Иттиҳоди Шӯравӣ мебошад. Яҳудиёни натуралӣ дар мақолаи таҳририяи худ рӯзи ҷумъа, 15 мегӯяд

Сентябри соли 1922 дар зери сарлавҳаи тухматангез — ба мо, ки дар газетаи «Апарареа национала» («Мудофиаи миллӣ») — «Тудаи нохакхо» навишта буд.

Дар байни ин антисемитҳо як ҳолати таназзули зеҳнӣ вуҷуд дорад, ки ба таҳқиқири ҳиссиёт расидааст, як навъ садизми равонӣ, ки тавассути он ламсшудагон ба дурӯғ ва тӯҳмат водор мешаванд. Тавре ки шумо мебинед, ин шарҳи хеле содда ва инчунин як шарҳи бениҳоят содда аст: ҳамаи он чизе, ки гуфта шудааст

бар зидди яҳудиён дурӯғ ва тӯҳмат аз сабаби таназзули зеҳнии хос аст.
Таърифи антисемитизм - ба ақидаи яҳудиён ва яҳудиён - ҷамъбаст мешавад, пас, дар ин ду калима, ваҳшӣ ва девонагӣ, табиист, ки "антисемитҳо". Дар мавриди яҳудиён ҳамчун як падидаи иҷтимоӣ, онҳо ҳатто ба ин «шарҳ» ворид намешаванд. Гӯё ки онҳо вуҷуд надоштанд. Маҳз ҳамин ваҳшӣ ва девонаворӣ тамоми мардумони ҳама давру замонҳо, мисриҳо, форсҳо, румиён, арабҳо ва инчунин миллатҳои муосирро маҷбур кардааст, ки яҳудиёнро як таҳдиди миллӣ донанд ва алайҳи онҳо чора андешанд.

Маҳз ҳамин ваҳшӣ ва девонаворӣ буд, ки фаҳмиши барҷастатарин намояндагони фарҳанги тамоми миллатҳо, аз қабили Сицерон, Сенека, Таситус, Муҳаммад, Мартин Лютер, Ҷордано Бруно, Фридрихи Бузург, Волтер, Юсуфи II, Наполеони I, Гёте, Гердер Людвиг Фейербах, Ричард Вагнер, Бисмарк, Рудольф Вирхов, Теодор Билрот, , Иммануэл Кант, Фихте, Шопенгауэр, Чарлз Фурнье, Евген Дфихринг - ва бешумори дигарон дар ҳама соҳаҳо бар зидди яҳудиён баромад мекунанд.

Нихоят, вахшй ва девонаворй антисемитизми намо-яндагони машхури маданияти моро, аз кабили Симон Барнутиу, Б.П.Хайдау, Василе Александри, Василе Конта, Михаил Эминескуро шарх медихад.

Ваҳшӣ ва девона: ҳама чиз, Тамаддун ва рафтори хуб: яҳудиён, Ва яҳудиён: вуҷуд надорад ва ғарази яҳудӣ наметавонад антисемитизмро ҳамчун падидаи иҷтимоӣ шарҳ диҳад, мо онро назарияи антисемитӣ меномем. .
Мувофики назарияи мо дар конститутсияи антисемитизм мо бояд се марҳиларо ҷудо кунем: инстинкт, виҷдон, илм.
Инстинкт ҳамеша издиҳомро, ки дар аввал ба манфиатҳои моддии бевоситаи худ нигаронида буд, водор мекард, ки ба паразитизми яҳудӣ тавассути ҳаракатҳои оммавӣ, ки аксар вақт умумӣ ва хунолуд аст, муқобилат кунанд, зеро он дар байни бисёр дигарон дар саросари ҷаҳон буд, масалан, ҳаракати даҳшатноки қазоқҳо дар Украина. Богдан Хмельниски, ки дар соли 1649 зиёда аз 250 000 яҳудиён мурданд.

Огоҳӣ дар бораи хатари яҳудӣ тадриҷан бедор мешавад, аввал дар синфҳои босавод.
Он гоҳ он паҳн мешавад ва ба омма ворид мешавад. Гурухи якум ба тарафдории талаби мардум хамрох мешавад. Ҳамин тариқ, охиринҳо тадриҷан огоҳ мешаванд.

Илм аз тадќиќоти ќисман оѓоз мешавад, то он даме, ки - танњо дар айёми мо - ба муайян кардани маќсади он, яъне омўзиши яњудият њамчун падидаи иљтимої, ки аз муњите, ки дар он пинњон кардан мехоњад, дур карда, ба хулосае меояд, ки ин проблемаи инсонї аст. дар хакикат бузургтаринест, ки халли он бояд ёфт.

Бо дарназардошти хулосаҳои таҳқиқоти қисман то ҳол метавон гуфт, ки онҳо антисемитизми илмро ташкил медиҳанд, Ин асосест, ки набояд бо илми антисемитизм омехта кард, он чизе ки онҳоро фарқ мекунад, ин аст. ҳадафҳои гуногуни онҳо. Ва ин аст таърифи ҳадафмандонаи ин илм, ки онро ҳамчун як илми ҳақиқӣ ба таври возеҳ нишон медиҳад:

Илми антисемитизм иудаизмро ҳамчун як мушкилоти иҷтимоӣ ҳамчун объекти худ дорад, бинобар ин, ҳатман синтези ҳама илмҳое мебошад, ки ба ҳалли он мусоидат карда метавонанд.

Ин илмҳо чӣ гунаанд, ки тавассути омӯзиши қисман худ ба дониши дини яҳудӣ мусоидат мекунанд, мо аллакай дидем. Ва ин аст, ки илми антисемитизм чӣ гуна истифода мебарад

бозёфтҳои онҳо барои ҳалли масъала.
Таърих собит мекунад, ки аз замонҳои қадим яҳудиён дар байни дигарон мардуми саргардон, бодиянишин ва бе саҳро буданд. Илми антисемитизм мукаррар мекунад, ки ин гуна кучманчигӣ ба некуахволии мардуми дехконии муким мухолиф аст ва онро токат кардан мумкин нест.

Антропология муайян мекунад, ки яҳудиён омехтаи нажодҳои ба ҳам алоқаманд нестанд, ки байни худ фарқ мекунанд, ба монанди семитҳо, ориёиҳо, сиёҳҳо ва муғулҳо. Илми антисемитизм безурётӣ будани миллати яҳудиро дар арсаи фарҳанг дар натиҷаи ҳамин ифротгароӣ шарҳ медиҳад ва нишон медиҳад, ки ин

Местизоҳо наметавонанд ба фарҳанги дигар миллатҳо чизе гузоранд, ки онҳоро танҳо қалбакӣ мекунанд ва хислатҳои онҳоро денатурат мекунанд.

Илоҳият муқаррар мекунад, ки дини яҳудӣ як дини истисноӣ аст, ки дар асоси аҳди махсусе, ки байни Худои худ, Яҳова ва яҳудиён ҳамчун халқи баргузида ва муқаддас (am codes) ба ғайр аз халқҳои дигар баста шудааст, асос ёфтааст.
Илми антисемитизм ба таври қатъӣ хулоса мекунад, ки чунин консепсия имкони ҳама гуна ҳамкориҳои осоишта ё ҳама гуна ассимилятсияро бо яҳудиён истисно мекунад.

Дар ин сиёсат гуфта мешавад, ки дар ҳама ҷо, дар дохили дигар миллатҳо, яҳудиён ташкилоти ягонаи ҷамъиятии худро доранд, ки давлат дар дохили давлатро ташкил медиҳанд. Илми антисемитизм ба чунин хулоса меояд, ки яҳудиён як унсури анархист, ки барои мавҷудияти ҳама давлатҳо хатарноканд.

Иқтисоди сиёсӣ тасдиқ мекунад, ки яҳудиён дар ҳама давру замон, ҳатто дар Фаластин, ҳамчун халқе зиндагӣ мекарданд, ки бар миллатҳои дигар бор карда, меҳнати онҳоро истисмор мекарданд, на худи истеҳсолкунандагони мустақим. Илми антисемитизм мегӯяд, ки ҳар як мардум ҳақ дорад, ки кори пурмаҳсули худро аз истисмори яҳудиён, ки наметавонанд мисли паразит зиндагӣ кунанд ва мавҷудияти одамонро зери хатар гузоранд, ҳифз кунад.

Фалсафа муқаррар мекунад, ки мафҳуми яҳудӣ дар бораи ҳаёт як анахронизмест, ки ба пешрафти инсонӣ мухолиф аст. Илми антисемитизм дар назди тамаддун вазифадор аст, ки бо чидду чахди якчояи хамаи миллатхо ин дахшати маданӣ бархам дода шавад.

Илми антисемитизм хулосаҳои худро ба он асос мекунад, ки илмҳои гуногун, вале гуногунии махсус ба таври объективӣ муқаррар кардаанд - ҳамаи онҳо ҳатман ба як хулоса оварда мерасонанд: аз байн бурдани яҳудиён аз байни халқҳои дигар, ки

ба мавҷудияти ғайритабиӣ ва паразитии онҳо хотима медиҳад. ба концепцияи анахронистӣ, ки ба тамаддун ва сулху осоиши хамаи давлатхо мухолиф аст, ки дигар ба он токат карда наметавонанд.

Ин назарияи антисемитӣ, чунон ки дида мешавад, аз назарияи яҳудӣ ва яҳудӣ, ки антисемитизмро ба ду ифодаи инфиродӣ коҳиш додааст, фарқ мекунад - дар асл, вақте ки онҳо ба таври оммавӣ зуҳур мекунанд, як мушкилоти иҷтимоӣ мешаванд: ваҳшӣ ва латукӯб. - ва инро ҳам шарҳ медиҳад.

Инстинкти антисемитизм баъзан метавонад бо ваҳшӣ ва нафрат ҳамроҳ шавад.
Зеро инстинкт кӯр аст - мегӯянд онҳо - гарчанде ки муҳофизати ҳаёт муҳим аст.
Бо вуҷуди ин, огоҳӣ аз антисемитизм ба инстинкт илова карда мешавад, новобаста аз он ки чӣ қадар «ваҳшӣ» бошад, такони онро тақвият медиҳад.
Зеро барои «тамаддун» шудан аввал бояд вучуд дошта бошад.
Илми антисемитизм нихоят ин ходисаро шарх дода, вичдони одамонро боз хам бештар мунаввар мегардонад, га-ризаи онхо ва оташфишонии зуроваронаи онхоро пурра конеъ мегардонад, ба хамин тарик, бо ошкор шудани сабабхои онхо — паразитизми яхудиён конунӣ гардонда мешавад.
Ҳамин тариқ, он ба мо формулаи ҳалли илмии масъалаи иудаизмро медиҳад, ки барои фаҳмидани он мо бояд онро танҳо татбиқ кунем, антисемитизми муосир, пас тамоми неруҳоро муттаҳид мекунад: энергияи инстинкт, виҷдон, илм, хакикат комилан ошкор гардид, ки кувваи бузурги чамъиятиро ташкил медихад, ки бешубха ба халли бузургтарин проблемаи тамаддуни замони мо, яъне проблемаи яхудиён кодир аст. Ва яҳудиён ва яҳудиён бар зидди ин қудрати бузург чӣ кор мекунанд, ки мехоҳанд мавҷудияти паразитизми худро дароз кунанд? Мо дидем: клишеҳо, таҳқирҳо ва ҳавасҳо.

«Юдеофагияи беадабонаи антисемитхои мо...» «онхо моро дар пеши назари ахли олами мутамаддин созиш мекунанд...» , «Яроки зангзада, ки аз арсенали таъкиботи асримиёнагӣ кофта шудаанд...» , «Игвогарии хайвонхо» . инстинкт дар омма маъмул аст...» , «Импулсҳои осиёӣ ...» , «девонагӣ ...» , «садизми равонӣ . '

Ин ҳама далелҳоест, ки онҳо ба антисемитизми мо муқобилат мекунанд, зеро онҳо дигар далел надоранд, зеро фикр мекунанд, ки бо аблаҳии худ ба он хотима гузоранд, дар ҳоле ки энергияи интиқомгир дар тамоми миллатҳое, ки аз паразитизми бодиянишин исён бардоштаанд, ҷӯш мезананд. "

AC Cuza, Apararea Nationala («Мудофиаи миллӣ ») № 16, 15 ноябри соли 1922, аввал сол.

ФОНДИ ИТТИХОДИЯИ СТУДЕНТОНИ ХРАСТИ

Мо 20 май соли 1922 дар мачлиси махдуд Анчумани умумии студентони Яссыро, ки хануз дар дасти бокимондаи мухолифон буд, ки аз тарафи ректор дастгирӣ мешуд, бархам дода, «Ассоциацияи студентони насронӣ» -ро таъсис додем, ки имруз хам хает. Вақте ки мо оғоз кардем, як гурӯҳи хурд будем, баъдан мо як маҳфили донишҷӯёнро таъсис додем, ки баъдтар ба Ассотсиатсияи донишҷӯёни ҳуқуқшиносӣ табдил ёфт ва ҳоло дар ниҳоят, аз меҳнати мо, як иттиҳодияи воқеии донишҷӯёни воқеии бо номи АСОСИЯИ СТУДЕНТОНИ ХРИСТИЯ ба вуҷуд омад, то дилҳо аз хамаи студентони Ясси зарба мезаданд, аммо хайати студентони дигар, назар ба соли 1919.

Дар ин лаҳза, бидуни ғамгинии қобили мулоҳиза дар ҷонам, пас аз се соли набард ва дӯстии азиз, ки дар оташи озмоишҳои зиёд афрӯхта буд, рӯзи рахи аз донишгоҳ, аз донишҷӯӣ ва ҳамсафарони ҷангӣ наздик мешудам. Ман ҳамагӣ як моҳ вақт монда буд, ки имтиҳони хатми худро супорам ва аз он фикре баромада натавонистам, ки бояд тарк кунам, ки мо, хатмкунандагони мактаби миёнаи соли 1919, ки дилаш сахт баста будем, пароканда мешавем, Худоё. танҳо медонад. ба кадом гушаю канорхои мамлакат. Аз ин рӯ, пас аз таъин кардани ворисони худ Сава Маргинкану дар Ассотсиатсияи донишҷӯёни ҳуқуқшиносӣ ва Илие Гарнеата дар Ассотсиатсияи донишҷӯёни масеҳӣ, 26 рафиқе, ки худро бештар муттаҳид ҳис мекарданд, ваъда доданд, ки дар ҳар ҷое, ки набошем, барои эътиқоде, ки моро ҳамчун донишҷӯ муттаҳид мекард, мубориза мебаранд. дар университет. Мо ҳама он назрро имзо карда, ба шиша андохтем ва баъд дафн кардем. Пас аз он ки ман дарсҳои хатмкардаамро супоридам, овоздиҳии дигар аз гурӯҳи дуюми 46, ки ба ҷанг навтар буд, дода шуд. Онхо мехмонони ман дар Хуси буданд, ки дар он чо чор руз мачлисхо мегузарондем ва дар майнаи худ хурдтарин тафсилоти фаъолияти ояндаамонро равшан мекардем. Дар ин чо падарам борхо бо рафиконам сухбат карда, онхоро ба чанг даъват мекард. Аз ин рӯ, мо дар ҷони худ орзуи рӯзҳои беҳтару одилонаи мардуми худро бо худ ҷудо кардем.

УХДАДОРИИ ШАРАФ

Шахсони дар зер имзо гу-зошташуда, студентони университети Яссы вазъияти душвореро, ки ба халки румын дар худи мавчудияти худ аз тарафи халки бегонае, ки заминхои моро азхуд карда, рох-барияти мамлакатро ба дасти худ гирифтанист, тахдид мекунад, фахмида, дарк намуда; то ки авлоди мо дар ғарибӣ аз сарзамини худ, ки фақру бадбахтӣ ронда шудаанд, саргардон нашаванд ва мардуми мо зери зулми мардуми бегона хун нарезанд, мо дар атрофи як идеали наву муқаддас, ҳимояи Ватан устуворона мебарем. бар зидди истилои яҳудиён.

Маҳз дар атрофи ҳамин идеал мо Ассотсиатсияи донишҷӯёни насронии Донишгоҳи Яссиро таъсис додем. Маҳз бо ҳамин идеал дар дилҳоямон аз толорҳо мебароем аз мактаб имруз.

Мо дар хар чое, ки набошем, барои адолати худ, барои хаёти халкамон мубориза бурданро вазифаи асосии шарафноки худ мешуморем. Аз хамин сабаб мо имруз, шанбеи 27 май соли 1922 чамъ омада, ухдадории умумиро ба зимма мегирем, ки дар тамоми мамлакат пахн карда, оташеро, ки дар айёми чавони моро ба амал оварда буд, дар хама чо бурда, дилхои гамгини моро равшан мекунад. одамон машъали хакикат, хукуки онхо ба хаёти озод дар ин сарзаминхо.

Мо бо Ассотсиатсияе, ки имрӯз онро тарк карда истодаем ва аъзои он боқй мемонем, робитаи зичтар хоҳем дошт ва нуқтаи марказиест, ки ҳамеша моро дар мубориза и муштаракамон муттаҳид мекунад. Мо баъди 8 сол, танхо соли 1930, аз 1 май то 14 май дар университети Яссы боз вомехурем. Кумитаи аъзогӣ барои ду моҳ пеш аз он рӯз огоҳ кардани ҳамаи аъзоёнро ташкил мекунад ва омадани онҳоро ташкил мекунад. Мо тамоми наслҳои донишҷӯёнро, ки тавассути ин Ассотсиатсия пайравӣ мекунанд, даъват мекунем, ки бояд дарк кардани кори худро дар қурбонгоҳи Ватан нишон диҳанд, ки он сол ва он рӯз дар Донишгоҳи Ясси ба мо ҳамроҳ шаванд.

27 майи соли 1922

Корнелиу
Зелеа-Кодреану-Хуси Н.
Надежде, 21 Донишгоҳи St.-
Ясси Григ. Гика, 23 Кэрол Сент-Иасси I.
Сарбу,
Руди, Шаҳристони Сорока Григорьев Эусеви,
Карагаяни, Шаҳристони Четате-Альба, Илие Гамеата, 40-
уми Музелор-Иасси Александру П.Хагиу, Четрести-
Васлуи Лоан Бланару, кӯч. Табакари 35 -Хуси
Константин С. Зотта, 13-сент-телеман майор.
Хуси А Ибраиляну, 3 гица вода кучаи Галати М.
Бертет, Пуркари, Каунти Сетатея-Алба Якоб И.
Филипеску, Тг.
Фалсиу, Шаҳристони Фалсиу Леонид Бондак, 5 I. Heliade
Radulescu St.-Soroca C. Madarjac, St. Apostol St. 71-
Галати 1. Миклеску, 165 Портулуи Сент-Галати
лонел 1. Теодореану,
Музелор-Галати Ласеу Николае, кучаи Синадино,
22-Кишинёв Бобоов Михайл, кучаи Подольская,
85 — Кишинёв Михаил В.
Сарбул, Маскаути, Каунти Орхеи Николае Б.
Ионеску, 59 Константин
Бранковеану Сент-Р-Сарат Павел Эпур-Сетата-
Альба, Собор Г.
Бока, Баласеана,
Шаҳристони Сучава Василе Николау, 61 Ласкар Катаргиу Сент-Хуси
Андроник Захария, Парестии де Сус, Буковина Василе Н.
Popa, Paunesti, Plutna Шаҳристони Vasile Corniciuc,
Putrauti, Suceava Шаҳристони Nicolae N. Aurite,
Tereblecea, Siret County Gr. Михута, Шея, Сучава
Шаҳристони Чиобану Стефан, 9 Штурза
Сент-Сучава Евгений Кардеиу, Билка,
Шаҳристони Радаути Евг. Н.Манойлеску, Эпурени,
округи Фалсиу Виадимир

Фрирну, Калматуи, Шаҳристони Кахул Г.
Zarojeanu, 40 Muzelor St.-Iasi
Prelipceanu Tit. Vasile, Horodnicul de jos, Радаути
Шаҳристони Прелипчеану Гр. Василе,
Хородникул де jbs, Шаҳристони Радаути Константин
Дари, Хородникул де Сус, Радаути Каунти Пасеару
ба Стефан, Тереблечеа, Каунти Сирет Михайл И. . Пистуга,

Тарнаука, округи Дорохой Драгомир
Лазареску, Тарнаука, округи Дорохой
Константин С. Урсу, Малустени, Шаҳристони
Ковурлуи С. Гика, 23 Кэрол Сент-Иасси

ДАР ХОТИМАВИИ ТАХСИЛ ДАР УНИВЕРСИТЕТ

Дар хона се соле, ки дар донишгох будам, аз пеши назарам мегузашт ва ба худ савол медодам: мо ин кадар монеахоро чӣ тавр паси сар кардем; мо чӣ тавр тафаккур, иродаи хазорон одамонро маглуб карда метавонистем; чӣ тавр мо метавонем сенатҳои коллеҷро мағлуб кунем; ва чӣ тавр мо далерии тамоми матбуоти душманро нарм карда метавонистем? Оё мо пул доштем, ки зархаридонро киро кунем, рӯзномаҳо нашр кунем, ба деҳот барем, ин ҷанги ҳақиқиро сӯзонем? Мо чизе надоштем.

Вақте ки ман худро ба он набарди аввал партофтам, ман ин корро на аз рӯи исрори каси дигар, ё дар натиҷаи як ихтилоф, ё ягон қарори қаблӣ, ки ба ман иҷро карда шуда буд, ё ҳатто бо такони ботинии бузург ва тӯлонӣ анҷом дода будам. изтироб ё фикр. амиқ, ки ман ин мушкилотро баррасӣ кардам. Ҳеҷ чиз. Ман гуфта наметавонистам, ки чӣ тавр ба ин ҷанг ворид шудам.
Шояд мисли марде, ки бо ташвишу андеша дар куча мегашт, аз оташе, ки хонаро фурӯ мебарад, дар ҳайрат монда, куртаашро кашида, ба кумаки онҳое, ки дар оташ фаро гирифта шудаанд, ҷаҳид. Ман бо шуури як чавони 19—20-сола аз хар чизе ки дидам, фах-мидам, ки мо мамлакати худро аз даст дода истодаем, дигар мамлакате нахохем дошт, ки бо хамкории бе-шууронаи коргарони камбагали Румыния, бенаво ва истисморшуда. , лашкари хукмрон ва харобиовари яхудиён моро фаро мегирад. Ман бо амри дилам, аз ғаризаи дифоъӣ, ки ҳатто хурдтарин кирми хазанда дорад, на аз ғаризаи танҳои худпарастӣ, балки барои дифоъ аз мардуме, ки ман узви онҳо будам, амал кардам. Хамин тавр, ман хамеша хис мекардам, ки хамаи халкхо дар паси мо, бо тамоми зиндахо, бо хамаи онхое, ки барои ватани худ, бо наслхои ояндаи худ халок шудаанд; ки халки мо ба воситаи мо мечангад ва сухан меронад, ки шумораи душманон хар кадар зиёд бошад хам, дар назди ин мавчудияти таърихӣ танхо як мушт одамони бадбахтанд, ки мо онхоро пароканда ва маглуб мекунем.

Барои хамин хам аз сенатхои беандешаи донишгох сар карда, хама мухолифони мо ноком шуданд, ки бо бовари як даста чавонони девона дар мо мечангиданд, дар хакикат чанг карда, мардуми худро мезананд. Қонуни табиат ҳаст, ки ҳар касро дар ҷои худ мегузорад; исёнгарон бар зидди табиат, аз Люсифер то имрӯз, ҳамаи ин исёнгарон, ки аксар вақт хеле оқил буданд, гарчанде ки ҳамеша дар хирад кам буданд, беақл афтоданд.

Дар чаҳорчӯби ин қонуни фитрӣ, ин тартиботи хирадманд, ҳар кас метавонад биҷангад, ҳақ дорад дар байни худ биҷангад. Берун аз он, бар зидди он, зери ин фармон касе наметавонад бе чазо ва маглубнашаванда фаъол гарданд. Дар организми инсон глобулаҳои хун бояд дар дохили сохтор ва дар хидмати он боқӣ монанд. Исьён ба вучуд меомад, ки агар кура бар зидди организм на танхо барангехта бошад, балки вакте ки вай аз ин хам камтар кор мекард, яъне дар хизмати худ буд, вакте ки вай танхо худро каноатманд мекард, вакте ки берун аз худ максад ва идеали дигаре надошт, вақте ки он Худои худи шумо шуд.

Шахси дар сурат ва дар хизмати халки худ. Одамон дар сохтор ва хидмати Худои худ ва қонунҳои Худо.

Ҳар кӣ ин чизҳоро дарк кунад, пирӯз мешавад, ҳатто агар танҳо бошад. Ҳар кӣ нафаҳмад, мағлуб мешавад. Соли сеюми донишгоҳро зери таъсири ин андешаҳо хатм мекунам. Мо аз чихати ташкилӣ идеяи рохбарӣ ва интизомро мукаррар карда будем. Демократия истисно карда шуд, на бо тахмин ё эътиқод, ки тавассути назария ба даст омадааст.

Мо аз аввал зидди демократия зиндагӣ мекардем. Ман ҳамеша роҳбарӣ мекардам. Дар давоми се сол ҳамагӣ як маротиба раиси Ассотсиатсияи донишҷӯёни факултети ҳуқуқшиносӣ интихоб шудам. Дар ҳама вақтҳо, на ҷанговарон маро роҳбар карданд, балки ман онҳоро интихоб кардам, ки пайравӣ кунанд. Ман ҳеҷ гоҳ кумита надоштам ва ҳеҷ гоҳ пешниҳодҳоро ба овоздиҳӣ намегузорам. Вале хар гохе, ки эхтиёч пайдо мекардам, бо хама маслихат мекардам, вале бо масъулияти худам худам карор мегирифтам. Аз ин чост, ки гурухи хурди мо хамеша як звенои устувор буд. Ягон гуруххои акидахои аз хам чудошуда, аксарият ё акаллият, ки дар масъалахои амал ва назария бо хам мухолифанд, набуданд.

Бо ҳамаи гурӯҳҳои дигар, баръакс дуруст буд. Барои хамин хам онхо маглуб шуданд.

имони бузург, мисли шуълае, ки дар дили мо пайваста фурӯзон аст ва роҳи моро равшан мекунад; мухаббати бузург ва фаромушнашаванда нисбат ба хамдигар, интизоми бузург, карор дар вакти чанг ва мувозинат

вазн кардани нақшаи ҷанг; ин, баракати мамлакати мо ва худованд моро ба галаба дар ин се сол бовар кунонд.

ТОБИСТОНИ СОЛИ 1922

Тобистони соли 1922 оромона нагузашт. Дар сахнахои театрхои миллӣ ё чамъиятии Румыния дар шахрхои Молдавия пьесахои яхудӣ аз тарафи труппаи «Канапоф» ба забони иуддӣ намоиш дода мешуданд. Чавонони мо инро тахдид медонистанд, зеро онхо ибтидои бегона шудани ин муассисаро, ки барои тарбияи миллию ахлокии халки румын таъин шудааст, диданд. Дар савдо, саноат, боигарии хоки Румыния ва сарватхои зеризаминӣ, дар матбуот, рузе худамонро хам аз сахнахои театрхои миллии худ хохем дид. Театр дар баробари мактаб ва калисо метавонад як миллати декадентро ба огоҳӣ аз ҳуқуқ ва рисолати таърихии худ боло барад. Он метавонад миллатро ба мубориза барои озодӣ омода ва ҳавасманд кунад. Минбаъд хатто ин калъа аз дасти мо гирифта мешавад. Театрхои мо, ки бо арак ва маблаги румынхо сохта шудаанд, ба яхудиён барои тайёр кардан ва мустахкам намудани куввахои худ дар мубориза ба мукобили мо хизмат мекунанд. Ва аз сўи дигар, аз ин марњилањои руминї ба мо руминиён њамчун «ѓизои маънавї» хидмат хоњанд кард, ки њамаи ин ба бењудашавии миллї ва таназзули ахлоќии мо ва харобиву харобии мо мусоидат мекунанд.

Вазифаи дигарон, яъне ҳукумат ё ягон мақомот ё омӯзгорон буд, ки бар зидди ин ҳамлаи нави зидди Румыния мавқеъ гиранд. Аммо ҳеҷ кас гирифта нашуд. Танҳо ҷавонон ба таври беҳтарин вокуниш нишон медоданд, хатари зарбаҳоро меандешиданд, ба таҳқири бешумор гирифтор шуданд ва дар ҳеҷ куҷо дастгирӣ наёфтанд. Ин муборизаро дар хамаи шахрхо: Хуси, Бариад, Ботосани, Паскани ва гайра гурухи студентони иазӣ, ки дар хама чо хонандагони синфхои болой ёрӣ мерасонданд, мебурданд. Онҳо ба толорҳои пур аз яҳудиён даромада, ҳар чизеро, ки ба даст гирифта метавонистанд, ба сӯи иҷрогарони Шайтон партофта, онҳоро аз саҳна берун карданд.

руминӣ.

Шояд, — баъзехо гуянд, — ба таври гайримаданӣ. Ман ҳам, гӯед, шояд. Аммо, барои як миллати бегона то чӣ андоза тамаддун аст

тамоми моли мамлакатамро пай дар пай горат мекунанд? То чӣ андоза мутамаддин аст, ки ҳамон миллат фарҳанги маро захролуд кунад ва сипас онро дар саҳна хидмат кунад, то маро бикушад?
Воситаҳои яҳудиён дар Русия то чӣ андоза мутамаддин буданд? Миллионхо нафар одамонро бе суд катл кардан то чй андоза маданиятнок аст? Калисоро сӯзондан ё ба кабире табдил додан то чӣ андоза тамаддун аст?

Барои худам, дар фақри худ ва бо қудрати камбизоати худ, ман худро аз ҳамла то ҳадди имкон муҳофизат мекунам - бо калимаи чопӣ, агар тавонам; бо
ёрии хукуматдорон, агар онхо хануз румынй бошанд; бо сухан, агар касе гӯш кунад; бо зурй, хамчун чораи охирин ва агар хама хомуш истанд. Нолоиқ ва хоин касест, ки бо хиёнати худ ва ё тарсонагии фитрӣ аз ватани худ дифоъ намекунад ва ё умуман вокуниш нишон намедиҳад.

Ба ҳар ҳол, ин задухӯрд як эътироз, ягона эътироз дар миёни хомӯшии тарсончак ва даҳшатовар буд. Рузи дигар рафицони мо пур аз зарбаю захмхо баргаштанд, зеро ба як гурухи 15-нафараи чавонон бо 3—4000 яхудй даромадан ба театр осон набуд; ва махсусан, онхо бо танбех ва игвогарихои румынхои мо маъюс шуда баргаштанд.

Борхо худ ба худ савол медихам: дар баробари зарбахои бисьёр, сарзанишхои бисьёре, ки аз хар тараф омада, моро, ин кадар гурухи хурд, ба пеш рафтан чй водор мекард? Мо дар ягон ҷо дастгирӣ наёфтем. Дар ин мубориза бар зидди хамаи мо такьягохи ягонаро дар худ пайдо мекунем; бо эътикоди мо, ки мо дар катори хамаи онхое, ки барои сарзамини худ ва халки он чангида, азобу укубат кашида, шахид шуда халок гардиданд, дар рохи бузурги такдири миллиамон будем.

ДАР ГЕРМАНИЯ

Ман тирамоҳи соли 1922 ба Яссы баргаштам. Дар он ҷо ман бо ҳамсафонам як андешаи кӯҳнаи худро баён кардам, ки дар бораи он ки ба Олмон рафта, таҳсили худро дар соҳаи иқтисоди сиёсӣ идома диҳам ва дар айни замон кӯшиш кунам, ки нияти худро дар бораи гирифтани идея ва эътиқоди мо амалӣ созам. дар хорича. . Мо дар асоси тадкикоти худ хеле хуб фахмидем, ки проблемаи яхудй характери байналхалкй дорад ва аз ин ру, реакция бояд доираи байналхалкй дошта бошад; ки халли куллии ин проблема ба гайр аз

тавассути амали тамоми халқҳои масеҳӣ ба огоҳии таҳдиди яҳудӣ бедор шуданд.
Аммо ман пул ва либос надоштам. Рафиконам ба ман либос дода, маблаги карз гирифтанд

8000 лей аз инженер Григоре Бежан, ки бояд хар мох дода мешуд, хар кадом мувофики кобилияташ хисса мегузошт. Бо ин пул ман бо хамрохии хамаи онхое, ки аз онхо чудо шудам ва холо дар хона мемонанд, то ба вокзал то вокзал рафтам.

Вакте ки онхо ба Берлин омаданд, ду рафики студентй Балан ва Ц Зотта ёрии калон расонданд. Ман ба донишгоҳ ҳуҷҷат супоридам. Рӯзи сабти ном сару либоси миллии худро ба бар карда, ба он маросими зебое рафтам, ки дар он декан бо риояи як анъанаи қадимӣ бо ҳар як довталаби нав даст мефишурд. Дар толорҳои донишгоҳ ман аз сабаби сару либоси руминиям мавриди таваҷҷӯҳи умумӣ қарор гирифтам.

Ду савол аз ҷумла метавонад хонандаи ин сатрҳоро дар бораи Олмон дар соли 1922 ҷалб кунад - назар ба вазъи умумӣ ва вазъи ҳаракатҳои антисемитӣ.

Захмхое, ки дар натичаи чанг бо маглубият ба охир расида буд, хануз хун мерехт. Бадбахтии моддй Берлин ва тамоми мамлакатро фаро гирифт. Дар вактхои охир водии Рур, ки маркази мухимми сарватхо буд, низ ишгол карда шуда буд. Ман шоҳиди фурӯпошии шадид ва фалокатбори бренд будам. Дар хонаи коргарон,
нон намерасид, хурокворй, бе-корй садхо нафар бачагон ба рох-гузархо омада, гадой мекарданд. Суқути бренд ашрофи олмониро низ ба ҳамин бадбахтӣ андохт. Одамоне, ки пул доштанд, дар як чанд

рӯзҳо бепул буданд. Онҳое, ки замину амволи ғайриманқули худро мефурӯхтанд, ба сароби қиматҳо ҷалб шуда, дар чанд ҳафта фақир шуданд.
Капиталистони яхудии дохилй ва хоричй шартномахои азимро бастанд. Онҳое, ки асъори муътадил доранд, ба ивази чандсад доллар соҳиби биноҳои азими 50-квартира шуданд. Спекуляторҳо тамоми шаҳрро кофтуков карда, қаллобии азимро ба даст оварданд.

Ба ин бадбахтии бузург шарики чанд нафар хориҷӣ низ буданд, ки дар байни онҳо худи ман ҳам пул надоштам. 8000 леи бо омадаам сарф шуд. Баъд гуруснагй сар шуд.
Аммо дар байни ранҷу азобҳои умумӣ, ранҷу азоби худи ӯ осонтар аст. Ман як навъе будаам, ки дар баробари душвориҳо ба осонӣ хам намешавад, ба бадбахтӣ итоат накардам, балки кӯшиш кардам, ки бо он мубориза барам.
Ман тамоми имкониятҳоро омӯхтам ва қарор додам, ки худро ба тиҷорат бахшам. Барои харидани захираи озуқа дар кишвар, ба Берлин овардан ва сипас ба тарабхонаҳо фурӯхтан ба ман сармояи хеле кам лозим буд. Ин далел маро водор кард, ки пеш аз ид ба Йена кӯчидам, ки дар он ҷо зиндагӣ арзонтар буд. Дар он чо, дар байни бадбахтихое, ки халки немис дар он мубориза мебурд, маро рухи интизом, кобилияти мехнат, хисси вазифа, дурустй, кувваи тобоварй ва боварй ба рузхои бехтарин ба вачд овард. Онҳо мардуми солим буданд ва ман медидам, ки онҳо намегузоранд, ки худро сарнагун кунанд ва бо қудрати беасос аз зери санги ҳама мушкилоте, ки онҳоро зулм мекарданд, бархезанд.

Ҳаракати антисемитӣ. Дар Олмон якчанд созмонҳои сиёсӣ бо донишҷӯёни антисемитӣ дар ҳуҷҷатҳо, манифестҳо, нишонаҳо мавҷуданд, аммо ҳамаашон заиф буданд. Доктринатор Берлин, ба монанди онҳое, ки дар Йена, ба садҳо ассотсиатсияҳо тақсим карда шуданд ва антисемитҳо хеле кам буданд. Оммаи донишҷӯён мушкилотро медонистанд, аммо норавшан. Дар борои кирдори зидди семитистии студентон ва хатто дар бораи тамоюли доктриналии монанд ба Ясси сухан рондан мумкин нест. Ман соли 1922 дар Берлин бо студентон бисьёр сухбатхо доштам, ки имруз онхо бешубха хиттерхо мебошанд ва ман фахр мекунам, ки муаллими антисемитизми онхо будам ва ба онхо хакикатхоеро, ки дар Ясси омухтам, додаам. Ман бори аввал дар борои Адольф Гитлер дар нимаи моҳи октябри соли 1922 шунидам. Ман ба назди як коргар дар шимоли Берлин рафта будам, ки бо ӯ муносибатҳои хуб барқарор карда будам, ки вай «свастика» мекард. Номи ӯ Strumpf буд ва ӯ дар 3 Salzwedeler Strasse зиндагӣ мекард. Вай ба ман гуфт: «Мегӯянд, ки дар Мюнхен як рассоми 36-сола Гитлер ҷунбиши зиддисемитиро оғоз кардааст. Ин пешгуии коргар ичро гардид. Ман ҳамеша ба қудратҳои интуитивии ӯ, ки тавассути он метавонад бо мавҷгирҳои ҷони худ, як бегонаро аз даҳҳо одамон, даҳ сол пеш аз замони худ интихоб кунад, касеро, ки дар соли 1933 муваффақ шуда, тамоми халқи немисро зери як фармондеҳи бузург муттаҳид мекард, қадр мекардам. .

Ман инчунин дар Берлин ва такрибан дар хамон вакт хабари оташфишонии бузурги фашистиро шунидам: поход ба Рум ва галабаи Муссолини. Ман чунон шод шудам, ки гуё ин галабаи кишвари худам бошад. Дар байни хамаи онхое, ки дар китъахои гуногуни чахон ба халки худ хизмат мекунанд, хешу таборӣи хамфикрй мавчуд аст, чунон ки дар байни онхое, ки барои несту нобуд кардани халкхо мехнат мекунанд, хешу табори мавчуд аст.

Муссолини далере, ки ба сари аждаҳо қадам зад, яке аз мо буд, бинобар ин ҳама сари аждаҳо бар ӯ афтода, ба марг қасам хӯрданд. Барои мо, дигарон, вай олиҷаноб хоҳад буд

Ситораи Шимолӣ ба мо умед мебахшад; вай далели зиндаи он мешавад, ки гидраро маглуб кардан мумкин аст; далели имкониятхои галаба.
«Аммо Муссолини антисемитй нест, бехуда шод мегардед», — пичиррос заданд матбуоти яхудй ба гуши мо. Гап дар он нест, ки мо аз чи шодем, ман мегуям, гап дар он аст, ки чаро шумо яхудиён аз пирузии у гамгин мешавед, агар вай антисемитй набошад. Мантиқи ҳамлаи саросарии матбуоти яҳудӣ ба ӯ чист? Итолиё ҳамон қадар яҳудиён дорад, ки Руминия дар водии Сирет Ciangai [як гурӯҳи қавмии хеле хурдтар] дорад. Ҳаракати зидди семитии итолиёвӣ ба монанди руминиҳоест, ки бар зидди Ciangai ҳаракатро оғоз мекунанд.

Аммо агар Муссолини дар Румыния зиндагӣ мекард, вай антисемитӣ буда наметавонист, зеро фашизм пеш аз хама маънои мухофизати миллати худро аз хавфе, ки ба вай тахдид мекунад, дорад. маънои аз байн рафтани ин хатархо ва кушодани рохи равшани хаёт ва шухрати миллати шумост.

Дар Румыния фашизм факат маънои бархам додани хавфи ба халки румын тахдидкунандаро дошта метавонад, яъне бархам додани хавфи яхудӣ ва кушодани рохи озод ба суи хаёт ва шаъну шараф, ки румынхо ба он хак доранд, кушиш кунанд. Яҳудӣ тавассути масонӣ ва дар Русия ба воситаи коммунизм ҳукмронии ҷ аҳон гардид. Муссолини дар хона он ду сари яҳудиро, ки ба Италия бо марг таҳдид мекарданд, нобуд кард: коммунизм ва масонизм. Дар он ҷ о дини яҳудӣ тавассути ду зуҳури он нест карда шуд. Дар мамлакати мо онро он чи ки мавчуданд: яхудихо, коммунистон ва масонхо нест кардан лозим меояд. Чунинанд фикрхое, ки мо чавонони румынхо умуман ба кушишхои яхудиён, ки моро аз шодии галабаи Муссолини махрум карданӣ мешаванд, мукобил мебошем.

ХАРАКАТИ ТАЛАБА

10 ДЕКАБРИ СОЛИ 1922

Ман хануз дар Йена будам, вакте ки рузе аз хабаре, ки тамоми хайати студентони Румыния аз хамаи университетхо ба чанг бархостааст, маро ба хайрат овард. Ин намоиши дастаҷамъонаи ҷавонони румынӣ, бидуни он ки касе ба он шубҳа наоварد, як оташфишонии вулқон буд, ки аз қаъри миллат бархост. Он бори аввал дар Клуҷ, қалби он Трансилвания зоҳир шуд, ки ҳар вақте ки миллат ба бунбаст дучор мешуд, мавқеи худро ишғол мекард, сипас тақрибан ҳамзамон дар ҳама марказҳои дигари донишгоҳ ба таври шадид оташ гирифт.

Дар хакикат 3 ва 4 декабрь дар Бухарест, Яссы ва Чернаути намоишхои калони кучахо барпо гардиданд. Тамоми хайати студентони Румыния гуё дар лахзаи хавфи калон бархоста. Ҳазорумин бор ин нажоди заминӣ, ки дар тӯли таърих бисёр вақт таҳдид мекард, ҷавонони худро ба хотири наҷоти ҳастии худ раҳо кард, то бо таҳдид рӯ ба рӯ шаванд. Лаҳзаи бузурги электриконии коллективӣ, бидуни омодагии пешакӣ, бидуни муҳокимаҳои мусбӣ ва манфӣ, бидуни ягон қарори кумита, бидуни онҳое, ки аз Клуҷ ҳастанд, ҳатто онҳоеро, ки аз Яссы, Чернаути ё Бухарест медонанд. Лаҳзаи бузурги маърифати дастаҷамъона мисли барк дар нимаи шаби тор аст, ки дар он тамоми ҷавонони кишвар сарнавишти худ дар зиндагӣ ва ҳамчунин тақдири халқи худро шинохтанд.

Ин сарнавишт дар тамоми таърихи миллии мо ба таври дурахшон мегузарад ва дар тамоми ояндаи румынии мо фаро гирифта, ба суи хаёт ва шаъну шарафе, ки мо ва набера-гонамон бояд аз он пайравӣ кунем, нишон медихад, агар ин хаёт ва шаъну шарафест, ки мо барои халки худ орзу мекунем. . Наслҳо метавонанд аз ин сарнавишт пайравӣ кунанд, метавонанд ба он наздик шаванд ё аз он дур шаванд ва ба ин васила тавонистанд ба миллати худ ҳадди аксар умру номус ва ё ҳадди номус ва нангу номусро ато кунанд. Баъзан танҳо афроди ҷудогонае, ки аз ҷониби насли худ партофта шудаанд, метавонанд ба ин макон бирасанд. Дар он лахза онхо мардуманд, аз номи шумо сухан меронанд. Хамаи миллионхо мурда ва шахидони гузашта бо онхоанд, чун хаёти миллати фардо.

Дар ин ҷо аксарият бо ақидаашон аҳамият надорад, ҳарчанд шояд 99 дарсад бошад. Ин такдири хаёти халки моро на акидаи аксарият муайян мекунад. Онҳо, аксарият, метавонанд танҳо мувофиқи ҳолати виҷдон ва фазилат ё беҳушӣ ва таназзули худ аз он наздик шаванд ё дурӣ ҷӯянд. Халки мо на аз мил-лионхо гуломоне, ки гардани худро ба зери гардани бегонахо гузошта буданд, балки бо юги Хориа аз Аврам Ианку, Тудор, Янку Цзяну, ба воситаи тамоми хайдучи*, ки ба мукобили юғи хоричӣ итоат накарданд, зинда монд. балки борбардорони худро музадор дар пушташон гузошта, ба пайрахахои кухӣ мебароянд ва бо худ шаъну шараф ва шороран озодиро мебурданд. Маҳз тавассути онҳо мардуми мо сухан мегуфтанд, на аз тариқи "аксариятҳои" тарсончак ва хушрафтор. Новобаста аз он, ки онҳо ғалаба мекарданд ё мемурданд.

Зеро, вақте ки онҳо мемиранд, тамоми мардум бо марги худ зиндагӣ мекунанд ва аз шарафи худ иззату эҳтиром мекунанд. Онҳо дар таърих чун чароғҳои тиллоӣ дар баландиҳое медурахшад, ки дар торикии шуоъҳои офтоб шуста мешаванд, дар ҳоле ки дар даштҳои фарох, ҳарчанд васеъ ва сершумор бошанд ҳам, торикии фаромӯшӣ ва марг қарор мегирад. На он касе, ки бо қурбонии сарнавишти зиндагии халқаш зиндагӣ мекунад ва пирӯз мешавад, ба таърихи миллӣ тааллуқ дорад, балки танҳо касест, ки пирӯз шавад ё бохт, ба ин сарнавишт часпид. Такдири румынии моро хиради худо пешакӣ муайян кардааст; 10 декабрь студентони Румыния дидан мумкин буд. Ва дар он аст, ки арзиши руз дар он аст: тамоми чавонони Румыния нурро диданд. 10 декабрь вакилони хамаи марказхои студентон дар Бухарест чамъ шуда, дах пунктеро, ки онхо мохияти харакати худ мешуморанд, муайян карданд ва барои хамаи университетхо корпартоии умумӣ эълон карда, ба амал баровардани ин нуктахоро талаб карданд.

10 декабрь аз чихати баходихи тартиб додани нуктахои мувофикшуда чандон калон нест, гарчанде ки вакилон дар бораи мохияти хакикате, ки он вакт тамоми чавонони Румынияро ба ташвиш оварда буд, баён карда метавонистанд. Аз мӯъҷизаи бедории ин ҷавон ба нуре, ки рӯҳаш дидааст, бузург аст; барои карори амалиёти умумии у дар бораи эълон кардани чанги мукаддас, ки аз ин чавон ин кадар кувваи дил, ин кадар кахрамонӣ, камолот, ин кадар курбонихои маълуму номаълум, ин кадар кабрхо талаб мекунад!

10 декабри соли 1922 чавонони ин сарзаминро ба имтихони бузург даъват кард.

* Мардони афсонавии Робин Гуд. (Tr.)

На онҳое, ки дар Бухарест буданд, на ман, ки дар дур будем ва на дигарон, ки шояд хонандагони мактаби миёна буданд, вале имрӯз дар ин қадар зиндонҳо ранҷ мекашанд ва ё дар зери хок хобидаанд, бовар намекарданд, ки ин рӯз моро аз ин қадар хатар мекашад. мо дар мухорибахо барои мухофизати Ватани худ ин кадар зарбахо ва бисьёр ярахо додем.

Дар Бухарест, Клуж, Ясси ва Чернаути оташфишонии шадиди оммаи донишҷӯён ба амал омад, ки онҳо бо қудрати интуитсияи худ, на аз ҷониби роҳбарон, ба душман рӯ оварданд. Онҳо пеш аз ҳама ба матбуоти яҳудӣ менигаранд: Адеварул («Ҳақиқат»), Димината («Субҳ»), Мантуирея («Расд»), Опиния («Андеша»), Лумеа («Ҷаҳон»), катҳои гарм аз сирояти ахлоқӣ, захролуд ва ошуфтагӣ барои румыниҳо. Онхо ба онхо мурочиат мекунанд, то ки онхоро несту нобуд кунанд, балки инчунин ба халки румын хавфи хатти фронти душманро нишон диханд, ки вай бояд ба мукобили он дар посбонй бошад. Ба мукобили матбуот намоиш додан чунин маъно дорад: онро душмани манфиатхои миллй эълон кардан ва бо хамин диккати румынхоро ба худ чалб кардан аст, то ки онхо нагузоранд, ки матбуоти яхудиён ва ё румынхои яхудй навишташуда фирефта, кур карда шаванд ва ё рохбарй кунанд.

Ин матбуот ба ақидаи динӣ ҳамла карда, муқовимати маънавии Румынияро суст мекунад ва иртиботи онҳоро бо Худо қатъ мекунад. Ин матбуот назарияҳои зиддимиллиро паҳн карда, эътиқодро ба миллати онҳоро суст карда, онҳоро аз сарзамини худ, аз ишқ ба он, сарзамине, ки дар ҳама давру замон орзуи ҷангу фидокорӣ буд, ҷудо мекунад.

Ин матбуот манфиатхои румынии моро бардуруг нишон дода, румынхоро бо роххое, ки ба манфиатхои миллй мухолиф аст, гумрох ва роч медиханд. Ин матбуъот унсурҳои миёнарав ва афроди қодир ба фасодро боло мебардорад, то аҷнабиён манофеъи онҳоро қонеъ гардонад ва афроди ахлоқиро, ки аз иҷрои дини яҳудӣ ва манофеи он ҳеҷ неъмате даст намекашанд, паст мезанад.

Ин матбуот рӯҳи миллатро заҳролуд карда, ҳар рӯз ва мунтазам ҷиноятҳои ҳассос, ҳодисаҳои бадахлоқона, исқоти ҳамл, моҷароҷӯиро таблиғ мекунад.

Ин матбуот бо суботкории иблисона хакикатро мекушад ва ба дуруг хизмат мекунад, тухматро хамчун аслихаи халокати чанговарони Румыния истифода мебарад. Ин аст, ки румыниҳо ҳангоми мутолиаи рӯзномаи яҳудӣ бояд эҳтиёт бошанд, ба ҳар як калима, ки ҳеҷ кадоме аз он тасодуфӣ чоп намешавад, таваҷҷӯҳ кунанд ва кӯшиш кунанд, ки нақшаи яҳудиёни паси онро фаҳманд. Махз хамин масъалахоеро, ки харакати студентон мехост, ки ба редакцияхои яхудй занг зада, онхоро душмани халки румын эълон карда, диккати тамоми румынхоро ба миён гузорад. Ман таъкид кардам, ки оташфишонии шадиди оммаи донишҷӯён бо қудрати интуитсияи онҳо роҳбарӣ мекард, на роҳбарон.

Зеро барои касе осон аст, ки чанд нафарро ба хонаи касе бурда, намоиши душманона барпо кунад, аммо вақте ки издиҳоми зиёде бо хости ғаризаи худ ба муқобили касе бо душманӣ рӯ меоранд, он шахс бидуни ҳуқуқи шикоят ҳамчун душмани худ маҳкум мешавад. миллат.

"КЛАУС NUMERUS"

Формулаи «numerus clausus» дар ваћти љангњои донишљўён аз дањон ба дањон мегузарад, вале на њамчун формулаи сарфакор, чун омма формула намебарорад, тањдидњоро нишон медињад.

"Numerus clausus" маънои онро дорад, ки таҳдиди яҳудиён шумораи зиёд дорад, мо дигар онҳоро дар мактабҳо, тиҷорат ё саноат ё дар касбҳои мустақил дастгирӣ карда наметавонем. "Таваҷҷӯҳ ба шумораи зиёди шумо" маънои "numerus clausus" аст, зеро он аз қудрати муқовимати миллии мо зиёдтар аст ва агар мо иқдом накунем, мо ҳамчун мардум нобуд мешавем.

Ин арзиши умумии ин формула аст. Ё, агар шумо хоҳед, ҳамчун як ченаки сарфакорӣ, он арзиши формулаи таъҷилӣ, ёрии аввалини заруриро дорад, гарчанде ки барои табобати беморӣ комилан нокифоя аст. "Numerus clausus" маънои онро дорад: маҳдудияти яҳудиён дар мактабҳо, касбҳо ва ғайра. То чӣ андоза ин маҳдудият? Таносуби шумораи ҳамаи яҳудиён ба шумораи руминҳо дар Руминия. Яъне, агар дар Руминия 15 миллион руминӣ ва 3 миллион яҳудӣ зиндагӣ кунанд, таносуб 20% аст. Тибқи формулаи "numerus clausus" яҳудиён бояд ба мактабҳо, касбҳои тиббӣ, барҳо ва ғайра ба андозаи 20% қабул карда шаванд: "numerus clausus" маънои маҳдуд кардани шумораи яҳудиёнро ба таносуби байни шумораи онҳо ва шумораи умумии яҳудиён дорад. румынхо.

"Numerus clausus" танҳо як формулаи аз нав тақсим кардани яҳудиён дар байни миллатҳост, на формулаи ҳалли мушкилот. Ин формула қариб ҳеҷ чизро ҳал намекунад, зеро он бо таносуби эҳтиромона сарукор дорад, аммо таносуби баланди яҳудиёнро коҳиш намедиҳад. Агар яҳудиён 3 миллион бошанд, ҳамон чизест, ки онҳо боқӣ мемонанд. Махсусан, сабаби ин таносуби баландро табобат намекунад ва василаи коҳиши онро нишон намедиҳад; нихоят, вай худ аз худ воситахои халли проблемаи яхудиро ташкил намекунад.

ПРОБЛЕМАИ ЯҲУДӢ

ШУМОРАИ ЯҲУДӢ

Шумораи зиёди яҳудиён як қатор проблемаҳоро ба миён меорад: 1. Проблемаи замини Румыния; 2. Мушкилоти шаҳрҳо; 3. Проблемаи мактаби Румыния ва синфи хукмрон; 4. Проблемаи маданияти миллӣ.

Ҳамаи инҳоро профессор АС Куза дар навиштаҳои худ бенуқсон баррасӣ кардааст. Одамон, Миллат дар санъат, Мақолаҳо, Суханрониҳои парлумонӣ, Курси иқтисодиёти сиёсӣ. Идеяхое, ки ман дар зер пешниход мекунам, аслан ба тафаккури профессор Куза тааллук доранд. Шумораи яҳудиён дар Руминия дақиқ маълум нест. Ин аст, ки омори ҷамъовардашуда аз ҷониби сиёсатмадорони Руминия беш аз ҳама бетаваҷҷуҳӣ анҷом дода шуд, то онҳо кори хиёнати миллии худро пӯшонанд ва яҳудиён дар ҳама ҷо аз ҳақиқати омор гурезанд. Дар як зарбулмасал гуфта мешавад: «Яҳудиён бо дурӯғ зиндагӣ мекунанд ва вақте ки бо ростӣ дучор мешаванд, мемиранд». Ногуфта намонад, ки муддати тӯлонӣ директори омори давлатии Вазорати молия Леон Колеску буд, ки номи аслии ӯ Леон Колер буд. Ва аз нуктаи на-зари онхо дуруст аст, зеро агар румынхо бо шумораи аники ахолии яхудихо дучор меомаданд, онхо дарк мекарданд, ки бо тахдиди хакикии миллӣ дучор омадаанд ва барои хифзи ватани худ бархостанд. ба ибораи дигар, дар баробари ҳақиқати оморӣ, қудрати яҳудӣ суст мешавад, мемирад. Вай танхо бо пинхон доштани хакикат, бо дуруг сохтакорона зиндагӣ карда метавонад.

Мо боварӣ дорем, ки дар Руминия аз 2 то 2,5 миллион яҳудиён ҳастанд. Агар хамагӣ миллион нафар мебуд — чунон ки онхо даъво мекунанд, халки румын ба хатари марговар дучор мешавад. Зеро на танњо худи шумора, миќдор, балки сифати он низ муњим аст, бахусус мавќеъи яњудиён дар сохтори функсионалии давлат ва дар њаёти миллат дар њама љанбањояш.

Сарзамини мо сарзамини истилогарон буд. Аммо дар тӯли таърихи тӯлонии худ ҳеҷ гоҳ истилогар ба ин қадар шумораи зиёди яҳудиён нарасидааст. Истилоҳо аз болои мо гузаштанд; истилогарони имруза хеч гох тарк намекунанд. Онҳо дар сарзамини мо беш аз ҳарвақта теъдоди номаълуме маскан мегиранд ва дар бадан ва мардуми ин сарзамин мисли харгӯш мемонанд. Ин ҳамлаи яҳудиён кай оғоз шуд? Тақрибан 1800 дар тамоми Молдова танҳо якчанд ҳазор яҳудиён пайдо шуданд. Соли 1821 дар Бухарест 120 оила буд.

Ин сукунати дер сарзамини мо аз он сабаб аст, ки яҳудиён ҳамеша ба тиҷорат машғул буданд ва тиҷорат озодӣ ва амниятро тақозо мекунад.

Дар Румыния ин ду шарт набуд: аз як тараф, озодии истисмори хоки Румыния, бинобар ин хар як перспективаи вусъат додани савдо ва аз тарафи дигар, субот ва амният. Сарзамини Румыния ноамнтарин замини ҷаҳон буд. Дехконони Румыния сол аз сол аз хонаю чой, чорво, кор ва зироат таъмин набуд. Мамлакати мо аз истилогарон хароб шуда буд ва дар давоми асрхо чун театри чанг хизмат мекард, аксар вакт бо окибатхои хукмронии хоричӣ ва хирочхои хунин.

Яҳудиён бояд дар ин сарзамин чӣ кор мекарданд? Бо хунҳо, татарҳо ва туркҳо мубориза баред? Ҳамлаи яҳудиён ҳамагӣ 100 сол пеш оғоз шуда буд. Дар натичаи сулхи Адрианополь дар соли 1829 озодии савдо дода шуд ва дар айни замон уфукхои хаёти осоишта ба вучуд омаданд. Махз хамон вакт хучуми онхо сар шуд, ки сол то сол ба сари румынии мо, махсусан молдаванхо меафзуд, моро аз боигарихо мерезонд, моро аз чихати маънавӣ несту нобуд мекард ва ба мо тахдид мекард. Соли 1848 тоҷирон ва саноати молдавия ба ҳоким Михаил Штурза шикоят карда, талаб карданд, ки нисбати тоҷирони яҳудӣ чораҳои зарурӣ ва рақобати бевиҷдононаи онҳоро талаб кунанд.

Аз он вақт инҷониб, ҳамла мунтазам афзоиш ёфт. "Таҷовуз" метавонад истилоҳи дуруст набошад, зеро он идеяи зӯроварӣ, ҷасорати ахлоқӣ ва ҷисмониро пешбинӣ мекунад. "Инфилтратсияи яҳудӣ" бештар аст

Мошин аз ҷониби Google тарҷума шудааст

истилоҳи мувофиқ, зеро он идеяи воридшавии оқилона, воридшавии тарсончак ва маккоронаро дарбар мегирад. Зеро бе асоснок кардани чанг, дучори хавфу хатар, курбонии бузург, галабаи ба даст овардашуда дуздидани замин ва сарвати халк кори хурд нест. Онхо охиста-охиста савдо ва саноати хурди Румынияро забт карданд; баъд бо хамин тактикаи фиребгарона ба кор-хонахои калон ва саноати калон хамла оварданд ва бо хамин ба шахрхои ними шимолии мамлакат тахти назорат гирифтанд. Ҳамла ба табақаи миёнаи Румыния бо он дақиқ анҷом дода шуд, ки танҳо дар мавриди баъзе ҳашароти дарранда, ки душманро фалаҷ карда, ба сутунмӯҳрааш неш мезанад, дида мешуд.

Онҳо ҷои мувофиқ тареро интихоб карда наметавонистанд. Бомуваффакият хучум кардан ба синфи миёна маънои ду кисм шикастани халки Румынияро дошт. Ин ягона табақаест, ки робитаи дугона дорад: паст, бо синфи деҳқон, ки бар он вогузор шудааст ва аз сабаби беҳтар шудани вазъи иқтисодӣ ва таҳсилаш дар болои он ҳокимият амал мекунад; бо синфи хукмрон дар китфи худ нигох дорад. Ҳамлаи бомуваффақият ба синфи миёна, яъне нобудии он, оқибати марговарро ба бор меорад, ки аз ҷониби ҳамлакунанда кӯшиши дигар лозим нест: а) Фурӯпошии синфи ҳукмрон (Ин синфи ҳукмрон дар ниҳоят фурӯ хоҳад рафт), б.) Имконнопазирии аз нав баркарор намудани он, в) парешонхотирй ва хайвонй, маглубият ва асорати синфи дехконон. Дар ниҳоят, ҳамлаи яҳудиён ба синфи миёнаи Руминия марг аст. Марги халки румын маънои марги охирини румыниро надорад, чунон ки баъзехо тасаввур мекунанд. Ин марг маънои ҳаёт дар ғуломиро дорад. Кам кардани умри гуломонаи чандин миллион дехкнони Румыния, ки барои яхудиён кор мекунанд. Ана, хулосаи профессор Николае Иорга дар бораи шумораи яхудиён ва ба китъахои мо омадани онхо. Профессор Лорга дар «Таърихи яҳудиён дар князиҳои мо», мақолае, ки 13 сентябри соли 1913 дар Академияи Руминия пешниҳод шуда буд, ки ин саволро шарҳ дода, аз ҷумлаи чизҳои дигарро мушаххас мекунад:

«дар Неамт дар солхои 1764—1766 дар заминхои Монастир якчанд яхудихо маскан гирифтанд» (сах. 18).

«Дар Ботосани њеч њуљљате аз њоким мисли санади соли 1757 дар байни сокинони дигари шањр дар бораи яњудиён зикр нашудааст» (сањ. 17).

"Баъзан яҳудӣ дар Сучава ҳамчун як мехмонхона дар заминҳои калисо пайдо мешавад; баъзан ҳамчун тоҷирони хурд дар Окна, Харлау, Сиретиу, Галати, Барлад (вақте метавон гуфт, ки насрониҳои Барладия бештар ба тиҷорат машғул буданд. дигар касб)» (сах. 10); «пас дар румӣ, ки дар соли 1741 танҳо «молдаванҳо» ва «арманиҳо» маълум буданд, дар Таргул Фрумос, ки дар соли 1755 «ду майхона» ва як зани яҳудӣ дар он ҷо мавҷуд аст» (с.17-18).

Дар Буковина, дар вақти ҳамроҳ шуданаш дар соли 1775:

«Дар вилоятхои Чернаути ва Кампулунг, ки кисмхои Хотин ва Сучава ба онхо хамрох карда шуда буданд — дар хамаи ин районхо — пеш аз хукмронии империалистии Австрия хамагй 206 оилаи яхудихо мавчуд буданд.

Соли 1775 дар натичаи обхезии Галисия шумораи онхо ба 780—800 оила расид.
Аввалин губернатори кишвар генерал Эхзенберг фаҳмид, ки онҳо асосан ба бунёди майхонаҳо бахшида шудаанд, бо шароб, виски, пиво ...
Онхо, мегуяд генерал, одамони аз хама кафомонда, ба танбалй майл доранд, бо араки коргарони христианй бе душворй зиндагй мекунанд» . "

Комиссияе, ки дар соли 1781 амал мекард, нишон медиҳад, ки:

«Дар ин кишвар яҳудиён одат доранд, ки пеш аз деҳқон ҷӯҷаро дар тухм, асал дар гул, барраро дар батни модар ба маблағи ночиз мехаранд ва бо ин рибо сокинонро пурра ба хушкӣ мемаканд. , онхоро ба кашшокй мебарад, то ки дехкононе, ки ба ин васила карздор шуда буданд, барои оянда барои начот додани худ захирае наёбанд, балки аз кишвар гурезанд Мо маъмурияти ин кишвар (Молдавия), баъдан боярхо, махсусан Константин Морузиро мебинем. , худро аз онҳо сахт муҳофизат мекунанд.
"

«...Чун кабалҳо ба Энзенберг ҳар сол ба таври хаттӣ 5,00,0 тангаи тилло пешниҳод мекарданд, то ба ҳолати пешина муқовимат кунад, ба фасодкорӣ кардани ҳукмрони мо низ суд карда шуд, вале ӯ ПУЛро рад кард, на ин ки кишварашро ба харобиҳои куллӣ дучор кунад» . , (сах. 20).

Ва баъдтар, тақрибан дар солҳои 1840-48, профессор Иорга Тертнинес ин аст:

«Ин муассисахои истисмор ва вайронкориро аз хисоби майхонахо, бо шишахои картошкаи вбискей ва дигар захрхо дар саросари Молдавия хисоб кардан мумкин аст, ки мусобикаро барои таъом додани бадкирдорихои мутамаддини синфи хукмрон хастанд» (сах. 34).

Ва профессор Иорга дар бораи он менависад:

«Бо вуҷуди ин, дахолати хориҷиён, ки аз ҷониби унсурҳои яҳудӣ дар кишвар мусоидат мекарданд, қатъ нашуд. Дар соли 1878 онхо пеш аз эътирофи истиклолияти Румыния (бо курбонихои хуни румыния галаба ба даст оварда шуд) шартхо гузоштанд ва дар масъалаи истиқлолият дашномхои зиёд карданд: Кахалхои хозира ба рохбарони Румыния чӣ кадар маош медиханд?

Руминия, ки бо гузоштани нисфи худ ба қудрати яҳудиёни Молдова, аз худкушӣ кӯмак карда наметавонад...
Ва азбаски Когалничану деҳаҳоро аз майзадагӣ ва рибои яҳудӣ дифоъ мекард, оқои Майореску шаъну шарафи Руминияро аз таҳқири додани ҳуқуқи шаҳрвандӣ ба хориҷиён дар ин кишвар дар пайи фишори ҳаммаслаконаш дар хориҷ дифоъ мекунад.
» (сах. 39).

Ман ин мисолҳоро меоварам, ки аз ҷониби як мақоми бузурги илмӣ, эътирофшуда ва бебаҳс хабар дода шудааст, то ба оғози аҳолинишини яҳудиён дар сарзамини Руминия равшанӣ андозанд.

ПРОБЛЕМАИ ЗАМИНИ РУМЫНИЯ — КОНУНИ ХУДУД

Дар ин ҷаҳон ҳеҷ халқе вуҷуд дошта наметавонад, ҳатто агар он як қабилаи ваҳшӣ бошад, ки бо ҳамлаи бегона рӯ барӯ шуда, дарди сарзамини худро дард накунанд. Хамаи халкхои чахон аз ибтидои таърих то имруз хоки Ватани худро мухофизат кардаанд. Таърихи хамаи халкхо, монанди халки мо, пур аз мубориза барои мухофизати сарзамини худ мебошад. Магар ин як аномалия, ҳолати беморию мо, ҷавонони румынӣ буд, ки мо дар муҳофизати сарзамини зери хатари худ ҳисоб мешудем? Ё аномалия аст, ки агар ӯро дар хатар дидем, дифоъ намекардем? Аз он дифоъ накунем, яъне кореро, ки тамоми миллатҳо карда буданд, накунем, барои мо як аномалия мебуд. Худро бо тамоми ҷаҳон ва тамоми таърихи худ мухолифат кардан як аномалия ва ҳолати беморӣ мебуд.

Чаро, ман ба худ савол медихам, ки хамаи халкхо барои мухофизати сарзамини худ чанг кардаанд, мечангиданд ва хамеша мубориза хоханд бурд? Замин асоси ҳастии миллат аст. Миллат решаҳои худро мисли дарахте дар қаъри замин дорад, ки ғизо ва зиндагии худро аз онҷо мегирад. Одамоне нестанд, ки бе замин зиндагӣ карда тавонанд, чуноне ки дарахтоне вуҷуд надоранд, ки дар ҳаво овезон зиндагӣ кунанд. Миллате, ки замини ба худ хос надошта бошад, зиндаги карда наметавонад, магар дар замини миллати дигар — дар бадани худ пойдор нагардад, ба рузгори худ халал расонад. Қонунҳое ҳастанд, ки аз ҷониби Худо дода шудаанд, ки ҳаёти одамонро танзим мекунанд. Яке аз чунин қонунҳо қонуни ҳудудӣ мебошад. Худо ба ҳар як халқ як қаламрави муайяне додааст, ки дар он зиндагӣ, рушд ва фарҳанги худро инкишоф ва эҷод кунад.

Мушкилоти яҳудиён дар Руминия, мисли дигар ҷойҳо, аз он иборат аст, ки яҳудиён ин қонуни табиии қаламравро вайрон мекунанд. Онхо ба территориям мо хучум карданд. Онхо чинояткоронанд ва на мо, халки румын, даъват карда мешавад, ки окибатхои чинояткориро ба гардани худ гирем. Мантиқи ибтидоӣ ба мо мегӯяд: ҷинояткор бояд оқибати ҷинояти содиршударо ба дӯш гирад. Оё ӯ бояд азоб кашад? Бигзор вай азоб кашад!

Ҳама гунаҳкорон азоб мекашанд. Ҳеҷ мантиқи дунё ба ман намегӯяд, ки ман бояд барои қонуншикании дигарон бимирам.

Ҳамин тариқ, мушкили яҳудиён аз «нафрати нажодӣ» ба вуҷуд намеояд. Он аз вайронкориҳои яҳудиён бар зидди қонунҳо ва тартиботи табиие, ки дар он тамоми халқҳо зиндагӣ мекунанд, бармеояд.

аз ҷаҳон. Ҳалли масъалаи яҳудиён? Ин аст: аз нав ворид шудани ҷинояткорон ба тартиботи табиии умумибашарӣ ва онҳо

эҳтироми қонуни табиӣ. Аммо қонунҳои ин кишвар ҳамлаи яҳудиёнро низ манъ мекунанд.

Дар моддаи 3 Конституция гуфта мешавад: «Территорияи Румынияро ахолии хориҷӣ мустамлика карда наметавонад» .

Дар территорияи Румыния истиқомат кардани ду миллион яхудиён, агар мустамликадорӣ набошад, чӣ маъно дорад? Аммо ин территория моликияти чудонашаванда ва бебозгашти халки румын мебошад. Ва чунон ки касе навиштааст, на баъд аз 50, на баъд аз 100, балки ҳатто ҳазорон сол пас, мо дар ҳоле ки пас аз 1000 соли ишғоли Маҷористон заминҳои Трансилванияро дубора забт мекунем, даъвои ҳуқуқи ин сарзамин хоҳем дошт.

МО ВА ЗАМИНИ МО

Хамаи одамони гирду атрофи мо аз чои дигар омада, дар сарзамине, ки холо дар он зиндагӣ мекунанд, маскан гирифтаанд. Таърих ба мо дар бораи омадани булгорхо, туркхо, мадиархо ва гайра санахои аник медихад. Факат як нафар аз хеч кас ба вучуд омадааст: мо. Мо дар ин сарзамин дар тумани замон дар баробари дубу арча ба дунё омадаем. Моро на танхо нону мав-чудияте, ки дар вакти кор кардан ба мо медихад, балки тамоми устухонхои ниёгонамон, ки дар хоки он хуфтаанд, ба он алокаманд аст. Ҳамаи волидони мо дар ин ҷо ҳастанд. Тамоми хотираи мо, тамоми шухрати замони чангии мо, тамоми таърихи мо дар ин чо, дар ин сарзамин дафн шудааст.

Дар ин ҷо харобаҳои Сармисегетуза бо хокистари шоҳи ҷовидонӣ Десебал ҳастанд, зеро ҳар кӣ медонад, ки мисли Десебал чӣ гуна мурданро медонад, ҳеҷ гоҳ намемирад. «Дар ин чо ҳокимон Мусотинҳо ва ҳокимон Басарабҳо истироҳат мекунанд; дар ин чо дар Подул Иналт, Разбоэни, Сучава, Баиа, Хотин, Сорока, Тигина, Цетата Альба, Чилия хоби-да, румынхо дар он чо дар чанг афтодаанд, ашрофон ва дехконон, мисли баргу пояи алаф бисьёранд.

Дар Посада, Калугарени, дар дарьёхои Олт, жиу э.Церна, дар Турда; дар кухсори Моти-де-видраи бадбахт ва фаромуш-шуда, ба Хуэдин ва Алба-Юлия (макони азобу шиканчахои Хория ва бародарони чанговараш) дар хама чо шаходатхои чангхо ва кабрхои кахрамонхо хастанд. Дар тамоми Карпат, аз куххои Олтения дар Драгославеле ва Предеаль, аз Ойтуз то Ватра Дорней, дар куллахо ва дар поёни водихо дар хама чо хуни румыниён мисли дарьёхо чорӣ мешуд. дар нисфи шаб, дар лахзахои барои халки мо душвор, аз хоки Румыния даъвати моро ба чанг даъват мекард. Мепурсам ва интизорам посух: бо кадом ҳуқуқ яҳудиён мехоҳанд ин сарзаминро аз мо бигиранд?

Онхо даъвохои худро дар асоси кадом далели таърихӣ ва пеш аз хама далеронае, ки мо, румынхо, дар ин чо, дар сарзамини худамон ба чо меоранд? Мо бо ин замин бо миллионҳо қабрҳо ва миллионҳо риштаҳои ноаён пайвастем, ки онҳоро танҳо рӯҳи мо эҳсос мекунад ва вой бар ҳоли онҳое, ки моро аз он дур кардан мехоҳанд.

ПРОБЛЕМАИ ШАХРХО

Аммо дар доираи ин сарзамини Румыния, яҳудиён дар ҳеҷ кучо, тасодуфан ҷойгир нашуданд. Онҳо дар шаҳрҳо маскан гирифта, дар дохили онҳо ҷазираҳои воқеии аҳолии яҳудиро ташкил доданд. Дар аввал ин шаҳрҳо ва шаҳракҳои тиҷоратии Моидавиаи шимолӣ забт ва забт карда шуданд: Чернаути, Хотин, Сучава, Дорохой, Ботосани, Сорока, Бурдужени, Иткани, Бричени, Секурени ва ғайра.

Пеш аз онхо савдогар ва савдогари Румыния тадричан аз байн мерафт — имруз як куча, пагох дигар, пагохӣ сектор. Дар камтар аз 100 сол, Марказҳои машҳури қадимаи Румыния хусусияти руминии худро гум карда, ба қалъаҳои ҳақиқии яҳудӣ шабоҳат доштанд. Шаҳрҳои дигари Молдова низ зуд фурӯ рехтанд: Роман, Пиатра, Фалтичени, Бакау, Васлуй, Бариад, Хуси, Текучи, Галатӣ; ва Ясси, пойтахти дуюми Молдавия — баъд аз якум ва Сучаваи пештараи мо — ба лонаи ифлоси яхудихо, ки дар атрофи харобахои камбагал ва пуршарафи калъаи Стефани Бузург ихо-та шудааст, комилан оддӣ табдил ёфт.

Акнун, дар Яссы, шумо метавонед дар тамоми кӯчаҳо ва бахшҳо бидуни вохӯрдан бо румииния ё дидан а

Хонаи руминӣ ё мағозаи руминӣ. Одамон аз назди калисоҳои машҳур мегузаранд, ки ҳоло дар харобаҳо ва фано :. калисои Талпалари*, ки онро коллективи пойафзолдузони Румыния сохтааст, Калисои Курелари*, ки онро коллективи асбобсозони Румыния сохтааст. Ҳама чиз пароканда мешавад. Дар шахри бузурги Яссы дигар пойафзолдузи румынӣ ё асбобсоз нест.

Калисои Николаи камбагал, ки аз дворянхои кухнаи Молдавия буд, тамоман хароб шудааст; ва дар болои қабрҳои гирду атрофи онҳо тарабхонаҳои яҳудӣ то ҳол партову партов ва партовҳои онҳоро мепартоянд. Калисо дар Майдони асосӣ, ки бузургтарин издиҳом дар он ҷо ҷойгир аст, бинобар набудани одамон баста шудааст. Ва ҳоло ин ҷамъшавии одамонро аҳолии яҳудӣ ташкил медиҳанд. Дар кӯчаи Лапуснеану қасри Куза Вода, ки гӯё дард нола мекунад, ба бонки яҳудиён табдил ёфтааст ва дар боғи собиқи он театри яҳудиёни услуби фаластинӣ дида мешавад. Истилогари хоричӣ хамаи он чизеро, ки мо аз хама мукаддас мешуморем, поймол мекунад. Дили мо аз изтироб нола мекунад. Мо, бачагон, бо рухи дарида ба худ савол медихем: чӣ тавр румынхое пайдо мешаванд, ки нисбат ба халки худ ин кадар адоват рафтор мекунанд? Чӣ тавр ин қадар хоинҳо зиёд мешаванд? Чаро дар лахзаи хиёнат ба девор саф накашиданд ва ё зинда ба зинда сӯзонда нашудаанд? Чӣ тавр ҳама бепарвоанд? Чаро мо чизе намекунем?

Онҳо мушкилоти вичдонанд, ки ба сари мо вазн мекунанд, рӯҳи моро ташвиш медиҳанд, зиндагии моро халалдор мекунанд. Мо медонем, ки ҳеҷгоҳ оромии худро нахоҳем ёфт, ҷуз дар ҷанг, дар ранҷ ва ё дар қабр. Хомушии мо моро тарсончакӣ фаро мегирад ва ҳар дақиқаи таъхир гуё моро мекушад.

Мо хатто аз шахру дехоти савдои Бессарабия, ки захмхои кушодаи бадани хастаю фишурдашудаи кишваранд, ёд намекунем. Мо хатто Марамуресро зикр накардаем, ки дар он чо румынхо дар холати гуломӣ хар руз мемиранд. Ягон калимае нест, ки фочиаи бузурги Марамуресро тасвир карда тавонад. Аммо пӯсида мисли саратон паҳн шуд; Рамникул-Сарат, Бузау, Плоести расида, ба пойтахт даромад. Дар давоми 15 сол Вакарести, махаллаи кадимаи Румыния афтод; Дудести тамоман афтод; инчунин савдогарони Румыния дар Калея Гривитей. Тоҷирони машҳури маҳаллаи Обор мемиранд ва ба ҷои онҳо яҳудиён меоянд; Калеа Виктория * афтод. Имруз, дар хакикат, он танхо рохи румынии «маглубият» шудааст; барои аз чор се хиссаи моликияти Калеа Викториеи акнун ба яхудиён тааллук дорад. Дар даҳ соли охир яҳудиён ба ғарб аз дашти Дунай ба Олтения ва ба пойтахти Крайова, пойтахти Микоэли Далер паҳн шуданд; ба Рамникул-Валча, Северин, тахти химояи сиёсатмадорони Румыния рафтанд, ки онхо музди хуб гирифта, вонамуд мекунанд, ки гуё проблемаи яхудӣ нест.

Ин хиёнати ин сиёсатмадорони халқи худ он қадар даҳшатовар аст, ки агар онҳо зинда бошанд, мардум бояд чашмони онҳоро кананд; агар мурда бошанд, устухони онхоро кофта, дар майдонхои чамъиятӣ сузонда. Фарзандону наберањояшонро ба љавобгарии љиноятї кашида, дороињояшонро мусодира мекарданд ва онњоро бо лаќаби «писарони хоин» доѓ мезаданд. Барбод рафтани шахрхои Румынияи мо барои мо окибатхои халокатовар дорад, зеро шахрхо маркази иктисодии як мамлакат мебошанд. Тамоми сарвати мамлакат дар онхо чамъ шудааст. То ки ҳар кӣ шаҳрҳоро идора кунад, василаи рӯзгор, сарвати як миллатро назорат кунад. Оё ба мо, румынхо, ки сохиби сарвати миллии мо мебошем, бепарво мебуд? Худамон ё яҳудиён? Барои ҳар як сокини ҷаҳон, ин метавонад як масъалаи бепарвоӣ бошад. Зеро популятсия дар дохили он афзоиш ва инкишоф меёбад воситахои рузгордорй дар ихтиёри худ, Ин воситахо хар кадар кам бошад, афзоиши ахолии мавриди назар хамон кадар кам ва имконияти тараккиёти он кам мешавад ва баръакс. Ин ҳақ иқ атҳоро дар бораи қонуни аҳолӣ ҳама иқтисоддонҳо омӯхтаанд ва аз ҷониби профессор Куза бо возеҳи беҳамто баён кардаанд. Ба дасти яҳудиён гузаштани сарватҳои Руминия на танҳо маънои вобастагии иқтисодӣ ё сиёсӣ аз руминиёнро дорад - барои онҳое, ки озодии иқтисодӣ надоранд, озодии сиёсӣ надоранд - балки ин маънои бештаре дорад: як таҳдиди миллӣ, ки қобилияти мо барои рушдро маҳв мекунад. дар ахолй. Баробари аз байн рафтани воситахои рузгорамон, мо румынхо дар сарзамини худ халок мешавем ва чойхоямонро ба дасти ахолии яхуди мегузорем, ки шумораашон хам аз хорича руз то руз зиёд мешавад ва чи аз сабаби забт кардани воситахои рузгорамон. рузгордорй, сарватхои мо.

* Ҷамъ барои пойафзолдӯз ва асбобсоз, мутаносибан. (Tr.)

Сониян, шахрхо марказхои мадании як миллатанд**. Дар ин чо дар шахрхо мактабхо, китобхонахо, театрхо, синфхонахо мавчуданд, ки хамаи онхо ба сокинони шахр хизмат мерасонанд. Як оилаи яҳудӣ метавонад ба осонӣ панҷ ё шаш кӯдакро дар мактаб таъмин кунад, дар ҳоле ки деҳқони руминӣ, ки дар баъзе деҳаи дурдасти аз шаҳр ҷойгир аст, кӯдакро базӯр то охир ба мактаб фиристад. Ва дар ин њолат аз ќувваю сарват то ба дараљае тамом шудааст, ки саломатии чор-панљ фарзанди дигар дар хонаро зери хатар мегузорад. Ҳамин тариқ, ҳар касе, ки шаҳрҳоро назорат мекунад, имкони иштирок дар фарҳангро назорат мекунад. Аммо ин ҳама нест. Маҳз тавассути шаҳрҳо ва мактабҳо миллат рисолати фарҳангии худро дар ҷаҳон иҷро мекунад. Чӣ гуна метавонист, ки румыниҳо рисолати фарҳангии худро тавассути садо, қалам, дил ва ақли яҳудӣ иҷро кунанд?

Ниҳоят, шаҳрҳо марказҳои сиёсии миллатанд, миллатҳо аз паи шаҳрҳо пайравӣ мекунанд. Ҳар касе, ки бевосита ё бавосита шаҳрҳоро назорат мекунад, роҳбарии сиёсии кишварро дорад. Аз деҳот берун аз шаҳрҳо чӣ боқӣ мондааст? Якчанд миллион нафар дехконон, ки воситахои зиндагонии инсонй надоштанд, хаста ва камбагал, бе маданият, аз нушокй захролуд шудаанд, ки бо сардории яхудиёни бойшуда, ки акнун лордхои шахрхои Румыния гаштаанд, ё румынхо (мэрхо, мэрхо, полиция, жандармхо) мебошанд. , вазирони кабинет), ки маъмурони номиналӣ ҳастанд, танҳо аз он сабаб, ки онҳо танҳо иҷрокунандагони нақшаҳои яҳудӣ нестанд. Ин амалдоронро дастгирӣ мекунанд, хушомад мезананд, бо тӯҳфаҳо рӯ ба рӯ мешаванд, ба шӯроҳои маъмурӣ ҳамроҳ карда мешаванд ва ҳар моҳ аз ҷониби ҳокимияти судӣ музд мегиранд (Яҳудо танҳо як маротиба маош мегирифт); шаҳвати пулро ба вуҷуд меорад, онҳоро ба айшу ишрат ва зишт меандозанд ва вақте ки онҳо ба дастуру фармонҳои яҳудӣ итоат намекунанд, онҳо хеле содда ронда мешаванд, гарчанде ки онҳо вазирони кабинетанд. Маошу ёрдампулии онхо кам карда, duздии онхо фош карда, муомилахои сояафкан фош карда мешаванд, ки онхоро ба созиш рох медиханд.

Ин аст он чизе, ки аз ватани Румыния аз замоне, ки мо шаҳрҳои худро аз даст додем, боқӣ мемонад: синфи ҳукмрони бевиҷдон, мардуми деҳқони бе озодӣ ва тамоми кӯдакони румынии бе кишвар ва бе оянда.

ПРОБЛЕМАИ МАКТАБИ РУМЫНИЯ

Ҳар кӣ шаҳрҳоро назорат мекунад, мактабҳоро назорат мекунад ва касе, ки имрӯз мактабҳоро назорат мекунад, фардо кишварро назорат мекунад. Дар ин ҷо баъзе омори соли 1920 инҳоянд:

Вазъият дар университети Cernauti

Мактаби фалсафа.

Семестри тобистона, руминҳо: 174; Яҳудиён 574.

School of Law.

Семестри тобистона, аз рӯи мазҳаб: Православӣ:
237 (руминҳо ва рутенҳо)
Католикҳо: 98
Лютеранҳо: 26

Дигар динҳо: 31
Ибрӣ: 506

De Situatia demografica a Romaniei (Вазъияти демографӣ дар Руминия) аз ҷониби Эм. Василиу-Клуж саҳ. 84

---

*
**Роҳи Ғалаба, як хиёбони савдои муд (Tr.)
Нигаред ба AC Cuza, Apararea Nationala («Мудофиаи миллӣ») № 3, 1 майи соли 1922.

дар Бессарабия

Мактабҳои ибтидоии деҳот: Писарон:
72,88,9 руминҳо, 1,974 насрониҳои этникӣ ғайрируминӣ, 1281 яҳудӣ. Духтарон: 27,555 руминҳо, 1,302 насрониёни нажодии румынй, 2147 яҳудй.

Мактабхои ибтидоии шахр: писарон.
6385 нафар румынхо, 2435 нафар гайрирумынхо, аз он чумла 1351 нафар яхудиён буданд. Духтарон:
5.501 румынхо, 2.435 на-фар румынхо, аз он чумла 1.492 нафарашон яхудй буданд.

Мактабҳои миёна ва касбӣ:
1535 православӣ, 6302 ибрӣ,

Мактабҳои миёнаи омехта: 690 православӣ, 1341 ибрӣ.

(Асар, саҳ. 84-5)

дар салтанати қадим

яҳудиёни руминӣ
Литсейи Бакау 363 198
Мактаби миёнаи Ботосани 229 127
Литсейи занонаи Ботосани 155 173
Литсейи Дорои 177 167
Литсейи Фалтинени 152 100
Литси миллӣ, Ясси 292 201
Гимназияи Искандари Хуб, Яссы 93 215
Стефан толори бузург, Iasii 94 120
Литсейи Румӣ 256 157
Литсейи Пиатра-Немт 343 179

Мактабҳои хусусӣ:
Бухарест 441 781
Яссы 37' 108
Галати 1.90, 199

(0 саҳ. cii, саҳ. 85-7)

* Молдавия ва Валахия пеш аз муттахид шудани Румыния дар соли 1918. (а)

Вазъият дар университети Яссы
яҳудиёни Румыния
Мактаби тиббии 546 831
Мактаби дорусозӣ 97 299
Омузишгохи санъат 35 1 100
Мактаби илм 722 321
Мактаби ҳуқуқ 1,743 370

(0 саҳ. сит. саҳ. 87-8)

Системаи маорифи Руминия, ки аз ҷониби шумораи зиёди яҳудиён хароб карда мешавад, ду мушкилотро ба миён меорад:

1. Проблемаи синфи хукмрони Румыния, зеро мактабхо рохбарони фардо на танхо сиёсатмадорон, балки хамаи рохбарони тамоми сохахои фаъолиятро ташкил медиханд.

2. Масъалаи фарҳанги миллӣ, зеро мактаб лабораторияест, ки дар он фарҳанги мардум қолаб мешавад.

Барои таъкид кардани фоҷиаи ин системаи мактаби Руминия, ки аз ҷониби яҳудиён зери зулм аст, ман дар зер иқтибос овардани бозёфтҳои дардноки яке аз педагогҳои барҷастаи миллатамон, профессор Ион Гаванескул аз Донишгоҳи Яссиро махсусан муҳим мешуморам: Мо дигар дидан намехоҳем. тамошои Литсейи Миллии Ясси, ки аксарияти кулли хонандагонро унсури яҳудӣ ташкил медиҳад. Якчанд донишҷӯёни румынӣ худро аҷиб ҳис мекунанд; дар вакти танаффус бекарор ба гушахо акиб мешаванд. Онҳо аққаллияти таҳаммулпазирро ташкил медиҳанд.

Аксарияти онҳо ҷудо зиндагӣ мекунанд, бо ҳамдигар дар бораи ташвишҳои худ, бозиҳо, ҷомеаҳо, Macaby, Hacoah, Macoah ва ғайра, вохӯриҳо ва лексияҳо, варзиш, нақшаҳои корӣ ва вақтҳои хуб сӯҳбат мекунанд. Ва ҳангоме ки ба салоҳдиди руминиҳо шубҳа доранд, донишҷӯёни яҳудӣ (аксарият дар мактаб, гарчанде ки аққаллият дар кишвар ҳастанд), дар байни худ пичиррос мезананд ё мустақиман ба идишӣ мегузаранд....

Афсӯс, ки муаллимони Руминия бо ин рӯҳҳои донишҷӯӣ рӯ ба рӯ мешаванд!

Беихтиёр мурғ еро, ки тухми мурғ обӣ баровард, ба ёд меорад. Ба вай нигоҳ кунед, вақте ки вай дар лаби кӯл бо тарс меистад, ва ноумедона ба мурғчаҳои худ занг мезанад, бачаҳои дигараш, ки ба об ҷаҳида буданд, ба тарафи дигар лағжида, ки аз пасаш рафта наметавонад. Шумо ба ин шунавандагон кадом мактаби миллатчигиро таълим дода метавонед? Агар шумо дар худ шуълаи ватандустӣ, саъю кушиш ва идеалхои румыниро хис карда метавонед, сухан ронда метавонед? Оё шумо ҳатто даҳони худро кушода метавонед? Даҳонаш қуфл мешавад, суханашон дар лабонашон ях мекунад.

Когалничеануи бузург дар назди курсиҳои пур аз донишҷӯёни хориҷӣ ... оё ӯ метавонист нутқи машҳури худро дар бораи таърихи руминҳо муаррифӣ кунад, ки ӯ маҳз дар ҳамин ҷое, ки имрӯз литсейи «миллии» Румыния ба «миллии» яҳудӣ табдил ёфтааст? як?

Вай илҳомеро, ки аз ҳамдардӣ аз чашмони дурахшони пур аз фаҳм ва имон бармеояд, аз даст медод.

---

1. Гаванескул, Imperativul momentului istoric, (“Императиви лаҳзаи таърихӣ”) саҳ.67.

Ва бештар:

"Ва танҳо бо як ҷанбаи ҳаёти миллӣ маҳдуд шавем, ки дар он ҷо касе дар Англия, Фаронса ва Италия мактаберо дида бошад, ки дар ҳама сатҳҳо шумораи зиёди хонандагон ба халқ и дигаре тааллуқ доранд, ки аҳолии бумии онро ташкил медиҳанд. кишвар ва кадом давлати миллиро таъсис дод? "Масалан тасаввур кардан мумкин аст, ки дар ягон мактаби ҳуқуқшиносӣ дар баъзе донишгоҳҳои Англия шояд 547 яҳудӣ дар муқобили 234 бритониёӣ бошанд, ки таносуби яҳудиён ва руминҳо дар Мактаби ҳуқуқии Cernauti дар соли 1920. ? "Ё ин ки дар як мактаби фалсафаи Италия метавонад 574 яҳудӣ дар муқобили 174 итолиёвӣ бошад, ки ҳамон таносуби яҳудиён ва руминиҳо дар Чернаути?

"Оё ин таносубҳо муқаррарӣ ҳастанд? Оё онҳо даҳшатҳои қобили қабул ва тасаввурнашавандаи биологияи этникӣ нестанд? Оё онҳо нишонаи беҳушии ҷиноии синфи ҳокими масъули мардуми Румыния нестанд? "(И.
Гаванескул, op.cii,)

ПРОБЛЕМАИ СИНФИ ПЕШСАФОНИ РИМ

Аммо донишҷӯён ва донишҷӯёни имрӯза кистанд? Донишҷӯёни имрӯза муаллимон, духтурон, муҳандисон, ҳуқуқшиносон, шаҳрдорҳо, конгрессменҳо, вазирони фардо, як калима пешвоёни ояндаи халқ дар тамоми соҳаҳои фаъолият мебошанд. Агар донишҷӯёни ҳозира 50, 60, 70% яҳудӣ бошанд, фардо мантиқан барои ин мардуми Руминия 50, 60, 70% пешвоёни яҳудӣ хоҳем дошт. Шояд то ҳол суоле ба миён ояд, ки оё як миллат ҳақ дорад теъдоди донишҷӯёни хориҷиро дар донишгоҳҳои худ маҳдуд кунад?
Ин аст, ки чӣ тавр ба ин савол дар Донишгоҳи Ҳарвард ҷавоб дода мешавад. Бюллетени Моррис Грей, хатмкунандаи дурӯғгӯ (1906) пас аз омӯзиши мушкилоти яҳудиён дар он ҷо - тавре ки профессор Куза дар "Нумерус Клаусус" иқтибос овардааст. 11. Моррис Грей аз мураттаб сохтани масъала ба таври принципи оғоз намуда, пурсид: «Аввал, вазифаи донишгоҳ чист? Вазифаҳои он чист?

«Агар вазифаи вай дар назди шахе бошад, кабул ба университет бояд руирост ва ошкоро ба принципи демократй асос ёбад: хар як номзад бояд ба шарте кабул карда шавад, ки имтихони кабулро бомуваффакият супорад ва мухлати якуми тахеилро супорад ва бе он. ҳама гуна таҳқиқоти ҷиддӣ дар бораи шахсияти номзад ё имкониятҳои ниҳони пешрафт, қобилият ё фоиданокӣ барои худ ё дигарон.

Аммо агар вазифаи донишгоҳ дар назди миллат аст, муносибати он ба қабули донишҷӯён бояд табиист, ки ба як принсипи дигар такя кунад.

Ба андешаи ман, вазифаи донишгоҳ ин аст, ки мардонро дар бахшҳои мухталифи тафаккури башарӣ тарбия кунад, то ҳадди ақалл бархе аз онҳо дар арсаи худ пешво шаванд ва ба ин васила хидмати миллат кунанд.

Ин як прин-ципи хуб мукарраршуда аст, илова мекунад профессор Куза:

"Вазифаи донишгоҳҳо дар назди миллати худ аст, ки онҳо бояд дар ҳама соҳаҳо пешвоён омода кунанд ва онҳо ҳатман аз ҷиҳати этникӣ бошанд." Зеро дар донишгоҳҳои худ тарбия кардани раҳбарони хориҷӣ барои як миллат тоқатнопазир аст. "

Аз ракамхои пештара проблемаи чиддии синфи хукмрони Румынияро фардо муайян кардан мумкин аст. Як хакикати муътадил бокй мемонад: ба Румыния бояд румынхо рохбарй кунанд. Оё касе даъво дорад, ки Руминияро яҳудиён роҳбарӣ кунанд? агар не, пас як бояд иқрор шавад, ки донишҷӯи ҷавони руминӣ ҳақ аст ва ҳама маъракаҳо, ҳама хатоҳо, ҳама бадномиҳо, ҳама иғвоҳо, ҳама фитнаҳо, ҳама беадолатиҳо, ки ҷамъ мешаванд ва ҷамъ карда мешаванд.

ин чавони румынӣ, дар чанге, ки яхудиён барои нест кардани румынхо ва бехтарин чанговарони онхо бурдаанд, хакорат пайдо мекунанд.

ПРОБЛЕМАИ МАДАНИЯТИ МИЛЛИ

Мардум инро аз ҳама мушкилот ҷиддитар мешуморад, мисли дарахтест, ки аз мушкили мевааш ғамхорӣ мекунад. Чун худро дар зери зулми кирмакҳо дид, дигар наметавонад рисолати худро дар ин дунё ба ҷо оварад, самаре ба бор оварда наметавонад; пас вай бояд бо ғамангезтарин мушкилот рӯ ба рӯ шавад, ки ҳатто аз мушкилоти худи зиндагӣ бузургтар аст, зеро чун дид, ки ҳадафи ӯ дар зиндагӣ хароб шудааст, агар ӯ мурда бошад, барои ӯ дардноктар мебуд. Бузургтарин дардҳо кӯшишҳои бефоида мебошанд, зеро онҳо дардҳое мебошанд, ки дар натиҷаи огаҳии даҳшатовар аз бефоида будани зиндагӣ ба вуҷуд меоянд.

Магар дахшатнок нест, ки мо, халки румын, дигар самара дода наметавонем? ки мо маданияти румынии худ, аз халки худ, хунари худ надорем, ки дар чахон пахлу ба пахлу истода, бо дигар халкхо дурахшанда шавад? Оё мо имрӯз маҳкум шудаем, ки худро ба ҷаҳониён бо маҳсули моҳияти яҳудӣ муаррифӣ кунем? ки имруз, дар ин лахзае, ки ахли чахон мунтазири он аст, ки халки румын ба зухури самараи хунар ва гениалии миллии мо нишон дихад, мо худро бо

сирояти карикатураи фарҳангии яҳудӣ ?

Мо ба ин проблема бо дили пур аз изтироб менигарем ва румыние нест, ки тамоми таърихи худро дар зери хавф дида, яроки худро барои дифзи худ нагирад. Ман дар ин чо аз «Императиви лахзаи таърихй» -и профессор И. Гаванескул ин сатрхои човидонаро такрор мекунам:

«Тамхории асосии халки румын, ки барои мавчудияти вай хамчун нигахдории чисмонй ахамияти калон дорад, дар хакки идеали хаёти инсоният — ба вучуд овардани маданияти махсусан румынй характери худро тасдик кардан аст. Маданияти Румыния аз мактаб ё ташкилоти иктисодй ё сиёсии характери бегона инкишоф ёфтан мумкин нест. "

«Муассиса хамчун вазифаи хаёти миллй танхо хамон вакт характери румынй дорад, ки омили инсоние, ки онро ба вучуд овардааст, румынй бошад» .

Бо ин вазъияти ғамангез рӯ ба рӯ шуда, бо шумораи зиёди истилогарон, ки моро пахш мекунанд, Профессор Гаванескул масъалаи мактаби миллй ва маданиятро ба миён гузошта, аз худ пур аз изтироб мепурсад:

«Рӯҳҳои Руминия дар куҷо паноҳ ёфта метавонанд? Онҳо дар куҷо метавонанд аз таассуроти дарднок ва васвоси бадарға шудан дар кишвари худ раҳо шаванд?" Ба гайр аз калисое, ки ба он чо барои чамъ кардани фикру андешахои худ дохил мешаванд, дар зери химояи салиби начотбахш, ягона панохгохи онхо мактаб аст.

Мактаб лонаи идеалист, ки нобиғаи миллӣ дар он наслҳои худро гирд меорад, то онҳоро ғизо диҳад, ба воя расонад, парвоз карданро омӯзонад, ба онҳо роҳи қуллаҳоеро нишон медиҳад, ки танҳо ҳамин нобиғаи миллӣ медонад ва танҳо бояд бирасад. «Мактаб макони паноҳгоҳест, ки дар он тори қалб ва узвҳои маънавии мардум ба сурудани як симфонияи наве, ки то ҳол дар ҷаҳон нашунидаанд, ва аввалин симфонияи истеъдоди фитрии он, ки Худованд ба таври хос ба ҳастии худ таъин кардааст, оҳанг мезанад.

Мактаб паноҳгоҳест, ки дар он асрори бузурги зиндагии мардум кушода мешавад, дар он рӯҳи этникӣ моҳияти ҷовидонаи худро ба қатраҳои нур мерезад, то он метавонад ба шакли идеалие, ки танҳо бо тафаккури эҷодии одамон пешакӣ муайян карда шудааст, ташаккул ёбад. дунё.

Дар симфонияи маданияти мо асбобхои оханги рУххои дигари этникй ба таври созгор иштирок карда наметавонанд. Онхо аз рУи таркиби худ фацат таъзим карданро медонанд, то нотаи халки худро садо диханд.

Онхо чӣ гуна симфонияи румыниро эчод карда метавонистанд?

Моҳияти нобиғаи миллии дигар ҷонҳои этникӣ наметавонад дар шакле, ки барои онҳо офаридаи халқҳо муайян кардааст, кристалл шавад. Чӣ тавр симои руминиро аз моҳияти миллии яҳудӣ, мадиярӣ ё немисӣ тавлид кардан мумкин аст? "

(1. Гаванескул, «Императиви лахзаи таърихй», сах. 64—8).

Яҳудиён на танҳо ба эҷоди фарҳанги Руминия қодир нахоҳанд буд, балки онҳо фарҳангеро, ки мо дорем, сохтакорӣ мекунанд ва ба он заҳролуд хизмат мекунанд. Мактаби Румыния ба хамин тарик, мо дар мавкеи даст кашидан аз рисолати худ хамчун халк, даст кашидан аз офариниши маданияти румыния ва мурдан бо захри яхудиён гузошта шудааст.

БОЗГАШТ БА РУМЫНИЯ

Бар хилофи ҳамкасбони худ дар донишгоҳҳои дигар, мо, донишҷӯёни иасиёӣ ҳамаи инро аз лексияҳои профессор Куза, аз навиштаҳои профессорҳо Паулеску ва Гаванескул, аз омӯзиш ва пажӯҳишҳои дар Ассотсиатсияи донишҷӯёни ҳуқуқшинос анҷомдода ва аз он чизе ки дидем, медонистем. бо чашмони худ ва бо чони худ хис кардем. Дар назди мо масъалаи вичдони бузург ба миён омад. Ҳар рӯз ба мо далелҳои иловагӣ меовард. Мо хиёнати матбуоти яҳудиро эътироф мекунем, дар ҳама шароит имони бади онро дидем, дар паси ҳама чизи зиддируминӣ иғвогариҳои онро дидем; мо кори хушомадгуию таърифи ходимони сиёсӣ, мансабдорон, макомот, нависандагон, ру-хонони насрониро дидем, ки ба манфиати яхудиён майл доранд; дидем, ки масхара бар онхое

муносибати дуруст ва сазовори Румыния ё онҳоеро, ки ҷуръат мекарданд, ки хатари яҳудиёнро маҳкум кунанд; мо дар сарзамини худ зиштеро дидем, ки гӯё ҳазорон сол дар ин ҷо ҳоким буданд;

мо ба далерона да-холат кардани ин мехмонони номатлуб ба проблемахои му-химтарини хаёти Румыния: дин, маданият, санъат, сиёсат, вакте ки онхо мехостанд хатхоеро кашанд, ки такдири халки румын бояд аз руи он харакат кунад, бо хашму газаби рузафзун мушохида мекардем. Х,ануз хурдсол будам, кариб ки кудак будам, дар чустучуи илочи ин фикрхо маро хеле ба ташвиш меоварт.

Унсурҳое, ки маро бештар мутаассир карданд ва сипас муборизаи маро муайян карданд ва дар лаҳзаҳои ранҷу азоб маро тасаллӣ ва қувват мебахшиданд, инҳо буданд: 1.
Огоҳӣ аз хатари марговаре, ки мардуми мо ва ояндаи онҳо дар он қарор гирифтааст.
2. Ишќи ман ба сарзамин ва дарди њар макони муќаддас ва шарифи ман, ки имрўз аз љониби яњудиён масхара ва хорї мекунанд.
3. Раҳм ба хокистаре, ки барои ватани худ афтодаанд.
4. Эњсоси исён нисбат ба њуќуќвайронкунї, инчунин тамасхур ва поймол кардани ин душмани аљиби шаъну шарафи инсонии мо.
ва хамчун румынхо.

Бинобар ин, вакте ки 10 декабри соли 1922 хабари бузургро шунидам: таркиши вулкании харакати студентон, ман карор додам, ки ба хона баргардам, то ки ман хам бо хамсафаронам пахлу ба пахлу истода чанг кунам. Баъди чанде поезд маро ба хона мебурд. Ман аз Краков ба студентони Чернаути, ки дар вокзал маро интизор буданд, телеграмма фиристодам. Дар он ҷо ду рӯз мондам. Донишгоҳ баста шуд. Донишҷӯёне, ки ӯро посбонӣ мекарданд, мисли сарбозоне буданд, ки ба Ватани худ хидмат мекунанд, бо рӯҳ аз ҷониби Худо равшан шудааст. Амалиёти зебою мукаддаси уро ягон асари манфиати худ хира намекард. Сабабе, ки барои он муттаҳид шуда, ҳамчун як тан мубориза бурданд, аз худ ва аз сахтиву ниёзҳои доимии онҳо фаротар буд.

Дар Цемаути муборизони асосӣ инхо буданд: Тудосе Попеску, писари кохи-ни кухансоли Марчести, округи Дамбовита, студенти курси сейуми факультети теология; баъд Даниляну, Павелеску, Карштяну ва гайра аз накшаи чанг пурсидам. Карор дода шуд, ки то галаба, яъне то даме, ки дукумат нуктадои дар мурочиатномаи 10 декабрь ба миёнгузоштаро аз «шумораи нумерус» сар карда, ба таври каноатбахш дал накунад, корпартоии умумӣ эълон карда шавад. Барои ман ин нақша нодуруст буд.

Дар сари ман боз яки дигар ташаккул ёфт: а) Харакати студентон бояд тамоми халки румынро фаро гирад. Х,оло ба университетхо махдуд шуда, онро ба харакати миллии Румыния пахн кардан лозим аст, зеро аз як тараф проблемаи яхудӣ на танхо бо университетхо, балки тамоми халки Румынияро дарбар мегирад, аз тарафи дигар, онро танхо университетхо хал карда наметавонанд. б) Ин харакати миллӣ бояд ба ташкилоти тахти фармондихии ягона дохил карда шавад. в) Ҳадафи ин созмон бояд мубориза барои ба сари қудрат овардани ҷунбиши миллӣ бошад, ки ҳам “банди рақамӣ” ва ҳам ҳама мушкилоти дигарро ҳал хоҳад кард, зеро ҳеҷ як ҳукмронии аҳзоби сиёсӣ берун аз ин ҷунбиш мушкили миллиро ҳал намекунад. г) Бо дарназардошти ин нуктаҳо, донишҷӯён бояд ассамблеяи калони миллии румынҳоро аз тамоми табақаҳои ҷомеа ташкил кунанд, ки он ибтидои ташкилоти навро нишон медиҳад. в) Барои амалӣ намудани ин ассамблея ҳар як донишгоҳ бояд ба қадри кофӣ байрақча диҳад

вилоятҳо дар ҳар як музофот, матоъ барои ҳар як он гоҳ аз ҷониби як ҳайати донишҷӯён ба як миллатгаро маълум дода мешавад, ки ҳайат шахсе, ки барои вазифаи дар атрофи худ гирд овардани як гурӯҳи раҳбарони шаҳру кишварҳо мувофиқтарин меҳисобад. Сипас, бо гирифтани телеграмма, ки сана ва макони баргузории гирдиҳамоиро як ҳафта пеш эълон мекард, ӯ бо парчам ва ҳамаи одамонаш ба он макон мерафт.

е) Барои он ки ҳукумат барои пешгирӣ кардани намоиш кӯшиш накунад, тамоми омодагиҳоро бояд эҳтиёткорона анҷом дод ва санаи он то лаҳзаи охирин номаълум нигоҳ дошта шавад.

Ман ин нақшаро дар яке аз хобгоҳҳо тақрибан 50 нафар ҷанговаронро тавсиф кардам. Онхо инро хуб хисоб карданд. Ҳамин тавр, мо ҳама пулҳои худро ҷамъ карда, матои заруриро харидем ва дарҳол донишҷӯён ба сохтани парчамҳо барои округҳои Буковина шурӯъ карданд.

ДАР IASI

Дар Яссы ман бо хамаи собик хамкасбонам вохурдам. Ман ҳам нақшаи худро барои онҳо таҳия кардам. Дар ин чо хам байракхоро дар рузи аввал мактаббачагон барои хамаи округхои Молдавия ва Бессарабия тайёр карданд.

Ман профессор Кузаро ёфта натавонистам. Вай хамрохи профессор Сумулеану ва падарам ба Бухарест барои иштирок кардан дар мачлиси машваратӣ дар пойтахт рафта буд.

ДАР БУХАРЕСТ

Рузи дигар ман ба Бухарест рафтам. Дар ин ҷо ман назди профессорон Куза ва Сумуляну ва падарам рафтам, ки беш аз чоряк аср аст, ки якҷоя алайҳи таҳдиди яҳудиён мубориза бурда, зери тамасхуру зарбаҳо ва ҳатто захмҳо саркӯб шуда буданд ва имрӯз қаноатмандии бузурги диданро эҳсос мекунанд. тамоми мамлакати чавонон, ки шумораашон зиёда аз 30 хазор нафар аст, байракхои чангиро барои эътикоди як умр хизмат кардаашон баланд бардоштанд.

Аммо дар Бухарест фикру зикри маро бо хамин рухбаландй кабул накарданд. Аввалан, барои он ки ман бо баъзе мухолифатҳои профессор Куза дучор шудам. Дар митинге, ки барпо мегардад, накшаи маро пешниход карда, дар борai барпо намудани харакати миллй, ки ба он сардораш рохбарй мекунад, пешниход карда, накшаи маро хуб нашуморид, зеро, гуфт у. «Ба мо худамонро ташкил кардан лозим нест, харакати мо ба чараёни пурзури оммавй асос ёфтааст» .

Ман боисрор таъкид кардам, ки харакати оммавиро ба чохи нафт, ки аз лӯлаи нафт ҷудо шуда бошад, ҳатто ҳангоми ҷӯшидани он бефоида мемонад, зеро нафт аз об пур мешавад. Ман рафтам, аммо бенатиҷа, аммо рӯзи дигар профессор Сумуляну ва падарам ӯро бовар кунонд.

Аммо дере нагузашта ман бо душворие дучор шудам, ки ман интизор набудам. Он тақрибан ибтидои моҳи феврал буд. Хайати калони студентон аз шавку хавас фаро гирифта мешуд; Ҳарчанд тамоми ошхонаҳо баста буданд ва дарвозаҳои ҳамаи хобгоҳҳо ба рӯи мо баста буданд ва ҳамин тавр дар миёнаи зимистон гуруснагӣ дар берун мемонданд, донишҷӯён дилгарм буданд, аз ҷониби руминҳои пойтахт, ки рӯзи дигар васеъ кушода шуданд, ба таври ҳайратангез муҳофизат мекарданд. дари хонахои худ, бештар аз 8000 нафар талабагони муборизабарандаро сарпанох ва хурок медиханд.

Дар ин имо-рат маъкул донистан, майл ба чанг, хамраъй, тасаллй ба ярадорон хис карда мешуд.
Аммо ман бо ин омма робита надоштам. Ман дар он ҷо касеро намешинохтам. Тавассути донишҷӯй Фаника Анастасеску, ки мудири маҷаллаи Apararea Nationala («Мудофиаи миллӣ ») буд, ман бо чанде аз онҳо шинос шудам. Ман чунин таассурот доштам, ки пешвоёни харакати студентони Бухарест ба кадри кофй нигаронида нашудаанд, зеро гарчанде ки унсурхои элита дорои хислатхои равшани интеллектуалй буданд, ин фактро вазифахое, ки баъдтар дар чамъият ишгол кардаанд, тасдик кард, гайричашмдошт дар сари як харакати студентон карор гирифт. ҳаракате, ки он вақт онҳо фикр намекарданд. Дарвоқеъ, чун бисёр буданд, ҳар як андешаи гуногун дошт. Дар байни унсурҳои пурарзиши роҳбарӣ , дар сафи пеш ҳастанд: Крету, Данулеску, Симионеску, Рапеану, Ровента ва дигарон. Омма ҷанҷоловар буд, аммо баъзе роҳбарон беҳтар мешумориданд, ки чунин рӯҳияи баландро ором кунанд. Аз тарафи дигар, ҳам ошноии нокифояи ӯ бо масъалаи яҳудӣ ва

алокаи нокифоя бо сиёсатмадорон акаллан баъзеи онхоро водор намуд, ки харакатро то андозае аз нав чойгир карданй шаванд, чизеро, ки ба назари ман кобили кабул нест.
Зеро ин чунин мебуд, ки гӯё касе мегуфт: 1. Мо барои аз яҳудиён озод кардани кишварамон мубориза мебарем.

2. Мо дар руи дастархони худ барои нони сафед мубориза мебарем.
3. Мо барои хӯроки дурӯза мубориза мебарем.
4. Мо барои бистари бароҳаттар мубориза бурдем.
5. Мо барои тачхизот дар лабораторияхои худ, барои асбобхои кандакорй ва гайра мубориза мебарем.
6. Мо барои хобгоҳҳои бештар мубориза мебарем; то ки дар охир мақомот бо овози баланд ба мо бигӯянд: «Талаби донишҷӯён қонеъ карда шуд, ҳукумат ҳолати ғамангези донишҷӯён, бадбахтии бузурги онҳоро эътироф кард ва ғайра. асбобхо, лаборатория, рузе ду нони сафед, ду хуроки курсй

, се донишҷӯ
"

хобгоххои дорой катхои бархаво ва гайра.
Дар мавриди нуктаи аввал: аз дастаҳои яҳудӣ наҷот додани кишвар, бо баҳонае, ки ҳукумат аз шаш хол панҷ хол додааст, чизе гуфта намешавад. Аз ибтидои харакати студентон тамоми матбуоти яхудй кушиш мекард, ки онро ба хамин сатхи моддй гузаронад: максади харакат «як пора нон» бошад.

Ҳамин тариқ, ҳадафи аслӣ - яҳудӣ - нодида гурехт. Дар асл, агар як. проблемахо, барои аз нав хондани газетахо мушохида мешавад, ки сиёсатмадорони Румыния низ проблемаро ба хамин гуна иборахо мегузоштанд. ба студентон хобгох, ху-роки бехтар ва гайра дода шавад Чунон ки гуфтам, як кисми рохбарияти студентони Бухарест ба ин майл майл дошт. Агар донишҷӯён ин курсро мегирифтанд, онҳо аз рисолати аслии худ парешон мешуданд. Фикри ман ҳамеша мухолиф буд ин нуктаи назар — ба мукобили хар гуна дахолати тартиботи моддй ба тартиб додани талабхои талабагон.

Зеро, гуфтам, чунон ки имруз низ мегуям, талабагони фав-кулодда ё хаваси моддй набуд. ин харакати бузург, балки баръакс, даст кашидан аз машгул шудан бо ин чизхо, аз манфиатхои гаразнок, азобу укубатхои худ ва ё оилавй буд: фаромуш кардани хамаи ин чизхо аз тарафи студентони румынй, муайян кардани тамоми бо ташвишу эхтиёчот ва орзую умеди мардуми худ будан. Маҳз ҳамин фидокорӣ ва танҳо ҳамин буд, ки дар чашмони ӯ нури муқаддасро афрӯхт.

Харакати студентон аз талабхои моддй набуд. Вай аз эҳтиёҷоти насл болотар баромада, бо ормонҳои олии миллат пайваст. Аз тарафи дигар, дар ин ҷо, дар Бухарест чунин ақида бартарӣ дошт, ки ҷунбиши донишҷӯён бояд дар доираи донишгоҳ бимонад, ҳаракати академикӣ боқӣ монад, на ба ҳаракати дорои хусусияти сиёсӣ табдил ёбад. Аммо ин ақида комилан нодуруст буд, зеро бо тарҳи яҳудиён ва аҳзоби сиёсӣ, ки бештар манфиатдор буданд, ба маҳдуд кардани ин ҷунбиши оташин дар донишгоҳ, то дар он ҷо, ин ё он роҳ, он хомӯш шавад.

Фикри мо на он буд, ки мо харакатро барои ташвик, балки барои галаба ташкил кардаем. Куввахои студентони мо барои ин кифоя набуданд, ба мо лозим омад, ки бо хамаи румынхо муттахид шавем.

Гайр аз ин, рохбарони Бухарест ба президен-ти як ташкилоти нихой эълон кардани профессор Куза мукобил баромада, даъво карданд, ки вай барои чунин рохбарии фаъол хуб нест. Ман исрор кардам, ки мо бояд ӯро мисли ӯ дастгирӣ кунем.
Ниҳоят, онҳое, ки дар Бухарест буданд, дар бораи ман фикрҳои зиёд доштанд. Ин маро дарднок кард, зеро ман ба назди онҳо бо як одами поктарин ва муқаддастарин дар дилаш, бо хоҳиши сӯзон барои ҳамкорӣ кардан барои кишварамон омада будам. Шояд, ки маро нашинохта, дар доштани қайду шартҳо асоснок буданд.

Бо ин сабабҳо ман дар Бухарест бо мухолифат дучор шудам. Ҳамин тавр, ман аз комиссия кор карданро сар кардам ва мо танҳо 3 ё 4 парчам сохтем.

ДАР КЛЮЖ

Ман хамрохи Александру Гика, яке аз се фарзанди хонум Константа Гика, аз Ясси, ки аберахои хукмрон буданд, ки дар давраи маъракаи донишчуён шоёни тахсин рафтор мекарданд, ба Клуж рафтам.

Президенти маркази донишҷӯёни Клуж Алекса, шахси мӯътадил ва хуб буд. Фле маро бо ҳамон далелҳо дар мавриди тамоюли донишҷӯён ва ҳам дар бораи президенти ҷунбиши нав эълон кардани профессор Куза қабул кард. Оммаи студентон устувор ва пур аз рухбаландй буд. Хамин вакт бо Мота ном чавони чолок ва боистеъдод шинос шудам. Ӯ ҳамон нуқтаи назари Alexa дошт. Ман кӯшиш кардам, ки ӯро бовар кунонад, аммо бефоида. Ман як вақт сахт доштам. Ман касеро намешинохтам. Бо вуҷуди ин, ман якчанд донишҷӯёнро дар канори худ пайдо кардам: Корнелиу Жоржеску, донишҷӯи дорусозӣ; Исак Мокану аз номаҳо; Красмару, дар тиб; Джастин Лису ва ғайра.

Мо танҳо як парчам сохтем, бинобар ин дар хонаи капитан Сианку, ки аз лаҳзаи аввал нақшаи амалиёти моро хеле бо камоли майл қабул кард, мо ба ин байрақ қасам ёд кардем.

Мошин аз ҷониби Google тарҷума шудааст

АССАМБЛЕЯИ ИАСИ, 4 МАРТИ СОЛИ 1923. ТАССУС ДОДАНИ Н. ЛИГАИ МИЛЛИИ МУДОФИА

Пас аз баргаштан ба Яссы, дар назди ман ду рохи фаъоли-яти параллелй меистод: 1. Гузоштани тахкурсии митинге, ки дар хамаи донишкадахо байракхо гузошта шуда буданд.

2. Харакати студентонро давом дода, корпартоии умумиро нигох дорад.

Вобаста ба нуктаи аввал, мушкили аз ҳама зиёд набуди мардон буд, на ташкилотчигӣ ва на чораҳои ҳукумат. Ин дафъа монеаи калонтарин аз худи профессор Куза омад, ки норозй набуда, дилгармй надошт.

Профессор Куза ба зарурати ташкил кардани худ ба таври кофӣ боварӣ надошт ва ба имкони муваффақияти митинги пешбинишуда бовар надошт.

Дар мавриди нуктаи дуюм бошад, ман бо рохбарони марказхои Бухарест ва Клуж ба душворихои чиддй дучор шудам, ба душворихое дучор шудам, ки ба созиш дар бораи нуктаи назари ягона дар рохи накшаи чанг монеъ мешуданд, ки дар атрофи он ягонагии комили ин дунёи нав ба амал баровarда мешавад. бо тамоми кувваи якчояи худ ба мукобили душман ва хамаи хатохои гузаштаи мо.

На рохбарият ва на органи ин марказхои студентй: а) проблемаи яхудихоро намедонист, алалхусус яхудиро намедонист; кувваи яхудй, тарзи тафаккур ва рафтори онро намедонистанд. Онҳо бидуни надонистани ҳариф ба ҷанг шурӯъ карданд. б) Онҳо боварӣ доштанд, ки ҳукумати вақти либералӣ ва ё дар ниҳоят вориси он, ки мо ваъдаи пуштибонии худро доштем, ба талабҳои мо ҷавобгӯ хоҳад буд. Дар хамин асос онхо ба дипломатия машгул шуданро авлотар донистанд ва боварй доштанд, ки дар нихояти кор сиёсатмадоронро ба адолати кори мо бовар кунонанд. Ман боварӣ дорам, ки аз муҳокимаи мушкилот бо мардоне, ки ҳатто бо ҷанбаҳои ибтидоии он ошно нестанд, чизи ташвишовартаре нест. Вобаста ба ин вазъият ман чораҳои зеринро дидам:

1. Дар мачлисхои комитети марказии Бухарест якчанд нафар вакилони хуби маркази Яссы мунтазам иштирок кунанд (Мачлисхои ин комитет хафтае ду ва се маротиба мунтазам барпо мегардид. Онхо соати 9 бегохй сар шуда, соати 3, 4, 5 ва хатто 7-соати пагохй дар мубохисахои зид-ду чахл. Барои бисьёр иштироккунан-дагони харакати студентон танхо хотираи ин вохурихо бо вохурихои риторикии онхо дар дохили комитет буд).

2. Дар Бухарест ва Клуж гурухи бехтарин чанговарон аз хайати студентон ташкил карда шаванд, то ки онхо аз директивахои марказхои дахлдори худ кор кунанд.

Дар Клуж ва Бухарест ин гуруххо хеле зуд ташкил ёфтанд; дар Бухарест дар комитете хозир буданд, ки рохбарият дар хар мачлис ба мукобилияти сахт дучор меомад. Дар Бухарест,

Ибраиляну, вакилони Ясси ёрии калон расонд. Хамин тавр, муносибати катъии Симионеску, рохбари студентони тиб, хайати студентонро дар рухи хакикй нигох дошт.

Дар хусуси тайёрии чамъомад бошад, мувофики хабархое, ки аз Яссы расидаанд, пешомадхо чунинанд: Танхо дар давоми ду хафта дар 40 округ ба шахсони боваринок зиёда аз 40 байрак дода шуд. Табиист, ки пас аз думохаи харакати студентон, корпартоии умумй дар хамаи донишкадахо рухи румынхо ме-шуд ва онхо тайёр буданд, ки дар хама чо пайдо шаванд, танхо мунтазири сухан буданд. Байракхо ва хабархои намоиш дар сари вакт расиданд.

Профессор Куза мехост, ки рӯзи баргузории митингро дар моҳи май муайян кунад, то ки дар он шумораи бештари одамон ширкат кунанд. Ман чунин мешуморам, ки митинг бо сабабхои зерин зудтар гузаронда шавад:

1. Хамаи одамоне, ки ба по хеста, дар атрофи харакати студентон чамъ шуда буданд, интизор буданд, ки аз ягон чо фармон мешунаванд, звено ташкил мекунанд, медонанд, ки накшае хаст, ки аз паи онхо метавонистанд.

2. Ман метарсидам, ки яҳудиён ва масонҳо аз вазъият огоҳ шуда, як псевдо оғ оз кунанд.

ташкилоти миллатчигӣ бо максади истисмор кардани халк ва бо хамин харакатро ба сарбаста гардонад.

Ба хар хол ин дар шуури румынхо чунон нофахмихо ба вучуд меовард, ки дар ин бора фикр кардан мумкин нест.

3. Ман ҳис мекардам, ки сафи пеши ҳаракати донишҷӯёнро дастгирӣ кардан лозим аст, зеро ҷанг кардан осон нест, бо зарбаҳо аз ҳар тараф: ҳукумат, мақомоти маҳаллӣ, волидон, муаллимон; бо кашшокӣ, гуруснагӣ, хунукӣ. Сафарбар кардани оммаи румыния, ки ба мудофиаи онхо омада, ба онхо сухани рухбаландӣ мефиристад, тамоми фронти ин харакатро боз хам пурзур мегардонд.

4. Ниҳоят, азбаски ҳазорон донишҷӯён бефаъол буданд, чӣ кор карданашонро намедонистанд; як бор, ду маротиба намоиш доданд; як-ду мачлис гузаронданд. Аммо ду мох гузашт. Ин ҷавонон бояд коре дошта бошанд. Вақте ки созмони нав ба вуҷуд омад, тамоми издиҳом, ки дар бораи чӣ кор кардан фикр карда наметавонистанд, доираи васеи фаъолият доранд.

Онҳо метавонистанд рӯзи дигар ба кор шурӯъ намуда, ба деҳот рафта, ташкил карда, онҳоро ба эътиқоди нав ҷалб кунанд.

4 МАРТИ СОЛИ 1923

Профессор Куза карор кард, ки митинг дар рузи якшанбеи 4 марти соли 1923 гузаронда шавад; ҷой, Ясси.

Ӯ маро ба хӯроки шом даъват кард. Дар он чо саволе ба миён омад, ки ба ташкилоти нав чӣ ном бояд дод. Капитан Лефтер гуфт: Партияи мудофиаи миллӣ, чунон ки дар Франция. Ман онро мувофиқ меҳисобам. Профессор Куза илова кард: «Ин ҳизб не, балки лига аст -"Лигаи миллии дифоъи масеҳӣ".
Ва ҳамин тавр номида шуд.
Бинобар ин ман ба Семаути, Бухарест ва Клуж телеграммахо фиристодам, ки дар онхо як хел хабар навишта шуда буд: «Туй дар Ясси 4 март». Баъд ман ба ташкили хурдтарин ҷузъиёти омодагӣ ба митинг банд шудам. онро профессор Куза бо ризоияти профессор Сумулеану ва падарам муайян кардааст: дар собор — намоз; дар университет — эхтироми Симион Бамутиу ва Г. Марзеску; дар Салао Бежан — митинги оммавӣ.

Плакатхое чоп карда шуданд, ки дар бораи мачлиси калони миллӣ эълон карда мешаванд. Хабари дар Ясси барпо намудани мачлиси калони румынхо, ки максад аз он ташкил кардани ташкилоти чангӣ мебошад, дар байни студентони чор университет ва баъд дар байни румынхо чун барк пахн шуд.

Шаби мохи март 3 поезди пур-пур бо рохбарии рохбарон, ки барои байракхо матои меоварданд, омадан гирифт. Пагохӣ 42 гурух бо 42 байрак омаданд. Либоси ин парчамхо сиёх буд — аломати мотам; дар марказ доғ и сафед ва мудаввар дорад, ки умедҳои моро дар иҳотаи зулмот иҳота мекунад, ки онҳо бояд ғалаба кунанд; дар маркази сафед, свастика, рамзи муборизаи зидди семитӣ дар саросари ҷаҳон; ва дар гирди байрак гурухи се-рангаи румынӣ — сурх, зард ва кабуд. Профессор Куза ҳангоми дар Бухарест шакли ин парчамҳоро тасдиқ кард. Ҳоло мо онҳоро ба сутунҳо насб кардем, ба рӯзномаҳо печонидем ва ҳама ба Собор рафтем, ки дар он ҷо маросим дар назди издиҳоми беш аз 10 000 нафар баргузор мешуд.

Хамаи 42 байрак, ки бояд муборак бошад, дар назди курбонгох барафрохта шуд. Пас аз баракат, онҳо бояд дар саросари кишвар бурда мешуданд, ки ҳар як қалъаи воқеии рӯҳони руминӣ дар атрофи он ҷамъ омадаанд. Ин парчамҳо, ки ба ҳар як шаҳристон фиристода мешаванд, коагулянтҳо хоҳанд буд, то ҳамаи онҳоеро, ки фикру ҳиссиёти якхела доранд, муттаҳид созанд. Бо баракати тантанавӣ, рамзи таъсирбахши он ва дар ҳар як шаҳрдорӣ ҷойгир кардани он як масъалаи асосии тамоюли ташкилӣ ва оммавӣ ҳал карда мешуд.

Аз калисо, ҳазорон нафар, ки парчамҳо барафрохта шуданд, аз майдони Юнион, Лапуснеану ва Сент-Кэрол ба сӯи Донишгоҳ раҳпаймоӣ карданд. Дар он ҷо, дар як

Ба нишони эҳтиром ва эҳтиром ба Михаил Когалничеану, Симон Барнутю ва Георге Марзеску, ки охирин ҳомиёни моддаи 7-и Қонуни асосии соли 1879 ва, таассуфовар, падари вазири либерал Ҷорҷ Марзеску, ҳомии яҳудиён буд, гулчанбарҳо гузошта шуданд.

Дар ин чо дар амфитеатри университет хуччати таъсиси «Лигаи мудофиаи миллим христианхо имзо карда шуд.

Дар нимаи дуйуми руз мачлис дар зали Бежан барпо гардид, ки тахти раёсати генерал Ион Тарносчи барпо гардид.
Бисьёр

одамоне, ки дар долон чойгир карда наметавонистанд, дар куча буданд. Профессор Куза бо рухбаландии бузург президенти Лигаи мудофиаи миллии христиан эълон карда шуд. Нотикон инхо буданд: профессор Куза, профессор Сумулеану, генерал Тарносчи, падарам, хар як вакилони муниципалитет ва аз марказхои университет: Тудосе Попеску, Прелипчеану, Алекс.
Вентоник, Донка Манеа, Новиччи, Софрон Робота. Дар байни инхо ман. Дар охир, пас аз хондани дархост, профессор Куза, дар охир, ба ман як миссияро бовар карда гуфт: "Ман дар бораи ташкили ҳуқуқшиноси ҷавони LANC CZ Codreanu ғамхорӣ мекунам".

*

барои тамоми мамлакат бо рохбарии бевоситаи ман

Баъд рохбарони вилоятро номбар кард. Митинг бо тартиби мукаммал ва бо рухбаландии бузург ба охир расид.

* Ихтисораи руминии "Лигаи миллии дифоъи масеҳӣ " (Tr.)

ДИГАР ТАШКИЛОТХОИ ЗИДДИСЕМИТИК ВА МИЛЛАТЧИЁН

Ташкилотҳои хурди антисемитӣ, ки дорои хусусияти иқтисодӣ ва сиёсӣ буданд, ҳатто то соли 1900 ва инчунин баъд аз он вуҷуд доштанд. Ин кӯшишҳои ночиз аз ҷониби одамони дорои биниш ва муҳаббати ватан барои муқобила бо ҳамлаи рӯзафзуни яҳудиён буданд. Аммо чиддитарин ташкилоти зиддисемитӣ «Партияи миллатчигӣ-демократӣ» буд, ки 23 апрели соли 1910 бо рохбарии профессорон Н.Иорга ва А.С.Куза таъсис ёфта буд. Ин партия барномаи томи маъмуриро дошт. Дар мақолаи № 45 ҳалли масъалаи яҳудиён оварда шудааст:

«Халли проблемаи яхудиёнро бо рохи нест кардани яхудиён, инкишоф додани куввахои истехсолии румынхо ва мухофизати корхонахои онхо ба даст овардан лозим аст».

Пас аз номбар кардани ин нуктаҳо, ин эъломияи тантанаро хонед:

«Мо ин барномаро бо тамоми устуворӣ ва қуввати худ нигоҳ медорем, таблиғ мекунем ва ҳимоя хоҳем кард, инро вазифаи аввалиндараҷаи худ мешуморем».
AC Ciiza N. Idrga

Ин ташкилот аз соли 1900 инчониб тамоми чанговарони ветеранро гирд овард. Дар байни одамони намоён якеро номбар кардан мумкин аст: профессор Сумулеану, профессор Ион Зелеа-Кодреану, Бутуреану дар Дорохой, Тони дар Галати, CN lfrim ва баъдтар Стефан Петрович, CC Coroiu ва дигарон.

Дар соли 1914 хамаи онхо ба харакат рохбарӣ карданд, ки Румыния ба чанг барои озод кардани Трансильвания дохил шавад; ки дар соли 1916 аксарияти онхо дар фронт буда, вазифаи худро бо сарбаландӣ ичро мекарданд. Аз соли 1910—11 муниципалитетхои Дорохой бо сардории адвокат Бутуреану; Ясси бо сардории профессор Куза; ва Сучава бо рохбарии падарам ба такьягохи бозеозӣ табдил ёфт

руминӣ.

Дар соли 1912 чараён дар ин округхо чунон пуркувват буд, ки дар интихобот хукумат бе истифодаи террор аз маглубияти сахт канорагирӣ карда наметавонист. Дар ин маврид падарам сахт захмӣ шуд.

Дархол баъд аз чанг, вакте ки дехконон аз фронт бо камоли майли хаёти нав баргаштанд, аввалин интихобот профессор Кузаро ба Ясси ва падарамро ба Сучава ба парламент оварданд. Дар он чо онхо ба мубориза шадиди парламентӣ сар карданд, ки дар тамоми мамлакат чапакзанӣ карданд. Мубориза ба мукобили сулхе, ки немисхо, ки кушунхои онхо ба мамлакати мо зада даромада буданд, ба гардани мо бор карданӣ буданд.

Акси садои ин задухурдхои хакикатан ачоиб умедхои мамлакатро дар атрофи Хизби Миллатчигӣ-Демократӣ гирд овард, то ки дар интихоботхои баъдӣ галабахои хакикии пурзури худ ба даст оварда шаванд. Дар Сучава галабаи бемисл буд. Аз хафт курсии депутатӣ маъмурият якто, гурухи дигар ягонто ва руйхати падарам шаш курсӣ гирифт. Дар Дорохой ва Яссы, такрибан хамин хел. Поездхо 34 нафар депутатхои миллатчиро ба Бухарест бурданд.
Вале, мутаассифона, барои халки румын, хамаи ин кушунхое, ки аз тамоми гушаю канорхои мамлакат меоянд, бо маглубияти калон анчом ёфт.

Он мисли барк бар сари румынхо зад. Қувваҳои яҳудӣ-масонӣ тавонистанд ду сардори ҳизб, профессор Николае Лорга аз AC Cuza-ро аз ҳам ҷудо кунанд. Николае Лорга ба шартномае, ки «муктаи акаллият» -ро ба гардани мо бор мекунад, мукобил набаромад ва изхор намуд, ки тайёр аст онро имзо кунад. Профессор Куза дар баррикадаи муқобил қайд мекунад, ки ин "банди ақаллият"-и бадномкунанда саркашӣ кардан ба тамоми хуни рехтаи румынхо, дахолати кобили кабул ба корхои миллии мо ва ибтидои бадбахтихо барои мо. Дарвоқеъ, ин таҳмил ба гардани мо гузошта шуда буд, то ҳуқ уқ ҳои сиёсии яҳудиёнро кафолат диҳем

макарон.

Чанд муддат Н.Иорга зиддисемит набуд. маълум буд, ки канданашаванда ислохнопазир аст. Ва ин миллати румынии бадбахт аз умеди начот боз дилаш шикаст.

Аксари аъзои ҳизб ва вакилони парлумон бо профессор Николак Лорга ҷ онибдорӣ карда, боварӣ доштанд, ки мавқ еъи профессор Куза онҳоро аз ҳар гуна имкони ба даст овардани қ удрат дур мекунад. Дар назди профессор Куза танҳо профессор Сумуляну ва падарам монданд.

«ФАСИЯИ МИЛЛИИ РУМЫНИЯ» ва «Амали румиён» .

Соли 1923 дар давраи харакати студентон ва дар зери такони мавчи миллатчигӣ «Фас-цияи миллии Румыния» бо рохбарии Вифор, Лунгиеску, Багиеску ва дар Клуж «Амали Румыния» бо сардории профессорхо Катунеану, Циортеа, В. Юлиу Хатеган, адвокат Эм. Василиу-Клуж ва як гурух студентон бо сардории Мота.

Аввалин ҳафтаномаи хушнавишт ва пурмазмуни «Фашизм» -ро аз чоп баровард. Аммо онҳо аз мушкилоти яҳудиён хабар надоштанд. Охирин "Амали Руминия" -ро дар ду моҳ як маротиба нашр мекунад ва сипас "Бародарии Руминия" низ хеле хуб навишта шудааст, аммо танҳо бо нашр маҳдуд аст. Онхо ба ягон кор ташаббус нишон дода натавонис-танд ва ташкилоти мустахкам ташкил карда натавонистанд.

Дар ин муддат донишҷ ӯ Мота «Протоколҳо» -ро аз фаронсавӣ тарҷ ума кард, ки профессор Катункану ва Эм онҳоро шарҳ доданд. Василиу-Клуж, баъд дар шакли китобча нашр шуд, Инчунин дар он вакт Дар. Василиу-Клуж асари «Вазъияти демографии Румыния» -ро аз чоп баровард, ки дар он вазъияти мудхиши шахрхои Румынияро ба таври статистикӣ нишон додааст.

Ин ду созмон қ удрати амал, созмон ё салоҳияти доктриналӣ надоштанд, ба монанди "Лигаи дифоъи миллии масеҳӣ ", ки танҳо то соли 1925, вақ те ки онҳо бо охирин муттаҳид шуданд, давом мекарданд.

Пас аз таъсиси «Лигаи миллии дифои масеҳиён» фаъолияти ман бояд дар ду самт идома ёбад: ҳаракати донишҷ ӯ ён ҳамчун як воҳиди алоҳидаи аз ҷ ониби марказҳо ташкилшуда, ки ҳадафи бевоситаи худ дар ҷ ангҳои худ, ки дар тӯ ли се моҳ ширкат дошт, идома медод. ва LANC, ки дар он ҷ о ман нақ ши ташкилотчии профессор Кузаро ба ӯ ҳда гирифтам.

Аз ҷ ониби донишҷ ӯ ён, ман бояд кӯ шиш кунам:

а) Нигоҳ доштани ҳолати умумии корпартоӣ , ки шаъну шарафи хонандагонро дар бар мегирифт, кори хеле душвор бо назардошти ҳамлаҳо, зарбаҳо, фишорҳо, домҳо, ки аз болои сари донишҷ ӯ ён дар ҳама ҷ о мерехт. Гайр аз ин, студентони маглубият, тарафдорони диндорони маглуб буданд, ки ба онхо назорат кардан лозим буд.

б) Ба таври мунтазам аз унсурҳои дастраси донишҷ ӯ ён истифода баред, то аз тамоми оммаи Руминия ҷ алб карда, онҳоро дар як артиши ягона ташкил кунед. LANC

Дар тарафи LANC, мо дар тақ рибан 40 музофот роҳбарон ва парчамҳо доштем. Ба мо лозим аст:

а) Анҷ оми парчамҳо барои шаҳристонҳои боқ имонда. б) То ҳадди имкон бо роҳбарони дахлдор тамос гиред, в) Таъсиси фаврии дастурҳои дақ иқ дар заминаи ташкилӣ , то ҳоло. вуҷ уд надорад, вале аз ҷ ониби раисони вилоятҳо талаб карда мешавад, ки медро намедонанд. соати ,, Дар

кӯ тоҳ: мудофиа дар хатти донишҷ ӯ ён; ҳуҷ умовар дар хатҳои LANC.

Оммаи зиёди талабагон аз рун инстинкти солими худ нисбат ба наҷоди мо ва рухи мурдагон ба амал омаданд. рохи пуршарафи худро пеш гирифта, душворихои зиёдеро паси сар кард.

Бо Лига мушкилот каме ҷиддӣ тар буданд. Рохбарони вилоят хохиш карданд, ки барои ташкилот тавзехот ва дастурхо диханд. Одамоне, ки аз ин љараён ба њайрат афтода буданд, бояд эътиќодашон мустаҳкам карда мешуданд, таълим медоданд, дар бораи созмон ва маќсадњое, ки бояд дар муборизаи худ ба даст меоранд, пурра огоњ мешуданд.

Ба онхо лозим омад, ки аз рохбарони худ интизом ва боввариро ёд гиранд. Мо он вақт ҳаракатеро ба вуҷуд намеовардем, аммо мо аллакай як ҳаракати мукаммал доштем, ки бояд муташаккил, интизомнокӣ, таълим додан ва ба ҷанг бурдан лозим буд.

Вақте ки ман бо мактубҳо ва фармонҳои гирифташуда назди профессор Куза рафтам, вай аз ҷониби онҳо безарар карда шуд.

уро бо дуньёи нави аҷоиб шинос карданд. Чу хуршед нурпошӣ карда, дар куллахои олами назариявӣ бе-ракт, вакте ки уро дар майдони чанг ба замин фуроварданд, нотавон гашт.
“Мо ба қоидаҳо ниёз надорем.
Бигзор онҳо худро ташкил кунанд."
Ё:

«Мо дар казарма нестем, ки интизом лозим бошад», — гуфта буд ба мо борхо. Ҳамин тавр, ман худам то ҷузъиёти охирин ба навиштани қонун шурӯъ кардам. Аммо дарк намудам, ки ин кор барои синну соли ман душвор аст, онро ба падарам бурдам ва чанд рӯз дар болои он кор карда, дар шаклу мазмун тағйироти зарурӣ ворид кардам. Системаи созмон содда буд, вале то он вақт аз системаи ҳизбҳои сиёсӣ фарқ мекард. Тафовут дар он буд, ки ба гайр аз худи ташкилоти сиёсӣ дар асоси комичроияхои кишлоки округ ва аъзоён алохида корпуси чавононро ташкил кардам, ки аз даххо ва садхо нафар иборат аст. Ташкилотҳои сиёсии мо то он вақт чунин чизе надоштанд. Баъдтар онҳо низ онҳоро дар шакли ҷавонони ҳизби либералӣ, ҳизби ҷавонони деҳқонии миллӣ ва ғайра қабул карданд. Ӯ намехост, ки дар ин бора шунида шавад. Пас аз чанд соат дар байни профессор Куза ва падарам баҳси хиҷолатоваре ба амал омад, ки маро аслан сарам зад. Бо гумони он, ки ин эҳтимол ба як муноқишаи ногувор оварда мерасонад, мутаассифона, ки сабаби ин ришта шудам. Падари ман, марди зӯровар ва дағал, статутсияро гирифта, бе иҷозати профессор Куза ба чопи чопхона рафт.

Аммо дуюмӣ, ки бештар хушмуомила ва оромтар рафтор мекард, ҳарчанд дар баъзе масъалаҳо ноустувор буд, дар ин гуна мавридҳо ҳамон қадар қобили мулоҳиза буд ва чӣ гуна ҳал карданро медонист.
Ба падарам занг зада гуфт:

— Хуб, биёед онро чоп кунем, вале ба ман имконият деҳ, ки аз назар гузаронам. Вай онро ислох кард, аз нав ба тартиб овард, кисми доктриналии мурочиатномахо, манифестхоро илова кард, баъд ба матбуот фиристод. Он гоҳ ин "Роҳнамои хуби руминӣ" ва баъдтар китоби LANC, китоби асосии Лигаи то соли 1935 гардид. Ман қаноатманд будам, ки воқеан як чизи хуб ва комилан зарур барои созмон иҷро шудааст, аммо дар дилам ба худ гуфтам: "Агар ба мо барои ин саволҳои ибтидоӣ ин қадар баҳс лозим шавад, кор душвор мешавад. Дар созмон на фаҳмиши сарвар ва на баҳси зиёд хуб нест.

Тағйир додани санъат. КОНСТИТУЦИЯМ 7 МАРТ 1923.

ДОДАНИ ХУКУКИ ГРАЖДАНИНХО БА ЯХУД

Овоза муддати тӯлонӣ паҳн шуда буд, ки парлумони либералӣ, ки инчунин Ассамблеяи муассисон буд, бо рисолати аз нав навиштани Конститутсия нияти тағир додани санъатро дорад. 7 ба маънои додани "шаҳарвандӣ ва ҳуқуқҳои сиёсӣ ба ҳамаи яҳудиёне, ки дар Руминия ҳузур доранд. То ҳол, ин моддаи Конститутсияи кӯҳна додани шаҳрвандӣ ба хориҷиёнро манъ мекард ва аз ин рӯ, сипари ҳақиқии дифоъ аз ҳамла ва мудохилаи онҳо буд. яҳудиён дар идораи сарнавишти румынии худамон, додани ин имтиёзи дахолат ба корҳои ҷамъиятии Румыния ба то ду миллион яҳудиён ва ба яҳудиёне, ки дар сарзамини мо нав ҷойгир шудаанд, ҳуқуқи баробарӣ бо румыние, ки дар ин сарзамин дар тӯли ҳазорсолаҳо беадолатӣ ба осмон фарёд мезад ва таҳдиди бузурги миллӣ буд, ки ҳар як руминиро, ки ватани худро дӯст медошт, нигарон накарда ва амиқ ба ларза наовард.

Бо ин вазъият, профессор Куза як қатор мақолаҳои ҷовидона навишта буд, ки таҳдидеро, ки ба ояндаи ин миллат таҳдид мекунад, нишон медод ва Лига дар саросари кишвар муроҷиатномаҳоро паҳн кард, ки аз ҷониби руминҳо имзо карда шаванд, ки ин санъатро ба онҳо имзо мекунанд. 7 Конститутсия ҳамин тавр нигоҳ дошта шавад. Мурочиатномахо бо садхо хазор имзо пур карда, ба Анчумани муассисон фиристода шуданд.

Ман фикр мекардам, ки ин нишон медиҳад, ки мо донишҷӯён, дар ҳоле ки ин масъалаи ҷиддӣ баррасӣ мешавад, бояд аз тамоми марказҳо ба Бухарест равем, ки дар он ҷо якҷоя бо донишҷӯёни маҳаллӣ ва аҳолии маҳаллӣ барои боздоштани амале, ки ояндаи моро ғулом мекунад, намоиш медиҳем. Ман ба Черноути, Клуж ва Бухарест рафтам. Талабагон таклифи маро кабул карда, ба мусобица муташаккилона шуруъ карданд. Барои нишон додани санаи рафтан розй шуд, ки ман телеграммаи тасодуфй фиристам. Аммо план барбод рафт. Мо интизор будем, ки мухокимаи ин масъала камаш се руз давом мекунад ва дар давоми он мо метавонем ба Бухарест бирасем. Аммо рузи 26 март музо-кира камтар аз ним соат давом кард. Хукумати либералй, инчунин Ассамблея — аз афташ, аз кирдори нангини бузурге, ки онхо содир карданй буданд, фахмида буданд, онро рупуш карданй шуданд ва онро то хадди имкон ноаён гу-заронданд.

Рузи дигар баъд аз ин кирдори бузурги хиёнати миллй матбуоти ба ном Румыния, инчунин матбуоти яхудй ба ин кирдори нангин хомушона муносибат карданд. «Димината» («Субх»), «Лупталл («Мубориза»), Адеварул («Хакикат»), хар руз мунокишаи байни помещикхо ва ичоракоронро дар Бухарест бо харфхои гафс чоп карда, дар як гуша чанд калимаеро, ки ба воситаи онхо содда эълон мекунанд. ва хилоф: моддаи 7 Конституцияи кухна бо моддаи 133 иваз карда шуд.

Партияи либералй ва анчумани нангини соли 1923 хамин тавр дар сари кабр гузошта, санги кабрро ба сари ояндаи ин халк мухр заданд. Ҳеҷ лаънат аз фарзандони мо, аз модарони мо, аз пирони мо, аз тамоми руминиҳо дар ин замин, ҳоло ва то абад барои ҷазо додани ин хоинони миллати худ кифоя нахоҳад буд. Хамин тавр, дар сукут ва дар фазои тарсончакии густурда ин амали бузурги хиёнати миллй ба охир расид. Факат овози профессор Куза, шахсияте, ки холо дар тамоми халки Румыния хукмрон аст, шунида мешуд:

«Румынхо, Конституциям 28 марти соли 1923 бояд фавран бекор карда шавад. Эътироз ба мукобили кабули он. Интихоботи озодро талаб кунед. Ташкил кунед, то ғалабаи худро таъмин кунед. Сарқонуни нав бояд ҳуқуқҳои афзалиятноки миллати Румынияро, ҳамчун халқи бартаридошта дар давлат кафолат диҳад."

Хабарро дар Ясси шунида, гиря кардам. Ва ман ба худ гуфтам: "Нешавад! Аќаллан бояд мардум бидонад, ки мо эътироз мекунем. Зеро агар мардуме, ки ба гарданашон чунин юѓ гузошта шудааст, эътироз накунад, онњо мардуми аблањанд".
Баъд ман манифестеро, ки ба иасихо фиристода шуда буд, тахрир намуда, хамаи румынхоро ба митинги эътирозй дар университет даъват кардам. Хабари хукукхои граждание, ки ба яхудиён дода шудааст, мисли барк пахн шуд. Шаҳр шур буд.

Бо фармони хукумат органхои махаллй армия, жандармхо, полиция; игвогарй ба амал омад, ки дар натичаи манъ кардани харакат.

Ҳамин тариқ , нақ ша тағ йир ёфт. ' Митинг на дар университет, балки дар 14 пункти шахр барпо гардид. Хамин вакт намоишу задухурдхо, ки тамоми шаб давом карданд, огоз ёфт.

Ҳукуматдорони маҳаллӣ , артиш ва нерӯ ҳои полис аз тағ ироти ногаҳонии нақ шаҳои ҷ анги мо, нуқ таи вохӯ рии мо ва давидан аз як канори шаҳр ба канори дигари шаҳр комилан дар ҳайрат монданд, зеро агентҳои худ аз намоишҳое, ки ба онҳо расида буданд, хабар доданд. дар хар ним соат дар нуктахои мукобил таркиш ба амал омад. Гурухи тахти фармондихии ман дар душвортарин нукта вохурд: Подул Росу (Сокола) ва Тг. Кукулуи, ки дар он ҷ о беадолатии яҳудӣ иддаъо мекард, ки намоишгари зиддисемитӣ ҳеҷ гоҳ пой намегузорад ва зинда аз он ҷ о берун меравад. Дар он ҷ о ягон нафар румынҳо зиндагӣ намекунанд.

Хазорон яхудиён аз хоб бедор шуда, мисли лонаи кирм ба он тараф давиданд. Вақ те ки моро оташ гирифтанд, мо бо оташ ҷ авоб додем.

Мо вазифаи худро ба ҷ о овардем, ҳама чизеро, ки пеши роҳи мо меистод, шикаст додем ва ба яҳудиён нишон додем, ки Ясси, пойтахти собиқ и Молдова ҳанӯ з руминӣ буд ва дар он ҷ о маҳз бозуи мост, ки ҳукмронӣ мекунад, метавонад иҷ озат диҳад ё манъ кунад, сулҳу оромиро нигоҳ медорад. ҷ анг, ки ҷ азо медиҳад ё авф мекунад.

Рузи дигар аскарони савораи Бариад барои ёрй расондан ба ду полки махаллй — полиция, жандармерия ва яхудихо ба шахр омаданд ва газетахои Бухарест бо сарлавхахои махсус бо сарлавхахои зерин мебароянд: «Ясси як шабу як рузи революция зиндагй мекард. "

Ин аст он чизе ки мо метавонем, танҳо кӯ дакон; ин корро мо медонистем ва як лахза юг ба души мо гузошта шуд. Мо онро бо оромй, бо истеъфои банда, бо тарсончак кабул намекунем. Мо хамаи инхоро ба чо овардем ва савганди мукаддас гирифтем, ки ин юги умрбодро мешиканад, новобаста аз он ки аз мо чи кадар чангу курбонихо интизор мешуданд.

Рӯ зи дигар ман ба толори пулис рафтам, то ба маҳбусон хӯ рок биёрам. Дар он ҷ о Юлиан Сарбуро бозпурсӣ мекарданд, зеро ӯ ба муаллифи манифест гумонбар мешуд. Инро дида, ба назди муфаттиш рафта гуфтам: Сарбу муаллифи манифест не, ман.

ХАБИ АВВАЛИН МАН

Дар идораи полис онҳо ба ман гуфтанд: "Ҷаноби Кодреану, шумо бояд бо ҳамроҳии агент ба Суд равед".

"Чаро агент?" Ман ҷ авоб додам. "Ман танҳо меравам." Ин бори аввал буд, ки сухани ман зери шубҳа қ арор гирифт. Ман худро хафа кардам. "Не, ман бо агент намеравам, ӯ метавонад, агар хоҳад, 60 метр аз паси ман роҳ равад. Ман танҳо меравам. Сухани ман бештар аз 20 милиса арзиш дорад." Ман рафтам ва агент 20 фут аз паси ман мерафт.

Ман ба Суд расидам. Агент омада, маро ба Juiz de Instruç ã o Catichi бурд, ки ба ман гуфт: "Ту дар ҳабс ҳастӣ ва ман бояд туро ба зиндон фиристам."

Чун шунидам, пеши чашмонам сиёҳ дидам. Он вактхо «зиндан» як чизи пастзанй буд. Дар байни иасиён касе ба ҳабс гирифта нашудааст ва касе нашунидааст, ки донишҷ ӯ и миллатгаро дастгир карда шавад. Камтар ман, бо заминави ватандӯ ст? Ба мизи кориаш наздик шуда гуфтам: «Ҷаноби олӣ , ман боздошт шуданро қ абул надорам ва касе маро гирифта ба муассисаи ислоҳӣ намебарад» .

Марди бечора барои аз баҳси минбаъда канорагирӣ кардан ба агент амр кард, ки маро ба маҳбасхона барад ва ба ман маслиҳат дод, ки эътироз накунам. Баъд ӯ рафт. Агент кӯ шиш кард, ки маро гирад. Ман ба ӯ гуфтам: "Эй мард, ба хона рав ва

маро танҳо гузор, ту маро аз ин ҷ о берун карда наметавонӣ ".

Баъд агентҳои дигар ворид шуданд. Ман аз соати 11 то 8 дар он ҷ о будам. Ҳама кӯ шишҳо барои аз байн бурдани ман натиҷ а надод.

Ман фикр мекардам, ки

"ман гунаҳкор нестам, ман вазифаи худро дар назди халқ и худ иҷ ро кардам. Агар гунаҳкоре бошад, ки ҳабс карда шавад, маҳз онҳо ба халқ и шумо ситам кардаанд: Парлумон, ки ба яҳудиён ҳуқ уқ и шаҳрвандӣ дод. ."

Нихоят, хамаи ходимони Суд як-як ба назди дарбонхо ба хона рафтанд. Танҳо агентҳо дар паҳлӯи ман ва ман монданд.

Тақрибан соати 8:00 се корманди полис омаданд.

"Ҷаноби Ко.дреану, мо фармон дорем, ки ин Додгоҳро эвакуатсия кунем." — Хуб, ҷанобон, ман меравам.

Мо аз зинапоя фуромада, биноро тарк мекунем. Ман дар тааҷҷуб будам, ки дар онҷо як ротаи жандармҳо дар нимдоира, прокурорҳо, судяҳо, полисҳоро дидам.

Бо хамин пеш рафтам ва дар мобайни хавли нишастам. Мақомот ба назди ман омада гуфтанд:

— Шумо бояд ба муассисаи ислоҳӣ равед. — Ман немеравам.

Маро бардошта, ба мошин шинонданд ва охиста-охиста ба муассисаи чазодихй бурданд, аз паи жандарм пиёда. Дар охирин лаҳза, вақте ки мо аз дарвозаи маҳбас мегузаштем, писарони мо кӯшиш карданд, ки маро озод кунанд, аммо туфангчаҳои агентҳо онҳоро боздоштанд.

Оё ин эътироз алайҳи қонунҳо буд? Не. Он бар зидди юғ и ноинсофӣ буд.

Саркашии якрав аз боздошти худ ба назари ман як ранҷу азобҳои зиёд буд, ки пас аз он ки маро дар дохили деворҳои сарди зиндон мебурд, ба сари ман меояд. Ман дар онҷо як ҳафта, то арафаи Пасха мондам. Рӯзҳои аввалини ман дар зиндон! Агар аз ҷиҳати ахлоқӣ бигӯям, ман онҳоро хеле сахт гирифтам, зеро намефаҳмидам, ки касе ҳангоми мубориза барои халқаш ва бо фармони касе, ки зидди халқ мубориза мебарад, боздошт мешавад.

Баъди озод шудан ман ба хона рафтам. Бисьёр румынхо ба пешвози ман дар вокзалхо омада, нисбат ба ман хамдардй зохир намуда, маро ба давом додани мубориза, ки муборизаи халк аст, ки дар нихояти кор галаба хохад кард, даъват карданд.

Тамоми халк аз дехкон сар карда то интеллигенция бо тамоми хислатхои бехтаринаш хабари гамангези Санъатро бо дарду алам кабул кард. 7 тағйирот; вале аз дасти рохбарон бемадор шуда бедор шуда, аз дасташ коре набуд. Аҷаб, ба сари мо чӣ лаънат аст ва чӣ гуна гуноҳҳо мо, руминҳо, моро водор сохт, ки узви чунин пешвоёни бадкор бошем?

Мо дар инҷо бо ду лаҳзаи таърихӣ дар ду Руминияи гуногун, бо ду гурӯҳи одамон ва бо як мушкил рӯбарӯ ҳастем: Ассамблеяи муассисони соли 1879 дар Румынияи хурд, ки ҷуръати муқовимат ба фишори Аврупоро дошт ва Маҷлиси муассисони 1923, дар Румынияи Калон, аз фидокории хуни мо, ки дар зери фишори худи Европа аз фидоии хуни мо баромадааст, дарег намедорад, ки хаёти як миллатро тахкир ва зери хавф мегузорад.

БУЗУРГОНИ РУМЫНИЯ, 1879

ПАРДАИ ФАРОМУШ ШУДАН

Дар сахифахои минбаъда хонандагони ин китоб як катор порчахоро аз асархои куллахои гуногуни афкор, ватандустӣ ва характери халки мо, ки соли 1879 барои хукуки халки румын дар тамоми Европа муборизаи шадид бурда буд, то андозае дар хайрат мемонад. , Ҳарчанд ворид кардани ин иқтибосҳо бар хилофи , интишори муътадили ҷилди ҳозираро вазнин ва душвор мегардонад, қоидаҳое, ки одатан дар чунин масъалаҳо риоя мешаванд, ман онҳоро дохил мекунам, ки на он қадар мехостам онҳоро ҳамчун далелҳои таърихӣ истифода барам, балки онҳоро дубора рӯшан созам. марворидҳои андеша ва баёни ин аҷдодони бузург, ки тавтиаи оккультизми яҳудӣ -масонӣ ба онҳост

таъқиб карда, онҳоро зери мӯҳрҳои вазнин ва лавҳаҳои фаромӯшӣ маҳкам карданд, танҳо барои он ки онҳо мисли бузургҷуссаҳои ҳақиқии Руминия навиштанд, фикр мекарданд ва мубориза бурданд.

Насли донишҷӯёни мо, ки дар тӯли панҷоҳ соли тахти сиёсӣ аз хатари яҳудиён даст кашидааст, бо ҳамон эътиқод, эҳсос ва хислатҳои соли 1879 худро шиносоӣ мекунад ва дар лаҳзаи таъсиси ин иттиҳоди муқаддас бо сипосгузорӣ ва эҳтиром ба соя сар хам мекунад. аз бузургии худ.

Ҳисоби VASILE

Муносибати Ҳисоботи бузурги мо дар соли 1879 дар Палатаро дида бароед.

Панчох сол пеш аз ин файласуфи румын бо далелхои бемайлони илмӣ, ки дар системаи бенуксони мантик чойгир шудааст, устувории хакикати нажодиеро, ки бояд дар пояи давлати миллӣ бошад; назарияе, ки пас аз панчох сол аз тарафи хамон Берлин кабул шуда буд, ки моро мачбур кард, ки дар соли 1879 ба яхудиён хукукхои шахрвандиро дихем.

Аз ин чост, ки ноустувории далелхои онхое, ки ба харакати миллӣ хамла мекунанд, ки аз идеологияи нави олмонӣ илхом гирифтаанд, дар сурате ки дар хакикат баъди ин кадар солхо махз Берлин буд, ки хатти Василе Конта, Михаил Эмизеу ва дигарон.

Мо, агар бо унсури яҳудӣ мубориза набарем, ҳамчун миллат нобуд мешавем. Ҳатто аз ҷониби онҳое, ки имрӯз ба мо ҳамла мекунанд, як ҳақиқати эътирофшуда аст, ки аввалин шарти мавҷудият ва шукуфоии давлат ин аст, ки шаҳрвандони он давлат аз як нажод, аз як хунанд ва инро фаҳмидан осон аст. Дар ҷои аввал, афроди як нажод одатан танҳо байни худ издивоҷ мекунанд, зеро танҳо ҳамин тавр онҳо метавонанд ягонагии нажодро нигоҳ доранд; пас, издивоҷ эҳсосоти оилавиро эҷод мекунад, ки қавитарин ва пойдортарин пайвандҳои байни афрод мебошанд; ва чун ба назар гирем, ки ин риштахои оилавӣ тамоми шахрвандони давлатро фаро мегирад, мебинем, ки онхоро хисси умумии мухаббат, ки хамдардии нажодӣ меноманд, ба худ чалб мекунад. Гузашта аз ин, бо назардошти он ки дар рагҳои ҳамаи аъзои як қавм як хун ҷорӣ мешавад, фаҳмида мешавад, ки ҳамаи ин узвҳо аз рӯи ирс як эҳсос, як майл ва ҳатто як андеша доранд; то ки дар замонхои пурхатар, дар мавридхои нотакрор дилашон чун як таппиш кунад, аклашон як акидаро кабул кунад, амали хама як максадро чустучу кунад; ба ибораи дигар, миллате, ки аз як нажод ташкил шудааст, танҳо як маркази вазнинӣ хоҳад дошт; ва Давлат аз чунин миллате офаридааст, ки ва танҳо он кас дар беҳтарин шароити муқовимат, пойдорӣ ва пешрафт хоҳад буд.

Аз ин рӯ, чун дар нигоҳдории намуд, шарти аввалини мавҷудияти давлат ин аст, ки мардуми он аз як нажод бошанд. Хуб, ин ҳақиқатест, ки принсипи миллатҳо бар он асос ёфтааст, ки дар ҷаҳони мутамаддин бисёр гуфта мешавад. Ин принсипи миллатҳо, албатта, танҳо ба нажод дахл дорад, на ба он чизе, ки «субъектҳои давлат, сарфи назар аз нажод» номида мешавад, зеро он гоҳ принсип ҳеҷ гуна татбиқ намешуд.

Хуб, ин принцип холо дар вичдони хамаи одамон, хох ходимони давлатӣ ва хох гражданинхои оддӣ чунон чой гирифтааст, ки имруз хамаи давлатхо дар чахони мутамаддин ба вучуд меоянд ва ё танхо дар хамин асос аз нав барпо карда мешаванд.

Пас бигзор публицистони яҳудӣ ва ё дӯстдорони яҳудӣ дигар нагӯянд, ки асоси давлат танҳо манфиати умумии моддии шаҳрвандони он аст, зеро, баръакс, мебинем, ки маҳз ҳамин асри мо, ибтидои миллатҳо; ки имруз торафт бештар хукмфармост... Дуруст аст, ки ин ба хоричиён барои гирифтани табаияти як давлат монеъ намешавад, ба шарте ки миллати
хукмфарморо азхуд кунанд; яъне бо хам омехта шудан, то ки дар тахлили охирин Давлат аз хамон хуни ягона монад.

«Инҳо ягона принсипҳои илмии натурализатсия мебошанд. Барои он, ки натурализатсия муфид, оқилона ва мувофиқи меъёрҳои илмӣ бошад, он бояд танҳо ба хориҷиёне дода шавад, ки тавассути издивоҷ бо шахси бумӣ ассимилятсия ё омодагӣ доранд. Дар акси ҳол, метавон ба осонӣ фаҳмид, ки додани шаҳрвандӣ ба афроде, ки ин майл ба хуни нажоди ҳокимро надоранд ва ё надоштаанд, боиси он мешавад, ки кишваре дар муборизаҳои доимӣ байни тамоюлҳои мухолиф қарор гирад.

Ман намегӯям, ки якчанд нажодҳое, ки дар ягон кишвар вуҷуд доранд, баъзан манфиатҳои умумӣ дошта бошанд, имконнопазир аст, ки тамоюлҳои ирсии як нажод бояд мисли нажоди дигар дар як шароит мусоид бошанд.

То он даме, ки ин вазъият давом мекард, мардуми бумӣ ва табиӣ бешубҳа дар сулҳ зиндагӣ хоҳанд кард. Аммо шароит дигар мешавад ва бо он манфиатҳои нажодҳои гуногун низ метавонанд тағйир ёбанд; ва агар имруз не, фардо; агар фардо не, фардо фардо тамоюли табибон бо тамоюли мардуми бумй мухолифат мекунад ва он гох манфиати баъзехо ба манфиати баъзеи дигар мухолиф мешавад ва он гох манфиати баъзеро бе курбонии дигарон конеъ кардан мумкин нест. ; ва он гоҳ мо барои мавҷудият байни ду нажод мубориза мебурдем, бо ҷангҳои шадиде, ки танҳо бо барҳам додани давлат ба анҷом мерасанд, ё вақте ки яке аз нажодҳо комилан шикаст хӯрда, дар давлат танҳо як нажод ҳукмрон боқӣ мемонад. .... Хуб, таърихи миллӣ ва таҷрибаи ҳаррӯзаи мо ба мо собит кардааст, ки дар миёни хориҷиёне, ки ба назди мо меоянд, туркҳо ва махсусан яҳудиён касе ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ бо мо издивоҷ намекунанд, дар ҳоле ки дигарон

хориҷиҳо: русҳо, юнониҳо, итолиёҳо, олмонҳо бо мо издивоҷ мекунанд ва якҷоя мешаванд, агар дар аввал не, пас дар насли дуюм ё сеюм, аммо дар ниҳоят замоне меояд, ки байни ин хориҷиҳо ва мо, чи дар масъалаи хун фарқе нест. ё муҳаббати ватан. Аммо бо яҳудиён як хел нест...

«...Новобаста аз он, ки ин савол чӣ гуна гузошта шавад ва ё чӣ гуна шарҳ дода шавад, мо, агар бо унсури яҳудӣ мубориза набарем, ҳамчун миллат нобуд мешавем» .

(Аз нутки зидди аз нав дида баромадани моддаи Конституция, ки дар Палатаи депутатхо, сессияи гайринавбатй, ки 4 сентябри соли 1879 бар-по гардид ва дар газетаи расмй № 201 чоршанбе, 17 сентябри соли 1879, сах. 5755- 6)

ВАСИЛ АЛЕКСАНДРИ

Василе Конта дар вакти дар палата нутки дар боло зикршуда дар сенат эрод карда, , дар шоири Иттифок Василе Александри хиссиёти румынхоро чунин баён кард.

Имрӯз Руминия бо китоби таърихаш дар даст пеши мо меояд, то дар саҳифаҳои он таҳқир ва талафоти халқи худ ё шаъну шараф ва озодии онҳоро бинависем...

Бо чунин вазъияте, ки дар солномаҳои таърихии ҷаҳон бемисл аст, мо бояд бидонем, ки чӣ гуна қалб ва шуури худро ба баландии вазифаи худ, бидуни ғавғо, бе зӯроварӣ, вале бо рӯҳи ором, бо ватандӯстии равшанфикр ва ҷасорати наҷиб баланд бардорем. ки аз мардони даъватшуда интизор аст, ки сарнавишти кишвари шуморо ҳал кунанд...

Ин бунбасти нав чист? Ин ҳамлаи нав чист?
Истилогарон кистанд? Онҳо аз куҷ оянд? Онҳо чӣ мехоҳанд? Ва Мусои нав кист, ки онҳоро ба замини нави ваъдашуда мебарад, ки ин титро дар соҳили дарёи Дунай ҷойгир кардааст?

Истилогарон кадоманд? Халки фаъолу бофаро-мад, аз ичрои вазифаи худ монда нашуда; тарафдорони кӯртарин мутаассиби динӣ; истиснотарин аз ҳама сокинони рӯи замин, беҳамтотарин бо дигар халқҳои ҷаҳон...

"Онҳо аз мо чӣ мехоҳанд?

Соҳиби заминҳои ин мардум шудан, ҳоҷаҳои пешини ин кишварро ба гулом табдил додан, мисли деҳқонони Галисия ва як қисми Буковина имрӯз.
Ин кишвар зебо ва бой аст; он шаҳрҳои калон, родравҳо, муассисаҳои пешрафта ва мардуми то ҳадде пешгӯинашаванда ба мисли ҳамаи мардуми лотинӣ дорад... Чӣ осонтар аз иваз кардани сокинони ин кишвар ва ба ин васила ба моликияти Исроил табдил додани ҳама чиз аст?

Агар ин накшаи истилогарони хозира бошад, чи тавре ки хама чиз моро ба боварй водор мекунад, он бори дигар рухияи ташаббускори халки Исроилро исбот мекунад ва ба чои маломат дур бошад, боиси чапакзанй ва мафтунии одамони амалкунанда мегардад.
Мо, румынхо, айбдор мебудем, ки агар бо бепарвоии худ ё ба кор бурдани баъзе назарияхои фалокатовар ва бемаънии гуманитарй худамон ба ичрои ин план ёрй мерасонем. Айб ба сари мо меафтад, агар фирефтаи ин назарияҳо, онҳоро аз дарун берун фаҳмид ё дар зери таъсири таҳдидҳои хаёлӣ ваҳми хаёлӣ фаро гирифт, фаромӯш мекунем, ки ватани Руминия як амонати муқаддасест, ки аз ҷониби мо ба мо бовар карда шудааст. падарон. пурра ва беайб ба фарзандони мо гузарад...

Пас, агар мо барои он чунин вазъиятро ба вуҷуд оварем, тамоми кишвар чӣ мегӯяд? Румыниён, ки барои истиклолияти сарзамини ачдодй хушу хурсандона мубориза мебурданд, чй мегуфтанд?
Кишвари мо бо дард аз мо дур мешуд.
Румыния мегуфт: Аз ин пас хуни маро напурс, агар хуни рехташуда танхо барои пора-пора кардани кишвари ман ва паст кардани шаъну эътибори миллй хизмат кунад.

Бо назардошти ин мулоҳизаҳо, вақте ки Руминия имрӯз дар назди мо истода, Китоби таърихии худро дар бастааш нигоҳ медорад, то мо тавонем ветои худро дар саҳифаҳои он сабт кунем, ман саҳифаи барои таҳқири кишвари мо таъиншударо канда мекунам ва дар саҳифаи дигар ман бо дили ман бинависед, шаъну шарафи худ, наҷоти шумо! "

(Аз нутки зидди аз нав дида баромадани моддаи 7 Конституция, ки дар Сенати Румыния, сессияи фавкулодда, ки 10 октябри соли 1879 чамъ омада буд ва дар газетаи монитори расмй № 230, панчшанбе, 11/23 октябри соли 1879, сах. 6552-8.)

МИХАИЛ КОГАЛНИЧЕАНУ

Ин аст муносибати шоиста ба масъалаи яҳудиён ва фишоре, ки аз хориҷа Михаил Когалникану, вазири корҳои дохилӣ дар соли 1869, сардори унвонии ҳамон вазорат буд, ки имрӯз ба маконе табдил шудааст, ки аз он ҷо фармони шиканҷа кардани касоне, ки то ҳол мо ҳастем. мубориза барои мухофизати халки мо:

"Ҳамаи онҳое, ки дар кишвари худ саҳми фаъол доранд, нигарон буданд, ки яҳудиёнро аз истисмори мардум пешгирӣ кунанд.
Дар Румыния масъалаи яхудй на динй, балки миллй ва дар айни замон иктисодй мебошад.

Дар Руминия яҳудиён на танҳо як ҷомеаи динии гуногунро ташкил медиҳанд; ба маънои томаш як миллате мебошанд, ки барои румынхо аз чихати пайдоиш, забон, либос, урфу одат ва хатто хиссиёташон бегонаанд.

Пас, сухан дар бораи таъқиботи динӣ нест, зеро агар ин тавр мебуд, исроилиён дар иҷрои ибодати худ ба мамнӯъият ё маҳдудият дучор мешуданд, ки ин тавр нест.
Ба синагогаҳои онҳо иҷозат дода намешавад, ки озодона дар назди калисоҳои масеҳӣ истанд; таълимоти динии у, ошкорбаёнии мазхаби вай низ муросо карда намеша-вад.

Хамаи шахсоне, ки ба Князьиятхо, алалхусус Молдавия омада буданд, аз чихати андухгин, на гуфтан мумкин аст, ки аз гамангезтараш, ки исроилиёни поляк, ки шахрхои моро ахолии худро доранд, ошкор карданд, ба харос афтоданд.
Вақте ки онҳо ба тиҷорат, саноат ва рӯзгори ин издиҳом бодиққат назар карданд, ин сайёҳон боз ҳам бештар тарсиданд, зеро диданд, ки яҳудиён танҳо истеъмолкунанда ҳастанд, на истеҳсолкунанда ва бузургтаринашон ва метавонам саноати асосии онҳоро бигӯям. чаканаи машрубот аст ...

Machine Translated by Google
Мошинӣ аз ҷониби Google тарҷума шудааст

Ман ҳеҷ як яҳудиро аз манзилаш ба он сабаб пеш накардаам, ки тибқи тамоми қонунҳои ин кишвар исроилиҳо дар Руминия ҳуқуқ и истиқомат дар деҳаҳоро надоранд, чунон ки дар Сербистон низ ҳаст.

Ман иҷораи майхонаҳо ва клубҳои шабонаро дар оянда аз ҷониби яҳудиён, махсусан онҳое, ки Галисияҳо ва Подолиён меноманд, маҳдуд кардам. Ин тадбир дар Оинномаи органикӣ ва қонуне, ки аз ҷониби Ассамблеяи Генералӣ овоз дода шуда буд, асоснок карда шуд ва баъдан аз ҷониби шоҳзода Михай Стурза иҷозат дода шуд, ки ҳеҷ як қонуни минбаъда то ба имрӯз бекор карда нашудааст, балки, баръакс, қонуни ҳамаи вазирони корҳои дохилии пеш аз ва пас аз конвенсия, нигоҳдорӣ ва иҷро карда мешавад. Далели ин фармонхои пешгузаштаи ман мебошанд, аз чумла: аз 17 ва 28 июни соли 1861 дар вакти вазир Коста Фору; аз 5 феврали соли 1866 бо имзои генерал Флореску; ки 11 март ва 11 апрели соли 1866 ба префектураи Рамникул-Сарат аз тарафи шохзода Димитри Гика ва гайра дода шудааст.

Дар ин шароит ягон вазир, датто дад нафар ворисi якдигар, ба чуз ман ва пешгузаштадо-ни ман коре карда наметавонист.
Вазирони Румыния, мамлакате, ки режими конституционй дорад, мо гайр аз мувофики иродаи халк идора карда наметавонем.
Мо вазифадорем, ки эҳтиёҷ оту хоҳиш ва то андозае ҳатто таассуби ин миллатро ба инобат гирем...

Ин ба хашму газаби бузурги ахолии Румыния, ки аз азобу укубати амик ва ташвиши конунй бармеояд, асоснок мекунад, зеро ин овози халкест, ки дар миллати худ тахдидро хис мекунад; ва манфиатхои иктисодии он. Аҷнабиён метавонанд ин овозро ғарқ кунанд, аммо барои як вазири Руминия, аз ягон ҳизб, нашунавидани он ҷоиз нест. Аз ин чост, ки на танхо имруз, балки хамеша, дар хама давру замон ва дар тамоми идорахо, хамаи хоки-мон, хамаи ходимони давлатии Румыния, хамаи онхое, ки ба мамлакати худ манфиати хакикй доранд, дар бораи зарурияти бас кардани истисмори куввахои мусаллах. Халки Румыния аз тарафи халки бегона, яхудиён. "

(Аз хабари вазири корхои дохилй Михаил Когайничеану, ки ба вазири корхои хоричй, июни соли 1869 оид ба масъалаи яхудй фиристода шудааст. Дар «Мачмуаи конунгузории кухна ва нав барои Румыния, ки то соли 1870 кабул карда шудааст, аз тарафи заём М. Буйореану» . , Бухарест 1873, Матбааи нави коргарони Румыния, Кисми F. Сарлавхаи «Мукарраротот ва циркулярхо» , боби X, сах.813-6.)

МИХАИЛ ЭМИНЕСКУ

«Агар имруз, вакте ки онхо ханuz хукукхои пурраи гражданй ва сиёсй надоранд, дар Молдавия тамоми тичорат ва тамоми саноати хурдро ба дасти худ гирифта бошанд, агар имруз дар даштхои Румыния худро ба товри вахшиёна нишон диханд, агар имруз онхо дар дилу чон лона гузошта бошанд. Олтенихои мехнатдуст, фардо, вакте ки ба онхо баробархукук дода мешавад, вакте ки онхо худро румынхо гуфта метавонанд, дар конунхо хукуки расмй навишта шудаанд, ки ин Ватан азони мост. !"

(Асархои мукаммал, Саволи Исроил, сах. 489, Ясси, Магазини китоби Лонеску-Жоргеску, соли 1914. Иктибос аз Алекс Наум).

Ва дар саҳифаи 481:

«Онхо бо кадом мехнат ва ё курбонихо хукук пайдо карданд, ки бо халки Румыния баробархукукй кушиш кунанд? Оё онхое буданд, ки ба мукобили туркхо, тоторхо, полякхо ва венгерхо чангиданд? Оё онхое буданд, ки хангоми вайрон кардани шартномахои кухна чазо гирифтанд? саъю кушиши шумо, ки шухрати ин кишвар пахн шавад, ин забон аз пардахои гузашта берун шуд?
Магар ба воситаи яке аз онхо халки румын хукуки нури офтобро ба даст овард?» .

ИОН ХЕЛИЯДИ РАДУЛЕСКУ

«Оё шумо намебинед, ки кикерӣ дар Англия ва Фаронса на танҳо ҳуқуқи шаҳрвандӣ дар Румынияро барои ҳамдинҳои худ, балки имтиёзҳо, бартарият талаб мекунанд; онхо ашрофи пул, аз «Гусолаи тиллой» барпо кардан мехоханд?

Онҳо талаб мекунанд, ки мо чизеро дода наметавонем, агар то одами охирин бимирем.

Оё кикерихо дар Англия ва Франция бовар мекунанд, ман хайронам, оё шумо бо онхо бовар мекунед, ки румынхо оромона тамошо мекунанд, ки дар байни онхо бадтарин ва чиркинтарин, авбоштарин аристократияхо, хукмронии масхарабозон, яхудихо, Маммонхоро бархам медиханд. руфиён?

Бо кадом унвон ва бо кадом ҳуқуқ чунин ҳукмронии нафратангезро дар назди дарбор, дар назди дарвозаҳои асри бистум, ки тамоми башарият, ба истиснои фарзандони ҳалокат, ҳамчун арӯс назди Домоди илоҳӣ меоянд, барқарор кардан мумкин аст?

Оё кикерҳои Англия ва Фаронса ҷуръат мекунанд, ки Ҳуқуқи инсонро дар асоси баробарӣ пешниҳод кунанд ва аммо ҷуръати вонамуд кардани имтиёз ва бартариятро барои худ доранд?

Ва азбаски онҳо наметавонанд аз ин ҳуқуқ истинод кунанд, оё онҳо ҷуръат мекунанд, ки парадокси руминии расму оини исроилиёнро ба вуҷуд оваранд - ҷуръати хоси яҳудии худро то ба дараҷае тела диҳанд, ки ба номи монархҳои Аврупо ба мо таҳдид кунанд?

Пас яҳудиён моро бо чӣ забт хоҳанд кард? Аз рӯи рақамҳо, қуввати шумо?

Мо ба номи эҳёи халқҳо ва худи яҳудиён дар сарзамини Фаластин ба онҳо некӣ орзу мекунем ва таманно дорем, мо ба онҳо раҳм мекунем ва онҳоро ҳамчун як масеҳие, ки орзуи наҷоти тамоми башарият аст, тавассути захмҳои Масеҳ, ки азобдиҳандагони худро аз салиб бахшид, то ки ба ин гуна чизе кӯшиш накунад ва ҳатто ҷуръат кунад, ки дар бораи он андеша кунад, дар замони ҳозираи мо дар ноором иҳое, ки аз ҷониби фариштагони Шайтон ба вуҷуд омадаанд, даъво накунад; беҳтараш ба ин кор ҷуръат накунанд, зеро танҳо Худо медонад, ки руминҳо бо ғазабҳои ҳақиқӣ ва муқаддастарини тӯфони худ то куҷо рафта метавонанд, аз ҳуқуқҳои худ ҳамчун миллате, ки инстинкт барои нигоҳдории худ дифоъ мекунанд! "

(Аз «Мувозинати байни антитезаҳо ё рӯҳ ва модда» , аз 1. Гелиаде Радулеску, Бухарест, соли 1859 —69 гирифта шудааст; Қисми III, бо номи «Исроилиён ва яҳудиён» , боби X, саҳ. 380-3).

БОГДАН ПЕТРИЦЕИКУ ХАЖДЕУ

Ҳамин тариқ, дар Талмуд ду шакли рафтори яҳудиён нисбат ба мо нишон дода шудааст:

«Агар шумо аз масеҳиён тавонотар бошед, онҳоро нест кунед» .

«Агар шумо аз насрониён заифтар бошед, онҳоро таъриф кунед...» .

"Аммо касе, ки аз ман заифтар аст, то як рӯз аз ман қавитар шавад, аввал бояд аз як марҳилаи мобайнӣ гузарад, ки дар он ӯ бо ман баробар аст."

"Оё шумо ҳоло фаҳмед, ки ман ҳайронам, ки ба яҳудиён додани ҳуқуқи ба истилоҳ сиёсӣ чӣ маъно дорад?"

(Ихтисос аз «Таҳқиқот дар яҳудӣ. Талмуд ҳамчун касби эътиқоди мардуми Исроил» , аз ҷониби Б.П. Ҳаҷдеу, директори архиви таърихии Румыния, президенти бахши илмҳои ахлоқӣ ва сиёсии Афинаи Румыния, Бухарест. Ношир Теодор. Вайдеску, Боссел Хонаи № 34, 1866; сах. 30-1.)

КОСТАЧ НЕГРИ

"Яҳудиён, ки аз ҳафт як ҳиссаи аҳолии мо, ғамангезтарин махав ҳастанд, ки заъфи мо, дурандешии мо ва бадбинии мо моро маҳкум кардааст."

(Аз мактубе, ки аз Окна ба Лупаску фиристода шудааст, аз 12 январи соли 1869, ки дар маҷмуаи Версос, Проза, Картас де К. Негри бо тахкики хаёт ва эчодиёти у Э. Гарлеану, Редакцияи «Минерва» , 3 Академии бул. ·, Бухарест 1909, с. 1 16).

АД Ксенополь

Мо ба худ ичозат медихем, ки дар худи хамин иктибосхо акидаи муаррихи бузург А.Д.Ксенополь, профессори университети Яссиро пешниход кунем; ин бо назардошти эътибори раднашавандаи олим, ки воқеияти дардноки бозёфтҳои ӯ ро бо чашми худ дидааст: "Агар як руминӣ тасмими кушодани мағозаро кунад, ҳеҷ яҳудӣ аз остонаи ӯ убур намекунад. Ба ин васила аз ӯ як нафар аз остонаи ӯ мегузарад. муштариёни калон, дар ҳоле ки руминҳо аз хариди яҳудиён мухолиф нестанд. Маълум аст, ки ҳатто бидуни тақаллуби нархҳо, муқовимати тоҷиру тоҷири руминияро шикаст додан мумкин аст. "Яҳудӣ ҳеҷ гоҳ руминиро ба муассисаи худ қабул намекунад, агар ин маънои онро дорад, ки" аз он чизе омӯхтан; зеро румыниёнро ба хонаҳои яҳудиён танҳо ҳамчун хизматгор ё дарбон қабул мекунанд. Ин системаи истисноӣ сахт боқӣ мемонад. Дар устохонахо ва цеххои бешумори яхудй, ки аз як канор то канори Молдавияро фаро гирифтааст, ягон шогирди насронию румынй — коргар, прораб, бухгалтер, кассир, фурушанда нест, «яхудиён ба мукобили румынхо эксклюзивизми сахттарини иктисодиеро, ки аз ин тараф то канори дигар фаро гирифтааст. наметавонанд, ки ин корро дини худашон фармудаанд» .

(Аз La question israelite en Roumanie аз ҷониби AD Xenopol гирифта шудааст, тадқиқот дар La renaissance latine, 25 rue Boissy-d'Anglas, Париж, 1902, саҳ. 17).

Корпартоии УМУМИИ СТУДЕНТОН ДАВОМ ДОРАД

Пас аз иди Пасха ҷанг дубора оғоз шуд. Дар фронти LANC, профессор Куза ба воситаи газетахо амалиётро давом дод, дар сурате, ки мо дар бораи ташкилот гамхорй мекардем.
Силсилаи вохурихо дар шахру посёлкахо огоз ёфт. Дар назди студентом модификациям бадей. 7-уми Конститутсия бо худ тағйирот ворид кард. Роҳбарони донишҷӯён дар

Бухарест ва Клуҷ, ки боварӣ доштанд, ки ҷунбиши донишҷӯён дар ниҳоят ҳукуматро ба эътирофи талабҳои одилонаи донишҷӯён водор мекунад, аз дидани он, ки ҳукумат на танҳо ягон талаби онҳоро эътироф намекунад, балки ба яҳудиён ҳуқуқ медиҳад, сахт ноумед шуданд. дар бораи таслим шудан торафт бештар фикр мекарданд.

Дар Клуж президент ҷаласае даъват кард, ки дар он пешниҳод кард, ки беҳтарин кор бозгашт ба мактаб аст. Оммаи студентон таклифи уро рад карда, изхор намуд, ки барои мухофизат намудани шаъну шарафи худ мубориза мебаранд ва муборизаро то хадди охирини мукобилат бурдан лозим аст. Тарафдорони ин тезис инхо буданд: Ион Мота, Корнелиу Жоржеску, Исак Мокану ва хамаи гуруххои мо.

Alexa истеъфо дод ва ба ҷои ӯ ба вазифаи президенти маркази донишҷӯёни Петру Майор Ион Мота ҳамроҳ бо комиссияи нав интихоб шуд.
Ҳамлаи ҳукумат барои ба дарсҳо баргардонидани донишҷӯён ин дафъа низ барбод рафт, аммо роҳбарон қурбон шуданд: Ион Мота ва шаш нафари дигар барои муносибати оштинопазиронаашон аз тамоми донишгоҳҳо абадӣ ронда шуданд.
Дар Бухарест гурухе бо сардории Симионеску ва Данулеску ба иваз кардани рохбарияте, ки торафт бемайлон ва заиф шуда истодааст, шуруъ карданд. Дар ин ҷо низ ҳукумат пас аз Пасха дарсҳо кушода натавонист.

ИЮНИ СОЛИ 1923

Ду мохи дигар муковимати кахрамонона, бадбахтӣ ва фишори студентон монда шуда гузашт. Дар Бухарест, донишгоҳ барои имтиҳонҳо боз шуд, агар танҳо барои донишҷӯёни яҳудӣ ва муртад. Дар рузи кушодашавӣ армия дар университет чойгир буд.
Дар фронт задухурдхои студентон ба амал омаданд, вале онхо хеле заиф буданд, ки дигар ба кушодани он монеъ шаванд. Нақшаи ҳукумат ин буд, ки донишгоҳҳоро як ба як кушода, Яссиро ба охир гузорад ва Яссиро бо файит иҷро кардани се донишгоҳи амалкунанда пешкаш кунад. Баъди як хафта дар Клуж, баъд аз якчанд руз дар Чернаути университетхо бо иштироки армия дар як шароите, ки дар Бухарест буданд, кушода шуданд.
пас аз як хафтаи дигар вакти душвори Ясси фаро мерасад. Он аз ҷониби ҳукумат дар танҳоӣ ҷудо карда шуд ва қувваҳои донишҷӯёни он хеле кам карда шуданд.

Дар арафаи ифтитоҳ чун медонистем, ки пагоҳ пагоҳ артиш вориди Донишгоҳ мешавад, мо нақша доштем, ки шабона онро худамон ишғол кунем.
Пеш аз торикӣ ман як донишҷӯи боваринокро фиристодам, ки вориди толор шуд ва болтҳои ду тирезаи калонро кашид, то ошкор нашавад, то аз берун тела дода боз шаванд. Ҳанӯз ин нақшаро бо касе нақл накардам, ман соати 9-и субҳ ба маҷлиси 100 донишҷӯ дар толори Бежан даъват кардам. Соати 10 пагохӣ мо университетро ишгол мекунем. Мо байракро, ки дар руи он свастика дошт, афрохтем, дере нагузашта ректори университет профессор Син-донеску омад. Уро кабул карданд. Ӯ бо мо сӯҳбат карда, моро даъват кард, ки донишгоҳро тарк кунем. Мо дар ҷавоб ба ӯ ниятҳои худро фаҳмондем. Пас аз чанд соат ӯ рафт. Мо навбатдории посбонӣ ташкил карда, тамоми шаб дар он ҷо мондем.

Пагохии рузи дигар студентон ба Университет шумораи зиёд омаданд.
Аз нав кувват гирифта, якдилона карор доданд, ки муборизаро давом диханд.

Рӯзномаҳои яҳудӣ ба мо хашмгинона ҳамла мекарданд. Пас аз ду рӯз, Клуж дар мубориза кӯшиш кард, ки Донишгоҳи худро аз жандармҳо баргардонад. Пас аз ду рузи дигар Бухарест ва Цемаути ба ин пайравӣ карданд. Ин муборизахо боиси шуришхои нави студентон ва баста шудани хамаи университетхо гардиданд.
Соли хониш ба охир расид. Румынии чавон аз имтихони беназири устуворӣ, характер ва хамфикрӣ гузашт.

Шаъну шараф ба коллективи студентон, ки барои устувории худ ин кадар зарбахои зиёде гирифта, дар таърихи университетхои чахон намунаи коллективона нишон додааст. Ҳеҷ кишваре шоҳиди он набудааст, ки донишҷӯён дар як ҷо муттаҳид шуда, тамоми масъулият ва тамоми хатарҳоро ба дӯш гирифта, тавонистанд як сол корпартоии умумӣ барои исботи эътиқоди худ, ҷустуҷӯи и тавассути зуҳури онҳо барои бедор кардани виҷдони тамоми. миллате, ки бо мушкилтарин мушкилоти мавҷудияти худ рӯ ба рӯ шудааст.

Ин сахифаи зебо, сахифаи кахрамононаест, ки аз азобу укубатхои ин чавон дар китоби миллати румын навишта шудааст.

Нақшаҳои яҳудӣ бар зидди миллати Рум

БА МУКОБИЛИ ХАЛКИ РУМЫНИЯ

Ҳар касе, ки яҳудиёнро бадбахтони камбағал, ки тасодуфан ба ин ҷо омадаанд, бо шамол овардаанд, бо тела додани тақдир ва ғайра тасаввур мекунанд, хато мекунад. Ҳама яҳудиён дар саросари ҷаҳон як коллективи калонеро ташкил медиҳанд, ки бо хун ва дини талмуд муттаҳид шудаанд. Онҳо дар як давлати хеле сахт ташкил карда шудаанд, ки қонунҳо, нақшаҳо ва роҳбарон доранд, ки ин нақшаҳоро таҳия мекунанд. Дар поён Кабал аст. Пас, мо рӯ ба рӯ намешавем якчанд яҳудиёни ҷудошуда, аммо як қудрати ташкилшуда, ҷомеаи яҳудӣ. Дар ҳар шаҳр ё деҳае, ки якчанд яҳудиён маскан мегиранд, дарҳол Кабал (ҷамоати яҳудиёни он ҷо) ташкил мешавад. Ин Кахал дорои пешвоёни худ, низоми алоҳидаи судӣ, андозҳо ва ғайра мебошад ва тамоми аҳолии яҳудии он маҳалро дар атрофи худ муттаҳид кардааст.

Маҳз дар ҳамин ҷо, дар ин Каҳали кӯчаки бозор ё шаҳр ҳама нақшаҳо тартиб дода мешаванд: чӣ гуна ба сиёсатмадорон ва мансабдорони маҳаллӣ ҷалб кардан; чӣ тавр ба доираҳои муайяни таваҷҷӯҳи шумо, аз қабили магистратҳо, мансабдорон, мансабдорони олӣ ворид шудан; барои гирифтани фалон шохаи тичорат аз дасти румыния чӣ гуна накшахо дорад; антисемити махаллиро чӣ тавр нест кардан мумкин аст; чӣ тавр бояд намояндаи вайроннашавандаи ҳокимияти маҳаллӣ, ки метавонад ба манфиатҳои яҳудӣ мухолифат кунад; чӣ нақшаҳо татбиқ карда мешаванд, вақте ки мардум аз муқовимат фишурда, исён мекунанд ва дар ҳаракатҳои антисемитӣ таркиш мекунанд, истифода мешаванд:
‚ мо дар ин чо ба ин накшахо машгул намешавем. умуман, зерин

I. Барои ба даст овардани сиёсатмадорони маҳаллӣ: 1.
Тӯҳфаҳо; 2.
Неъматҳои шахсӣ; 3.
Маблағгузории мошини сиёсӣ барои таблиғот, чопи варақаҳо, хароҷоти сафар ва ғайра. Агар дар шаҳр якчанд бонкдор ё яҳудиёни сарватманд мавҷуд бошанд, ҳар кадоме ба ҳизби муайяни сиёсӣ таъин карда мешавад.

II. Барои забт кардани маќомоти мањаллї: 1. Коррупсия,
ришвахорї. Корманди милиса дар хурдтарин шаҳраки Молдова ба ғайр аз маоше, ки аз давлат мегирад, боз як маоши дигар ё ду моҳ мегирад. Пас аз гирифтани ришва ғуломи яҳудиён мешавад ва агар фармонро иҷро накунад, аслиҳаи дуюмро бар ӯ ба кор мебаранд: 2. Шантаж, агар итоат накунад, ришва гирифтанаш ошкор мешавад.

3. Силоҳи сеюм — нобудкунӣ. Агар бубинанд, ки ба шумо ҳукмронӣ кардан ва тобеъ шудан мумкин нест, бо ҷустуҷӯи нуқсонҳои шумо кӯшиш мекунанд, ки шуморо нобуд созанд. Агар шумо бинӯшед, онҳо имконият пайдо мекунанд, ки тавассути машрубот ба шумо созиш кунанд; агар ту домани таъқибкунанда бошӣ, онҳо занеро мефиристанд, ки туро созиш мекунад ё оилаатро вайрон мекунад; агар табиатан зӯровар бошӣ, боз як марди зӯровареро ба ту мефиристанд, ки туро мекушад ё ӯро мекушӣ ва баъд ба зиндон меравӣ; 4.
Агар ин ҳама айбҳоро надошта бошӣ, онҳо аз тухматҳои дурӯғ, пичиррос ё чопӣ истифода карда, ба роҳбарият хабар

медиҳанд. Дар шаҳрҳо ва шаҳракҳои бозорӣ, ки яҳудиён забт кардаанд, мақомоти маҳаллӣ дар ҳолати ришвахорӣ, шантаж ё харобшавӣ қарор доранд.

III. Барои ворид шудан ба доираҳои гуногун ё дар атрофи чанд нафари баландмақом онҳо истифода мебаранд: 1. хизматгорӣ; 2. шӯрои директорон; 3. асоси неъматҳои шахсӣ; 4. хушомадгӯӣ.

Ҳамин тавр, ҳама сиёсатмадорон котибони яҳудӣ мегиранд, зеро онҳо барои харид кардан, пойафзоли дурахшон кардан, ларзон кардани кӯдакон, дар даст портфел ва ғайра муфиданд, дар ҳоле ки хушомадгӯӣ ва хушомадгӯӣ мекунанд. Румыния аз он сабаб он қадар хуб нахоҳад буд, ки вай камтар покиза аст, хиёнаткор нест, плугро тарк мекунад ва пеш аз ҳама, мехоҳад аскари вафодор, посбон бошад.

шаъну шарафи худро бо рад кардани офарида шудан.

IV. Нақшаҳои хароб кардани як тоҷири Руминия.
1. Дар канори руминӣ бо як тоҷири яҳудӣ ё ду.
2. Фуруши мол аз арзиши аслии он, ки зиён аз хисоби маблагхои махсуси Кахал баровarда мешавад.
Хамин тавр савдогарони румын худро як ба як вайрон карданд.

Ба инҳо метавон илова кард:

а) Бартарии тиҷоратии яҳудӣ, ки дар натиҷаи амалияи тиҷоратӣ нисбат ба Руминия хеле қадимтар аст. б) Бартарии яҳудӣ, ки дар зери ҳимояи Кабал

рақобат мекунанд. Руминия аз ҳимояи давлати Руминия бархурдор нест, балки танҳо бадбахтиҳои аз ҷониби мақомоти маҳаллӣ таҳмилшуда, ки бо хабарҳо вайрон карда шудаанд. Румыния на ба мукобили хамсояи яхудй, балки ба мукобили кахал мубориза мебарад, бинобар ин ба осонй фахмида мешавад, ки шахс агар ба мукобили эътилоф мубориза барад, шитоб мекунад. Румыния касе, давлати волидайн надорад, ки уро тарбия кунад, маслихат дихад ва ба у ёрй расонад. Ӯ танҳо монда, ба тақдираш вогузор шудааст, зеро бо эътилофи пурқудрати яҳудӣ рӯ ба рӯ мешавад. Формулаи хамаи сиёсатмадорони категорияи Михалачиро такрор кардан осон аст: «Бигузор румын савдогар шавад».

Бигзор ин сиёсатмадорони Руминия ба мо як тоҷири руминиро нишон диҳанд, ки аз ҷониби давлат кӯмак мекард, як мактаби ягона барои таълим додани тоҷирон пешбинӣ шудааст, на кормандони бонк ё котиб. Бигзор онҳо ба мо танҳо як муассисаеро, ки аз ҷониби онҳо сохта шудааст, нишон диҳанд, ки бо сармояи андаке кумак мекард ва ё хатмкардаи ҷавони мактаби тиҷоратро дар роҳи тиҷорат роҳнамоӣ мекард.

На румыние, ки рохи тичоратро тарк карданд, балки ин сиёсатмадорон вазифаи рохбарй ва машваратчии миллатро тарк карданд. Руминиягиро, ки сарваронаш партофта буданд, танҳо монданд, то бо эътилофи муташаккили яҳудӣ, манёврҳои қаллобӣ ва рақобати софдилона рӯ ба рӯ шаванд ва ӯ шикаст хӯрд. Аммо замоне фаро мерасад, ки ин рохбарон бояд аз ин хисобот диханд хатоҳои шумо.

БА ЗИДДИ ЗАМИНИ РУМЫНИЯ

Бори дигар такрор мекунам, ки мо ба баъзе камбағалон, ки дар ин ҷо танҳо дар ҷустуҷӯи сарпаноҳ сарсону саргардон шудаанд, нигоҳ намекунем.

Мо бо давлати яҳудӣ рӯ ба рӯ мешавем, артише, ки барои забт кардани мо ба сарзамини мо ворид мешавад. Ҳаракати аҳолии яҳудиён бар зидди Руминия тибқ и нақшаи хуб таҳияшуда сурат мегирад, Шӯрои бузурги яҳудиён эҳтимол дорад, ки Фаластини навро дар як қитъаи замине, ки аз баҳри Балтика то қисматҳои Лаҳистон ва Чехословакия тӯл мекашад, таъсис диҳад ва сипас нисфи қаламрави Руминияро фаро мегирад. ба Бахри Сиёх, ки аз он чо бо Фаластини дигар ба осонй алокаи обй баркарор карда метавонистанд. "Одами соддалавҳоне, ки бовар кунад, ки ҳаракатҳои оммавии яҳудиён бидуни нақша ба амал меоянд, куҷост? Онҳо тавре, ки дар нақша гирифта шуда буданд, меоянд, аммо ҷуръати мубориза бурдан, рӯ ба рӯ шудан, таваккал кардан, хун рехтанро надоранд, то ҳадди ақал бо ин хислатҳо, як андоза ҳақ ба ин сарзаминро сафед кунанд.

Мо ин нақшаҳоро аз куҷо медонем? Мо онхоро аз харакати душман хулоса бароварда, аник медонем. Ҳар як фармондеҳи аскарон, ки амалиёти душманро бодиққат пайгирӣ мекунад, нақшаҳои дар пеш истодаашро амалӣ мекунад. Ин як саволи ибтидоӣ аст. Оё дар ҳама ҷангҳои ин ҷаҳон пешвое буд, ки нақшаҳои душманро медонист, зеро ӯ дар таҳияи онҳо ширкат дошт? Не! Ӯ онҳоро аз корҳои душман ба таври комил медонист.

Яҳудиён барои шикастани тамоми қудрати муқовимати мардуми румыния як нақшаи воқеан беназир ва шайтониро ба кор мебаранд: 1. Онҳо кӯшиш мекунанд, ки риштаҳои маънавии румыниро аз осмон ва замин канда кунанд. Барои кандани робитаҳои мо бо осмон, онҳо ба паҳншавии васеи назарияҳои атеистӣ машғул хоҳанд шуд

фармон дод, ки мардуми Румыния ё ҳадди аққал баъзе аз пешвоёни Худоро ҷудо кунанд; ҷудо кардани онҳо аз Худо ва мурдагони Ӯ, онҳо метавонанд онҳоро на бо шамшер, балки бо буридани решаҳои ҳаёти рӯҳонии онҳо нобуд созанд.

Барои шикастани пайвандҳое, ки моро ба сарзамин, манбаи моддии ҳастии як миллат мепайвандад, ба миллатгароӣ ҳамла карда, ба он тамғаи "куҳнапарастӣ" мезананд ва ҳар чизе, ки ба андешаи ватану хок марбут аст, мебуранд, то риштаи меҳру муҳаббате, ки халқи румыниро ба риштаи худ мепайвандад.

2. Барои муваффақ шудан ба ин онҳо кӯшиш хоҳанд кард, ки матбуотро зери назорат гиранд.

3. Онҳо аз тамоми фурсат истифода бурда, дар лагери Румыния ихтилофот кошта, нофаҳмӣ, ҷанҷолро паҳн кунанд ва агар имкон бошад, онҳоро ба гурӯҳҳое тақсим кунанд, ки бо ҳам ҷанг мекунанд.

4. Кӯшиш хоҳад кард, ки аксарияти воситаҳои рӯзгории Румынияро зери назорат гирад.

5. Онҳо мунтазам румынияҳоро ба фисқу фуҷур таҳрик медиҳанд, оилаҳо ва наҳи ахлоқии онҳоро вайрон мекунанд.

6. Онҳоро бо ҳар гуна нӯшокиҳо ва дигар заҳрҳо заҳролуд карда, хира мекунанд.

Ҳар касе, ки мехоҳад халқеро забт кунад ва нобуд созад, метавонад бо истифода аз ин низом амал кунад: канда кардани риштаи онҳо бо замину осмон, ворид кардани ҷанҷол ва муноқишаҳои бародаркушӣ, таблиғ и бадахлоқиву зинокорӣ, бо харобиҳои моддӣ, заҳролудшавии ҷисмонӣ, мастигарӣ ва ҳар чизе, ки миллатро нобуд мекунад. назар ба таркондани хазорхо туп ё бомбаборон кардани хазорхо самолёт.

Бигзор руминҳо каме ба ақиб нигоҳ кунанд, то бубинанд, ки оё ин система ба муқобили онҳо дақиқ ва устуворона истифода нашудааст - як системаи воқеан куштор. Бигузор румыниён дар давоми 40 соли охир чашми худро ба мутолиаи матбуот кушоянд, зеро он дар зери назорати яхудиён буд. Бигзор онҳо Адеварул («Ҳақиқат»), Дымината («Субҳ»), Лупта («Мубориза»), Опиния («Андеша»), Лумеа («Ҷаҳон») ва ғайраро дубора хонанд ва бубинанд, ки оё оё аз хар сахифа, он накша доимо ба вучуд намеояд.

Бигузор румынхо чашми худро кушоянд, то ки дар хаёти чамъиятии имрузаи Румыния парокандагӣ дида шаванд; бигузор чашмонашонро кушоянд ва нагз бинанд. Яҳудиён ин нақшаҳоро ҳамчун гази заҳролуд дар ҷанг истифода мебаранд, то бар зидди душман истифода шаванд, на бар зидди мардуми худ. Онҳо атеизмро ба румыниҳо тарғиб мекунанд, аммо онҳо худашон атеист нестанд, зеро онҳо мутаассифона даъво мекунанд, ки аҳкомҳои муҳимтарини динии худро эҳтиром мекунанд. Онхо мехоханд румынхоро аз мухаббат ба замин чудо кунанд, вале заминро мегиранд. Онхо ба мукобили идеяи миллӣ мебароянд, вале ба миллати худ аз чихати шовинистӣ содик мемонанд.

ЗИДДИ ХАРАКАТИ СТУДЕНТОН

Ҳар касе, ки бовар дорад, ки нерӯҳои қудратии яҳудӣ нақшаи ҷунбиши донишҷӯён надоранд, иштибоҳ мекунад, то ба ҳол дар интизориҳои худ иштибоҳ кардааст, яҳудиён лаҳзае нофаҳмо буданд.

Онхо кушиш карданд, ки бо рохи манёвр ба студентони харакати коммунистӣ, яъне ба дигар румынхо мукобил бароянд, вале муваффак нашуданд, зеро аз як тараф ин коргарон нотавон буданд ва аз тарафи дигар онхо низ дарк карданд, ки мо мубориза мебарем ва барои хукукхои худ ва аз тарафи миллати румын азоб мекашанд. Бисьёрии онхо дар дили худ дар тарафи мо буданд.

Яҳудиён, ки натавонистаанд, коргаронро дар роҳи мо гузошта натавонистанд, фаҳмиданд, ҳукумат ва тамоми сиёсатмадоронро ба муқобили донишҷӯён равона карданд.

Ин чӣ маъно дорад?

Ҳизбҳои сиёсӣ аз хориҷ и кишвар ба пул ва қарз ниёз доранд; ва хангоми дар сари хокимият будани овозхо; матбуоти мусоид ҳангоми мухолифат. Яҳудиён таҳдид карданд, ки маблағ гузории заруриро барои маъракаи интихоботӣ аз ҷониби ҳизбҳои гуногуни сиёсӣ кам мекунанд; бо ҳамкории молияи байналмилалии яҳудӣ барои кам кардани қарзи давлатӣ таҳдид карданд; таҳдид карданд, ки шумораи зиёди овозҳоро зери назорат хоҳанд гирифт, ки ба воситаи он, ки акнун онҳо ҳуқуқҳои шаҳрвандӣ доранд, онҳо метавонанд ғалаба ё шикастро тавассути низоми демократӣ ҳал кунанд; таҳдид карданд, ки матбуотро, ки қариб пурра таҳти назорат доранд ва бидуни дастгирии онҳо ҳизб ё ҳукумати сиёсӣ шикаст хӯрдан мумкин аст.

Пул, матбуот ва овозҳо ҳаёт ва мамотро дар демократия муайян мекунанд. Яҳудиён ҳамаро назорат мекунанд ва ба воситаи онҳо ҳизбҳои сиёсии Руминия ба асбобҳои оддии дасти қудрати яҳудиён табдил ёфтаанд.

Ба тавре ки мо, ки бо яҳудиён ҷанг карда истодаем, ногаҳон бо ҳукумат меҷангем,

ҳизбҳои сиёсӣ, мақомоти маҳаллӣ, артиш, дар ҳоле ки яҳудиён дар канори худ хомӯш мешинанд.

ДАЪЛХО ВА МУНОСИБАТИ ЯХУД

"Кишварҳои хориҷӣ дар бораи ҷунбиши зиддисемитии Руминия, ки моро ба ваҳшӣ бармегардонад, чӣ хоҳанд гуфт? Мардони илм, тамаддун чӣ мегӯянд?"
Сиёсатмадорони мо ин «далели яҳудӣ» -ро, ки ҳамарӯза дар тамоми рӯзномаҳо чоп мешаванд, дар ҳар қадам ба мо такрор хоҳанд кард, ки ниҳоят, пас аз ҳашт сол Олмон бо вуҷуди тамаддуну фарҳанги худ бар зидди яҳудиён қиём мекунад ва ба воситаи Адольф Гитлер гидраро шикаст медиҳад. ин далел даст кашидааст. Баъд боз якеро мееоранд: «Шумо дар хизмати Германия хастед, ки аз тарафи немисхо пул гирифта, ба антисемитизм машгул шавед, маблагро аз кучо меёбед?».

Ва боз сиёсатмадорони Руминия – беҷон, бе шахсият, беномус – ба оҳанги матбуоти яҳудӣ тақлид мекунанд: “Пул аз куҷ ост, аз Олмон маош мегирад”.

Солхои 1919, 1920, 1921 тамоми матбуоти яхудй ба давлати Румыния хучум карда, дар хама чо бесарусомониро ба амал меовард, ба мукобили режим, шакли хукумат, калисо, тартиботи румынй, идеяи миллй, ватандустй зуроварй мекард.

Акнун, гуё бо муъчизае худи хамон матбуот, ки аз тарафи хамон одамон идора карда мешавад, мухофизи тартиботи давлатй, конунхо гардидааст; худро зидди зуроварй эълон мекунад. Дар ҳоле ки мо: "душманони кишвар" ифротгароёни рост "," дар музд ва хидмати душманони Румыния "ва ғайра мешавем. Ва дар ниҳоят мо инро низ мешунавем: моро яҳудиён маблағгузорӣ мекунанд.

Ман ба худ савол медиҳам: он рӯз кай фаро мерасад, ки ҳар як руминӣ дурӯғ ва далелҳои беҳаёи яҳудиёнро мефаҳмад ва онҳоро ҳамчун чизи асли шайтонӣ рад мекунад? Аҷаб, кай фаро мерасад, ки онҳо вайронии ин нажодро мефаҳманд?

Ин аст, ки бо се профессори донишгоҳҳои Румыния, А.С. Куза, Паулеску ва Сумуляну дар нашрияи расмии Иттиҳоди яҳудиёни натуралӣ аз 23 апрели соли 1922 дар мақолаи таҳририя таҳти унвони «Фантомҳо» : «Клоунҳо ва оммавӣ» . чинояткорон чамъ шуда, дастаи бадкирдоронро ташкил медоданд. Ва нангу номуси кишвар, дар миёни онҳо се профессори донишгоҳҳои мо низ ҳастанд.

"Ва ин намунаҳо, ин афсонаҳои ақибмонда мехоҳанд антисемитизмро эҳё кунанд ... ва баъзе масхарабозони ақибмонда дар ин кор муваффақ хоҳанд шуд, ҳоло, вақте ки антисемитизми расмӣ аз байн меравад ва ҳуқуқи овоздиҳии умумӣ низ ногузир ба демократикунонии ҷомеа ва ҷомеаи мо оварда мерасонад. хаёти чамъиятй Не!.. Бехуда мехнат мекунанд!.. Ин арвоххо дар марши худ инсониятро боздошта наметавонанд ва ба дили онхоро бо асои тез сурох кардан лозим нест,* масхараи хиёнаткориашон ба абадй хотима
мебахшад...
"Мо қаблан дар бораи амалиёти ваҳшиёнаи ба истилоҳ "Иттиҳоди миллии масеҳӣ" (таътибор аз панҷ уним аломатҳои аблаҳона) барои ислоҳ кардани он хабар дода будем.

дар мавкеи нангини худ як-бора ва абадй ба назар гирифта, диккати яхудиёнро ба он чалб кунед, ки хануз хам бадкирдорон хастанд. дар он ҷо, ки онҳо бояд худро аз он муҳофизат кунанд."
Хамин тавр: гурухи масхарабозон, чинояткорони чамъиятй, тудаи чинояткорон, намунахо, арвохи дер, хиёнат, кирдори вахшиёна, мавкеи бадном - тбис он чизест, ки профессорон Куза, Паулеску ва Сумулеану, профессорони Румыния; ва барои наҷоти миллат чӣ коре доред!

Мо пас аз хашму ғазаб, масхара ба паси масхара, торсакӣ ба паси торсакӣ, то ба ин вазъияти даҳшатовар дучор шудем: яҳудиён муҳофизони румынӣ ҳисобида мешаванд, аз ҳар гуна нороҳатӣ ҳифз шудаанд, зиндагии осоишта ва фаровон ба сар мебаранд, дар ҳоле ки мо душмани миллати худ ҳастем. миллат бо мо озодӣ ва хаётро дар зери хавф гузошта, мисли сагхои хашмгин аз тарафи тамоми хукуматдорон шикор мекунанд руминӣ.

Ман шохиди ин лахзахоро бо чашмони худ дидаму аз сар гузарондам ва аз тахти дил гамгин шудам. Даҳшатнок аст, ки солҳо барои Ватан, дили худ мисли ашк пок, дар баробари тоб овардан ба бадбахтиву гуруснагӣ ва ногаҳон худро душмани кишвари худ эълон карда, аз ҷониби худат таъқиб карда шуда, ба ту ҳақ мегӯӣ, зеро ба ту пул медиҳад. хориҷиён ва бубинед

тамоми халки яхудӣ дар сарзамини худ хукмронӣ карда, роли мухофизи Румыния ва посбони давлати Румынияро ба зимма гирифта, ба шумо, ҷавонони мамлакат тахдид мекунад.
Шаб ба шаб мо аз ин андешаҳо ғамгин мешудем, гоҳ-гоҳ эҳсоси нафрату беандоза шарм медоштем ва пур аз ғамгин мешудем.

Оё барои мо беҳтар набуд, ки ба дунё равем, ё ин ки интиқом гирифтан, ки барои он ҳамаи мо мемирем: ҳам мову хоинони Румыния ва ҳам сари гидраҳои яҳудӣ.

* Хурофоти мардумӣ, ки мувофиқи он арвоҳ оромии зиндагонро халалдор накунад, «сарро канда, дилашро бо зарар сӯрох мекунанд. (Tr.)

СЪЕЗДИ РОХБАРОНИ ХАРАКАТИ СТУДЕНТОН

IASI, АЗ 22 ТО 25 АВГУСТИ СОЛИ 1923

Дар комитети маддуди Бухарест карор кабул карда шуд, ки баъд аз муборизаи яксола конгресси якуми родбарон ва вакилони даракати студентон барпо карда шавад.
Ин конгресс 22 ва 25 августи соли 1923 дар Клуж барпо гардид. Мота, президенти маркази студентии Петру Майор ба мо навишта буд, ки хукуматдорони махаллӣ ба у хабар доданд, ки онхо фармони манъи ин конгресс доранд. Мо иасиёгихо ба Клуж ва инчунин ба дигар марказхо чавоб додем, ки барои дар Яссы гузарондани ин конгресс масъулиятро ба гардани худ мегирем, гарчанде ки хукумат онро манъ карданӣ бошад хам. Пешниҳоди мо пазируфта шуд ва мо вазифаи худро ба ҷо овардем, ки 40 нафар вакилони маълумро дар чоряки худ ташкил кунем. Пагохии 22 август мо ба вокзал рафтем, то ки хайати вакилони Клужро бо сардории Ион Мота, баъд аз Сернаути бо сардории Тудосе Попесеу ва Карштеану ва аз Бухарест бо сардории Наполеон Крету, Симионесеу ва Рапеану. Дар соати 10 мо дар corpore ба собор барои дуо ва

ба хотираи студентони дар чанг халокгардида, ки яке аз онхо собик президенти маркази студентон Кап Стефан Петрович буд, реквием барпо карда шавад.

Аммо, бо таассуфи бузурги мо, мо дидем, ки дарвозаҳои соборро бо занҷир баста ва жандармҳо посбонӣ мекарданд. Дар ин миён профессори кухансол Гаванескул низ омад.
Баъд саромонро кушода дар мобайни куча дар назди калисо зону нишастем, ки хатто туркхои кофир ба руи хохиши намоз набаста буданд. Вақте ки падар Стиубей тасодуфан аз назди мо мегузашт, дид, ки зону зада истодаем, ба мо наздик шуд ва чанд дуо хонд.

Инак, сари луч, хомӯш ва хеле ғамгин, масофаи то Донишгоҳро тай карда, аз мобайни кӯча мерафтем ва нигоҳҳои яҳудӣ мисли тирҳо аз дару витринаҳояшон ба сӯи мо мепариданд.

Хукуматдорони махаллӣ бо куввахои сершумори полиция, ки моро дар зинапояхои университет мунтазир буданд, ба мо хабар доданд, ки Вазорати муносибатхои байналхалкӣ гузарондани конгрессро манъ кардааст. Прокурор боздошта моро огоҳ кард, ки пароканда шавем. Аз ғазаб омада ҷавоб додам: "Ҷаноби адвокат, ман медонам, ки мо
дар кишваре зиндагӣ мекунем, ки қонунҳо ҳукмфармоянд. Конститутсия ба мо ҳуқуқи ҷамъомадро кафолат медиҳад ва шумо, ҷаноби олӣ, беҳтар аз ман медонед, ки вазир наметавонад ин ҳуқуқҳои аз ҷониби онҳо кафолат додашударо бекор кунад. Аз ин рӯ, ба номи Конститутсия, ки на мо, балки шумо итоат накардаед, аз шумо хоҳиш мекунем, ки канор равед».

Сахт шуд аз қурбоние, ки як соат пеш содир шуда буд, вақте ки дарвозаҳои калисо занҷирбанд шуданд ва моро аз дуо кардан манъ карданд; акнун дучори игвогарии дуюми беадолатона ва хоркунанда, ки ба хонаи худамон, ба Университет дохил шудан монеъ мешавад;
Андозаи ин тадбирҳо як
ғайриқонунии ошкор буд, мо ҳама чизро дар роҳи худ сӯзондем ва пас аз чанд мубориза бо зӯрӣ донишгоҳро ишғол кардем.

Полки 13-ум, ки лахзае нагузашта омад, университетро ихота кард. Мо пинҳон шуда, тамоми даромадгоҳҳоро посбонӣ мекардем, дар ҳоле ки дар беруни ҳар тиреза се сарбозро дидем, ки найчаҳо кашида шудаанд.
Съезд соати 12 руз дар зали факултети хукукшиносӣ дар зери иклими вазнин дар ин вазъияти номусоид кушода шуд. Вакилон, ки аз хашму ғазаб рангпарида буданд, аз дарди ҳодисаи дар собор ва ин ҷо рӯйдода хомӯш монданд, дар долонҳои холӣ ҳавои андӯҳи амиқро эҳсос карданд. Ҳама аз ҳамлаи эҳтимолии артиш ба Донишгоҳ ва оқибатҳои ногузир нигарон буданд.

Мо ягон баромад накардем. Конгресс чиддии вазъиятро нодуруст бахо дод ва аз окибатхои чиддӣ хавф дошт.

Дар рӯзи аввал маро президент интихоб карданд. Мо ба таҳқири рӯйдодҳои рӯз шурӯъ кардем. Якчанд нафар барои эътироз ба сухан баромаданд. Ҳамин тавр, мо баҳсҳоро дар бораи ҳаракат оғоз кардем.

Вакте ки соли нави тахсил кушода мешавад, мо чӣ гуна муносибат мекунем. Оё мо таслим мешавем? Мушкил! Як соли тамоми мубориза бе натиҷа. Баръакс, шарманда, хор, лату кӯб.
Мо идома медиҳем? Боз, мушкил! Донишҷӯён хаста шудаанд; соли дуйуми чангро давом дода наметавонанд.

Бо вуҷуди ин, ман ва Мота, Тудосе Попеску, Симионеску илтиҷо кардем, ки муборизаро давом диҳем; қурбонӣ талаб кунед, зеро аз таслим шудан ба ҷуз шарм ва хорӣ чизе намеояд. Ва наметавонист, ки аз фидокорӣ чизи беҳтаре барои миллати мо самар надиҳад. Соати 8 бегохй хаво торик шуда буд. Дар беруни шаҳр мо садо ва ғавғоро мешунавем.

Константин Панку, паҳлавони собиқадори соли 1919, ки дар ихотаи донишҷӯён буд, дар берун истода буд. Шумораи зиёди ахолии шахр, ки дар даст машъалхо дар кахвахонаи «Туфий» чамъ шуда буданд, кушиш карданд, ки аз теппа ба тарафи Донишгох пеш раванд, то ба мо якчанд халта нон биёранд.

Мо ҳама ба сӯи тирезаҳо мепарем, то ба берун нигоҳ кунем. Эътирозгарон девори қаҳвахонаи Туфлиро шикаста, ба теппа давиданд. Кордони дуюми кучаи Короиу низ дар задухурди сахт канда шуд. Мо садои «Ура» -ро мешунавем. Хамин тавр, кордон сейум бартараф карда шуд. Мо аз дарун ба хучум кардан, берун баромадан тайёр будем, вале одамони мо аз берун кордони чорумро рахна карда натавонистанд. Овози Панчу ба гуш мерасид, халтаи нони пои у: «Онхо фарзандони мо мебошанд» .

Ашки шодӣ мегиристем. Мо барои ин одамон мубориза мебарем ва ин моро ноумед намешуд.
Дар соати 9 бегохй
байни мо ва хукуматдорон ба воситаи Наполеон Крету гуфтушунид сар шуд. Ба ҳамаи донишҷӯён ваъда дода шуд, ки озодии фаврӣ то даме ки маро ба дасти онҳо доданд. Донишҷӯён рад карданд. Тақрибан 11 нафар онҳо ба мо хабар доданд, ки мо метавонем дар се гурӯҳ тарк кунем ва табиатан ният доштанд, ки ҳангоми рафтан маро дастгир кунанд. Мо кабул мекунем. Хар дакика як гурУхи се нафарӣ ба рох мерафт. Дар назди дар чор нафар комиссар ва агентхо онхоро бодиккат тафтиш карданд. Зуд либоси миллиамро кашида, ба як рафиқ додам ва либосҳояшро пӯшидам. Ман бо Симионеску ва донишҷӯи сеюм рафтам.
Вақте ки дар кушода шуд, ман аз ҷайбам чанд танга баровардам. Ба сари тахта расидан хамаи идоракунандагон ба поён нигариста пурсиданд:

— Чӣ гум кардед, чанобон?
Мо хам сари хам шуда, танга мечустем, чавоб додем:
«Тағйир нест» .

Симионесеу бо онҳо сӯҳбат мекард ва бо гӯгирд задан пул меҷуст, дар ҳоле ки ман гурехтам.

Мо рӯзи дуюми идомаи конгресси худро дар берун аз шаҳр дар дайри Кетатуя дар ҳолати махфӣ ба нақша гирифтем. Ман дар либоси локомотив ба онҷо даромадам ва хушбахт будам, ки ҳатто аз ҷониби маршалҳо шинохта нашудаам.
Ион Мота сардорӣ мекард.

Бо ҷойгир кардани посбонони мо, ки дар мавқеъҳои стратегӣ ҷойгир шудаанд, мо метавонистем наздикшавии касеро аз як километр дур муайян кунем. Мо хомӯш кор мекардем ва он рӯз дер онҷо мондем. Таклифхо ба миён гузошта шуданд, карорхо розеткаҳо. Дар ин мачлис инчунин 10 декабрь барои студентони Румыния иди миллӣ эълон карда шуд.

Рӯзи сеюм дар ҷангали хурди кӯҳи Галата машваратҳо идома ёфтанд. Бо аксарият карор кабул шуд, ки корпартой давом дода шавад. Барои рохбарӣ ба амалиёти тамоми харакати студентон дар хамаи мактабхои олӣ комиссияи амалӣ аз панч нафар интихоб карда шуд. Аъзоёни комитет инхо буданд: Ион Мота дар Клуж, Тудосе Попеску дар Чернаути, Илие Гамеата дар Яссы, Симионесеу дар Бухарест ва ман. Бо ташкили ин комитет, рохбарияти кухнаи студентони Бухарест, ки ба кадри кифоя маълумот надошт ва катъиян буд, томоман барбод рафт. Ӯ дар ном идома дод, вале ӯ дигар роҳбарӣ накард. Бори аввал расман карор дода шуд, ки ба харакат самти нав дода шавад: аз як тараф, ба мукобили партияхои сиёсие, ки мо онхоро аз миллати худ дур мешуморем, мубориза барем, аз тарафи дигар, боварӣ ба харакати нави Румыния мустахкам карда шавад. ки бояд аз тарафи студентон расман дастгирӣ карда шавад. барои ба даст овардани галаба, «Лигаи мудофиаи миллии христиан» .

Конгресс кори худро дар рузи чорум дар хонаи хонум Гика дар Карол-стрит ба охир расонд. Бегохӣ хама ба университети худ рафтанд ва ман ба Кампуль-Лунг рафтам, то ки дар Буковина конгресси ЛАНК ташкил кунад, ки дар он профессор Куза ва хамаи рохбарони харакат иштирок мекарданд. Ман ба он ҷо омадам, зеро барои боздошти ман ордер содир шуда буд.

Ҳангоми сафар ман аз ҳама қарорҳои конгресс, ки ба рӯҳияи фикрҳои мо буданд, хеле шод шудам, аммо пеш аз ҳама аз он сабаб, ки мо як шахсро ба тарафи худ гирифтем: Ион Мота, президенти Маркази Петру Майор дар Клуж.

КОНГРЕСС ЛАНК ДАР КАМПУЛЬ-ЛУНГ

Конгресс дар Кампуль-Лунг рузи Душанбе, 17 сентябри соли 1923 барпо гардид.
Мо онро танхо баъди чанги сахт нигох доштем, зеро хукумат онро манъ карда буд ва барои ичрои фармонаш аз Чернаути бо фармондехии полковник кушунхо фиристод. Дар хар як даромадгохи шахр кордонхои мустахками кушунхо гузошта шуда буданд.
Мо тамоми кувваро ба даромадгохи гарбии шахр, аз Садова, Пожората равона кардем.
Дар он чо мо ба шарофати камонварони Ватра-Дорней ва Кандрени риштахоро канда, ба мо як соати пур-ра дод, ки тамоми колоннаи якчандсад вагонро аз он гузаронем.

Съезд дар кабристони шахр барпо гардид. Нотикон инхо буданд: профессор С, Уза, падарам, доктор Каталин, президенти LANC дар Буковина, Тудосе Попеску; баъд бародарон Октав ва Валериан Даниеану, ки ин конгресси пурзурро бо ёрии доктор Каталин бо шавку хавас ташкил карданд. Он деҳқонони кӯҳистони мағрур бо мӯйи дароз, ки дар тан куртаҳои сафед ва матои дағал дар бар доштанд, бо шунидани садои шохи дарози кӯҳӣ ба шаҳри худ ҷамъ омаданд, ки шумораашон зиёд ва тӯфони пештара набуд. Гумон мекарданд, ки фурсате расидааст, ки асрхо боз мунтазири он буд, ки румынӣ гидраеро, ки уро ба худ мемакид, поймол кунад ва у барояд, ки хукуки худро хамчун сохиби кишвари худ, куххо, дарьёхо ва шахрхо ба даст орад. Онхо бори гарони чангро бардоштанд. Курбони хуни шумо дар хамаи фронтхо Румынияи Кабирро ба вучуд овард. Аммо, ба ғазаб ва ноумедии онҳо, Руминияи Бузург ба интизориҳои онҳо мувофиқат накард.

Зеро Руминияи Бузург аз шикастани занҷирҳои ғуломии яҳудиён, ки муддати тӯлонӣ онҳоро азоб медод, рад кард.
Румынияи бузург аз афсонаи истисмори минбаъдаи яҳудиён даст кашид ва ба сари худ тозиёнаи сиёсатмадоронеро, ки ҳангоми кӯшиши даъво кардани ҳуқуқҳои таърихии дуздидашудаи худ ба зиндон мефиристоданд, овард.
Ҷангал дар Буковина, ҳамаи он кӯҳҳое, ки қаблан ба калисои православӣ тааллуқ доштанд, ки ҳоло дар сиёсат ғарқ буданд ва хеле дур буданд, ба яҳудӣ Анбауб дода шуда буданд, то ҳезумро бо нархи гушношунида 10 лей барои як метри мукааб истифода баранд. ба дехкони Румыния лозим омад, ки 3,50 лей пул дихад.

Чангалхои кухй зери табари берахмонаи яхудихо меафтанд. Камбагалй ва андух дар байни дехахои Румыния пахн мешавад, куххо ба санги хушк мубаддал мешаванд, Анхаух ва хешу табори у хазинахои зар-бори худро доимо ва монданашуда аз сархад мегузаронанд. Шарики яҳудӣ дар ҷиноят дар истифода аз бадбахтии ҳазорон деҳқонон сиёсатмадори Руминия буд, ки ҳиссаи худро аз ин фоидаи афсонавӣ ситонд.

Намоиш 30 нафар дехконони мухимро тахти рохбарии доктор Каталин ва Валер Даниеану ба Бухарест фиристоданд, сарвазирро дида, аз у хохиш мекунанд, ки бар зидди харобшавии куххои онхо чора бинад, шартномаи калисои Анхауро бекор кунад ва бо хамин мухаббат ва миннатдории худро баён кунад. ба ҷавононе, ки онҳоро ба ҷанг бедор кардаанд, дуо гӯед, ки аз ӯ хоҳиш кунед, ки дар мактабҳо "humerus clausus" гузорад, ман ва Тудосе Попеску низ аз ҷониби митинг интихоб карда шудем, ки 30 деҳқонро ба Бухарест ҳамроҳӣ кунем.

---

* Воҳиди пулии Руминия. (Tr.)

Ман пеш аз онхо ба Бухарест рафтам, то ки ин дехкононе, ки бори аввал ба пойтахти мамлакати худ омадаанд, аз тарафи студентон нагз кабул карда шаванд. Ин дехконон ба Бухарест бо хамин кадар покии дил, бо дарду алам ва ин кадар интизорихои зиёд барои хифз кардани кори мо ва хам кори худ ба назди Бухарест омаданд. Хароҷоти сафар дар муқоиса бо захираҳои ночизи онҳо номутаносиб калон буд.

Студентон хангоми ба Бухарест омадан онхо — ин шохони хамешагии халки румынро самимона кабул карданд ва онхо дар пойтахти мукаддаси худ бо чашмони пур аз ашк аз поезд фуромаданд. Аммо дар паси вокзал прокурор Раскану, комиссарони полиция ва катори жандармхо мунтазир буданд, ки аз гузаштани онхо монеъ шаванд. Ба жандармхо ва комиссарони полиция фармон доданд, ки ба мо хучум кунанд.
Ба сари сап-сафед ва чехраи орому осудаи дехконон танхо ва чубхои милтик борон мерехт. Баъд студентони хашму газаб дехконони кухансолро дар байни гурухи худ гузошта, хучум кардан д. кордон якумро шикаста, ба суи омузишгохи политехники шитофтанд ва дар он чо дуйум ва баъд сейумро шикастанд ва ба майдони Матаче Макелару гурехтанд. Дехконон гиря карданд. Яке аз онхо, ки хашму газаби идоранашаванда гирифт, куртаашро дарронд. Рӯзи дигар мо ҳама ба Руа Гогу Кантакузино ба президиуми вазирон рафтем, то онро сарвазир пешвоз гиранд.

Мо ба рӯзи дигар мавқуф гузошта шудем; нихоят ба мо гуфтанд, ки дар рузи сеюм моро кабул мекунанд. Мо омадем. Мо ба як долон даромадем ва тақрибан як соат мунтазир шудем, хомӯшона, бо пичиррос ва пичирроссухбат сӯҳбат мекардем. Сардори идора пайдо шуд.

— Чанобон, ба хонаатон равед, сарвазир шуморо кабул карда наметавонад, ба Совети Вазирон даромада истодааст.

«Аммо мо рохи дуру дарозеро тай кардем» , — гуфтанй мешавем. Дарро ба рӯи мо баста буд. Ман фикр мекардам: хар кас танхо ба билеташ 1000 лей сарф кардааст. Оё мо бе кор ба хона меравем? Онхо дигар дар Бухарест истода наметавонанд. Бо ду даст дарро доштам ва бо тамоми кувва ба чунбиш даромадам. аз болои шуш фарьёд зада: «Биёед, дароед, вагарна дарро шикаста, зуран медароям» .
Дарро бо пои худ задам. Дехконон доду фарьёд зада, китфхояшонро ба дари хона такья карданд. Дар кушода шуд ва тақрибан даҳ нафари ҳайратзада пайдо шуданд, ки мӯйҳояшон рост истода, рӯйи зард доранд. Гумон мекунам, ки онҳо

рӯзноманигор буданд: "Чӣ мехоҳед, ҷанобон?" пурсиданд.
"Ба сарвазир бигӯед, ки агар ба мо иҷозат надиҳад, мо ҳама чизро дар ин ҷо мешиканем ва маҷбур мешавем." Пас аз чанд дақиқа дарҳо пеши мо кушода шуданд ва мо ворид шудем. Мо як зина боло баромадем. Он ҷо дар як долон, истода баланд ва

чун сутун рост истода Ион Братиану; аз паси у вазирон Ангелеску, Флореску, Константинеску, Винтила Братиану ва дигарон.

— Чӣ мехохед, одамони хуб? — пурсид у.

Мо, ду донишҷӯи ҷавон, ҳанӯз хашмгин будем ва мехостем шадидтар зоҳир шавем ва бо ҳамин воқеият аз табъи гурӯҳро баён кунем, аммо деҳқонон кафшҳои деҳқонии худро дар зинапояҳои мармарӣ ва гилемҳои зебо поймол карда, нарм шуданд.

«Аълоҳазрат, Сарвазир, мо дастҳои шуморо мебӯсам ва бо эҳтиром дар пои шумо истодаем. Мо чӣ мехоҳем? аз бом мерезад, зеро барои пӯшонидани онҳо ҳатто сафолҳо намерасанд. Мо дигар наметавонем фарзандонамонро дар мактаб нигоҳ дорем. Яҳудиён низ мактабҳои моро пур карданд ва фарзандони мо коргарони шартномавии онҳо хоҳанд шуд."

Баъд дигар дехконон ба сухан баромаданд. Ион Братиану гуш карда, дар бораи ошуфтагии мо дар кабинет нагуфт ва дар охир, баъди он ки дехконон илова карданд: «Мо аз студентони донишкадахо, фарзандони худ низ хохиш мекунем, ки пункти ракамхо мувофики талаби онхо ичро карда шавад» , у чавоб дод: — Ба хона равед ва сабр кунед, зеро ман масъалаи ҷангалро баррасӣ мекунам; дар мавриди numerus clausus, ин корро кардан мумкин нест.

Ба ман танҳо як давлати ягонаи Аврупоро нишон диҳед, ки онро ҷорӣ кардааст. Ин тадбир ва ман онро низ пешниход мекунам.

Аммо Аврупо танҳо пас аз даҳ сол аз хоб бедор мешавад ва шумораи нумерусҳоро ҷорӣ мекунад ва ҳамин тавр кори одилонаи моро эътироф мекунад. Бо вуҷуди ин, Ионел Братиану барои ба ваъдааш вафо кардан ба қадри кофӣ умр намебинад ва ворисони ӯ танҳо ходимони пасти яҳудӣ хоҳанд буд, ки барои зарба задан ба мо мушт мебардоранд ва

моро бо фармони оғоёни бегонаи худ бикушед.

Мо ҳама бе умед меравем. Ҳеҷ чиз карда намешавад. Дарҳол пас аз муҳокима, пас аз чанд соат, доктор Каталин, ки сарварии ҳайат ва Валер Даниеану буд, боздошт шуданд. Он шаб гурухи студентон дар назди хонаи вазири корхои дохилӣ намоиши душманона барпо карданд. Донишҷӯ Владимир Фриму боздошт ва дар зиндони Вакарести зиндонӣ шуд. Мо боқимонда ба Кампуль-Лунг рафтанд.

КОРХОИ СТУДЕНТОН ОКТЯБРИ СОЛИ 1923

КУШИШИ КАСОМ ГИРИФТАН БАРОИ АВЛОДОН НАМУНАИ ХИЗМАТ КАРДАН ОЯНДА

Мота низ*ба Кампуль-Лунг омада, ба ман ҳамроҳ шуда, ба эрмитажи Петру дар ошӯбҳои кӯҳи Рарау баромад: - кӯҳеро, ки ман махсусан дӯст медорам. Вақте ки Rares боло мерафт, Мота бо ман ботиниашро нақл кард

"Донишҷӯён дигар тирамоҳи оянда наметавонанд идома диҳем ва ба ҷои он ки ҳамаи мо пас аз як соли мубориза таслими нангинро қабул кунем, беҳтар мебуд, ки онҳоро даъват кунем, ки дарсҳоро дубора оғоз кунанд ва мо, ки онҳоро роҳбарӣ мекунем, худамонро фидокорӣ карда, ҳаракатро ба таври нек хотима медиҳем. хамаи онхоеро, ки мо барои хиёнат кардан ба манфиатхои Румыния гунахкор мешуморем, бо худ гирифта.

"Биёед, силоҳҳоро ҷустуҷӯ кунем ва онҳоро тир гузорем ва намунаи даҳшатнокро барои муддати тӯлонӣ дар таърихи Руминия ба ёд орем. Пас аз ин ба мо чӣ хоҳад шуд, хоҳ бимирем ё рӯзҳои боқимондаи худро дар зиндон гузаронем, дигар муҳим нест.

Ман розй шудам, ки амалиёти охирини муборизаи мо ба ивази торумор кардани мо, чазо додани пигмиёне хохад шуд, ки онхо аз мавкеъхои масъулиятноки худ даст кашида, миллати Румынияро паст зада, ба хавфу хатархои бе-назир дучор карданд.
Дар ин лахза мо хис мекардем, ки хуне дар рагхоямон чУб мезад, ки барои хамаи беадолатихо ва занчири дуру дарози тахкирхое, ки халки мо дучори он гаштааст, интиком гирифтан талаб мекард.

Дере нагузашта онҳо дар хонаи ҷаноби Бутнару дар 12 Савесеу Сент-Ион Мота, Корнелиу Жоржеску ва Верническу Фрорри Клуж воҳӯрданд; llie Гамеата, Раду Миронович, Леонида Бандак ва ман аз Ясси; ва Тудосе Попесус аз Сернаути. Аввалин мушкилие, ки мо бояд бо он рӯ ба рӯ мешудем, муайян кардани ки гунаҳкорони асосӣ буд; ки барои вазъияти бадбахтие, ки тамоми мамлакатро фаро гирифт, кихо бештар айбдор буданд: румынхо ё яхудихо? Мо якдилона розием, ки аввалин ва бузургтарин гунахкорон румынхои хоин буданд, ки барои тангахои нукраи Яхудо ба халки худ хиёнат карданд. Яҳудиён душманони мо ҳастанд ва аз ин рӯ, онҳо моро бад мебинанд, заҳролуд мекунанд ва нест мекунанд.
Рохбарони Румыния, ки ба лагери шумо дохил мешаванд, аз душманон бадтаранд: онхо хоинанд. Аввалин ва сахттарин чазо бояд аввал ба хоин, баъд ба душман. Агар як тир медоштам ва ба душману хоин дучор мешудам, ба хоин иҷозат медодам. Мо дар бораи номи чанд нафаре, ки ба ватани худ хиёнат кардаанд, ба мувофиқа расидем, аз ҷумла шаш вазири кобинет, Ҷорҷ Марзеску дар сарварии рӯйхат.

Охир, барои он бадкасбон, ки хеч тасаввур намекарданд, ки дар мамлакате, ки худро хо-иони мутлаки халки ба хеч гуна реакционй нотавон мешуморанд, барои кирдорашон хисобот диханд — замоне буд, ки онхо бояд бо чони худ чавоб диханд. .
Ин дафъа Миллат интиқомгирандагони худро тавассути риштаҳои ноаёни рӯҳ мефиристод.

Сипас мо категорияи дуюмро фарз мекунем: яҳудиён. Аз байни ду миллион кадомашро интихоб кунем? Мо андеша кардем, муњокима кардем ва нињоят ба хулосае омадем, ки пешвоёни аслии њуљуми яњудиён ба Руминия раввинанд, њама раввинњо дар њар шањру дењаи тиљоратї њастанд.

Онҳо тамоми оммаи яҳудиёнро ба ҳамла мебаранд ва ҳар ҷое, ки руминӣ афтад, тасодуфан намеафтад. Ӯ меафтад, зеро ӯ аз ҷониби як раввин қайд карда шуд. Дар паси ҳар сиёсатмадоре, ки фурӯхтааст, мағзи як раввин аст, ки замина гузошт ва ба Каҳол ё бонкдори яҳудӣ амр дод, ки муомиларо баста ва ба ӯ пардохт кунад. Дар паси ҳар як рӯзномаи яҳудӣ барои таҳрик додани тӯҳмат, дурӯғ, фитна, як раввин ҳаст. Аммо мо кам ҳастем, бинобар ин мо танҳо "гурбаҳои калон" -ро аз Бухарест интихоб мекунем. Агар мо қувваи ададӣ медоштем, мо комилан ҳамаи онҳоро мегирифтем.

Сипас мо бонкдоронро интихоб кардем. Аристид ва Маврикий Бланк, ки тамоми ҳизбҳо ва тамоми сиёсатмадорони Руминияро ба шӯрои директорон гузошта, ба онҳо пул рехтанд; Берковичи, ки ҳизби либералиро маблағгузорӣ мекард (Блэнк, аз ҷумла ҳизби миллии деҳқононро ба ӯҳда гирифт, ӯ ҳис мекард, ки либералҳоро низ харида тавонад).

аммо агар

Баъд, мо дар матбуот ба яҳудиён назар мекунем. Аз ҳама саркаш, заҳрдиҳандаи ҷонҳо:

Розенталь, Филдерман, Хонигинан (Фагуре), директорони газетахои «Димината» («Субх»), Адеварул («Хакикат»), Лупта («Чанг»), хамаи инхо душманони румынизм мебошанд.

Мо бо Ясси абадӣ видоъ гуфта, гурух-гурух ба Бухарест рафтем. Ман барои донишҷӯён номае гузоштам, ки дар он далели ин иқдоми моро шарҳ додам, бо онҳо хайрухуш карда, даъват кардам, ки ба дарсҳо баргарданд, вале то пирӯзии ниҳоӣ имонро нигоҳ доранд.

Хамаи мо ба падару модарон ва рафикони чанговарамон менависем.

Дар Бухарест мо боз дар хонаи Данулеску вомехурем. Мо уро чанд вакт мешинохтем ва у ба мо таассуроти хуб бахшид. Ӯро ба ин даста шомил накарданд, аммо бо хушнудӣ моро меҳмон кард. Мо он шаб соати 8 аз хонаи ӯ берун шудем, то ба Драгос дар кӯчаи 41-уми сентябри 13-уми сентябр равем ва дар он ҷо мо бояд тафсилотро мушаххас кунем ва муайян кунем, ки амали мо кай сар мешавад. Мо базӯр ҷамъ мешудем, ки Драгоси рангпарида ба ҳуҷра даромад ва гуфт: "Бародарон, полис хонаро иҳота кардааст".

Ин шаби 8 октябри соли 1923, такрибан соати 9 буд — вакте ки мо хатто барои сухбат кардан фурсат на-доштем. Мо танҳо нигоҳи ҷустуҷӯ и худро ба ҳамдигар равона мекунем.

Баъд ман ба зал баромадам, ки дар он чо симои генерал Николеану ва комиссарони уро дидам, ки дарро мачбур мекарданд. Дар сониядои дигар дардо род дода, хона аз комиссарон пур шуд. Генерал Николеану фарьёд зад: «Дастхо дар хаво!».

Вале мо вакт надоштем, зеро хар яки моро ду стюард дастгир карда, ба хат гузоштанд: ман дар пахлуи рост, баъд Мота, Корнелиу Жоржеску, Тудосе Попеску, Раду Мироновичи, Верническу, Драгос. — Револьверҳои худро гардонед!
— Мо надорем, — чавоб додем. Танҳо Мота як Browning 6.35 ва Vernichescu дошт.
Сипас, моро як-як аз хона берун карданд, ки ҳар кадоми моро ду стюардесса бо дастони худ гирифта, алоҳида ба мошинҳои интизорӣ савор карданд.

Дар паси мо, дар хона модари пири Драгос гиря мекард. Мошинхо ба кор даромаданд. Моро ба куҷо бурданд, ҳайрон шудем? Мо чизе нагуфтем. Мо ба онҳое, ки моро асир гирифтанд, худашон ҳам хомӯш буданд, савол намедодем. Пас аз гузаштан аз баъзе кӯчаҳо, мо ба идораи полис мерасем. Онҳо моро маҷбур карданд, ки ба хонае равем, ки дар он ҷо кисаи моро кофтуков карданд. Онҳо ҳама чизеро, ки мо доштем, аз ҷумла гардану галстукамонро бо худ бурданд. Ин гардиш, ин канда шудани гиребонҳо, чунин муносибат, ки гӯё мо кисагир бошем, хеле хоркунанда буд. Вале мо фацат дар ибтидои ин рохи нангин будем. Бо руй ба девор, сарамонро гардонда натавониста, чанд вакт дар ин мавкеъ нигох дошта бошем, фикр мекардем: «Озодагон чанд соат пеш сарбаланду азму иродаи кавӣ доранд, ки занчири халки моро шикастанд, бубинед, ки мо чӣ хел шудаем — баъзехо. бадбахтони бечора ва нотавон бо фармони баъзе афсарони бадбахт ба девор сахт нигоҳ карда, мисли дуздон кофтуков карда, ашёи шахсии моро гирифтанд."

Маҳз бо ҳамин таҳқир азоби бузурги мо оғоз шуд, ки оҳиста-оҳиста дилҳои моро мешиканад. Ба фикрам, барои чанговаре, ки бо шаъну шараф зиндагӣ мекунад, аз ярокпартой ва баъд хору зор шудан дида, азоби бузургтаре нест. Марг ҳамеша аз он ширинтар аст.

Пас аз он моро ба як ҳуҷра бурданд ва панҷ метр дуртар дар курсиҳо шинонданд ва агентҳо дар паҳлӯи мо буданд, ки ба ҳамдигар нигоҳ карданро манъ карданд. Мо соатҳо ҳамин тавр нишастем, то моро ба бозпурсӣ даъват карданд. Иштирокчиёни он соатҳои тӯлонӣ ва пурдард ба ҷуз ман Мота, Тудосе Попеску, Раду Миронович, Корнелиу Жоржеску, Верническу ва Драгос буданд. Пас аз муддате як-як моро ба пурсиш даъват карданд, ки дар як утоқи калон бо прокурор, судяи муфаттиш, генерал Николеану ва баъзе намояндагони ҳукумат дар он ҷо пурсиш кунанд. Навбати ман дар саҳар расид. Дар он ҷо баъзе аз чизҳои маро пеши ман гузоштанд

---

* Ҳокими Молдавия, 1527-1538; 1541-1546. (Tr.)

номаҳо ва ду сабад, ки дар он ҳама таппончаҳои мо буданд, ки дар ҷои гӯё хеле амн пинҳон шуда буданд. Ман фаҳмида наметавонистам, ки онҳо чӣ гуна ба он ҷо расиданд. Ман фаҳмидам, ки мо ба даст афтодем, аммо кӣ гуфт, ки аслиҳа дар куҷо пинҳон шудааст?

Пурсиши ман сар шуд. Ман намедонистам, ки дигарон чӣ эълон кардаанд ва мо дар бораи чӣ эълон кардан дар байни мо ҳеҷ фаҳмиши қаблӣ надоштем, зеро орзу надоштем, ки мо ба чунин вазъият дучор мешавем. Аз ин рӯ, ман вазъиятро ба назар гирифта, қароре қабул кардам, ки ба назари ман беҳтар аст.

Як дақиқа дар чорроҳа. Вақте ки саволи аввал аз ман дода шуд, ҳарчанд аз ворид шуданам се дақиқа гузашта бошад ҳам, ман то ҳол ба қадри кофӣ вазъро барои қабули қарор дуруст арзёбӣ накарда будам. Ман аз хастагӣ зулм ва сахт такон додам. Ва ҳангоме ки аз ман пурсиданд, ки посух диҳам, гуфтам: "Ҷаноби олӣ! Лутфан пеш аз посух додан ба ман як дақиқа фикр кунед."

Савол ин буд, ки - рад кардан ё не? Дар он дақиқа ман тамоми қувваҳои ақлу ҷонамро ба кор андохтам ва тасмим гирифтам, ки чизеро инкор накунам. Рости гап. Ва на бо тарсонагӣ ё пушаймонӣ, балки бо далерӣ:

"Бале, инҳо аслиҳаи мо ҳастанд. Мо мехостем бо онҳо вазирон, раввинҳо ва бонкирҳои яҳудиро парронем."

Онҳо аз ман номи худро пурсиданд.
Вақте ки ман ба онҳо номҳои онҳоро аз Александру Константинеску сар карда, бо яҳудиён Бланк, Филдерман, Берковичӣ, Хонигман тамом кардам, ҳама ҳозирон торафт васеътар ва тарсонанд. Гумон доштам, ки рафиконе, ки пеш аз ман пурсида буданд, хама чизро рад мекунанд.

— Пас чаро онҳоро мекушанд?
"Аввалин барои он ки ба ватани худ хиёнат карданд. Дувумӣ ҳамчун душман ва фасодкорон." — Ва ҳоло пушаймон нестед?
— Не, аз хеч чиз пушаймон нестем... Харчанд афтодаем, фарк надорад... Дар паси мо даххо хазор нафар одамоне хастанд, ки як хел фикр мекунанд!
Бо ин гуфтаҳо ман худро аз санги хоксорӣ озод ҳис кардам, ки агар ҳама чизро инкор мекардам, боз ҳам амиқтар ба зери ғарқ мешудам. Акнун ман дар имоне, ки маро ба ин ҷо овардааст, устувор истода, бо сарнавишти худ ва онҳое, ки гӯё бар ман ҳуқуқи ҳаёт ё мамот доранд, рӯ барӯ мешудам. Агар ман ҳама чизро рад мекардам, ба ман лозим мебуд, ки дар муқобили иттиҳоме, ки ба ман дода шуда буд, дар дифоъ истода, сабукӣ талаб мекардам ва иродаи неки инквизиторҳои худро ба даст меовардам.
Дар мурофиае, ки ба дунбол меомад ва бар асоси далелҳои хаттии дар дасташ буда, мо бояд аз имтиҳони дарднок ва нангин гузарем, навиштаҳои худ ва эътиқоди худро инкор карда, ҳақиқатро, ки хилофи виҷдон ва виҷдонамон буд, инкор кунем. шарафи харакати мо.

Намояндагони як ҷунбиши бузурги донишҷӯён, оё мо ҷуръати масъулиятро барои рафтору эътиқоди худ намебинем?

Дар он сурат кишвар ва ҳамсафони беруни мо аз нияти мо намефаҳмиданд, дар ҳоле ки ягона меваи ранҷу азоби мо - чӣ қадар тӯлонӣ буд, маҳз он буд, ки кишвар худро равшан кард, то ҳадди ақалл душманони худро беҳтар донад.

Баъд аз ман талаб карданд, ки ин гуфтахоро бо хатти худам руи когаз гузорам. Ман кардам.
Дар охир илова кардам: «Сана ҳанӯз муайян нашудааст.
Вақте ки мо дар ин бора сӯҳбат мекардем, онҳо моро дастгир карданд. Ман пешниҳод кардам, ки пас аз як ё ду ҳафта кӯчида шавам.” Пас бозпурсӣ ба ман монеъ шуданд, ки ҳарчи бештар исрор кунам, ки ин ҷузъиётро нанависам.

Танҳо баъдтар ман сабабҳои ин исрорро фаҳмидам - зеро ҳукми охирини ман арзиши ҳуқуқии тамоми шикоятро тарконд, ки ҳимояи мо буд, зеро тавтиъа чаҳор унсурро тақозо мекунад: 1. Иттиҳодияи шахсоне, ки ҳадаф доранд.

2. Номгӯи қурбониён.
3. Ба даст овардани силоҳ.
4. Санаи муқарраршудаи амал.

Аммо азбаски мо ҳанӯз дар бораи санаи татбиқи нақша қарор нагирифтаем, мо ҳанӯз дар марҳилаи муҳокима қарор доштем. Муайян кардани сана аҳамияти калон дошт, зеро дар давоми ду ҳафта мо метавонистем бемор шавем, қурбониён мемурданд, ҳукумат меафтод ё таслим мешуд ва ғайра. Тамоми дифои ҳуқуқии мо ба ин нукта асос ёфта буд.

Пас аз шаҳодати ман, агентҳо маро ба таҳхона бурданд, ки дар он ҷо танҳо дар камера ҷойгир карда шудам. Дарро аз берун баста буд. Тасаввур мекардам, ки рафиқонам камераҳои ҳамсояро ишғол мекунанд. Бо мушти худ деворро задам, ки дар онҷо боз кӣ бошад. Ман ҷавоб гирифтам: "Мота". Пас аз он ман болои тахтаҳо дароз кашидам, то каме хоб равам, зеро
хаста шудам, аммо надоштам

куртаи вазнин аз сармо ларзидам. Пас аз он шапушҳо маро газидан гирифтанд. Онҳо ҳазорон нафарро ба болои ман мезаданд. Тахтахоро ба тарафи дигар гардондам, шапушхо боло шуданд, ин амалро чанд маротиба такрор кардам, то гумон кардам, ки руз аст.
Ман садои дарро шунидам. Он кушода шуд, ва дигарон, ва ҳамаи мо берун баровварда шуданд; баъд ба мошинхо мегузоранд, ки бо хамрохии хар кадоми онхо ду жандарм ва ду комиссар. Мошинхо яке аз паси дигар рафтанд. Ва хамин савол аз сари мо гузашт.. «Ба кучо?» .

ДАР ЗИНДОН ВАКАРЕСТИ

Мо аз чанд кучаи ношинос гузаштем, ки рохгузарони кунчков ба мо менигаристанд. Мо пойтахтро ба қафо монда, мошинҳо дар назди баъзе дарвозаҳои калоне, ки дар рӯи онҳо навиштаҷоти "Зиндистони Вакарести" навишта шуда буд, истоданд.
Мо аз мошинхо фуромадем, ки дар пахлуяш солдатхои найдор буда, аз хамдигар дах метр дур буданд. Садои кулф ва занчирхо шунида шуд ва дарвозахои калон кушода шуданд. Мо як ба як пайраҳаҳоро убур кардем ва ворид шуда, моро ба болохона ба идораи зиндон бурданд ва дар он ҷо ордерҳои ҳабси мо ба дасти мо супурда шуданд. Мо фаҳмидем, ки моро барои тавтиъа алайҳи амнияти давлатӣ бо меҳнати маҷбурӣ ҳамчун ҷазои муайян боздошт кардаанд.

Баъд моро ба суди дигаре бурданд, ки дар мобайни он калисои баланде меистод. Ҳама гирду атроф деворҳо ва дар канори онҳо ҳуҷайраҳо буданд. Маро дар қафо, чаҳор фут паҳнӣ ва ду фут чуқурӣ дар як камера гузоштанд, баъд аз берун қуфл карданд.
Дар дохили он танҳо як кати чӯбӣ ва дар назди дар тирезаи хурди оҳанин мавҷуд буд. Ман ҳайрон шудам, ки рафиқонам куҷоянд? Хамин тавр сарамро ба тахтахо гузошта хобам бурдам. Пас аз ду соат бедор шудам, ларзидам. Хаво хунук буд ва ягон нури офтоб ба хучра надаромадааст. Ҳайрон шуда, ба атроф нигаристаму дар куҷо будани худамро базӯр бовар карда натавонистам. Ман хуб нигоҳ кардам ва бадбахтии камерароро дидам.
Ба худ гуфтам: «Вазъияти душвор» . Мавҷи дард диламро пора кард. Аммо худамро тасаллӣ додам: «Ин барои халки мост» .

Ҳамин тавр, ман барои гарм шудан ба ҳаракатҳои дастони гимнастикӣ шурӯъ кардам. Тақрибан соати 11 ман садои қадамро шунидам. Дарро посбон кушод. Ман ба ӯ нигоҳ кардам. Шояд ман бо ӯ дар ягон лаҳза вохӯрдам, ман умедвор будам. Аммо вай одами бегона ва бадхашм буд. Бо чашмони бад ба ман нигарист. Як пора нону як табак борщ дод. Аз у пурсидам: — Посбон, метавонӣ сигор кашӣ? — Не, ман не!

Боз маро қуфл карду рафт. Нони сиёхро шикаста, чанд қошуқ борщ фурӯ бурдам. Аз ин рӯ, ман онҳоро ба фарши семент гузоштам ва ба ҷамъ кардани фикрҳо шурӯъ кардам. Ман фаҳмида наметавонистам, ки чӣ тавр онҳо моро пайдо карданд. Оё яке аз мо ба қадри кофӣ бепарво буд, ки дар бораи лоиҳаи худ бо касе сӯҳбат кунад? Оё касе ба мо хиёнат кард? Чӣ тавр онҳо таппончаҳои моро пайдо карданд?

Боз садои по шунид. Ман ба тиреза нигоҳ кардам, як коҳин ва чанд нафар ба камераи ман наздик мешуданд. Гуфтанд: «Хуб, ҷанобон, оё мумкин
аст, ки шумо ҷавонони бомаърифат ба чунин кор даст занед?» .

"Агар имкон дошта бошад, ки ин мардуми Руминия дар зери ҳамлаи яҳудиён ва зери фишори хиёнат, фасодкорӣ ва тамасхури раҳбаронашон нобуд шаванд, он гоҳ коре, ки мо кардаем, низ имконпазир аст."

"Аммо шумо ин қадар воситаҳои ҷолиб доред!"
"Мо то кунун ҳама роҳҳои қонуниро тай кардем. Агар барои мо танҳо як роҳ кушода мешуд, шояд дар ин ҳуҷайраҳо намефуромадем."

"Ва акнун, оё ин хуб аст? Шумо бояд барои аъмоли худ азоб кашед!"
"Шояд аз азоби мо барои ин мардум чизи беҳтаре пайдо шавад" Онҳо рафтанд.

Тақрибан соатҳои 4-и шаб посбон омада, ба ҷои матрас як кампал ва як халтаи калони пур аз коҳ овард. Ман сумкаро ҳарчи зудтар гирифтам. Баъд боз нон хурдаму дароз кашидам. Дар бораи сухбате, ки бо кохи-нон доштам, фикр мекардам ва фикр мекардам: «Мардум аз чашн ва хамзистии фарзандонаш хеч гох чизе ба даст намеорад. Ҳамеша ранҷу азоб буд

ба вай даромади хуб бахшид. "
Ба ман муяссар шуд, ки ҳадафи ранҷу азоби мо пайдо кунам ва ҳамзамон барои ин соатҳои ғамангез каме дастгирии маънавӣ пайдо кунам. Пас аз ҷоям бархоста, зону задам ва дуо гуфтам: "Худовандо! Мо ҳама гуноҳҳои ин миллатро ба дӯши худ мегирем. Ҳоло ин азоби моро бигир. Барои ин мардум аз ин ранҷу азоб рӯзи хубтар кун."

Он гоҳ ман дар бораи модарам ва одамоне, ки дар хона баргаштанд, фикр кардам, ки шояд тақдири маро шуниданд ва шояд дар бораи ман фикр кунанд. Дар хакки онхо дуо карда, хоб рафтам.

Харчанд либос пушида, курпа пушонда бошад хам, хунук буд ва дар болои он курпаи кох бад мехобид. Ман соати 8 бедор шудам, ки посбон дарро кушод ва аз ман пурсид, ки оё чанд дақиқа берун баромадан мехоҳам? Барои гарм шудан ба берун баромада, гимнастика кардам.

Қатори ҳуҷайраҳо, ки яке аз онҳо ман буд, нисбат ба дигарон каме баландтар буд, бинобар ин ман тамоми ҳавлиро медидам. Ногаҳон дидам, ки касе дар тан либоси миллӣ дошт, ки дар байни маҳбусон қадам мезанад. Ин падари ман буд. Аммо ман бовар намекардам. Ӯ дар ин ҷо чӣ кор мекард? Оё ӯ низ боздошт шуд? Ман баъзе аломатҳо кардам ва ӯ маро дид. Посбон маро боздошт: — Ҷаноб, ба шумо сигнал додан иҷозат нест. — Вай падари ман аст, — чавоб додам ман.

"Мумкин аст, аммо ба шумо иҷозат дода намешавад, ки сигнал диҳед"
Ман ба ӯ нигоҳ кардам ва гуфтам: «Эй рафиқ, бо азобе, ки ба мо додааст, моро танҳо ба Худо вогузор, дигар илова накун» . Ва ман ба камераи худ баргаштам.

Баъди хӯроки нисфирӯзӣ боз маро берун бурданд. Онҳо маро дар байни найчаҳо дар канор гузоштанд ва маро аз маҳбас берун бурданд, ки дар роҳ ҳамаи мо дар як папка дар масофаи 10 метр аз ҳамҷойгир шуда будем, ки ҳар кадоме дар байни ду найча гузошта шуда будем. Падарам колоннаро байни ду сарбоз, най дар даст пеш мебурд.

Якчанд маҳбусони нав буданд; Траян Бреазу аз Клуж, Леонид Бандак аз Ясси ва Данулеску. Ба мо иҷозат надоданд, ки сарамонро гардонем ё ба ҳамдигар ишора кунем. Хамагӣ як сония ба чехраи фурУхтаи рафикони ранчу бечораам назар андохтам. Он чизе ки диламро азоб медод, беадолатии падарам буд. Ӯ дар ҳеҷ чиз гунаҳкор набуд. Як мубориз и як умр барои ин миллат, муаллими мактабҳои миёна, майор, собиқ командири батальон дар хатти фронт дар тӯли ҷанг, чанд маротиба вакили парлумон, на норавшан, ӯ ҳоло дар кӯчаҳои Бухарест дар байни найҳо парад. . . Ҳамин тавр, мо дар як колонна ба сӯи Суд рафтем. Румынхо ба мо бепарво нигох карданд. Аммо вақте ки мо ба маҳаллаи яҳудиён расидем, ҳама яҳудиён аз дару тиреза рафтанд. Баъзехо ба мо нигохи хашмгинона андохта хандиданд; дигарон бо овози баланд эрод гирифтанд, дигарон туф карданд.

Сар хам карда, дар тамоми рох бо дили пур аз дард хамин тавр кадам мезанем.

Дар додгоҳ ордерҳои ҳабси мо бетағйир монданд. Моро адвокат Пол Илиеску ҳимоя кард, ки аввалин адвокате буд, ки барои баррасии парвандаи мо қадам гузошт. Моро дар ҳамон шакл, дар ҳамон роҳ бозгардонданд. Мо дар дуконхои газета сарлавхахои газетахои «Диминеата» («Субх») ва дигар газетахои яхудиро дида метавонистем, ки «Масъалаи студентон. Фитначиён дастгир карда шуданд». Ва боз ба назди телефони мобилиам расидам. Ду ҳафта дар он ҷо дар сармо мондам, на аз дигарон ва на аз берун хабаре.

Пас аз ду ҳафта, ки мисли ду аср ҳис мекард, моро аз ҳуҷайраҳоямон баровarда, дар утоқҳои тафсон, дар се гурӯҳ ҷойгир карданд. Ба мо иҷозат доданд, ки якҷоя хӯрок хӯрем.

Вакте ки мо якдигарро бори дигар дидем, ин ба иди хакикӣ монанд буд. Ман мебоист як ҳуҷраро бо Драгос ва Данулеску тақсим мекардам. Дар ҳамин ҳол, Гарнеата, раиси Ассотсиатсияи насрониҳои донишҷӯён худро таслим кард, то шумораи мо ба 13 нафар расад. Падарам, аз ҳар гуна айб озод; Мота, Гарнеата, Тудосе Попеску, Корнелиу Жоржеску, Раду Мироновичи, Леонида Бандак, Верническу, Траян Бреазу ва ман, ки ба суикасд айбдор карда шудаанд; Драгос ва Данулеску, ки барои ворид кардани мо боздошт шуданд.

Ба гайр аз ин Владимир Фриму, ки хангоми намоиш дар назди хонаи вазири корхои дохилӣ ба хабе гирифта шуда буд. Як печи примусӣ гирифтем, ки дар он ғизои аз хориҷи кишвар фиристодаи хешу табор ва дӯстон мепазем. Хӯроки муқаррарии зиндон чизи даҳшатовар буд ва бадбахтие, ки маҳбусон дар он зиндагӣ мекарданд, тасвирнопазир буд.

Падарам аз маъмурияти зиндон иҷозат гирифт, ки мо ҳар саҳар соати 7 ба калисои ҳавлӣ барои дуо гуфтан равем. Мо ҳама дар назди қурбонгоҳ зону зада, "Падари мо" мегуфтем ва Тудосе Попеску Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu ("Марями бокираи муқаддас") месуруд.

Дар он ҷо мо барои зиндагии ғамангези зиндони худ тасаллӣ ёфтем ва ба фардо умед мебандем. Хар яки мо барои худ графики кор мукаррар кардаем. Мота бо масъалаҳои марбут ба мурофиаи наздик машғул буд; Данулеску барои имтиҳонҳои тиббии худ таҳсил мекард. Накшахои ташкил кардани чавонон дар муборизаи миллӣ .. ташкили марказхои студентон, чавонон дар дехот ва талабагон дар мактабхои миёна кор мекардам. Ман онро то хурдтарин ҷузъиёт, то замони Мавлуди Исо кор карда баромадам, то ки агар мо аз зиндон раҳо шавем, мо онро дар амал татбиқ карда тавонем; агар не, мо тасмим мегирем, ки аз берун касеро пайдо кунем, то онро амалӣ созад.

Ин бояд дар доираи Лигае сурат гирад, ки бозуи сиёсӣ хоҳад буд, дар ҳоле ки бахши мо барои тарбия ва муборизаи ҷавонон хоҳад буд.
Рӯзи 8 ноябр, ҷашни Архангелҳои муқаддас Микоил ва Ҷабраил, мо номи эҳтимолии ин созмони ҷавононро муҳокима мекардем. Ман гуфтам: "Бигзор ин "Микоили Архангел" бошад".

Падарам гуфт: "Дар калисо, дар дари чапи қурбонгоҳ тасвири Микоил ҳаст."
"Мо ҳоли мебинем!" Мота, Гарнеата, Корнелиу Жоржеску, Раду Мироновичи, Тудосе ва ман ба тамошо рафтем ва дар хакикат дар хайрат мондем. Нишона ба мо зебоии беҳамто намуд.
Ман ҳеҷ гоҳ ба зебоии ягон нишона ҷалб нашудаам. Аммо ҳоло ман бо тамоми ҷони худ ба ин рабт доштам ва ҳис мекардам, ки Архангел зинда аст. Аз он вақт инҷониб, ман ин нишонаро дӯст медорам.
Ҳар вақте ки калисоро кушода дидем, мо ба дарун даромадем ва дар назди он нишона дуо мегуфтем. Дили мо аз осоиш ва шодӣ пур шуд. Шиканҷаи сафарҳои мо ба Трибунал дубора оғоз шуд. Пиёда, дар байни найдо, дар лой, пойафзоли фарсуда ва тар пой. Баъзе чинояткорони яхудиеро, ки давлат чандинсад миллион лейро фиреб дода буданд, хангоми рох рафтани мо ба бинои суд ронда шуданд. Бисёр вақтҳо сафарҳои мо бе зарурат, танҳо барои нороҳатии мо анҷом дода шуданд. Маро 25 маротиба ба суд даъват карданд, танҳо ду маротиба аз ҷониби судяи муфаттиш бозпурсӣ шуд.

Мо ягон қисми шаҳодатномаҳои ибтидоии худро тағйир надодаем.
Як фикр моро доимо ба ташвиш меовард: «Ба мо кӣ хиёнат кард?».
Шаб ба шаб кӯшиш мекардем, ки ин муамморо ҳал кунем. Мо ба ҷое расидем, ки аз ҳамдигар гумонбар мешудем. Як саҳар ман ба калисо рафтам, то ки пеш аз нишона ба дуо гӯям

хоинро ошкор кунад. Он шаб, ки ба сари дастархон нишаста будем, ба рафиконам гуфтам: — Ман вазифадорам, ки хабари аламовар оварам. Шахси хоин муайян карда шуд. Вай дар байни мо бо мо дар сари миз нишастааст. Ҳама ба ҳар каси дигар нигоҳ мекарданд. Ману Мота бо умеди пешсаф ба чеҳраи ҳама пайравӣ мекардем. «Акнун ман ба ту далелро нишон медиҳам» гуфта дастамро ба ҷайби куртаам гузоштам.

Дар хамин лахза Верничесеу аз чо бархоста, лахзае дудилагӣ кард ва калиди куттии хурокро ба Бандае дод ва гуфт: — Меравам.

Мо аз рафтани ӯ дар ҳайрат мондем, аммо муҳокимаи далелҳои худро аз нав давом додем, ки ман аз пешниҳоди он худдорӣ кардам, зеро далеле надоштам. Вакте ки мо аз миз баромадем, Верническуро танхо дидем. Вай ба ИМА муроҷиат кард, "Кодреану аз ман гумон мекунад."

Ман ба у гуфтам, ки аз касе гумон надорам; хамин тавр оштй шудем.

Ҳафтаҳо ва ҳафтаҳо мегузаштанд ва ҳаёти зиндони мо кашол меёфт. Мо ҳар рӯзе, ки гузашт, дар девор бо қалам қайд кардем. Зиндагӣ дар зиндон душвор буд, барои одами озод ба дунё омада, бо шаъну шараф зиндагӣ мекард. Даҳшатнок буд, ки дар дохили деворҳои баланду душманона, дур аз наздикон, ки аз онҳо чизе намешунавед, занҷирбандӣ мекардед. Ва ҳатто дар ин ҷо шумо наметавонед зиёд ҳаракат кунед, зеро аз чор се ҳиссаи вақт мо дар ҳуҷраҳои худ бастаем. Ҳар шаб садои даҳшатангези болтҳо ба дари хонааш кашидан ӯро ба табъи ғамангез мебурд. Душманони ин миллат дар берун озод буданд, аз эҳтирому зиндагии хуш баҳраманд буданд, дар ҳоле ки мо бар замми беобрӯҳои ахлоқӣ аксар вақт дар болои катҳои тахтаву коҳ гурусна хобидаву ларзон мемондем. Вале нихоят рузхои хурсандибахш ба сари мо расиданд. Баъди ду мохи зиндон ба мо хабар расид, ки фармони озод кардани падарам ва Данулеску гирифта шудааст. Барои мо, бале, хурсандии бузург аст. Мо ба онҳо кӯмак кардем, ки дар бастабандӣ кунанд ва дере нагузашта онҳоро бурданд.

Мо тамошо мекардем, ки онҳо берун мерафтанд, то гузаштанашон дарвозаи якум. Аз падар хохиш кардам, ки ба модарам бигуям ва дигарон хавотир нашаванд.

Наҷот додани ҳар як шахс барои онҳое, ки дар ақиб мондаанд, як шодии бузург аст. Ҳама хушбахтанд. Эҳтимол, озодии касе, ҳар яке ба умеди ба даст овардани озодии худ қавӣ шавад. Пас аз чанде, Драгос, Бандак, Брезу ва Верническу аз парванда хориҷ карда шуданд, мисли падарам ва Данулеску.

Мо ҳамагӣ шаш нафар мондем, ки ба "дасиса алайҳи амнияти давлат" муттаҳам шуданд. Баъди чанд руз Драгос хабар фиристод, ки махз Верническу ба мо хиёнат кардааст; ӯ инчунин нусхаҳои шаҳодати охиринро, ки дар парванда буд, таҳия кард.
Мо ин хабарро бо дили пур аз алам кабул кардем. Миллати мо аз хиёнаткорон хамеша насиби худро дошт.

БЕРУН

Дар хамаи университетхо студентон ба машгулиятхо баргаштанд. Чунин ба назар мерасид, ки як лаҳзаи гумроҳӣ ба амал омад. Дар давоми ду моҳ онҳо дар зери ваҳшати матбуоти яҳудӣ зиндагӣ мекарданд, ки вазъияти кӯшиши интиқомии мо ва оқибатҳои «фалокатовар» -и онро барои кишвар беист муболиға мекард. Фарьёд мезад, ки мо боварии «дуньёи мутамаддин» -ро аз даст додаем; ки мо давлати Балкан будем. Онхо пайваста мепурсиданд: «Берлин чй мегуяд?» . "Вена?", "Париж?" Ҳамин тавр, яҳудиён, ки ба ҳомиёни «манфиатҳои доимии давлат» табдил ёфтаанд, ҳар рӯз раҳбарони кишварро даъват мекарданд, ки алайҳи ҳаракати миллӣ, ки бояд «бо хушунати шадид» пахш карда шавад, чораҳои радикалӣ андешанд.

Як сол пеш, вақ те ки Макс Голдштейн дар бинои Сенат бомба гузошта буд ва полис яҳудиёни коммунистиро боздошт мекард, ҳамон матбуот фарёд зада буд: «Давлат наметавонад бо истифода аз зӯ роварӣ худро бар хилофи иродаи мардум нигоҳ дорад. Конститутсия куҷ ост? Қонунҳо куҷ оянд? Куҷ ост озодиҳои конститутсионӣ кафолатдодашуда? Вақ те ки як давлат чунин чораҳои маҳдудкунандаро пеш мегирад, кишварҳои хориҷ ӣ чӣ мегӯ янд? Давлат бо ҳабсҳо, зиндонҳо, найчаҳо, терроризм зинда монда наметавонад. Барои ин зӯ роварӣ , ки давлат истифода мебарад, аз ҷ ониби издиҳом ё шахсони алоҳида баргардонида мешавад. Зӯ р бо зӯ р ҷ авоб хоҳад дод. Террор, бо даҳшат. Ва онҳоро маломат намекунанд, балки давлате, ки онҳоро ба хашм овардааст» .

Ва ҳоло, бо шарм, ки танҳо чашмбандӣ намебинад, ҳамон матбуот навиштааст: «Баъд нест, ки ин террористҳо боздошт шуданд. Онхоро тавре махкум кардан лозим аст, ки аз онхо ибрат нишон диханд. Бо вучуди ин кифоя нест: хамаи онхое, ки чунин «идеяхои» зиддисемитиро таргиб мекунанд, ки ба мамлакати мо ин кадар зарари калон мерасонанд, бояд ба хабе гирифта шаванд. Ин алафи зидди семитӣ бояд решакан карда шавад ва ҳама. Ва ин масъаларо бераҳмона ва бепарвоӣ ҳал кардан лозим аст. "

Ба ин сели адоват матбуоти миллӣ ба мукобилияти сахт дучор омад. Ба гайр аз «Универсул» («О Универсо»), ки хамеша ба зухуроти вичдони миллӣ муносибати дуруст баён мекард, харакати миллатчигиро газетахои зерин дастгирӣ карданд. Кувантул Студентеск («Садои студент»)-и студентони Бухарест, ки ба наздикӣ мухаррири рафикони монданашавандаи мо, ки озод буданд: Симионеску, Рапеану, Фаника Анастасеску, Данулеску ва дигарон, ки номашон аз ман дур мондааст. Dacia Noua («Дачияи нав»), органи донишҷ ӯ ён дар Клуж, ки аз ҷ ониби Суиага, Мокану, Иустин Ллиесу, шоир ва муаллифи "Студентон" роҳбарӣ мекунанд.

Суруд» .

Цувантул Иасулуи («Каломи Яссы»), органи студентони Яссы. Дисапта-те Романе («Бедор шав, Румыния»), органи студентони Цернаути, ба карибӣ ба Кампуль-Лунг кучид, ки онро доктор Каталин ва Даниеану идора мекунанд. Apararea Nationala («Мудофиаи миллӣ »), органи расмии LANC дар Бухарест, бо мақ олаҳои беҳамтои профессор Паулеску, ки мо аз он сатрҳои зеринро такрор мекунем:

«...Хамон махдудияте, ки бо рохи хунукӣ, гуруснагӣ ва террор, ки онро яхудиёни большевики бомуваффакият истифода мебурданд, нисбат ба студентон ба кор бурда мешуд» .

«Кӣ гумон мекард, ки замоне фаро мерасад, ки фарзандони мо, гул-гулшукуфии миллати румын вазифадор мешаванд, ки иди муттадид шудани тамоми румыниёнро, ки дар зиндон баста буданд, чашн гиранд.

таҳхонаҳои ягон зиндон ё дар сармо таъқ иб карда, бе сарпаноҳ, бе ғ изо? "

— Шояд шумо нафахмида бошед, ки шумо ба мукобили тамоми халки Румыния чанг бурда истодаед. Unirea ("Иттиҳод"), органи LANC, Ясси, ки аз ҷ ониби профессор Куза таҳия шудааст, мақ олаҳои мантиқ и ҷ овидонаро дар бар мегирад. «Националистул» («Националист»), органи маъмули Лига дар Яссы. «Либертатеа» («Озодӣ »), рӯ зномаи машҳури Орастие, ки ба Падар Мота тааллуқ дорад, имову ишораи моро бо равшании ҳақ иқ ии худ ошкор намуд ва ҳамин тавр аввалин шуда пардаи хомӯ широ, ки дар он лаҳзаҳои аввал моро фаро гирифта буд, бурид.

Коллективи студентон фидокории моро фахмид. Аз ин чост, ки харакати студентон дар атрофи ин деворхои зиндони Вакарести, ки дар он хар як маркази студентӣ намояндагони худро махбус карда буд, торафт бештар сафарбар мешавад.

Дехконон хам аз такдири мо ба ташвиш афтоданд. Онҳо ба мо пул фиристоданд, барои мо дар калисоҳо, махсусан дар кӯ ҳҳои Буковина ва дар Трансилвания, ки Либертатеа («Озодӣ ») ба он ҷ о даромада буд, ҷ амъ омаданд.

Дар ин ҷ о як мисоли хурд аст:

МИТЕ МОТИ БАРОИ СТУДЕНТОН ВАКАРЕСТИ

(Cuvantul Studentesc № 7, соли II, 4 марти 1924)

Дар байни тӯҳфаҳои пуле, ки донишҷӯёни зиндони Вакарести аз деҳқонони тамоми минтақаҳо гирифтаанд, яке аз дигарҳо равшантар ва гаронбаҳотар аст, ки аз ҷониби Моти кӯҳҳои Апусенӣ фиристода шудааст. Поёни кисахои камарбанди чармин ё нуги руймолхои худро харошида, 2, 3 ё 5 лейи худро чамъ карда, ваучерхои худро ба роххои тайкардаи Ланку, собик химоятгари худ фиристоданд ва онхоро бо дилхояшон ба болои болои он рохи дуру дарозе ба суи Вакарести аз байни куххо гузашта, шуниданд, ки фарзандонашон барои он ки онхоро аз бадбахтию беадолатй, аз кашшокй ва дилсузй начот додан мехостанд, зиндонй шудаанд. Ин хиссахо аз камбагалтарин гушаи диёри мо фиристода шудаанд, ки дар ин бора суруд бо алам ва алам гуфта мешавад, ки «Зар дар маркази кухсори мост» , ки мо аз дар ба дар мепурсем.

Ба донишҷӯёни Вакарести гаронбаҳо туҳфа фиристода шуд: як каф танга ва пораи ҷонии як гадо «гурусна ва бараҳна, бе манзил» , рӯҳе, ки зери латта пинҳон мешавад, бузургтарин ганҷинаи ӯ, саломатии ахлоқӣ. мусибат ба наҷоти , он манбаи адонашавандаи куввае, ки дар замони бузург аз он мардум равон аст!

Моти дар бораи донишҷӯён фикр мекунад! Рӯҳи шумо ба фаҳмидан, ҳаракат кардан, идеали нав эҷод кардан оғоз мекунад. Ин беҳтарин нишона ва фасеҳтарин аст! Баъзе номҳои онҳоро аз шаҳри Риска, дар наздикии Байя де Крис бишнавед: "Николае Опреа, 2 лей; Николае Флореа, 3 лей,. Н. Харагус, Арон Греку, Тиган Адам, А. Хентиу, Н. Булг, Ион Асилеу, Ал. Влад, Н. Борза, Н. Левциан, Антони Флореа, А.Левциан, хар кадом 5 лей; Н.Сискут, А.Рискута, Ион Анку, Салиу Фаур, хар кадом 10; Н Флореа, коҳин ва Н.Русу, ҳар кадом 15 лей; N. Baia, нотариус ва Дуту Рискута, хар кадом 20 лей. Ҳамагӣ 210 лей. "

Дехконон зуд-зуд фахмида, бо рУх-хои пуркуввату пурсабрии худ ба истикболи соати Адолат ба тарафи мо меоянд.

АНДЕШАХОИ ХАЁТИ НАВ

Иди Мавлуди Исо дар ин ҷо ост. Дар он ҷо, дар зиндони Вакарести, мо пайваста дар бораи оилаҳои худ дар хона фикр мекунем ва махсусан дар шабҳои дарози бехобӣ, мо беист ғамхорем. Ҷониби мо кай пирӯз мешавад, ҳайронем? Мо кай аз ин ҷо меравем? Агар ба 10-15 сол маҳкум шавем, оё дар зиндон муқобилат карда метавонем ё азобу ташвишҳои мо то мурдан саломатии моро рӯз ба рӯз халалдор мекунад?

Мо ба номаълум шино мекунем. Ин ҳолати номуайянӣ моро фурӯ бурд.

Мо мехоҳем, ки санаи ҳукм якбора муайян карда шавад, то ҳарчи зудтар бидонем, ки сарнавиште моро чӣ интизор аст.

Азоб ва сарнавишти муштараке, ки мо дар даст доштем, моро ба ҳам наздиктар ва ба ҳам наздиктар мегардонд ва баҳсу мунозираҳо оид ба масъалаҳои сершумори ба миён гузоштташуда моро ба як хулоса оварда, тадриҷан як шакли андешаро ташаккул медоданд. Саволхои хурдтарин дар бораи харакати миллй моро соатхо ва рузхо банд мекард. Ин буд, ки мо амиқ фикр карданро ёд гирифтем ва дар паи мушкилот бо тамоми паҳлӯҳои он, то хурдтарин ҷузъиётҳо пайгирӣ кунем. Мо омӯзиши проблемаи яҳудӣ ва сабабҳои он, имкони ҳалли онро дубора оғоз кардем. Мо накшахои ташкилй ва чорабинй мукаррар мекунем.

Пас аз чанде баҳсҳо пӯшида шуданд ва мо ба қонунҳо, ҳақиқатҳои раднопазир ва аксиомаҳо гузаштем.

Мо румыниёнро дар беруни гуруди худ дидем, ки ба проблемадои миллии мо род медиданд ва газета ё пародияи ташкилотро ба вучуд меоварданд. Мо медидем, ки онхо аз руи масъалахои доктрина ба хулосахои бардуруг мебароянд, дар масъалахои ташкилй номуайян буда, дар масъалахои амал тамоман идеяхои оригиналй надоранд. Дар натиҷаи мулоҳизаҳои амиқтар, мо беҳтар ва беҳтар дарк мекунем, ки:

1. Мушкилоти яҳудӣ утопия набуда, балки як мушкили ҷиддии ҳаёту мамот барои миллати Руминия аст, раҳбарони кишвар, ки аз ҷониби аҳзоби сиёсӣ гурӯҳбандӣ шудаанд, ҳарчи бештар ба бозичаҳои дасти манипуляторҳои яҳудӣ табдил меёбанд.
2. Ин системаи сиёсии хозира ба воситаи концепцияи хаёт, бадахлокии худ ва конфигуратсияи демократии худ, ки аз он сарчашма мегирад, лаънати хакикиро ташкил медихад, ки ба сари халки Румыния афтодааст.
3. Халки Румыния, агар вай дар навбати аввал проблемаи партияхои сиёсии худро хал накунад, проблемаи яхудиро хал карда наметавонад. Аввалин максаде, ки халки румын дар рохи сарнагун кардани хокимияти яхудиён, ки онхоро зулм ва бугй мекунад, ба даст оварад, бояд сарнагун кардани ин системаи сиёсй бошад. Дар кишвар танҳо яҳудиён ва роҳбароне ҳастанд, ки сазовори он ҳастанд. чи тавре ки магасхо танхо дар ботлокхо чой гирифта, инкишоф ёфта метавонанд, собик хам танхо дар ботлокхои гуноххои румынии мо нашъунамо карда метавонад. Ба ибораи дигар, барои бартараф кардани онҳо мо бояд аввал камбудиҳои худро решакан кунем. Проблема аз он хам амиктар аст, ки профессор Куза ба мо нишон дод. Рисолати ин мубориза бар дӯши ҷавонони руминӣ вогузор шуда буд, ки агар мехоҳанд бо мушкилоти ин рисолати таърихӣ рӯ ба рӯ шаванд, агар мехоҳанд зиндагӣ идома диҳанд, соҳиби кишвар бошанд, бояд тамоми нерӯи худро барои роҳбарӣ омода созанд ва ҷамъ кунанд. мубориза ва галаба. Мо тасмим гирифтем, ки ваќте бо мадади Худо аз зиндон рањо шавем, аз њам људо намешавем, балки муттањид мемонем, то умри худро ба њамин як њадаф бахшем.

Аммо пеш аз он ки мо дар бораи айбҳои халқи худ ғамхорӣ кунем, мо аз тафтиш кардани гуноҳҳои худ оғоз мекунем. Мачлисхои дуру дарозе доштем, ки дар онхо хар яки мо камбудихоеро, ки дар дигарон дида буд, мубодила мекардем. Ва мо кӯшиш мекунем, ки онҳоро ислоҳ кунем.

Ин кори нозук буд, зеро одам хам офарида шудааст: вай ба танкиди камбудихои худ сабукфикрона муносибат намекунад. Ҳар кас бовар дорад ё мехоҳад нишон диҳад, ки комил аст. Аммо мо мегӯем: аввал бояд гуноҳҳои худро бидонем ва ислоҳ кунем ва баъд мебинем, ки оё мо ҳақ дорем, ки барои беҳбудии дигарон талош кунем ё на.

Хамин тавр таътил гузашту баъд зимистон. Баҳор омад. Мо ханӯз дар бораи такдири ояндаамон чизе намедонистем. Аммо ҷараёнҳои бузурги оммавӣ ба манфиати мо берун аз пуштибонии кори мо ба вуҷуд омадаанд, сарфи назар аз ҳама кӯшишҳои ноумедонаи матбуоти яҳудӣ барои боздоштани он. Ин ҷараён дар байни донишҷӯён, сокинони шаҳр ва деҳқонон, ки дар Трансильвания, Бессарабия, Буковина ва Подшоҳии қадим яксон қавӣ буд, мунтазам афзоиш ёфт. Холо мо аз тамоми гушаю канори чахон мактубхои дастгирй ва рухбаландй гирнфтем.

Бахор нихоят ба мо хурсандии калон овард. Мурофиаи додгоҳӣ рӯзи 29 март дар Додгоҳи ҷиноии Илфов таъин шуд. Мо ба тайёрӣ шурӯъ кардем. Вале мо чй гуна тайёрй дида метавонистем? Мо ҳама чизро эътироф мекунем. Мо ҳама чизеро, ки бояд бигӯем, гуфтем. Адвокатҳое, ки барои дифоъ аз мо имзо гузошта буданд, ба аёдат омаданд. Онхо диккати моро ба чиддияти мавкеи мо нисбат ба шаходати худ чалб намуда, таклиф карданд, ки онро тагьир дихем, инчунин тамоми муносибатамонро; ки инкор кардан окилонатар мебуд. Мо қотеъона рад кардем ва аз онҳо хоҳиш кардем, ки дар чаҳорчӯби нишондодамон, ки мо ният надоштем, новобаста аз натиҷаи мурофиаи додгоҳӣ онро заррае тағир диҳем, аз мо дифоъ кунанд.

Агар тасодуфан моро сафед кунанд, чӣ гуна мо бе нишонае кор карда метавонем, ки ҳар саҳар пеш аз он дуо мекунем? Мо ҳама маҳбусонро ҷустуҷӯ кардем, то он даме, ки рассомро ёфтем.
Мо аз ӯ хоҳиш кардем, ки ба мо нусхабардорӣ кунад ва ӯ дар давоми се ҳафта як нусхаи дақиқе сохт, ки қадаш шаш фут ва барои ман хурд аст.

идома шахси ман, ва як rosary миёна барои модари ман. Мота инчунин барои волидонаш як дона сохта буд.

Баъд мо фаҳмидем, ки дар асоси шаҳодати худ, албатта, камаш панҷ сол мегирем ва дар назди нишона зону задаем: «Худованди Қодири Мутлақ! Мо ин панҷ солро барои худ гумшуда мешуморем.

Агар мо сафед шавем, мо ваъда медиҳем, ки онҳоро ба кори миллати худ бахшем."
Мо карор додем, ки 91 нафари мо ба Ясси кучида, агар сафед шавем, маркази фаъолияти худро дар он чо ташкил кунем. Аз он чо, аз руи накшахои тартибдодаамон, мо ба ташкили тамоми чавонони мамлакат, аз писарону духтарони синфхои боло сар карда, то ба хурдтарин талабагон шуруъ мекардем; ки дар мактабхои мукаррарӣ, мактабхои касбӣ, семинарияхо, мактабхои тичоратӣ ва нихоят чавонон дар кишлокхо. Пас аз он марказҳои донишгоҳҳо ислоҳ мешуданд. Мо умед доштем, ки ҳамаи ин ҷавонон дар рӯҳияи имоне, ки моро зинда мекунад, ба воя мерасанд, то онҳо ҳамчун ҷавонон ба арсаи сиёсӣ ворид шаванд, ки сарнавишти муборизаи мо дар он муайян карда мешавад ва боз ҳам афзунтар мегардад. аз ҷониби хатмкунандагони нав сол ба сол, онҳо мисли мавҷҳои ҳамлае хоҳанд буд, ки бидуни таваққуф наздик мешаванд.

ЧУДО КАРДАНИ СИЁСАТКОРОН

Системам сиёсӣ ба даёти миллии мо сироят кардааст. Ташкилоти чавонон зарур аст, ки ба заруфияти худомузии минбаъдаи онхо диккат дода, онхоро аз сирояти системаи сиёсӣ мухофизат ва чудо кунад. Иҷозат додан ба сирояти ҷавонони руминия маънои нестшавӣ барои мо ва ғалабаи қатъии Исроил аст.

Гайр аз ин, ташкилоти мо аз ин чавонон проблемаи худи системаи сиёсии моро, ки аз нарасидани чавонони навкор гурусна мемонанд, гамхорӣ мекунад. Шиори тамоми насли наврас бояд чунин бошад:

Ҳеҷ як ҷавон набояд аз дари ҳизби сиёсӣ гузарад; ки ин корро мекунад, хоин ба насли худ ва миллаташ аст. Зеро дар ҳақиқат бо ҳузур, ном, пул, кораш қудрати сиёсатмадоронро мустаҳкам мекунад. Чунин одам хоин аст, чунон ки хоинест, ки аз тарафи бародараш баромада, ба лагери душманаш меравад. Ҳарчанд ӯ наметавонад бо туфанг ҷавоб диҳад, агар танҳо ба тирандоз об оварад, ӯ шарики қатли касонест, ки дар миёни ҳамсафони хиёнаткардааш афтодаанд, аз ин рӯ хоинони кори худ аст.

Назарияе, ки ҳамаи моро водор мекунад, ки ба ҳизбҳои сиёсӣ ҳамроҳ шавем, то онҳоро такмил диҳем - агар мо онҳоро бад вонамуд кунем, - дурӯғ ва дурӯғ аст. Тавре ки аз ибтидои олам шабу рӯз беист, танҳо оби тозае аст, ки аз ҳазорон дарёҳо ба баҳри Сиёҳ ҷорӣ мешавад ва ҳеҷ гоҳ оби шӯри баҳрро ширин намекунад, балки баръакс: ки мо ба чуйбор даромадем. ҳизбҳои сиёсӣ на танҳо онҳоро такмил намедиҳем, балки фасод мекунанд
,
мо.

Ин фикру резолюцияхое буданд, ки хангоми сафед шуданамон бештар дар майнаи мо буданд. Ташкилоти мо тайёр буд. Нақшаи амалиёти мо то ҷузъиёти охирин муқаррар карда шуд. Қисмати ҳама муқаррар карда шуд. Рӯзномае, ки нашр мешавад, Generatia Noua («Насли нав») ва ташкилоти мо дар маҷмӯъ Архангелул Михайл («Архангел Михайл») ном хоҳад дошт. Дар тамоми парчамхои мо бояд симои Микоили Архангел аз калисои зиндони Вакарести акс ёбад.

Ин созмон, ба назари мо, аз тамоми насли ҷавон, бахши ҷавонони созмони сиёсии LA, NC хоҳад буд ва ҳадафи худ тарбияи ин ҷавононро дорад.
Барои мо ин барнома, ки дар дохили девори зиндони Вакарести таҳия шудааст, оғози ҳаёти нав буд. он чизи мукаммалро дар илҳом, созмон ва нақшаи амал ифода мекард, бар хилофи он чизе ки мо қаблан фикр карда будем. Ин ибтидои ҷаҳони нав буд, таҳкурсие буд, ки мо метавонем дар тӯли солҳои оянда дар он бунёд кунем.

Вақте ки мо аз маҳбас берун мешавем, мо бояд ба тамоми марказҳои донишгоҳҳо биравем ва қарорҳои худро бо донишҷӯён мубодила кунем ва ба онҳо нишон диҳем, ки тазоҳуроти хиёбонӣ ва задухӯрдҳо дар муқобили нақшаи нави мо дигар ҳеҷ асосе надоранд. Мо то ҳол ба ибораҳои гузаштаи худ часпида, онҳоро ҳамчун азони худ инкор намекунем, аз онхо шарм надоред. Аммо вақти шумо тамом шуд. Хамаи мо бояд хозир ба кори бузурги ташкилотчигӣ машгул шавем, ки он ба мо галаба меоварад.

АЗ ХИЁНАТ ВА ХУКУМАТ ПАРОЗ КАРДАН

Мотаро андешамандона дидем. Вай пайваста ба мо мегуфт, ки як бор бароем, то хоинро чазо надихем, пешравӣ карда наметавонем. Ҳамеша хиёнат буд, ки қудрати миллатро коста кардааст, аммо мо руминҳо ҳеҷгоҳ силоҳи худро ба муқобили хоинҳо нагардонидем; ин аст, ки хиёнат реша давонд ва хоинхо дар тамоми чабхахои рузгор зиёд шуданд; ки барои хамин хаёти чамъиятии Румыния гайр аз хиёнати доимӣ ба халк чизе набуд. Агар ин мушкили хиёнатро ҳал намекардем, корамон зери хатар мемонд.

Мо як шаб пеш аз оғози мурофиаи мо хеле ҳаяҷоновар будем.

Ниҳоят, тақдири мо ҳал мешуд. Субҳ моро ба идора бурданд, то аҳли оилаамон моро бубинанд. Волидайни Корнелиу Жоржеску аз Поиана Сибиулуй буданд.

Дере нагузашта Верническу даромад. Мота гӯё ба ӯ чизе гуфтан мехост, аз дасташ гирифт ва ҳарду ба ҳуҷраи ҳамсоя даромаданд. Пас аз чанд дақиқа мо ҳафт тир ва доду фарёд шунидем. Мо ба толор мебароем. Мота Вемическуро паррондааст, то ки уро барои хиёнаташ чазо дихад.

Ман ба тарафи Мота ҷаҳишидам, то аз ӯ дифоъ кунам, вақте ки ӯро полис ва мансабдорон ба ӯ таҳдид мекарданд, иҳота карда буданд. Вақте ки ғавғо паст шуд, моро фавран бурданду дар камераҳои алоҳида ҷойгир карданд. Аз тирезахои хурд мо медидем, ки Верническу дар рох ба суи беморхона аз палата бо замбур баровarда шудааст.

Дар ҳуҷрaҳои мо ҳама мо ҳуштак задани "Студентони масеҳии Руминияи Бузург", гимни муборизаи моро оғоз кардем, то ӯро то аз дарвозаи зиндон нопадид шудан ҳамроҳӣ кунем. Баъди ду соат судяи муфаттиш Пападопол омад. Ӯ моро як ба як боло бурд, то пеши ӯ ҳозир шавем. Мо ҳама бо Мота кори умумӣ кардем.

Рӯзи дигар, ки шабро дар болои фаршҳои цементӣ хоб карда, моро ба додгоҳ бурданд. Ҳоло вазъияти мо хеле вазнин буд, аммо мо дар таҳхонаи Суд ҳамеша сурудҳои ҷангии худро месурудем.

Додгоҳ бояд соати як оғоз мешуд. Аз соати 10 пагохӣ хазорхо студентон ва гражданинхо дар атрофи Суд чамъ шуданд. Тахминан нисфирузӣ тамоми полкхои пойтахт барои назорат кардани издихом даъват карда шуданд. Дар соати як моро ба Суди Олӣ бурданд. Раёсат ҷаноби

Давидоглу ва промоутер ҷаноби Рачовичкану буданд. Дар курсии мудофизат профессорон Паулеску, Поль Илиеску, Нелу Ионеску, Теодореску, Донка Манеа, Таче Поликрат, Наум ва гайра буданд. Баъди қуръакашии ҳакамон ордерҳои қатъӣ дар миёни хомӯшии бузург хонда шуданд. Мо гӯш мекунем. Мо фахмидем, ки такдири мо хал шуда истодааст. Баъд навбати сухан ба мо расид. Пурсиш сар шуд. Мо ҳама чизро эътироф мекунем, ҷуз як қарори ниҳоӣ.

Мо санаро муайян намекунем, вале сабабҳоеро нишон медиҳем, ки моро ба ин амал овардаанд. Мо таҳдиди мушкилоти яҳудиёнро нишон дода, сиёсатмадоронро ба фасод ва хиёнат ба миллат муттаҳам мекунем. Сарфи назар аз суханҳои зиёди раисикунанда, мо шоҳиди худро то охир идома додем.

Пас аз як иттиҳоми шадид, аксаран ноодилона ва таҳқиромез аз ҷониби прокурор.

Мо ҳис кардем, ки тавозун ба фоидаи шумо тағйир ёфт. Аммо муваффақияти додситонӣ кӯтоҳмуддат буд. Профессор Паулеску изҳороти худро дар сукути калисоие хонд, ки эътибори бузург ва шахсияти муқаддасаш муқаррар кардааст: Ин як изҳороти кӯтоҳ буд, аммо барои прокуроре, ки гӯё хиҷолатзада дар курсии худ ғарқ мешуд, як изҳороти харобиовар.

Танаффус дода шуд; аллакай соати 8 бегохӣ буд. Дар берун, мардум мунтазири шумораи торафт афзоянда буданд. Нелу Ионеску, Таче Поликрат ва дигарон ва дар хотима Поль Илиеску пурмазмун сухан ронданд. Дар ин вақт аллакай соати 5-и субҳ буд. Прокурор тавассути айбномаи нав кӯшиш кард, ки мавқеъро барқарор кунад ва Судро мағлуб кунад.

Адвокатҳои мо ба ӯ посух доданд. Дар соати 6 мо сухани охирини худро гуфтем. Баъд моро берун бурданд. Ҳакамон ба муҳокимаи худ шурӯъ карданд. Бештар аз ним соат интизор шудем, ки ним сол ҳис мекардем. Каме дертар садои «Ура» -ро мешунавем. Як афсар ба мо хабар овард: «Шумо сафед кардаед!» .

Пас аз он моро боз ба толори додгоҳ бурданд, ки дар он ҳукми сафед ба мо қироат карда шуд. Дар берун, мардум ҳанӯз интизор буданд. Донистани он ки мо будем сафед карда, ба сурудани «Ура» шуруъ карданд. Моро ба мошине бор карданд, ки моро аз кӯчаҳои ношинос ба Вакарести баргашт

ба итмом расонидани расмиятҳои муқаррарии разряд. Мо чизу чораҳои худро ҷамъ меорем ва омодаем, ки бо шабҳои тӯлонии ноором ва ранҷу азоб он қабрро тарк кунем. Аммо бечора Мота лозим омад, ки то кай бимонад, аз ин ба баъд танҳо азоб кашид. Мо бо у хайрухуш мекунем. Бо чашмони ашк ӯро ба оғӯш гирифтем ва бо дарди сахт аз ӯ ҷудо шудем. Мо озод шуданро пеш гирифтем; боз ба камераи худ, дар камераи яккаса даромад. Оҳ, боз чанд ҳафтаи дигар дар он семент танҳо мехобид!

Ҳамин ки мо рафтем, аввалин коре, ки мо анҷом додем, ба Данулесу ва Драгос рафтем, то аз оилаҳои онҳо бахшиш барои мушкилие, ки мо ба онҳо расонидаем, бахшиш пурсанд ва ба онҳо барои ғамхорӣ дар давоми ҳабс дар ҳаққи мо ташаккур гӯем.

Пас аз он мо бо чашмони пур аз ашк шодӣ карда, ба хонаҳоямон рафтем, ки дар он ҷо модарон ва тамоми аҳли оила моро интизор буданд.

ДАР IASI

Дар Яссы маро рафикони хурдсол бесаброна интизор буданд. Ман дигар дар он ҷо ягон ҳамсинфонамро надидаам; аз тирамохи гузашта хамаи онхо ба зодгохашон пахн шуданд. Ман тасвири худро ба Калисои Спиридон бурдам ва дар он ҷо онро дар дохили қурбонгоҳ гузоштам. Хамаи дустонамро пай дар пай ёфтам ва аз дидани якдигар шод шудем. Аммо хурсандии мо дер давом накард, зеро вакте ки ман бо ду хохарам ва кариб дах шогир-дам дар кучаи Лапуснеану сайру гашт мекардам, полиция моро аз осмони кабуд парида, бо калтакхои резиниашон ба сари мо зада, бо кундахояшон зад. . аз туфангхои худ.

Хамин тавр ба игво андохта, бесабаб дар Ясси задем, ки мо ин кадар чангхоро дида будем? Дар Ясси, ки мо солхои 1919, 1920 ва 1922 дар университет еврей-коммунизмро маглуб карда будем? Дар Ясси, ки мо ба ҷои онҳо гузоштем ва солҳои тӯлонӣ торумор кардани яҳудӣ ва матбуоти онро нигоҳ доштем? Дар хонаи худам зад?

Баъд ман рӯй гардондам, то ҷавоб диҳам. Ба назар чунин менамуд, ки ғазаб ба ман қувваи шер мебахшид ва ман метавонистам тамоми қувваҳои пулисро ба дӯш гирам, аммо дӯстони донишҷӯям ба ман часпиданд, баъзе ба дастҳоям ва баъзе ба поҳоям. ин гуна майдон, ман якчанд зарбаи иловагиро бо кундаҳои милтик гирифтам. Нозирон ба полис доду фарёд заданд. Ман аз касе, ки маро нигоҳ дошт, хашмгин шуда, ба хона баргаштам. Аммо онҳо ба ман мегуфтанд.

«Онҳо фармон доранд, ки шуморо таҳрик кунанд, агар қасос гиред, тир холӣ кунед ва аз шумо халос шавед. Дар нимаи дуйуми руз ман хамрохи Гарнеата ва Раду Миронович ба хобгохи студентон рафтам, ки дар он чо рохбарони студентон дар як хонаи калон чамъ омада буданд. Онхо ба мо гуфтанд, ки дар давоми шаш мох мо хамдигарро надидаем, чанг карданд ва чӣ кадар лозим шуд; ки чи тавр ба синф баргаштанд ва вазъиятро чӣ тавр идора карданд, то ки хор нашаванд; ки чи тавр 1 ноябрь, рузи кушодашавӣ дар аудитория дар назди хамаи талабагон ва муаллимон маросими динӣ барпо гардид ва он вакт студент Лазареску чӣ гуфта буд: «Мо ба дарс бармегардем, вале хозир не. меморандум ба профессорони мо ва Сенати донишгоҳ, интизори посухи қаноатбахш. "

Баъд вай ба мо накл кард, ки ин меморандум чӣ тавр чорӣ карда шудааст ва чӣ тавр устодони университет бо сардории про-канцлер Бачалоглу аксарияти нуктахои ин меморандумро кабул кардаанд. 6 ноябрь талабагон ба дарс шуруъ карданд. Муаллимон медонистанд, ки чӣ гуна аз таҳқири беадолатонаи донишҷӯёне, ки тӯли як сол барои эътиқоди худ мубориза бурданд, пешгирӣ карда шаванд.

Баъд онхо ба мо накл карданд, ки вазири корхои дохилӣ Марзеску чӣ тавр одами худро ба вазифаи префектн полиция оварда, ба вай барои торумор кардани харакати студентон ва харакати миллӣ дар Яссы хукук дод; чӣ тавр ин одам бо ёрии тамоми кувваи милиция ба ин кор машгул шуд.

Азбаски талабагон ба дарс баргаштанд ва хомушӣ баркарор шуд ва надонист, ки чӣ тавр ба даст овардани му-ваффакиятхо ва музд гирифтанашро надониста, онхоро ба тамасхур кардан гирифт. Онҳо инчунин ба мо нақл карданд, ки чӣ тавр рӯзи 10-уми декабр донишҷӯ духтаронро, ки ба сӯи калисо мерафтанд, афсарони милиса дар ҳолати мастӣ пешвоз гирифтанд ва онҳоро бо калтакҳои резинии худ латукӯб карда, аз мӯйи сари онҳо гирифта, дар пеши назари устодон дар миёни лой кашиданд. дар роҳ; чи тавр студентонро як ба як мезаданд; ки чи тавр 10 декабрь студент Георге Манолиу, рохбари хорро бо асохо ба бугУи лату куб карда, баъд ба хабс гирифтанд; мисли ӯ, ки полис дар ҳолати бадбахтии бузург нигоҳ доштааст,

зардпарвин гирифтор шуда, дар беморхона вафот кардааст.

Дар ин шаш мох шогирдони Яссы душворӣ кашиданд.

Мо хам дар навбати худ ба онхо мусибатхои худро гуфта, хотиррасон мекардем, ки Мотаро аз зиндон ра-сондан вазифаи мост. дар охир дар бораи накшахои ояндаамон хисобот додем.

Мо бояд тамоми насли худро чӣ тавр ташкил кунем, онхоро дар рухи кахрамонона тарбия кунем ва тарбия кунем; чӣ гуна мо бояд системаи сиёсиро ҷудо кунем, то ҳеҷ гоҳ ягон ҷавон ба сафи он дохил нашавад ва чӣ гуна ӯ метавонад мағлуб шавад ва чӣ гуна LANC бо профессор Cuza метавонист ворид шавад; чун танхо ба воситаи хукумати миллатчигӣ ифодаи мо Румыния вичдон, кувва ва саломатӣ, проблема

Мошин аз ҷониби Google тарҷума шудааст

Яҳудӣ метавонад тавассути андешидани чораҳои қ онунӣ барои ҳифзи унсури Руминия ва боздоштани ҳамлаи яҳудиён ҳал карда шавад. Чун насли мо рисолати бузург ва муқ аддаси эҳёи инро дорад

шуур, ин кувва ва ин кувват. Мо, «вакарестиён» , карор додем, ки хама ба Ясси биёем ва дар ин чо маркази ин амалро барпо кунем, ки онро тахти химояи Микоили мукаддас мегузорем. Рафикони мо накшахои ояндаи моро бо хурсандии калон шуниданд ва кабул карданд. Баъди вохурӣ мо ба назди профессорон Куза, Гаванескул, Сумулеану ва гайра рафта, бо онхо низ фикру мулохизахои худро баён кардем.

СОЛИ БУЗУРГ

САНЧИШХО МАЙ

1924 — МАИ СОЛИ 1925

ХОНАИ МАДАНИЯТИ ХРУСТИЯН

Мачлисхои мо бо назардошти накшае, ки мо аз паи ичрои он будем, бо душворй мегузашт, зеро мо чои худро на-доштем. Мо ҳама камбағал будем, барои ташкили ҷавонон имкон надоштем, ки ақаллан ду ҳуҷра иҷора гирем. Мо худро дар як казармаи чубин, ки аз чанг дар хонум гица монда буд. Рӯзе тасмим гирифтем, ки хонае бо чандҳуҷра созем.

Аммо мо инро чӣ гуна бояд кунем? 6 май соли 1924 ман кариб 60 нафар чавонон, студентони мактабхои олй ва миёнаро (аъзоёни ташкилоти якуми бародарии хач* дар Ясси барпо карда шуда буданд) чамъ кардам. Ва ман бо онхо хамин тавр сух-бат кардам: «Рафикони азиз, то ба кай мо дар ин казарма мачлисхои худро гузаронем, арак мерезем? То ин дам студентони Румыния хак доштанд, ки дар бинохои университети худ вохуранд. Аммо моро пеш карданд.

То дирӯз мо ҳақ доштем, ки дар грантгирони худ мулоқот кунем. Моро хам аз ин чо пеш карданд. Имруз мо худро дар казармаи харобшуда мебинем, ки дар он чо борон меборад. Дар хамаи шахрхо ба талабагон дар кори начиби худ ёрй мерасонанд.
Дар ин ҷо касе нест, ки ба мо ёрӣ диҳад, зеро аҳолии гирду атроф аз шумораи зиёди яҳудиёни душман ва сиёсатмадорони бе эҳсосот иборатанд. Румынияхои моро ба канори шахрхое тела медиханд, ки дар он чо дар бадбахтии сиёх зиндагй мекунанд. Мо танҳоем. Қудрате, ки сарнавишти дигареро барои мо бисозад, ҳоло мисли фардо, мо танҳо дар худ хоҳем ёфт.

Мо бояд ба ин ақида одат кунем, ки байни Худову мо касе нест, ки ба мо кумак кунад. "Аз ин рӯ, роҳи дигаре нест, ки хонае, ки ба мо лозим аст, бо дасти худ созем. Дуруст аст, ки ҳеҷ яки мо хона насозем ва хишт насозем. Ман мефаҳмам, ки барои шикастани тафаккуре, ки дар он ба воя расидаем, аввал ҷасорат лозим аст. тафаккуре, ки зиёии ҷавонеро, ки рӯзи дуюми донишҷӯ шудан аз бардоштан дар кӯча шарм медорад, водор месозад, ба мо ҷасорату ирода лозим аст, ки аз сифр оғоз кунем, монеаҳоро решакан кунем ва мушкилотро паси сар кунем» .

Олимпиу Ласкар, як бинокори хурдакаки дили калон, ки соҳиби хона дар Унгени дарёи Прут буд, маро ба ин андешаи ман рӯҳбаланд карда, ба мо гуфт: “Ҷанобон, ман ба шумо пешниҳод мекунам, ки дар Унгени, ки замин дорам, биёед ва хишт бисозед. ки ман меравам, бимонанд, хонаамро низ ба ихтиёри шумо медиҳам» .

Мо таклифи шуморо кабул мекунем. Аммо мо пул надоштем, ки билетамонро ба Унгени диҳем. Барои кариб 20 кас кариб 300 лей лозим буд. Ин пулро ба мо Олимпиу Ласкар низ додааст.

---

* "Ирмандадес да Круз" "лонаҳое" мебошанд, ки дар мактабҳои миёна "бародарони салиб"-и ҷавон ҷамъ мешаванд. Ҳамчунин нигаред ба боби "Оғози аввали созмон" дар бахши "Легиони Микоил Микоил" саҳ.244; инчунин ба эзоҳ дар саҳ.248 нигаред. (Tr.)

АВВАЛИН ЛАГЕРИ КОРГАРӢ 8 май соли 1924

8-уми май мо ба Унгени баъзехо бо поезд, дигарон пиёда рафтем. Мо 26 нафар будем. Мо чизе надоштем: на бел, на асбобу анчом, на пул, на хурок. Ласкар, ки моро интизор буд, моро пешвоз гирифт. "Хуш омадед, ҷанобон! Шаҳри бозори Унгенӣ пур аз яҳудиён аст, мисли қуттии занбӯри асал. Шояд шуморо дида, онҳо камтар беадабӣ мекунанд.
Мо насрониён, танҳо шумораи ками онҳо аз онҳо метарсем.
"Дар ниҳоят, мо чанд ҳайат ташкил кардем, то ба хонаҳои масеҳиён биравем ва кӯшиш кардем, ки белу бел ва дигар асбобҳои заруриро қарз гирем. Рӯзи дигар мо ба як қитъаи замин дар соҳили дарёи Прут рафтем. Коҳини маҳаллӣ гуфт. дуъо дар хакки мо Як хафта бештар мехнат кардем, ки ба хоки хуб расем, зеро бахти мо буд, ки каму беш сокинони шахр ахлотро ба он чо мепартоянд ва дар баъзе чойхо кабати кариб ду метр гафс ба вучуд меомаданд. Ман Чироскаи кӯҳнаро бо хушҳолӣ дар ёд дорам, мо бо гил ва хиштсозӣ ба кор шурӯъ кардем. Мо ба дастаҳои панҷ нафара тақсим шуда будем, ки ҳар кадоме дар як рӯз 500 дона хишт месозанд ва дар як рӯз ба 3000 дона мерасад.

Баъдтар, вақте шумораи мо зиёд шуд, мо аз соати 4-и субҳ то шаб кор карда, боз ҳам зиёдтар даромад гирифтем. Мушкилоти калон буд

Хӯрок. Дар ибтидо ба мо мардуми Унгени кумак мекарданд; баъдтар аз Яссы ба мо хам озукаворй фиристода шуд. Муаллимони собики мо Куза ва Сумуляну ба кори мо бо шубха менигаристанд. Онҳо фикр мекарданд, ки ин кӯдакӣ аст, фикр мекарданд, ки мо муваффақ намешавем. Аммо, пас аз чанд вақт онҳо кӯшишҳои моро қадр карданд ва ҳатто ба мо кӯмак карданд.

Вакте ки Корнелиу Жоржеску университети Клужро, ки як соли фармацевтиро тамом карда буд, тарк карда, ба Ясси омад, бо розигии дигарон мо 17 000 лейро, ки хангоми дар Вакарести дар зиндон буданамон хайрия карда буд, ба кулол додем, ки вай онро нигох дошта буд. барои мо. Аммо, чун проблемам хурокдихй чиддй буд, хонум Гица ба мо участкаи ду-сохаеро, ки онро дигар бригадахои студентон кишт карда буданд, барои дар Унгени руёндани сабзавоти зарурй ба мо карз дод. Кори мо холо дар ду чо буд, як гурух студентон дар Унгени, дигаре дар Ясси бог кор мекарданд, дар хар се-чор руз иваз мешуданд. Аввалин кори саҳроии мо таъсири инқилоберо дар тафаккури замон ба вуҷуд овард. Хама аз хар кучо — дехконон, коргарон ва зиёиён аз ин кам набуда, пур аз кунчковй ба тамошои мо меомаданд. Ин одамон одат карда буданд, ки донишҷӯён дар вақти холии худ дар кӯчаи Лапуснеану сайру гашт мекунанд, либоси зебо дар бар мекунанд ё дар гирди мизҳо дар толорҳои пиво сурудҳои шодӣ мехонанд.

Ва онҳо диданд, ки пойҳошон гил кор мекунанд, то камарашон лойолуд; аз дарьёи Прут бо сатилхо кашондани оби дарьё; дар гармии офтоб болои бел хам шуда. Ин мардум шоҳиди фурӯ пошии як консепсияи то ҳол ҳукмрон буданд, яъне бо дастон кор кардан барои зиёӣ шармовар аст, махсусан дар кори вазнин, ки қаблан ба ғуломон ё табақаҳои нафратовар нисбат дода мешуд. Аввалин шуда кимати дехотро аз хамин нуктаи назар махз намояндагони синфхои хоксор фахмиданд. Дехконону коргарон, ки аз чихати ичтимой аз дигар категорияхо чудо шуда, шармгин буданд, зеро ба кадри мехнаташон намерасанд, дар симои худ дилрабоии худро нишон медоданд ва дар ин дар назари аввал аломати кадру кимат ба мехнати пурчушу хуруши онхо ва эхтироми онхоро медиданд. Онҳо худро шарафманд ҳис мекарданд ва шояд рӯзҳои беҳтаре барои худ ва фарзандонашон дар оянда тасаввур мекарданд.

Аз ин рӯ, аз андаке, ки доштанд, ҳар рӯз ба мо бо хурсандӣ хӯрок меоварданд. Ҳаёти донишҷӯӣ оромона гузашт. Намоиши кучаю ходисахо дигар набуд. Мо пур аз шодй, умед кор мекардем, фикр мекардем, ки ба зудй сохиби хо-наамон мегардад: хонаи худамон,

НАФАСИ НАВ

Рузе падарам ба Ясси рафт ва ман дар он чо бо у вохурдам. Тақрибан соати 10 бегоҳ ба хона мерафтам. Дар Юнион Сквер садоеро дар тарабхона шунидам ва истодам, то бубинам, ки чӣ мешавад. Ду студент — бародарони Тутовеану Барлад бо профессор Константинеску-Иаси чанчол мекарданд. Ба ҷои ҳодиса префекти пулис омада, ба дастони донишҷӯён завлона баста, онҳоро ба идораи пулис бурда, латукӯб кардааст. Ман чизе нагуфта, танҳо бо алам ин манзараро тамошо кардам. Баъд ман пай бурдам, ки комиссар Клос бо хамрохии 3—4 нафар полиция ба суи ман омада истодааст. Ду кадам дуртар аз ман фарьёд зад: — Ту ин соат дар куча чй кор мекунй, бе-кор?

Ҳайрон шуда, танҳо ба ӯ нигоҳ кардам. Азбаски ӯ маро солҳо боз мешиносад, ман тасаввур карда наметавонистам, ки ӯ ба ман чунин муроҷиат мекунад. Гумон кардам, ки вай маро ба каси дигар гирифтааст. Аммо ман ҳис кардам, ки аз гардан гирифта, ба ақиб тела додам. Баъд боз: "Шумо аллакай ба ман нигоҳ карда истодаед? Трамп... қаллоб!"

Ман чизе нагуфтам, ба ҷои худ истода, ба онҳо нигоҳ кардам. Хамин тавр, ба паси зарба зарба зада, чор нафар милисахоро тела дода, маро бештар аз 30 метр ба кунчи Смимов «бардоштанд». Ана, ман кулоҳамро гирифта, ба онҳо салом додам ва гуфтам: «Ба шумо, ҷанобон, ташаккур мегӯям.

Аз дарду шарм сахт озурда шуда, ба хона баргаштам, то он шабро дар азоб гузаронам. ин бори дуюм дар умрам буд, ки маро ҳарду маротиба дар як моҳ зада буданд. Ман худамро назорат мекардам. Аммо шумо, золимони тамоми ҷаҳон, қудрати худдорӣ надоранд. Касе, ки худро идора мекунад, рӯзе даҳшатнок таркида мешавад. Рузи дигар ба падарам накл кардам. «Ӯро ба ҳоли худ гузоред» гуфт ӯ. "Ҳеҷ кор накун. Ду торсакӣ ба рӯ и чунин шахс танҳо дастҳояшро чиркин мекунад. Вақти адолати онҳо фаро мерасад, итминон ҳосил кунед. Онҳо эҳтимолан маҳбуб ҳастанд.

"

шуморо масхара кунад. Аммо шумо бояд худро назорат кунед ва кӯшиш кунед, ки дигар танҳо ба берун набаред.

Ман маслиҳати шуморо гирифтам, аммо ба назар чунин мерасад, ки марди латукӯбшуда ва қасос намегирад, дигар мард нест. Вай худро шармсор, расво ҳис мекунад. Ин нангинро мисли санги калон дар дил бурдам. Аммо бадтаринаш ҳанӯз пас аз чанд рӯз фаро намерасид.

БО ЗАРБАХО ДАР БОГ

Боғ ҳама хароб шуд. Мо аз Унгени барои гузоштани помидор омадем. 31 май соати 5 пагохй 50 нафар студентон ба кор омода буданд.

Ҳанӯз дар ҳоли омодагӣ, вақте ки мо зангро анҷом додем, ман чанд сарбозро дар паси боғ дидам. Сипас беш аз 200 нафари онҳо силоҳҳои худро бардошта ба ҳавлӣ даромаданд.

Онҳо моро ихота карданд. Ман ба бачаҳо гуфтам, ки

"ҳама дар ҷои худ бимонед, вокуниш нишон надиҳед".

Дар хамин лахза ман мисли абри сиёх дидам, ки дар гирду атрофи дарвоза як гурухи тахминан 40-нафара бо суръат давида, таппонча дар даст доду фарёд мезананд.

Ин шаҳрдор Мансиу ва полиси ӯ буданд. Онҳо дар як лаҳза дар паҳлӯи мо буданд. Ду комиссар ва сардори милиса се тупро ба пешонии ман гузоштанд. Бо чашмони хунолуд ба ман нигариста, лаънат мегуфтанд. Мансиу дод зад: "Дастҳоятонро аз пушт баста кунед!"

Ӯ маро зад. Ду нафари дигар ба сӯи ман зада, камарамро кашида, дастонамро сахт бастаанд. Баъд зарбаи аз пушти манахи ростамро гирифт. Василию Войнеяи дигаре наздик шуда, ба гуши ман пичиррос зад:

"Пеш аз шом, мо туро мекушем! Ту зинда намемонӣ, то яҳудиёнро берун кунӣ!"

Вай маро дашном дод ва лагадкӯб кард; баъд ба руям зарбахо борид ва баъзехо ба руям туф карданд.

Тамоми фронти мо, ки холо дар байни милтику револьверхо баста шуда буд, бехаракат истода, беихтиёр нигох мекард, то ба ёрии ман биёяд.

Дона Гика фуромада, талаб кард: — Ин чй маъно дорад, чаноби мэр?

Ва ӯ ҷавоб дод:

— Ман хам туро дастгир мекунам!

Каме дуртар, ман додситони Бузеаро дидам, ки шоҳиди ҳодиса буд. Туфангҳо дар даст, онҳое, ки дар ҳабс буданд, кофтуков шуданд. Ҳар касе, ки ҳаракат мекард, зада ба замин меафтод. Пас аз он, ки дар паҳлӯи ҳашт жандарм бо найҳои собит буданд, онҳо маро 10 ярд пеш мекарданд; дигарон низ дар пахлуи 200 жандарм буданд. Ва моро бурданд. Ман дар пеш будам, дастҳо аз пушт баста, рӯйам туф мезад, аз пасам дигарон. Ҳамин тариқ, моро дар кӯчаи Кэрол, пеш аз донишгоҳ, дар кӯчаи Лапуснеану, майдони Юнион, дар Куза-Вода, то префектураи полис гусел карданд.

Раиси шаҳр ва афсарони ӯ дар канори пиёдагардҳо дастони худро молида қадам мезаданд. Яҳудиён, ки дар назди мағозаҳояшон шод буданд, онҳоро эҳтиромона пешвоз гирифтанд.

Ман, ғамгин, базӯр пеши чашмонамро медидам, ҳис мекардам, ки аз ин пас ҳама чиз ба охир расидааст. Якчанд талабагони синфхои болой, ки аз рох мегузаштанд, бозистода, ба ман сар заданд. Онҳо фавран ҳабс карда шуданд, бадрафторӣ карда шуданд ва бо боқимондаи ИМА ҷойгир карда шуданд. Пас аз он ки ин тавр зиёда аз як километр аз миёнаи шаҳр дар назди аҳолии яҳудӣ гузашт, дар ин ҳолати таҳқиромез моро ба префектураи полис бурданд. Маро баста ба кулбаи ифлос партофтанд; дигаронро дар сахни хавлй нигох медоштанд.

ДАР БОЛО, ДАР ХОНАИ ШАХР

Ҷавони зиндониёнро як-як барои бозпурсӣ ба шаҳрдорӣ бурданд. Раиси шаҳр дар сари мизи кориаш менишаст ва дигар пурсишгарон, беш аз 30 нафар, дар курсиҳои атрофи ӯ нишаста буданд. — Кодреану ба шумо чй гуфт? талаб кард у.

«Вай ба мо чизе нагуфт, ҷаноби мири» , — ҷавоб дод донишҷӯ ё донишҷӯ и ҷавони коллеҷ. "Ҳоло шумо ҳама чизеро, ки ба шумо гуфта буд, эълон хоҳед кард!"

Пойафзоли пурсишкунандаро кашида, пояшро занҷир бастаанд. Миёни онҳо таппонча андохтанд ва ӯро чаппа бардоштанд, таппончаро ду сарбоз дар китфаш нигоҳ медоштанд.
Мансиу бе куртааш бо риштаи барзагов ба таги пои ҷабрдида зад. Кӯдакони бечора, ки сарашон поён, ҳамин тавр ба пояшон зада, ба дард тоқат карда натавониста,
дод зада.
Фахмиданд, ки онхо бо ин комиссар-комиссарон, ки манзараи дахшатангезеро, ки дар он баъзе харомхо, ки аз тарафи душман пул дода буданд, фарзандони миллати Румынияро азобу шиканча ме-гирифтанд, бо шавк ба масхара ме-карданд, аз хар диле, ки барои онхо гирья карда, аз номи онхо дахолат карда метавониста бошад, дучор омадаанд. нидо кард:

"Кӯмак!"
Баъд комиссар Василий сари онхоро ба сатилхои об фуровард, то ки доди дарду ноумедии онхо дар берун шунида нашавад. Ваќте ки билохира дард тоќатнопазир шуд ва эњсос карданд, ки баданашон дигар тоќат намекунад, фарёд заданд, ки ба њама чиз иќрор мешаванд.
Префект бо мунтазири икроршавиаш ба сари мизи кориаш рафт ва љабрдидањо, ки пойњояшон озод шуда, ба гирду атроф нигаристанд. Баъд онхо ашк рехт ва дар назди раиси шахр зону задаанд: — Моро бубахшед, чаноб, вале мо намедонем, ки чй изхор кунем.

"Не? Намехоҳед? Ӯро боз бардоред!" комиссарон ва жандармхои худ фармон дод.
Ва хар як тифли бечора бо дили яхбаста нигох мекард, ки омодагихо ба азоби у аз нав сар мешавад.
Боз зеру забар бар таппонча, боз дар пой зада. Боз эњсос карданд, ки зарбаи мири як-як ба пояшон меафтад.
Пойҳояш хунолуд, сиёҳ барин сиёҳ, варам карда буданд, ки пойафзол пӯшида наметавонистанд. Дар байни онхое, ки азобу шиканча гирифта шудаанд, инхо буданд: писари прокурори хозираи округи Илфов Димитриу; Писари майор Амбрози, ки пардаи гӯшаш шикаста буд, баъдтар комиссари ҳамон префектураи полис шуд.

Хамин тавр лату кӯб карда, онҳоро ба ҳуҷраи алоҳидаи махфӣ бурданд.
Тақрибан соати 9 маро даъват карданд. Бо дастонам ҳанӯз баста ва наркозшуда ду жандарм маро ҳамроҳӣ карда, то шаҳрдорӣ рафтанд. Дар он чо дар паси миз нишаста, дар гирди у зиёда аз 30 нафар, комиссархо, комиссарони ёрирасон ва агентхо нишаста буданд. Ман ба чашмони вай нигаристам.
Шояд дар байни онхо дили дилсузеро пайдо кунам. Вале ман ба чуз каноатмандии умумӣ чизе наёфтам; Ҳама табассум мекарданд: Ботез, сардори амният, Димитриу, директор

Префектура,

Комиссар Василиу, Клос ва дигарон. Раиси шаҳр як варақ коғ аз баровард. Номамро навиштам ва баъд:

— Аслан номи шумо чист?
"Ман Корнелиу Кодреану ҳастам, номзади доктори ҳуқуқӣ ва адвокат дар як варақ а бо шумо."
"Ӯро зер кунед!"
Се нафар, ифротгароён, ба суи ман зада, дар назди мизи худ афтонданд. — Кафшашро каш!

Онҳоро кашида гирифтанд, барои ҳар як
пойафзол як нафар. — Ба вай занчир занед!

Пойҳои маро занҷирбанд
карданд. Ба онҳо
гуфтам: «Худовандо!

Майор, акнун ту тавонотарин, устоди ҳаёту мамот ҳастӣ; аммо пагоҳ, вақте ки аз ин ҷо меравам, аз ту ва аз касе, ки маро дашном додааст, қасос хоҳам гирифт» .

Дар ин лахза дар долон садою садое шунидам.
Профессор Куза хамрохи профессор Сумуляну ва падару модари бачахо: полковник Надежде, майор Думитриу, Бутнариу, майор Амброзие ва дигарон бо хамрохии прокурор ва экспертизаи тиббӣ профессор Богдан меомаданд.

Раиси шаҳр ва дигарон аз курсиҳои худ парида, ба толор даромаданд. Ман шунидам, ки раиси шаҳр гуфт. "Шумо дар инҷо чӣ мехоҳед? Ман аз шумо хоҳиш мекунам, ки равед!" Пас аз он овози профессор Куза: "Шумо киро ихроҷ мекунед? Мо барои дидани шумо омадем, то ки моро хориҷ кунед? Мо ҳамроҳи прокурор ҳамчун хабардиҳанда бар зидди шумо омадем."

— Жандармхо, онхоро партоед! фармон дод раиси шаҳр.

Профессор Сумуляну дар назди дари ҳуҷрае, ки қурбониён дар онҷо баста буданд, истода, гуфт.

— Ҷаноби прокурор, то даме, ки ин хона ба руи мо кушода нашавад, аз ин утоқ намебарем. Якчанд комиссарон. "Дар ин ҳуҷра касе нест, холӣ аст. Профессор Сумуляну: "Бигзор ин ҳуҷра ҳоло кушода шавад!"

Бо дахолати вакили мудофеъ ҳуҷра кушода шуда, шаш ҷавонро волидонашон кумак карда, ба ҳукумати шаҳр бурданд. Профессор Богдан хамаи онхоро муоина карда, справкахои тиббӣ дод. Пас аз чанд соат ҳамаи онҳое, ки дар ҳавлӣ буданд, озод карда шуданд. Ду рӯзи дигар маро нигоҳ дошта, баъди он ба назди судяи муфаттиш фиристоданд.

Ӯ маро озод кард. Ба ӯ гуфтам: Ҷаноби олӣ, агар инсоф набошад, худам ин корро мекунам.

Ман ба хона рафтам, профессор Куза бо Ливиу Садовеану ба дидани ман омаданд.

“Шунидем, ки шумо гуфтаед, ки қонунро ба дасти худ гирифтан мехоҳед, ҳеҷ як ин корро накунед. Мо дар ин бора ба идораи корҳои дохилӣ хабар медиҳем ва талаб мекунем, ки тафтишот гузаронида шавад. Мумкин нест, ки мо қаноатмандӣ нагирем."

ДАР КУХИ РАРАУ

Ман аз ҷиҳати маънавӣ хароб шудам. Ҳама нақшаҳои ман барбод рафтанд. Кулол ва боғро ба тақдир гузоштам ва ба қатори аввалин ба Кампул-Лунги Буковина савор шудам, ки дар онҷо бо пайраҳаҳои сабз оҳиста-оҳиста ба кӯҳ баромадам ва бори ҷони худ ва хории дирӯзро низ бо худ бардоштам. ҳамчун азобҳои пурасрор дар бораи оянда. Ба назар чунин менамуд, ки ман дар дунё гайр аз кух — Рарау бо эрмитажаш дуст надоштам. Вақте ки ман тақрибан 4500 фут боло будам, ман истодам.

Садҳо километр ба кӯҳу теппаҳо нигоҳ кардам, аммо ҳеҷ манзаре дар пеши чашмам ҷойгузиниро гирифта наметавонист

симои бадномӣ ва хорӣ, ки ман хамрохи рафиконам ба он дучор шудам; Ман то ҳол гиряҳои ӯро мешунидам ва дард мекард. Ҳаво торик мешуд. Дар гирду атроф ҷони зинда нест. тандо дарахтоне, ки дар атрофи кульдои бесамар фарьёд мезананд.

Фақат куртаи гаронбаҳоям ва як нон бо худ доштам. Нон хурдаму аз обе, ки аз сангҳо ҷорӣ мешуд, нӯшидам. Ман пораҳои ҳезумро ҷамъ кардам, то худамро паноҳгоҳ, кулба созам. Ман якуним моҳ дар ин ҳуҷра зиндагӣ кардам. Хуроки андакееро, ки ба ман лозим буд, чӯпонон аз оғили пири Питикару ба ман оварданд.

Ман ғамгин ва шарм медоштам, ки дар миёни мардум фуроям. Аз худ пурсидам: ман чӣ гуноҳе карда метавонистам, ки Худо ин бадбахтиро ба сари ман фиристад, вақте ки ман омода будам, ки чунин нақшаи бузург ва зебоеро оғоз кунам? Ман Mota навиштам:

"Намедонам, ки маро чӣ дард мекунад; ба назарам, ки ман худам нестам! Бахт маро тарк кард. Бадбахтӣ чанд муддат маро пайгирӣ кард, дар ҳар коре, ки сар кунам, ноком мешавам. Ва вақте ки бахт дигар ба ту хидмат намекунад. Дар набард ҳамаи атрофиёнатон шуморо партофта рафтанд. Шумо онҳоро бо арзиши 30 ғалаба ҷамъ мекунед ва як бохт басанда аст, ки онҳо шуморо тарк кунанд."

Рӯҳи ман ба шубҳаҳо гирифтор шуд. Ман дар чорроҳа будам. Мо барои беҳбудии мамлакат мубориза мебурдем ва ба мо хамчун душмани халк муносибат мекарданд. Ба мо хукумат, полиция, жандармхо, армия берахмона зарба заданд.

Оё мо низ бояд қувваро истифода барем? Онҳо давлатанд; даххо хазорхо, садхо хазорхо. Мо, чанд нафар ҷавононе, ки аз сахтӣ, гуруснагӣ, сардӣ, маҳбас аз ҷиҳати ҷисмонӣ хаста шудаем, намояндагии кадом нерӯе ҳастем, ки ҳатто ба шонси хурди пирӯзӣ умед мебандем? Агар мо кушиш мекардем, пора-пора мешудем. Ва дар ниҳоят, кишваре, ки аз матбуоти яҳудӣ дар ҳайрат афтода буд, мегуфт, ки мо девонаем. Мисли онҳо зӯр ва зӯроварӣ истифода набаред?

Онҳо одамонатонро таҳрик медиҳанд, азоб медиҳанд, пароканда мекунанд ва шуморо мекушанд. Оё мо бояд иҷозат диҳем, ки худро кушем? Аммо дар синни худамон то ҳол чизе нанавиштаем ва ҳатто намедонем, ки чаро моро куштанд, беҳтараш ҳама аз кишвар равем. Ба берун баромадан ва лаънат кардан; барои дар тамоми ҷаҳон сайру гашт кунед. Барои мо беҳтар аст, ки кишвар ба кишвар гадоӣ кунем, аз он ки дар сарзамини худ ин қадар хору залил шавем.

Ё аз ин кӯҳ фуромада, туфанг дар даст ва адолатро дақиқ кун, то ба ҳайвони ваҳшие, ки роҳро баста ва зиндагии миллати моро пахш мекунад, хотима гузорам. Аммо дар бораи нақшаҳои мо баъдтар чӣ гуфтан мумкин аст? Дар талоши худ мемирам ё дар зиндон мемирам; зеро ман режими зиндонро тоқат карда наметавонам. Ман озодиро дӯст медорам. Агар надошта бошам, мемирам. Аммо дар бораи Мота чӣ гуфтан мумкин аст? Зеро ин гуна иқдом ҳам ба маънои шаҳиди ман ва ҳам шаҳиди Мота аст, ки шонси сафед шуданаш комилан аз байн меравад. Тамоми гурӯҳи мо ғарқ мешавад. Тамоми фикру зикри неки мо, тамоми накшахои ташкилии мо барбод хоханд рафт — зеро хамаи онхо дар хамин чо анчом меёфтанд.

,

Дар тӯли шаш ҳафта, дар кӯҳ, ман бо ин фикрҳо азоб мекашидам, ки роҳи ҳалли худро ёфта натавонистам. Зери вазнинии ташвишу изтироби ман синаам дард мекард ва ман ҳис мекардам, ки қувваҳоям кам мешаванд.

Ман як марди пурталотум будам, ки ҳеҷ гоҳ ба касе таслим намешудам. Ман ба худам боварӣ доштам ва ба қудрати худ боварӣ доштам. Ҳар ҷое ки мерафтам, ғолиб омадам.

Ин дафъа душворихои хозира маро хам карданд! Аз кух фаромадам. Ҳамаашро ба тақдир гузоштам; Ман ягон роҳи ҳалли худро ёфта натавонистам. Аммо аз он вақт ман як таппончаро бо худ доштам, ки ният доштам, ки дар аввалин ва кӯчактарин иғвоангезӣ истифода кунам; касе маро аз ин резолюция дур намегардонад. Ман ба назди кулолӣ рафтам. Дар он чо Григоре Гика, ки сарварии кор буд, масъулияташро намунавор ба чо овард. Шумораи хиштхои захирашуда хеле афзуд.

Ду печи нав, ки иктидори хар кадомаш 40 хазор дона хишт мебошад, сохта шуд.

Ин тақрибан 15 июл буд. Писарон маро самимона пешвоз гирифтанд. Дар ҳавлӣ ҳеҷ чизи ғайриоддӣ рӯй надодааст.

Дар Яссы бошад, ман дигаргунихо пайдо кардам. Комиссарони полисро, ки қаблан базӯр пойафзол мепӯшиданд, акнун аз боло то поён аз ҷониби яҳудиён, ки худро устодони мутлақ ҳис мекарданд, муҷаҳҳаз мекарданд. Префектураи полис дар ихтиёри худ мошинеро дошт, ки яҳудиён дода буданд.

Онхо беадабие нишон медоданд, ки аз соли 1919 дар давраи харакати коммунистй, вакте ки худро дар арафаи революция тасаввур мекарданд ва дар Ясси ва ё дар Прут хар як яхуди хурдтарако-ри комиссари халкиро ба худ мегирифт.

ЧИДДУ чахд БАРОИ ЧУДО КАРДАНИ БЛОКИ МО

Хокимияти либералии яхудй дар бораи гурухи мо, дар бораи овоздихии мо дар Вакарести шунида, фахмид, ки дар атрофи ин блок студентон муттахид мешаванд. Ҳеҷ чиз яҳудиёнро аз ягонагии комил дар дигарон наметарсонад: ягонагии ҳиссиёт дар ҳаракат, дар халқ.

Ин аст, ки њамеша љониби «демократия» хоњанд буд, ки танњо як бартарї дорад ва он ба душмани миллат. Зеро демократия ягонагй ва рУхияи халкеро мешиканад, ки дар баробари ягонагй ва муттахидии комили яхудй дар Румыния ва тамоми чахон, ки як вактхо ба партияхои демократй таксим шуда, ба хамин тарик пароканда шуда буд, маглуб мешавад.

Ин ба харакати студентон хам дахл дошт; чун мо вањдати комил надоштем, яњудиён гурўњњо ва ё пешвоёнеро пайдо карданд, ки метавонистанд бо роњи масонї, яъне бо пешнињоди њар гуна андешањое, ки ба љуз вайрон кардани вањдати мо њадафи дигаре надоштанд, бовар кунонанд.

Ё ин ки гурӯҳи мо ин дафъа як ваҳдати устуворро бо имкони гирд овардани тамоми ҳаракати донишҷӯён дар атрофи худ муаррифӣ кард, мо бо як силсила дурӯғҳои беохир ва дасисаҳои бодиққат бофташуда, бо мақсади ҷудо кардани Мота аз ман ва дигарон рӯ барӯ шудем. .

Яҳудиён дар байни донишҷӯён унсурҳои заиф пайдо карданд, ки онҳоро ҳамчун асбоби ғайриоддӣ истифода бурдан мумкин аст. Яҳудиён вонамуд карда, ки гӯё сирри бузургро бо онҳо нақл мекунанд, фитнаҳое сар карданд, ки ҳатто дар байни волидони донишҷӯён пайдо шуданд, ки баъзе аз онҳо ашаддӣ тарин ҷонибдорони қатъи робитаи фарзандонашон бо ин гурӯҳ шуданд.

Чӣ тавр мо тавонистем муқобилат кунем? Факат ба воситаи дурандешии накшахои мо Вакарести. Мо аз лаҳзаи аввал дарк кардем, ки ин ҳамлаи классикии масонӣ ва яҳудӣ ба сӯи мо равона хоҳад шуд. Мо тайёр будем. Ҳамин тавр, вақте ки он оғоз шуд, мо ҳатто ба хешовандони наздикамон муқобилат кардем. Ҳамин ки дар ҷои кор як интриганеро ошкор кардем, ҷамъ шуда,
ба тамоми гурӯҳ хабар додем.

Ман ҳоло ба ҳамаи созмонҳои ин ҷо маслиҳат дода, таваҷҷӯҳро ба ин система, ки маъмулан дар ҳамаҷо истифода мешавад, ҷалб мекунам. Барои пешгирӣ аз ҳамла: 1. Новобаста аз он ки он аз
куҷост, ҳеҷгоҳ ба маълумоти ғаразнок бовар накунед.
2. Дар бораи кӯшиши фитнаангезӣ фавран ба гурӯҳи мавриди назар, одамони ҷалбшуда ва
роҳбарон хабар диҳед. Бо ин рох хучумро дафъ кардан мумкин аст.

БЕТРОТИ МАН

10 августи соли 1924 дар кулоли Унгени дар ихотаи хамсафарон ва падару модарам бо хонум Елена Илиноиу, духтари чаноби оли.
Константин Ильиноиу, машинист, У одами мехрубонии бузург ва нозукии бузург буд. Пас аз он ман ба назди онҳо рафтам ва дар он ҷо маро бо оғӯши кушод истиқбол гирифтанд, гарчанде ки оилаи панҷ нафарӣ доштанд. Ин оила дар муборизае, ки мебурдам, мададгори доимии ман буд. Ғамхории ту нисбати ман ва муҳаббати ту маро устувор кард. Рӯзи 13 сентябр ба хонаи Ҳусӣ рафтам, ки дар хонаи волидонам зодрӯз ва номи худро ҷашн гирифтам. Ман навакак 25-сола шуда будам.

МУКОФОТИ МОТА-ВЛАД

Мурофиаи судии Мота ва шогирд Леонид Влад, ки таппонча гирифт, 26 сентябри соли 1924 таъин шуда буд. Влад пас аз чанд рӯз пас аз тирпарронӣ худаш рӯй гардонд ва ҳама вақт ҳамроҳи Мота дар зиндон буд.

Ман ба Бухарест рафтам, ки дар он чо дар суди халдӣ дисобот кушода шуд. Мота рисолаи худро дар бораи хиёнат ба ватан чазо додан лозим аст, бо гайрати калон химоя кард. Ахли чамъият, ки аз хиёнаткорон сер шуда буд, рафти мурофиаро бо шавку хавас ва шавку хаваси калон пай-до кард. Вай дар ишораи Мота оғ ози амалиёти зидди хоинон ва далели солимии ахлоқ иро дид. Корнамоии вай ба тарафи тираи хаёти Румыния, ки дар он чо асрхо ба аср муборизони бахри саодати халк торумор карда шудаанд, чун нур медурахшиданд.

ба воситаи хиёнат.
Хамаи студентони уни-верситетхои ацл барои сафед кардани у намоишхои калон барпо карданд. Дар атрофи Суди Бухарест боз хазорхо одамон чамъ омада, барои мамлакати худ хаёти нав дошта, озодии Мотаро талаб карданд.

Субхидам адли халк хукми сафедкунанда баровард, ки онро дар тамоми мамлакат бо рухбаландии калон кабул карданд. Мота баъди дидани падару модараш аз Клуж ба Ясси рафт ва мувофики кавли мо дар он чо маскан гирифт.

ТАЪРИФИ ОН ЧИ ДАР БОГ РУД

Нанг ва нангу номус, ки дар замони 31-уми май гайриконунӣ дучор шудем, моро аз чихати маънавӣ пахш кард; ба захми кушоде табдил ёфт, ки амиктар мешуд торафт бештар умри моро мехурад ва гуё моро ба кабр наздик мекунад.

Он хорие, ки шумо вақте беобрӯ мешавед, ба шумо як дарди амиқ мебахшад ва шуморо аз мардум дурӣ ҷӯед, аз дидан шарм медоред. гӯё эҳсос мекунед, ки ин дунё туро хор мекунад, ба чеҳраи ту механдидӣ, зеро аз ҳимояи шарафи он нотавонӣ; ки шумо бо тарсончакии худ ба он бовар кардан мумкин аст, ки золимон бе чазо ба ному нафси худ онро беобру карда, зарар расонда метавонад, худи чамъиятро зери хатар мегузоред.

Ин дардҳо мутаносибан зиёд шуданд, зеро кӯшишҳои мо барои ба даст овардани ҷуброни ҳуқуқӣ бо бадгӯӣ, ки моро ба ноумедӣ водор карданд, рад карда шуданд.
Қурбониёне, ки барои қаноатмандӣ ба додгоҳ муроҷиат кардаанд, хатари латту кӯби дубораи полисро доштанд, ин дафъа дар худи деворҳои преторияи адлия ва ҳатто дар назди судяҳо. Аммо дар ниҳоят, даъвогарон маҳкум шуданд. Он чи ки 31 май руй дод, бетаъсир намонд.

Ман аз газетахо акси садоеро, ки ин вокеа дар чамъияти Румыния дар баробари кушишхои ба даст овардани каноатмандӣ аз хашму газаб ба амал овард, такрор мекунам.

«Универсул» («Коинот») 8 июни соли 1924 зери унвони «Коинот» чоп мекунад:

МИЛИЦИЯИ IASI

СТУДЕНТОНРО ПРЕФЕКТИВИ ПОЛИЦИЯ ЛУТБ КАРДАНД

Мо ҷаноби Мансиу, префекти полис дар Яссиро ҳамчун яке аз маъруфтарин афсарони полис дар асри гузашта тасаввур мекунем, ки намунаи зӯроварӣ ва бераҳмӣ аст, ҷаноби мэр Мансиу, ҳарчанд як афсари полис дар як шаҳри донишгоҳӣ ҳамагӣ як сол таҷрибаи корӣ доштааст. Ясси соли гузашта дар конгресси профессорони университет системаи зуроварии анахронистии полицияро кушода буд. Ба ӯ муяссар шуд, ки конфронси устодони донишгоҳро боздорад, зеро он чизест, ки импулсҳои полисаш ба ӯ дикта мекарданд.

Эътирозҳои пас аз таҳқир алайҳи ин гурӯҳи барҷастатарини зиёиён бенатиҷа монданд, зеро ҷаноби префекти полиси Ясси барои иҷрои коре, ки ӯ кардааст, пуштибонии сиёсӣ дошт.

Ва аз он вақт инҷониб ҷаноби Мансиу усулҳои полиси худро, ки махсусан дар ин чанд рӯзи охир нишон дода буд, идома дод, вақте ки ӯ мезанад, аз ташнагӣ мезанад, бо ҷасорат мезанад, шогирдонро маккорона хун мекунад ва сипас ба зердастонаш амр мекунад, ки ба ӯ тақлид кунанд. бо хамон гайрати вахшиёна.

Новобаста аз он ки шогирдони Яссы чӣ кор мекарданд, агар қотил мебуданд, онҳоро латукӯб намекарданд.
Бояд аввал тафтиш мешуд, ба прокуратура хабар медоданд, дастгир мешуданд, шояд занчир мебанданд, вале то лахза намезананд.

Ҷаноби мэр Мансиу, бешубҳа, вазифадор аст, ки ҳангоми иҷрои вазифаҳои худ қоидаҳои муайянеро дар бораи "ҳифзи ҳайвонот" татбиқ кунад. Мо ҳатто боварӣ дорем, ки ӯ онҳоро иҷро мекунад.

«Ба ибораи дигар, вай гамхорӣ мекунад, ки аспхоро назананд, хукхоро азоб надиханд.

Бо вуҷуди ин, ҷаноби Мансиу, ки ҳамчун донишҷӯ бояд қонуни ҷиноиро омӯхта бошад ва бояд баъзе адабиёти ҷиноиро мутолиа карда бошад, ки мумкин аст аз ҷониби ҷазодиҳандаи барҷастаи мо ҷаноби Юлиан Теодореану, шахсе, ки бархам додани таҳримҳои бераҳмона таблиғ кардааст, ба ӯ тавсия дода бошад. дар дохили

зиндонхо, шахсан талабагонро мезаданд, азоб медоданд, ба хун рехтанд.
Аммо агар донишҷӯёни лату кӯбшуда дар ягон сафсатае, ки ба онҳо айбдор мешаванд, гунаҳкор набошанд-чӣ? Хайр чӣ? Оё ӯ дар навбати худ бояд мағлуб шавад?
Албатта, тафтишоти судӣ лозим аст.
Аммо як муҷозот низ лозим аст, то оқои Мансиу тавони мушакҳояш дар сари донишҷӯёнро номумкин кунад. "

В. Cecropide

Газета аз 9 июни соли 1924 давом мекунад:

БА СТУДЕНТОНИ IASI ТАЪМИН КАРДААНД

Онҳоро полис масхара мекарданд, бе ягон сабаб шиканҷа мекарданд, префектҳои бераҳмонаи полис. Мансиу бояд аз кор озод карда шавад.

Мо дар шумораи қаблӣ дар бораи бандитизми ҷаноби Олӣ навишта будем. Мансиу, префекти полицияи Ясси ба мукобили студентон. Имрӯз мо чанд порчаеро аз ёддоште, ки донишҷӯён ба Вазорати корҳои дохилӣ фиристодаанд, такрор мекунем.

Бинокорони студентон Дар меморандум чунин гуфта мешавад: «Мо, студентони насронии университети Яссы, як мох пеш аз ин карор кабул карда будем, ки бо мехнати худ хонаи маданият созем...».

Игвогарихои префекти полиция Хамин ки мо чамъ шудем, моро ротаи жандармхо ва тамоми аппарати полиция бо сардории майор Мансиу ихота карданд.

Ҳангоме ки мо ҳамаҷо истода будем, аслиҳа дароз карда буд, онҳо ба сӯи мо зарба заданд, дашном додан гирифтанд ва ба таври ваҳшиёнатарин роҳ ба сӯи мо зарба заданд. Моро кофтуков карданд, зеро гумон доштанд, ки аз болои мо силоҳ пайдо мекунанд, аммо аз ҳеҷ яки мо чизе ёфт нашуд. Дар вакти кофтуков кушиш карданд, ки ба кисаи хамкорамон Корнелиу Зелеа Кодреану револьвер ва чанд когаз гузоранд, ки вай эътироз баён кард. Аз ин чост, ки уро полиция Мансиу, инспектор Клос, комиссар Василиу лату кӯб карданд ва дар баробари дигар агентҳо ӯро мисли дуздон бадтарин баста буданд. Бо шумораи зиёди мо, ки дар онҷо будем, ҳамин чиз рӯй дод. Моро ҳабс карданд, дар иҳотаи муҳосираи низомӣ, ба префектураи полис бурданд. '

Ҳатто кӯдаконро дар кӯча латукӯб карданд “Дар роҳ мо бо чанд талаба аз мактабҳои миёнаи гуногун вохӯрдем, ки тибқ и дастури директоронашон барои машқ кардани оина (бейсболи руминӣ - Тр.) сӯи боғи варзишӣ мерафтанд. Табиист, ки онҳоро худи афсар Мансиу ва дигар афсарон лату кӯб карданд, ҳама онҳоро дастгир карданд ва бо мо ба идораи полис бурданд, то ҳама тамошо кунанд. Онҳо инчунин тамоми рӯз дар идораи полис нигоҳ дошта мешуданд.

Баъзеи моро то беҳуш шудан латукӯб карданд ва баъд раҳо карданд; дигарон зери фишор баёнот доданд, баъзеи дигар бидуни баёнот озод карда шуданд. "Ва дар хотима, Универсул афзуд:" Амалҳои дар боло зикршуда беҷазо монда наметавонанд.

Префекти полиция Мансиу, ки агенти игвогар буда, дар азобу шиканчаи студентон ва писарони олимартаба дар Ясси гунахкор аст, бояд барои чунин кирдори нодуруст чазо дода шавад.

Дар байни дигарҳо, Universul аз 10 июни соли 1924 чоп мекунад:

ИАСИ ДАР ЗЕРИ ТЕРРОРИ ПРЕФЕКТИВ

ПОЛИЦИЯ «...Ин студентон ба зиндонхои полиция оварда шуда, сахттарин азобу шиканчахо гирифтанд». Баъзеи онхоро чаппа овехта, ба кафи по бо риштаи гов мезаданд. Студент Корнелиу Кодреануро худи префекти полиция баста, торсакӣ зада, шиканча мекард. Саломатиаш ба ларза даромад. "

"Дигар донишҷӯёни боздоштшуда ҷароҳатҳои вазнини ҷисмонӣ доранд."
"Сесад донишҷӯ дар бораи далелҳои дар боло зикршуда ба додситонии кулл муроҷиат карда, аз додгоҳ тақозо карданд, ки вазъи ҳамкорони шиканҷашудаи онҳоро тафтиш кунад."

СУХАНИ ПРОФЕССОР AC CUZA

Дар нашри махсуси газетаи «Униреа» («Иттифок») аз 1 июни соли 1924 профессор А.С.Куза маколаи окилонае чоп кардааст, ки аз он ман иктибос меоварам:
«Аммо, дар баробари ин вахшигарихои доимӣ ва суиистеъмоли бешумори беасос — махсусан. содир кардаанд, ки студентони румыния дар вакти террор ба ташвиш афтодаанд — ду саволи сахт ба миён гузошта мешавад: «Хукумат чӣ мехохад, ки як милиционерро дар шахри Ясси барин масъул нигох дорад?» Худи полиция чӣ мехохад?

"Оё онҳо мехоҳанд, ки дар натиҷаи ин ноумедии доимӣ, ки ҳар рӯз ба назар мерасад, вокунишҳои беандеша ба вуҷуд оянд?"
«Ин иғво бештар беобрӯ ва хашмгин аст, зеро ҳамзамон полис Мансиу дар маҷлисҳои ассотсиатсияи яҳудиёни «Макаби» иштирок мекунад ва гӯё ин маккабиҳои варзиширо дар экскурсияҳо, зери парчами сафед ва кабуди худ роҳбарӣ мекунад.

"Ва шумо мебинед, ки ӯ ҳамарӯза дар мошини худ истироҳат мекунад - на он мошине, ки рӯзи дигар ба Сиуреа сафар карда буд - балки дар мошини наве, ки гӯё аз ҷониби ҷомеаи Ясси Исроил тавассути обунаи ҷамъиятӣ барои ӯ харида шудааст, ҳамон Кахал, ки ӯро дар матбуот ва дар ҳар фурсат дар муносибати худ ба донишҷӯёни масеҳӣ рӯҳбаланд мекунад.

«Ба мукобили ин амалиёти игвогаронаи давомдор бо хашму газаб эътироз баён карда, мо аз органхои болой талаб мекунем, ки барои хотима додан ба вазъияти ношоиста ва хавфнок дахолат кунанд, ки на Яссы ва на студентони христиан дигар токат карда наметавонанд.

AC Cuza

МАЧЛИСХОИ ЭЪТИРОЗӢ БА МУКОБИЛИ МАНСИУ

3 ва 5 июнь

Телеграммахои зерин фиристода шуданд:

БА АЪЛОХАЗРАТ ШОХ

"Бо мақсади эътироз ба ғайриқонунии полис Мансиу алайҳи донишҷӯён ва кӯдакони мо, ки ҳамарӯза лату кӯб ва таҳқир мешуданд, ҷамъ омада, моро полис ва жандармҳо боздоштанд, гарчанде ки прокурор ба мо иҷозат дод.
вохӯрӣ.

"Мо шикояти худро бо эҳтиром ба Ҷаноби Олӣ пешниҳод мекунем ва хоҳиш мекунем, ки муҳофизат карда шавад." (1200 ном пайравӣ мекунад).

БА ВАЗОРАТИ

КОРХОИ ДОХИЛИ «Кӯдакони моро аз кӯчаҳо бурданд ва аз ҷониби шаҳрдори полис Мансиу бераҳмона рафтор карданд. Мо тақозо мекунем, ки тафтишоти фаврӣ ва пас аз он таҳримот ҷорӣ карда шавад сахт.

"Дар эҳсоси волидони худ захмдор шуда, тамоми сабрро аз даст дода, мо адолатро бидуни таъхир интизорем." сс. майор 1. Думитриу,
майор Амбрози, Д. Бутнару, Елена Оланеску, капитан Оарза, Георгиу,
ва гайра.

ACTIUNEA ROMANEASCA ("амали римӣ")

Соли якум, раками 2, 15 ноябри соли 1924

Actiunea Romaneasca дар нашри худ аз 15 ноябри соли 1924 бо имзои маъруфи нависанда доктор Ион Истрате: «Ан

8 июни соли 1924 дар Бежан зал дар тахти раёсати генерал Тамосчи митинги таъсирбахши эътирози омма барпо гардид. Рафтори Мансиу аз инҳо иборат буд: профессори донишгоҳ А.С. Куза, донишҷӯ Григореску намояндаи донишҷӯёни масеҳӣ усто Артур Рус, металлург С. Панку, профессори донишгоҳ С. Сумулеану аз мактаби тиб, ки дар бораи он чизе, ки дар идораи полис дидааст, тавсифи таъсирбахш дод: шикаста. пардаи гуш, мошинхои дабдабанок, чашмони хунолуд, дасту пои шикаста, ки аз риштаи барзагови вахшиёни Мансиу латма шудаанд. Вай изҳор дошт, ки агар писаре медошт, ки аз ҷониби ваҳшӣ, ки полисро сарварӣ мекард, ин қадар шиканҷа мешуд, вай "як лаҳза дудилагӣ намекард, ки мағзи сарбозро тарк кунад".

Баъд майор 1. Думитриу ба сухан баромад, ки вай дар хотима гуфт: «Ман боварӣ дорам, ки адли мамлакат моро конеъ мегардонад. Дар акси ҳол, ман дар ин ҷо дар назди шумо қасам ёд мекунам ва ман медонам, ки савганди худро чӣ гуна эҳтиром кунам, ки ба дастаҳои худ адолат мекунам.

«Адвокат Бакалоглу, хунарманди хамонвакта Кристеа, адвокат Нелу Ионеску ва профессор Ион Зелеа Кодреану низ баромад карданд. Дар охир эътирози эътирозӣ ба овоз монда шуд, ки дар он аз як тараф аз Вазорати адлия каноатмандӣ талаб карда шуд ва аз тарафи дигар аз хукумат талаб карда шуд, ки Мансиуро аз кор озод кунад.

ОГОХИ БЕФОИДА

Дар Тара Ноастра («Мамлакати мо») раками 24 15 июни соли 1924 нависандаи машхур Ал.О. Теодореану мақолае нашр кард, ки мо порчаҳои охиринро аз он бозмегардонем:

«Додгоҳ, ки ба намоиш даъват шуда буд, ҳамаи донишҷӯёни ҳабсшударо бегуноҳ эълон мекунад ва қарор мекунад, ки онҳо бояд фавран озод карда шаванд.

Бо вуҷуди ин, донишҷӯ Зелеа Кодреану дар ҳабс нигоҳ дошта мешавад ва аз ҷониби полис Мансиу, ки ҳуқуқшинос аст, барои ташкили тавтиъа доварӣ мекунад.

Дастурҳои оддии қонун ва ақли солим ба мо мегӯянд, ки дар издивоҷ, дуэл ё тавтиъа, як шахси муҷаррадро тасаввур карда наметавонад.

Барои он ки ин гуна тамға дар боло гузошта шавад, шахсе, ки онро мебарорад, бояд дар ҳолати мастии муайяне бошад, ки боиси дидани ӯ камаш ду маротиба зиёдтар бошад.

Ба ибораи дигар, шумо наметавонед бо ӯ суҳбат кунед.

Аммо, аз номи тамоми ахолии тухматкардаи Румыния, ки мо бо камоли мамнуният намояндагони тарсончаки онро дар парламент ва матбуот аз байни онхо, бе зарар ба касе хорич мекунем, аз хукумат мепурсем, ки оё вай чазои (ногузир) Мансиуро ба ихтиёри у гузоштанро бехтар мешуморад. ҷабрдидагон, ё имконияти бештар барои пешгирӣ аз он.

Мо бо каломи ҳалкунандаи адолат қудрат дорем, мо ҳеҷ дудилагӣ надорем, ки "дасиса" -и Яссиро ҳамчун як макри хиёнаткор унвон кунем...

АО Теодореану

ДАР БОРАИ ТАФТИШИ МАЪМУРӢ КАРОР ШУДААСТ

Дар натиҷаи эътирозҳои сершуморе, ки аз ин ҳодиса бармеоянд, инспектори маъмурӣ Варару барои тафтиши парванда фиристода шуд. Ин аст ёддоште, ки майор Амбрози ба шумо фиристодааст:

МЕМО

Ҷаноби инспектор,

вазири корхои дохилӣ бо хохиши хатман тамоми хакикати хабари телеграфии мо дар бораи шиканчаи фарзандонамонро муайян карданӣ шуда, шуморо ба тафтиш фиристод; чунон ки мо боварӣ дорем, ки шумо мехоҳед пурра дод ифшои ин қазия, мо ин ёддоштро бо баёни далелҳо омода кардем. Вокеа чунин сурат гирифт: Дар Ясси чи директорони мактабхо ва хам падару модарони талабагон маълум буд, ки талабагон дар Унгени барои сохтани хонаи шахсии худ дар Ясси хишт месозанд ва дар бог кор мекунанд. Хонум Гика дар Руа Кэрол ба ихтиёри худ гузоштааст Баъзе аз донишҷӯёни мактаби миёна ва писарон дар як ҳафта як маротиба таҳти роҳбарии донишҷӯ Корнелиу З. Кодреану, вақте ки супоришҳои корӣ иҷро мешуданд, вохӯрданд, яъне: 40 донишҷӯ ба Унгени барои хиштсозӣ фиристода шуданд. , ва 20 -25 нафар писарони мактабхои миёна ба обьёрии бог фиристода шуданд.

Префекти полиция аз ин хабардор буд; вале вай гумон мекард, ки вай шояд ягон чизи ха-нговаре ихтироъ кунад, ба монанди дасиса, 'хусусан вакте ки газетахои Яссы амалан моликияти у мебошанд ва аз ин ру ба бозии вай меафтанд. Ҳанӯз ногуфта иҷро шуд. 31 майи соли 1924, аз соати 4:30 то 5:00 саҳар, вақте фаҳмидам, ки тақрибан 65 донишҷӯ ба хонум Гика барои кор омадаанд, тамоми қувваи полис ва нерӯҳои зиёди мусаллаҳи ӯ ба зидди онҳо ҳамлаи ногаҳонӣ карданд. чиддии «дасисаи» сохташуда. Ақли инсон аз фаҳмидани он чӣ рӯй дод, вақте ки талабагони синфҳои болоӣ ва писарон ҳамчун ҷинояткорони оддӣ гирд оварда шуданд ва аз ҷониби агентҳо, ҳарбӣ ва ҳатто худи офицер Мансиу дар ҷои ваҳшиёна латукӯб карда шуданд.

Пас аз ним соат хамаи онхо бо сардории Корриелиу Зелеа Кодреану ва тахти мушоияти сахт аз кучаи асосӣ ба суи штаби полиция мерафтанд; дар рох боз як гурУхи хонандагони синфхои болоро во-хурданд, ки бо фармони муаллимонашон ба Copou барои бозӣ Иоина мерафтанд. Инҳо, барои он ки ба худ айшу истиқболи занҷирбандҳо иҷозат дода буданд, ҳамчун шарикони собиқ боздошт шуданд, латукӯб ва ба идораи полис бурданд.

Вақте ки шаҳрдор дар он ҷо буд, бе он ки ба Вазорати ҷамъиятӣ дар бораи ҷиддии вазъият хабар диҳад, танҳо ба пурсишҳои "суи генис" оғоз кард; яъне ин талабагон ва писарони мактаби миёнаро латукӯб, бадрафторӣ ва шиканҷа мекард, то аз онҳо баёнот диҳад, ки онҳо ҷузъи тавтиъа мебошанд, то онҳо чизеро, ки медонистанд, бигӯянд. Аммо онҳо бояд чӣ мегуфтанд, дар ҳоле ки дар ин бора чизе намедонистанд?
Қариб ҳама латукӯб шуданд, вале аз ҳама сангин ҷароҳат бардоштанд: 1. Писарам Сезар Амброзие, донишҷӯи семинарияи педагогӣ, ки шахсан аз ҷониби шаҳрдор бо як риштаи барзагов дар сараш қамчин зада буд ва дар охир барои надодӣ. чавоби чашмдошт ба гуши чап мушт зад, ки пардаи , буд гушашро шикаст.

2. Хонандаи мактаби миёна Думитриу Спринти, писари майор Дурнитриу; пойҳояшро занҷирбанд карда, чаппа карда, дар милтиқ и дар даст доштаи сержант овезон карданд. Cojocaru ва Cpl. Теодороиу. Ӯро шахсан раиси шаҳр бо риштаи гов ба пойҳояш латукӯб карда, то аз ҳуш рафт.

3. Писарбачаи мактаби миёна Г. Гургута дасту по баста буд. Сипас ӯро рӯ ба замин гузошта, бо риштаи гов мезананд ва барои хомӯш кардани доду фарёдаш як деги обро зери рӯяш гузошта, афсаре дар он ҷо гузоштанд, вақте ки баландтарин дод зад, рӯи ӯро ба об андохт.

Дар давоми тамоми ин шиканча ду офицери жандарм низ хозир буданд: капитан Велциу ва лейтенант. Томида, ки шаъну шарафи сарбозиаш, умед дорем, монеи ифшои хакикати онхо намегардад, зеро шохиди чунин муомила ба онхо сазовор набуд; дар шиканҷа истифода бурдани қӯшунҳо, инчунин ба сифати олоти шиканҷа истифода бурдани силоҳи ҳарбӣ, вақте маълум аст, ки истифодаи он чӣ гуна бояд бошад.

Тибқи гузоришҳои донишҷӯёни мактабҳои миёна ва писарон, дар ҳоле ки полис Мансиу бо ин амалиётҳо машғул буд, прокурорҳо Кулиану ва Бузеа аз назди идораи ӯ гузаштанд. Ман бовар дорам, ки онҳо ҳақиқатро мегӯянд.

Латукӯб ва шиканҷа танҳо баъд аз он комилан қатъ шуд, ки прокурори якум Катичи ба идораи полис омад, ки аз ҷониби кумита иборат аз; Профессорҳо Куза ва Сумуляну, адвокат Бакалоғлу, полковник Надежде ва коршинос Богдан, ки кӯдаконро муоина карданд ва қонунан дар шӯъбаи полис ҷароҳатҳои дар шаҳодатномаҳои тиббии ба ин гузориш замимагардидаро муқаррар карданд.

Чунон ки мебинед, инспектор, то имруз мо тартиботи конуниро риоя кардем, яъне.
1. Мо аз аввалин прокурор ва кофтуков хоҳиш кардем, ки ба бинои шаҳрдорӣ раванд, то ҷароҳатҳои донишҷӯёнро тафтиш кунанд.
2. Мо аз болои шиканҷакорон ба суди ноҳияи 11 даъво пешниҳод кардем.

3. Ба Прокуратурае хабар медихем, ки ба он хам протоколи суд фиристода шудааст.

парванда барои тафтиш ба магистратура Лесану фиристода мешавад.

4. Ҳамчун афсарон ва шахсони шарафманд, мо метавонистем аз ҷаноби Мансиу қаноатмандиро тавассути силоҳ талаб мекардем, аммо вақте ки ӯ аз воҳӯрӣ бо капитан Сиулей дар дуэл худдорӣ кард, худро аз ҳақ ки худ маҳрум кард. Ростӣ, ин ҳақиқат аст.

Аз шумо хохиш мекунам, ки хуб бошед, ки дар байни волидайни хафашуда мо ду нафар мансабдорони воломақомем, ки барои амалҳои қонунӣ фош шудаанд, зеро то имрӯз касе моро қаноатманд накардааст.

Мо боварӣ дорем, ки вазири корҳои дохилӣ бо овардани мэр Мансиу барои кирдорҳои ношоистаи худ ба мо қаноатмандии комил медиҳад ва бо Вазорати ҷанг барои Мансиу дахолат хоҳад кард, гарчанде як афсари хурди захиравӣ, фарзандони сардори худро дидаву дониста шиканҷа мекард. рафикон.

Майор, (сс) Амбрози

Натичаи тафтиш чунин буд: 1. Мэр Мансиу ба
Стеауа Романиеи (ситораи Румыния) рутбаи командир мукофотонида шуд.

2. Ҳама комиссарони пулис, ки моро шиканҷа карданд, баланд бардошта шуданд.

3. Полис аз ин чораҳо ҷасорат карда, таъқиботи бештареро алайҳи мо оғоз кард, ки ин дафъа дар саросари Молдова паҳн шуд. дар куча ва ё дар штаб барои кирдораш дар назди касе чавоб додан лозим нест.

РУЗИ МУРАТ

Вазъият хамин аст, ки 23 октябри соли 1924 ман дар суди округи 11-уми Яссы хамчун адвокат хамрохи хамкасбонам Думбрава баромад кардам, то ки студент Комарзанро, ки аз тарафи Мансиу азобу шиканча гирифта буд, химоя кунам.

Раиси шаҳр бо тамоми даста ҳозир шуд ва дар он ҷо дар ҷаласаи пленум дар назди адвокатҳо ва раисикунанда Спири Донеану худро ба болои мо партофт.
Дар ин шароит, ки ҳама чизро зери хатар гузошта, бист нафар полиси мусаллаҳро пахш кардан мехостам, ман таппончаамро кашида, тир холӣ кардам.
Ман ба ҳар касе, ки наздиктар меомад, ҳадаф гирифтам.
Аввалин шуда Мансиу афтод. Дуюм, инспектор Клос; сеюм, одами хеле камтар гунахкор, комиссар Хусану.

Боқимонда нопадид шуданд.
Дар муддати кутох дар назди Суд чанд хазор
*

Сублейтенант Мансиу дар полки 10-уми пиёдагардҳои кӯҳӣ буд, аммо дар вақти сафарбаркунӣ аз вазифаи худ дар устохонаҳои таъмири корпуси 3-юми артиш канорагирӣ кард.

Яҳудиён ҷамъ шуда, дастҳо дар ҳаво, ангуштон мисли чанголи каҷ аз нафрат мунтазири рафтани ман буданд, ки маро пора-пора кунанд.
Туфангро дар дасти ростам, ки ҳанӯз панҷ тир боқӣ монда буд, нигоҳ дошта, ман Виктор Климеску, адвокат дар Яссиро аз дасти худ гирифта, хоҳиш кардам, ки маро дар додгоҳ ҳамроҳӣ кунад.
Мо рафтем ва аз миёни издиҳоми гирьяи яҳудиён, ки бо дидани таппонча ақли солим доштанд, аз он тараф рафтем.
Маро жандармхо дар рох дастгир карда, аз чаноби Климеску чудо карда, ба префектураи полиция бурданд.
Дар ин ҷо комиссарҳо ба болои ман ҷаҳишиданд, то ки бо таппончаи ягона дӯсте, ки дар миёни ин нангин доштам, маро безарар созанд. Тақрибан панҷ дақиқа ба онҳо муқобилат намуда, тамоми қувваамро ҷамъ кардам. Дар охир, ба ман қувват гирифтам.
Он гоҳ дастонамро аз пушти ман занҷир зада, дар байни чаҳор сарбози найдор гузоштанд.

Пас аз чанде маро аз он кабинет берун карда, ба паси ҳавлӣ бурданд ва дар назди девори баланд гузоштанд.
Жандармхо акибнишинй карда, маро дар он чо танхо монданд. Ман гумон доштам, ки онҳо маро тирпарронӣ кардан мехоҳанд. Ман чанд соат то бевактии шаб дар он ҷо мондам ва мунтазири тирандозӣ будам. Бо вуҷуди ин, ин интизорӣ ба ман таъсир накард. Хабари ин қасосгирии фоҷиавӣ бо суръати барқ паҳн шуд.

Вақте ки он ба хобгоҳҳои донишҷӯён расид, таркиши шадид ба амал омад.
Аз хамаи ошхонаю хобгохҳо студентон аз кучахо ба суи Майдони Иттифок давиданд. Дар он чо онхо муддати дароз намоиш дода, сурудхонй карданд, баъд кушиш карданд, ки ба префектураи полиция раванд. Аммо артиш, ки ҳоло дар ҷои ҳодиса буд, тавонист онҳоро боздорад. Ҳарчанд занҷирбанд буданд, ман аз шунидани суруди онҳо шод шудам, зеро ин маънои онро дошт, ки онҳо аз зулми худ озод шудаанд.

Дар охири рӯз маро ба болохона ба ҳамон идораи шиканҷа бурданд, ки дар он ҷо Лесану, судяи муфаттиш ҳоло паси миз нишаста буд, ҳамон шахсе, ки чор моҳ пеш шикоят карда будам ва адолат талаб мекардам. Ӯ маро кӯтоҳ пурсид ва пас аз он фармони ҳабси маро содир кард.

Пас аз он маро ба аробаи биринҷ партофтанд ва ба зиндони Галата дар теппаи болои Ясси, дар наздикии дайри аз ҷониби Петре лсе'хиопул сохташуда, МХР-Т аз он ҷо интиқол дода шуданд, маро бо даҳ маҳбуси дигар дар як ҳуҷра ҷойгир карданд, ки дар он занҷирҳоям хориҷ карда шуданд. Ҳамкасбонам ба ман як пиёла чой доданд. Баъд ба хоб рафтам. Рузи дигар маро дар камераи яккаса, ки фарши цементпуш, кати тахта, курпаю болиште надошт; дарро кулф баста буд.
Ҳуҷра ду тиреза дошт, ки шишаҳояшро аз берун сафед карда буданд. Ман чизеро дида натавонистам. Як девор чунон тар буд, ки аз он об равон буд. Рӯзи аввал дар он ҳуҷра як пирамарди посбон Матей ба ман нони сиёҳ овард. Дарро тарқида кушода, дасташро бо нон гузошт, зеро ба ӯ иҷозат надоданд. Ман умуман гурусна набудам.
Шабона дар болои тахтахо дароз кашида, худро бо курта пушондам. Ман чизе надоштам, ки зери худам гузорам

сар. Ман ларзидам.

Сањар ду даќиќа маро берун бурданд, баъд маро боз мањкам карданд. Як донишҷӯ, Милута Поповичи, ки низ дар ҳабс буд, тавонист дар давоми рӯз ба тирезаи ман наздик шавад ва шишаро ба андозаи як нӯги ангушт тоза кунад, то берунро бубинам. Пас аз он дур рафт ва вақте ки тақрибан 18 метр дуртар шуд, бо ангуштонаш бодиққат ба ман ишора кард. Ман фаҳмидам, ки ӯ рамзи Морзеро истифода мебарад. Ҳамин тариқ, ман фаҳмидам, ки ҳамаи Вакарестиён боз ҳабс шуданд: Мота, Гарнеата, Тудосе Попеску, Раду Миромович, аз Корнелиу Жоржеску наҷот ёфтанд, ки онҳоро боздошт карда натавонистанд. Онҳоро низ ба ҳамон зиндон бурданд ва якҷоя дар як ҳуҷра ҷойгир карданд. Фахмидам, ки падарамро низ ба он чо бурдаанд. Шаби дуюм хеле бадтар буд. Ман хеле хунук шудам ва хобам намебурд. Ман кариб тамоми шабро дар камера гузарондам.

Субх боз маро ду дакика ба куча бурданду боз кулф карданд; Матей пирамард ба ман як нони дигар дод. Нисфирӯзӣ дастамро баста, ба ароба шинонданд ва барои тасдиқи ордер ба ҳабс маро ба Суд бурданд. Пас аз ин расмият маро боз ба Галата ба ҳамон ҳуҷраи торик бурданд. Дар берун, ҳаво бадтар мешуд. Гармо нест, ман ба ларза даромадам.

Ман кӯшиш кардам, ки дар тахтаҳо каме хоб равам, аммо дар як вақт тақрибан ним соат хоб карда метавонистам, зеро устухонҳоям дард мекарданд. Аз фарши цементӣ сармо баланд мешуд, гурдаам дард мекард. Фахмидам, ки кувваамро аз даст дода истодаам, ба ирода ва гимнастикам худ мурочиат кардам.
Дар давоми тамоми шаб, ҳар соат, ман даҳ дақиқа барои машқ хестам ва сахт кӯшиш мекардам, ки қувваи худро нигоҳ дорам.

Рӯзи дигар ман худро бад ҳис кардам. Қувваи ман сарфи назар аз қатъият ва иродаи ман ба таври намоён коҳиш ёфт.

кувва. Шаби дигар сармо бештар шуд ва иродаи ман дигар кор намекард; Ман худро шикаста ҳис кардам, пеши чашмонам сиёҳ дидам ва аз худ рафтам. То он даме, ки васияти ман давом мекард, ман хавотир набудам.
Аммо акнун ман фаҳмидам, ки дар ҳолати хеле бад будам. Ман меларзидам ва наметавонистам бозистам. Он шабҳои ба назар беохир чӣ қадар душвор буданд!

Промоутер рӯзи дигар барои дидани ман омад. Ман кӯшиш кардам, ки шакли худро пинҳон кунам.
"Дар ин ҷо кор чӣ гуна аст?"
— Хеле хуб, ҷаноб.
"Шумо чизе барои гузориш
надоред?" — Не, ҳеҷ чиз.

Ман сездах рузро хамин тавр гузарондам; бинобар ин барои ман оташи хурде афрӯхтанд. Онҳо ба ман кати хоб, кӯрпа ва чанд матое доданд, ки дар девор овезон буданд. Ба ман иҷозат доданд, ки дар як рӯз як соат дар берун бошам. Рузе дар паси хавлӣ Мота ва Тудосеро дидам ва ба онхо ишора кардам. Он вақт ман фаҳмидам, ки падарамро озод кардаанд; ҳамин тавр, Ливиу Садовеану, Ион Сава ва як донишҷӯи дигар, ки боздошт шудааст.

ДУ МАКОЛЕ, КИ БА ДАВЛАИ МАНСИУ ДОДА АСТ

Рӯзи дигар пас аз ҳодисаҳои Таргул-Кукулуи, Кувантул Иасулуй ("The Каломи Ясси») аз 27 октябри соли 1924 маколаеро чоп кардааст, ки бо имзои Нелу Лонеску, юрист, собик президенти Ассотсиатсияи донишчуёни хукукшинос, ки аз он иктибос меорам:

"Тафсири матбуоти либералии яҳудӣ дар бораи марги К. Мансиу якғ аразона ва ба эътиқоди бад аст; онҳо бо тақаллуби дағалонаи далелҳо - далелҳое оғ оз мешаванд, ки танҳо натиҷаи ногузири режими сӯиистифода ва беадолатӣ буданд. ба қаҳрамон табдил диҳед, ба ҳар ҳол, марде, ки танҳо асбоб буд ва онро ба як тавтиаи фашистии антисемитӣ айбдор кунед

.

Донишҷӯёнро маҷбуран аз даромадан ба калисои калисо барои дуо кардан манъ карданд; ба онҳо дар тарабхона якҷо хӯрок хӯрдан манъ карда шуд; берахмӣ карда, дар кучахо гашту гузор накар-данд; ба онхо барои вохурдан дар университети худ ва дар идорахои иттихо-дияашон монеъ шуданд; ба кор монеъ шуданд боғ и худ барои истифодаи худ; дар кӯчаҳо, таҳхонаҳои полис ва хиёбонҳои ҷамъиятӣ аз ҷониби тамоми қувваҳои полис, аз пасттарин афсари полис то

ки диruz префекти полицияи ин шахр буд.

Донишҷӯён, худдорӣ, ки сазовори таъриф ва эътимод ба адолати онҳоро эҳтиром мекунанд, нишон дода, алайҳи шаҳрдор Мансиу ва зердастонаш барои бераҳмии шадид, сӯиистифода аз қудрат ва озодии шахс як қатор даъвоҳо оғоз карданд.

Ин имову ишораи донишҷӯён нафаҳмиданд. Ва, мутаассифона, бояд гуфт, ки Адолат ба умеди як насли том, ки бо хисси поки конуният ва тартибот мунаввар гардида буд, ба чо наоварد.

'rbe coed Силвия Теодореску, ки Мансиу дар рӯзи равшан 11 декабри соли 1923 дар кӯчаи Кэрол дар назди хонаи Сел ба пушт лагадкӯб карда буд. Велса - далеле, ки бо доштани якчанд шоҳидони айнӣ зълом ва тасдиқ карда шудааст - вай на танҳо муваффақ нашуд, ки Мансиуро дар суди ноҳияи Урбан I маҳкум кунад, балки ҳамчун даъвогар вай барои тӯҳмат маҳкум шуд, зеро дар мурофиа маълум буд ки хангоми зарбазанӣ вай ба суи Мансиу суханони: «ин вахшӣ аст» .

Шаби 14 декабри соли 1923 донишҷӯи ҳуқуқшинос Лефтер аз Галатӣ ҳангоми ворид шудан ба меҳмонхонаи Бежан, ки дар он ҷо зиндагӣ мекард, бесабаб аз ҷониби гурӯҳи полис ва жандармҳо иҳота карда шуд, ки якҷоя бо Мансиу ва бо фармони ӯ ба бим зарба заданд. бо калтак, асо, туфанг, кундо, лагад ва мушт, то бе ҳуш ба замин афтода, ба як кӯчаи канор кашида шуда, афтида, бе ягон кӯмак дар он ҷо мондааст.

Гарчанде ки Лефтер ба додгоҳ муроҷиат кард, Мансиу сафед карда шуд ва маҷбур нашуд, ки ягон шоҳидро ба худ ҷалб кунад мудофиа.

Аммо дар бораи ваҳшӣ ва ваҳшиёнаи тобистони соли гузашта, ки нисбат ба донишҷӯёне, ки дар боғи истиқоматии Гика кор мекарданд, чӣ гуфтан мумкин аст?!

Бисту панҷ донишҷӯе, ки як рӯзи тӯлонӣ ба кафи пои худ мисли дузд лату кӯб карда шуданд, ки ин далелро прокурори аввал ва духтури патологӣ барои як дасисаи хаёлӣ то ҳадде ночиз, ки ҳатто ба тафтишот асос намедиҳад, тасдиқ карданд.

Ва на танҳо ин, балки вақте ки дар баробари талабҳои донишҷӯён барои тафтиши маъмурӣ, яке аз тобистони соли гузашта аз ҷониби ҷаноби Варару гузаронида шуд, ӯ аз сӯиистифодаҳое, ки худаш тасдиқ кард, сахт ба ҳайрат афтод. Бо вуҷуди ин, гузориши Варару ба вазорати дахлдор боиси он гардид, ки Мансиу ба Steaua Romaniei (ситораи Руминия) мукофотонида шуд.

Пас ин аст марде, ки мурд; Мардум дар бораи мурдагон хуб ҳарф мезананд, аммо ин моро аз гуфтани ҳақиқат бозмедорад.

Мансиу вохӯ риҳо боздошта шуд; Мансиу онҳоеро, ки мехостанд ба калисо ворид шаванд, боздошт; Мансиу студентонро дар кучахо, дар назди полиция ва дар майдонхои чамъиятӣ лату кӯб мекард; ки шикоят карда буданд, дашном дода, ба тарафдоронаш тахдид мекард. Мансиу, ки аз ҷониби полис ва жандармҳо муҳофизат карда шуда буд, донишҷӯёнро, ки баста ва пиёда, дар зери борони даҳон ва зарбаҳои зердастони девонааш бармегардонанд, бо ваҳшиёнаи девона мезад, танҳо нигоҳи нафрат ва мувақ қатӣ истеъфо.

Бубинед, ки ин марди вазифадор ва чӣ гуна фармоне буд!

Ахли чамъият ба тарафи Корнелиу Кодреану. Ба у имо-ри мардонагии уро маъкул мешуморад ва максади олии ин имо-ратро огох кардани режим ва хиз-мати идеяро дарк намуда, уро аз таъ-киби одати барои ин гуна кирдор озод мекунад, онро пурра асоснок мекунад ва дар хакикат афкори чамъиятӣ онро маъкул мешуморад.

Шахсан ман ба иқдоми қаҳрамононаи Корнелиу Кодреану, ки бори дигар дар масъалаҳои шаъну шараф оштинопазир боқӣ мемонад ва дар мавриди шаъну шараф қарор қабул мекунад, салом мегӯям. "

Баъди якчанд руз газетаи «Униреа» («Иттифок») дар мохи октябри соли 1924
Мақолаи профессор Куза:

МАРГИ МАНСИУРО ПРЕФЕКТ КУНЕД

СИСТЕМАИ ФАТАЛ ВА ОКИБАТИ ОН

«Як сол боз полициям Яссы фочиаи хакикиро аз сар мегузаронад, ки охирин кирдори он ба хама маълум аст. Дар натиҷаи таҳаввулоти марговар, қурбониёни зерин афтоданд:

Мэр Мансиу, инспектор Клос, муовини комиссар Хусану ва на камтар аз номзади PhD Корнелиу Зелеа Кодреану.

Мэр Мансиу вафот кард; Муовини комиссар Хусану то марг мубориза мебарад; Инспектор Клос захми сахт гирифт; Корнелиу Зелеа Кодреану дар зиндон мемонад.

Ин фоҷиа чист, ки ин қадар қурбониёнро бар ӯҳда дорад? Дар бораи таҳаввулоти марговари ин ҳодисаҳо чӣ гуна сухан рондан мумкин аст? Гунаҳкорон кистанд?

Мансиу лорд, префекти полиси Марзеск дар Ясси буд. Маҳз дар ҳамин мақом ӯро ба ин ҷо оварданд ва ӯ то охир нигоҳ дошта шуд - сарфи назар аз ҳама зиёдаравӣ, ки дар он гунаҳкор буд. Ин ба таври равшан нишон медиҳад, ки амалҳои шумо тасдиқ карда шудаанд. Далели фаровони тасдиқи он, ки он аз рӯи нақшаи қаблан муқарраршуда бо илҳоми бевоситаи ҷаноби Г.Г.Марзеску, ки ӯро дастгирӣ кардааст, кор кардааст, ин фарқиятҳои ба ӯ додашуда - хизматҳои мандатии ӯ ва пешбарӣ кардани ҳайати ӯ мебошанд.

Системаи марговаре, ки аз ҷониби Мансиу илҳом гирифта шудааст, терроризми донишҷӯёни насронӣ буд: барои қонеъ кардани яҳудиён ва исбот кардани он, ки "тартиб" -ро "бо воситаҳои энергетикӣ" нигоҳ доштан мумкин аст.

Мансиуи бадбахт, ки истеъдоди махсус надошт, системаи марговарро бо ваҳшиёнаи ғайриоддӣ ба кор андохтааст, ҳатто вақте ки сухан дар бораи профессорони донишгоҳҳо меравад: фаъолияти меҳнатии худро ба муносибати Ассамблеяи генералии Ассотсиатсияи профессорҳои донишгоҳҳои Румыния, ки дар Ясси баргузор шуд, оғоз кард. 23 —25 сентябри соли 1923 тахти раёсати хамкасби намоёни мо профессор И. , Гаванескул.

Мэр Мансиу донишгоҳҳоро таҳқир кард, донишҷӯёни бегуноҳро бераҳмона ва зиндонӣ кард, профессорҳои онҳоро маҷбур кард, ки эътироз кунанд ва қаноатмандӣ ҷӯянд.

Чор комиссияи университет, ки онро профессорон доктор Хурмузеску ташкил кардаанд, аз Бухарест; духтур Сумуляну, Ясси; М. Стефанеску, Клуж; ва Хаеман, Чернаути дар худи хамон чо дар мачлис телеграммаи зеринро бо имзои профессор Гаванескул тахрир карда, баъд ба он фиристода шуд: 1. Раиси Совети Вазирон; 2. Вазири корҳои дохилӣ; 3. Вазири маорифи халк Ассоциацияи умумии профессорони университетхои Румыния дар мачлиси кушоди худ дахолати ташвишовари полицияи Яссиро махкум мекунад ва бо розигии комил бо президенташ аз органхои болой тафтиши мукаррарй ва пурра конеъ гардондани онхоро талаб мекунад.

Президенти Ассоциация (сс) Л. Гаванескул Хамин комиссия матни зеринро тахрир карда, ба раиси шахри Яссы фиристод: «Чаноби мэр, Ассоциацияи умумии профессорони университет дар мачлиси кушоди худ, ки дар натичаи чорахои тачовузкоронаи зидди. конвенсияи мо аз ҷониби ҷаноби Мири полиси Яссы, бо таассуф ба шумо хабар медиҳам, ки дар шароите, ки онҳо наметавонанд дар зиёфати шаҳрдорӣ ширкат кунанд ва бо ин ба шумо барои ниятҳои некатон ташаккур баён мекунанд. "

Президенти ассоциация (сс) Л Гаванескул

"Бо гирифтани як мандати ҳатмӣ барои террор кардани донишҷӯён, Мансиу мувофиқи ҳадафҳои худ ва мувофиқи нақшаи муқарраршуда - бо роҳи фатализм қадам задан амал кард. Мо воқеаҳоро ба таври мухтасар номбар мекунем, ки онҳо рух доданд:

1. Дар университет чорӣ карда шудани полиция ва армия 10 декабри соли 1923.
Дар намоишхои студентом, ки баъд аз он студент Г. Манолиуро полиция чунон сахт лату кӯб кард, ки вай зардпарвин шуд ва пас аз чанд рӯз фавтид.

2. Ваҳшиёна дар вокзал. Ба муносибати ба Ясси омадани профессор Ион Зелеа Кодреану, баъди аз зиндон озод шудан, шаҳрдор Мансиу комилан беасос худро ба болои шаҳрвандон ва донишҷӯёне, ки барои қабули ӯ ба анбор омада буданд, партофта, бераҳмона ва таъқиб мекунанд. дуранд, ки гуё онхо чинояткор бошанд.

3. Боздид аз шоҳзода Кэрол. ба муносибати ин сафар, Мансиу дигар таҳқирҳои ҷанҷолро ба амал овард, ки донишҷӯёнро маҷбур карданд, ки ба Аълоҳазрат шикоят кунанд.

4. Чанг дар театри «Сидоли» Баъди ба Ясси омадани артистони нафакахури операи Румыния онхоро студентон пешвоз гирифтанд, ки нисбат ба онхо намоиши хамдардй ташкил карданд. Ин намоиши комилан осоишта сабаби кофӣ буд, ки шаҳрдор Мансиу ҷанҷоли дигареро ба вуҷуд орад. Вай бо донишҷӯён рафтори бад мекард ва онҳоро бо бераҳмии нафратангез пароканда мекард.

5. Фитнаи Кэрол Сент. Бо шарофати хушмуомилагии хонум Константа Гика, донишҷӯён дар боғи сабзавоти бахшидаи худ сабзавот шинонданд, то худро таъмин кунанд.
Рӯзи 31 майи соли ҷорӣ, вақте ки донишҷӯён барои оғози кор ҷамъ омада буданд, шаҳрдор Мансиу бо тамоми кормандони худ ва полис бо найҳои собит пайдо шуданд ва ҳамаи донишҷӯёни ҳозиринро боздошт карданд. Дастони Корнелиу Зелеа Кодреануро бо камараш ба пушт баста буданд ва ӯро дар саросари шаҳр ҳамроҳ бо 25 хонандаи мактаби миёна ва писарони дигар ба сӯи идораи полис бурданд ва дар онҷо бераҳмона латукӯб карда шуданд.

Корнелиу Зелеа Кодредну, офицери запас, номзади доктори илмхои хукукшиносй ба руяш торсакй зада, бо дагалонатарин суханхои дагалона тахкир карданд.

Хонандаи мактаби миёна Амбрози, писари майори калон Амброзиро чунон торсакӣ заданд, ки пардаи гӯш дарида шуд, ки ин далелро шаҳодатномаи тиббии бо имзои патолог доктор Г. Богдан.

Дигар толибилмони мактаби миёна ва писарон пас аз овезон шудан, кафи пойҳояшонро қамчинкорӣ карда, сари хам карда буданд. Барои боздоштани доду фарёд сарашонро ба сатилҳои об андохтанд. Волидайни кӯдакони шиканҷашуда инҳоянд: майор Амбрози, Димитриу, Бутнару ва ғайра, ки ба вазорати корҳои дохилӣ аризаи зидди майор Мансиу фиристода, ӯро ба додгоҳ кашиданд. Аммо Мансиу ҳатто дар назди довар муносибати норозӣ нишон медод.

Префект Мансиу на танҳо дар вазифаи худ нигоҳ дошта шуд, балки барои муносибаташ мукофотонида шуд ва ташвиқ кард, ки бо системаи марговараш идома диҳад, матбуоти яҳудӣ ҳамарӯза ӯро ситоиш карда, ӯро наҷотдиҳандаи қонун ва тартибот ва мавҷудияти олӣ эълон кард.

Хукумат Яссиро намояндаи худ Г.Г.Марзеску ба чои кабул кардани хулосахои инспектор Вараре, Стяуа Романиеро (ситораи Румыния) ба сари синаи Мансиу часпонд ва кадрхоеро, ки вай барои содир кардани кирдори гайриконунии худ истифода бурда буд, пешбарӣ намуд. Масалан, комиссар Клос, ки яке аз гунаҳгортарин аст, ба инспектори полис таъин карда шуд.

Департаменти адлия, ки ба он ҳамон Г.Г.Марзеску, ҷонибдори Мансиу сарварӣ мекунад, ба ҷои дахолати пурқувват ва саривақт ба муқобили таҳқирҳои содиршуда, қурбониёнро маҳкум кард.

Яҳудиёни хушҳолии Ясси ба Мансиу мошин ҳадя карданд, ки ӯ қабул кард, ки тамоми руминиёнро моҷаро кард ва хашми минбаъдаро ба вуҷуд овард, бахусус дар байни донишҷӯёне, ки беҳурматии Мансиуро ҳангоми бо ифтихор рондани мошини яҳудиён дар шаҳр мебурданд.

Мэр Мансиу, ки дар мавқеъи худ устувор буд, бо ин роҳ дастгирӣ ва рӯҳбаланд карда шуд, бо хислати беғаразонаи худ, бидуни худдорӣ, тасаввур кард, ки тавассути истифодаи системаи худ ба баландии шӯҳрат расидааст.
Маҳз ҳамин пайдарпайии ҳодисаҳо буд, ки шаҳрдор Мансиуро ба охирин амали ин фоҷиа овард. Корнелиу Зелеа Кодреану барои мудофиаи худ амал кард.

Масъулияти марги мэр Мансиу пеш аз ҳама ба дӯши шахсе аст, ки Мансиуро ба сари раёсати полис гузошта, ӯро дастгирӣ кардааст, яъне вазири адлия Г.Г.Марзеску. Масъулият бар дӯши матбуоти яҳудӣ ва ҳамаи онҳое аст, ки ӯро таҳрик ва ташвиқ карда, ӯро барои татбиқ и низоми марговараш табрик мекунанд.

Гуруснанишинй

Тақрибан даҳ рӯз пеш аз ҷашни Мавлуди Исо, Мота, Гарнеата, Тудосе ва Раду Мироновичи, ки шаст рӯз пеш боздошт шуда буданд, бегуноҳ ба гуруснагиву ташнагӣ даст заданд. Гуфтанд:

ё озодии мо ё марг. Талошҳои мақомоти мухталиф барои расидан ба онҳо ноком шуданд, зеро онҳо худро дар камераи худ банд карда, касеро иҷозаи вуруд надоданд.

Ин чавонон кайхо симои хар як студенти румынй гардидаанд; рамзи. Вақте ки хабари корпартоии ӯ шунида шуд, донишҷӯён ва ҳама вазнинии амали ӯро бо назардошти тавоноии маълуми ӯ фаҳмиданд.

Оё ин ҷавонон бояд дар дохили деворҳои Галата бимиранд?

Дар Ясси ва Клуж рӯзҳо чунон ба хашм омада буданд, ки интиқом оммавӣ аз онҳое, ки издиҳом ба ҷавобгарӣ кашиданд, гирифта мешуд. На танњо донишљўён, балки пиронсолони дар љомеа муќарраршуда низ бо овози баланд талаб мекарданд: «Агар њамаи ин кўдакон дар он љо бимиранд, биёед тирандозї кунем» .

Хукумат дарк кардан гирифт, ки вай ба шиддат ва азми умум дучор омадааст; Вакте ки ин миллат ирода ва шаъну шараф нишон додан гирифт, падарам дар Ясси манифестеро нашр кард, ки аз он порчаи зеринро такрор мекунам:

ЗАХИРА

«Бародарони румынй,

Донишҷӯён: Ион 1. Мота, Илли Гарнеата, Тудосе Попеску ва Раду Мироновичи, ки ду моҳ дар зиндони Галата боздошт шудаанд, рӯзи сешанбе соати 13 гуруснагиву ташнагӣ эълон карданд.

Онхо ин икдоми душворро барои он гирифтанд, ки комилан бегунохand, зеро дар Вакарести хам ба хабс гирифта шуда буданд ва хам бегунох ва дарк карданд, ки сиёсатмадорони алохида бо зиндон кардан мехоханд охиста-охиста саломати ва хаёти худро вайрон кунанд.
Ба ин ҷавонмардон, ки гули дӯстдоштаиояндаи кишвар аст, аз ҷониби Худованд дар баробари дигар хислатҳо васиятҳои пулодӣ низ ато шудааст. Аз ин рӯ, азми онҳо барои мурдан аз гуруснагӣ ва нахуст эътироз ба беадолатӣ, ки қурбонии онҳо ҳастанд ва аз ғуломии яҳудиён бо кумаки сиёсатмадорони муайян ба гардан гирифта шудани миллати мо шӯхӣ нест, балки тасмими ҷиддӣ аст”.

ХОҲ ОЗОДӢ Ё МАРГ

Бародарони Румыния,
пас аз 2 ё 3 рӯз интизор шавем ва бубинем, ки чаҳор тобутро бо ҷасади ин қаҳрамонон аз кӯча мебаранд?

Пиру ҷавон, як фикр кунед, мо на дар бораи ҷасади чор донишҷӯ, балки дар бораи марги фарзандонамон, ҳамаи мо гап мезанем.

Вазифаи ҳамаи мост, ки ба зудӣ чораҳои сулҳомез ва қонунӣ, вале пурқувват ва қатъӣ эътирози зидди ин ҳукуматро андешида, пеши роҳи ин ноинсофонаро бигирем, куштори фарзандонамонро пешгирӣ кунем.

Дар иди Мавлуди Исо, пас аз ёздаҳ рӯзи гуруснагӣ ва ташнагӣ, онҳо озод карда шуданд. Аммо онҳо чунон лоғар буданд, ки онҳоро аз маҳбас бо замир рост ба сӯи зиндон бурданд беморхона. Баъзеҳо танҳо чанд моҳ пеш аз ин ҳабси охирин мӯҳлати зиндонро тарк карда буданд, Мота ҳамагӣ як моҳ пеш аз хатми як соли рост, то қувваташ кам шуд.

Оқибати ин корпартоиро имрӯз ҳам баъзеи онҳо бо гузашти даҳ сол эҳсос мекунанд, дар ҳоле ки Тудосе бечора онҳоро бо худ ба қабр бурдааст.

ТАНХО ДАР ГАЛАТА

Дар њамон њуљраи нангу торик, ки дар канори сахти кати ман нишастам, дастон бар синаам људо шуда, сари зери бори андешањоям хам шуда, замон оњиста-оњиста мегузарад, даќиќа ба даќиќа.

Чӣ қадар даҳшатовар аст танҳоӣ!

Бо таассуф байтҳое ба ёдам меояд:

"Gaudeaműs igitur" juvenes dum
сумус.

Пас, дар ҷавонӣ шодӣ кунем! Оятхое, ки чавонони тамоми наслхои студентонро бо гулчанбархои шодмонӣ гарм мекарданд, шод мегардонд. Хушбахт будан, фароғат кардан ҳаққи ҷавонӣ аст, пеш аз он ки синну соле фаро расад, ки ҳаёти инсон пур аз мушкилоту ташвишҳост, ҳамеша

торафт калонтар мешавад. Ин ҳуқуқ ба ман дода нашудааст. Ман вақт надоштам, ки аз худ лаззат барам. Ҳаёти донишҷӯӣ, ки дар он ҳама кайфу сафо ва сурудхонӣ мекунанд, бароям гузашт. Ман ҳатто пай набурдам, ки кай гузашт. Ба ҷавонии ман ғамхорӣ, душвориҳо ва зарбаҳо зуд омад ва ин ҳама онро пора-пора кард. Он чизе, ки аз ӯ боқӣ мондааст, бо ин деворҳои сарду торик боз нест карда мешавад. Холо маро хатто аз офтоб махрум мекунанд. Ҳафтаҳои зиёде сипарӣ шуд, ки ман дар ин торикӣ будам ва дар як рӯз танҳо як соат аз офтоб лаззат бурда метавонам.

Зонуҳоям пайваста ях мекунанд. Ман ҳис мекунам, ки сардии фарши сементӣ ба устухонҳоям мерасад. Соатхо охиста-охиста мегузарад; хеле суст. Нисфирузӣ ва шабона чанд нешзанӣ мегирам. Ман дигар хӯрок хӯрда наметавонам. Аммо махз дар шаб азоби хакикӣ сар мешавад; соати 2 ё 3 шаб аст, вақте ки ман хоб мекунам. Дар берун туфон аст. Дар ин чо, дар болои теппа шамол сахттар мешавад. Барфро шамол аз тарқишҳои дари дари он мерезад, то чоряки майдони ҳуҷайраро фаро гирад. Субҳ ман ҳамеша як қабати хеле ғафсро меёбам. Хомушии вазнини шабро танхо бугхое, ки дар манорахои калисо зиндагӣ мекунанд ва гох-гох садои посбонон, ки ба кадри имкон дод мезананд, халалдор мекунад.

"Рақами як! Хуб! Дуюм! Хуб!"

Андеша мекардам, ҳайрон будам, нигарон будам, вале муамморо ҳал карда натавонистам: Як моҳ? Ду моҳ? Як сол? Чӣ қадар? Тамоми умр? Боқимондаи ҳаёти ман?

Бале, ордер ба ҳабс маро бо меҳнати сахти як умр таҳдид кард. Оё мурофиа баргузор мешавад? Албатта; балки имтихони сахт хохад шуд. Зеро се қуввае ҳастанд, ки бар зидди ман муттаҳид мешаванд: Ҳукумат, ки кӯшиш мекунад намунаи муҷозоти маро нишон диҳад,
бахусус бо назардошти он, ки ин бори аввал аст, ки дар Руминия касе рӯ ба рӯ мешавад, таппонча дар даст бо золимон шаъну эътибори онхоро поймол карда, шаъну шарафи онхоро ранчонда, ба номи прин-ципи хокимияти давлатӣ тан-хоро канда. Қудрати яҳудӣ дар дохили Руминия, ки барои дар чанголи худ нигоҳ доштани ман ҳар кореро мекунад. Қудрати яҳудиён аз хориҷа, бо пулаш, қарзҳояш, фишорҳояш. Ҳар сеи ин нерӯҳо манфиатдоранд, ки аз ин ҷо рафтани ман монеъ шаванд. Ба мукобили онхо студентон ва харакати миллим Румыния. Кӣ ғолиб мешавад? Ман мефаҳмам, ки доварии ман бештар озмоиши қувват аст. Чи кадар дуруст гуфтам, агар кушунхои душман аз лагери мо хам андаке пуркувват мебуданд, барои несту нобуд кардани ман як дакика дарег намедоштанд. Солҳои зиёд аст, ки онҳо маро интизор буданд, зеро ман худро дар ҳама нақшаҳои онҳо гузоштам. Онҳо тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳанд, ки ман аз онҳо гурехта наметавонам. Дар

хона, модарам, ки сол аз сол ин кадар хабари дахшатангезро шунида, хонаашро шабона кофтукови додситонхо ва комиссарони берахм кофтуков карданд, зарба ба зарба мезад.

Дар бораи зиндагии ман, ки ба чунин як тақдири ғамангез расидааст, фикр карда, вай ба ман Акатисти Марями бокираро фиристод ва маро даъват кард, ки онро дар нисфи шаб 42 шаб пай дар пай бихонам. Ман ин корро карда будам ва ба назар чунин менамуд, ки баробари наздик шудан ба ҳадафи худ тарафи мо қувват мегирифт, зеро душман ақибнишинӣ мекард ва хатарҳо кам мешуданд.

САНЧИШ БА ФОКСАНИ ГУЗАРОНДА МЕШАВАД

Дар моҳи январ ба ман хабар доданд, ки мурофиаи судӣ ба Фоксани интиқол дода шудааст. Фоксани дар он вакт калонтарин такьягохи либералхо дар мамлакат буд. Аз ин шахр се аъзои кабинет: генерал Вайтояну, НН Савеану ва Чиркулеску омадаанд. Вай дар тамоми мамлакат ягона шахре буд, ки дар он харакати миллатчигӣ сар на-кард. Кӯшишҳои мо барои анҷом додани чизе барбод рафтанд. Дар он ҷо мо ҳеҷ кас надоштем, ба ҷуз хонум Тита Павелеску, ватандӯсти собиқадор бо рӯзномаи худ Сантинела («Бурҷи дидбонӣ»), ки дар шамол мавъиза мекард.

Студентони Ясси аз ин гузариш хабардор шуда, хеле ба ташвиш афтоданд. Гуруххои сершумор хангоми хар рафтани поезд дар истгоххои рохи охани атрофи Ясси мунтазири он буданд, ки маро то Фоксани гусел кунанд, зеро овоза шуда буд, ки гуё хамрохи ман бо бахонае, ки гуё ман гурехтанӣ бошам, маро парронданӣ мешавад. . Пас аз ду ҳафта, Ботез, сардори амният, бо якчанд агентҳо омада, маро ба мошине шинонд, ки мошини дуюмро ҳамроҳӣ мекард.

Мо аз Ясси ба воситаи монеаи Пакурари ба кони Кукутени мебароем. Дар он ҷо ман бо як гурӯҳ донишҷӯён вохӯрдам ва дар қаторае, ки истод, як гурӯҳи дигар буд. Аммо бо ягонтои онҳо сӯҳбат карда натавонистам. Вақте ки пулис маро ба мошини маҳбусон савор кард, онҳо дастгирии маро нишон доданд. Мо қариб сафар кардем тамоми шаб. Ман ба Фоксани мутмаин шудам, ки маҳкум кардам. Дар идораи пулис маро пулиси маҳаллӣ ва мудири зиндон интизор буданд. Дарҳол маро бурданду зиндон карданд. Дар аввал режим назар ба Яссы сахттар буд.

Гаврилеску, раиси округ, ки одами бад ба назар мерасид, 'бе ягон асос — зеро ягон раиси шахр хак надорад, ки ба режими зиндонхо дахолат кунад, — мехост ба ман режими сахт чорӣ кунад. Ӯ ҳатто ба камераи ман даромад, ки мо дар онҷо баҳси хеле ногувор доштем. Муъчизае, ки на ман ва на бахусус онхое, ки маро ба Фоксани оварда буданд, интизор набуданд, ин буд, ки пас аз се рузи омаданам, тамоми ахоли, сарфи назар аз хизби сиёси ва сарфи назар аз тамоми кушишхои хукуматдорон, ки онро ба мукобили ман баргардонанд. беихтиёр ба тарафи ман омад.

Сиёсатмадорони либералиро на танҳо тарафдорони худашон, балки аҳли оилаашон низ партофта рафтанд. Масалан, духтарони колечи Чиркулеску ба ман хурок фиристоданд ва дар катори дигар духтарон куртаи миллии вилоятӣ духтанд. Ҳатто шунидам, ки онҳо аз нишастан дар сари дастархон бо падарашон худдорӣ кардаанд. Дар он вакт ман генерал доктор Макридеску — шахсияти муътабартарин Фоксаниро вохУрдам; Кристач Сулаймон, соҳиби молу мулки муътадил, вале шахси дорои қудрати бузурги ахлоқӣ, ки ҳатто душманонаш кулоҳҳои худро аз танаш кашиданд; Ҷаноби Георгика Никулеску; Полковник Блезу, ки ба воситаи духтари хурдиаш Флутурас ба ман хӯрок фиристод; Василаче, Стефан ва Никусор Граур; Олтеану, Сюдин, Монтану, Фильо, майор Кристополь, Карас, Гурита Стефаниу, Николау, Тудоронческу ва дигарон. Хамаи ин ва бисьёр дигарон, ки аз онхо бештар гамхории падарона гирифтаам. Аммо саломатии ман хуб набуд.

Гурдаҳо, сина ва зонуҳоям дард мекунанд.

Санаи мурофиа 14 марти соли 1925 мукаррар карда шуда буд. Бо хамин дар назар дошта, дар хамаи марказхои университет ва инчунин дар дигар шахрхо, дар Клуж, Кап. Белеута онро чоп кард, ва дар мамлакат пахн карда шудааст, даххо хазор ин рисолахо. Хонаи у, ки шабу руз барои чанговарони миллатчигй кушода буд, ба штаби хакикй табдил ёфт. Дар Орастие, дар комбинати матбааи «Падре Мота» даххо хазор брошюраи назми машхур ва садхо хазор варака чоп карда шуд.

Дар ин чо хам рафиконам баъзе мактубхои маро, ки дар зиндони Вакарести навишта будам, хамчун китобча бо номи: Мактубхои махбуси студентом чоп карданд.

Ҳукумат бо маводи баръакс баромад, то дуру наздик пароканда шавад. Аммо онҳо таъсире надоштанд, зеро мавҷи эҳсоси миллӣ ба таври тобовар ва бетараф боло рафт. Ду руз пеш аз огози мурофиа садхо нафар одамон ва студентон аз тамоми мамлакат ба Фоксани омадан гирифтанд. Танхо аз Яссы зиёда аз сесад нафар бо поезди том савор шуда омаданд. Маро мақомот бо вагоне ба Театри миллӣ, ки мурофиаи додгоҳӣ дар он ҷо баргузор мешуд, бурданд. Аммо ин мавқуф гузошта шуд, гарчанде ҳайати ҳакамон интихоб карда шуд. Маро боз ба зиндон бурданд.

Аммо берун аз он, беасос ба таъхир гузоштани мурофиа хашми умумиро ба вуҷуд овард, ки ба зудӣ ба як намоиши бузурги кӯча табдил ёфт, ки дар давоми нисфирӯзӣ ва шаб давом кард.

Кӯшишҳои артиш барои фурӯ нишондани издиҳоми шодравон ба ҷое нарафтанд. Намоиш бар зидди яҳудиён ва ҳукумат нигаронида шуда буд. Он гоҳ яҳудиён дарк карданд, ки тамоми фишорҳои онҳо дар ин қазия натиҷаи баръакс хоҳад дошт. Ин намоиш барои натиҷаи мурофиаи ман ниҳоят муҳим буд.
Ин яҳудиёнро аз ҷанг берун кард, зеро онҳо фаҳмиданд, ки маҳкумияти ман метавонад бар зидди онҳо оқибатҳои фалокатбор дошта бошад. Дар ҳоле ки мардуми яҳудӣ ба таври комил ақибнишинӣ накардаанд, фишори онҳо ба мақомот коҳиш ёфтааст. Дар ҳамин ҳол, ба ман пешниҳодҳо оид ба дархости раҳоӣ ва кафолати озод шуданамро гирифтам, аммо ман ин корро рад кардам.

Пасха фаро расид. Ман киёматро танхо дар хучраи худ чашн гирифтам. Вақте ки зангӯлаҳои тамоми калисоҳои шаҳр садо медоданд, ман зону зада, барои ман ва арӯси худ, барои модарам ва хонаи ман, барои рӯҳҳои мурдагон ва онҳое, ки дар берун меҷанганд, дуо гуфтам, то Худо онҳоро баракат диҳад. , кувват дихед ва ба онхо бар хамаи душманон галаба бахшед.

ДАР ТУРУЛ-СЕВЕРИН

Як шаб, тахминан соати ду бедор шудам, ки касе қуфлро кушоданӣ шуд. Кормандони маҳбас барои гирифтани ман омаданд, зеро мурофиаи ман ба таври ғайричашмдошт бо дахолати ҳукумат ба Турнул-Северин, дар канори дигари Руминия гузаронида шуд.

Саросема чанд чизу чораамро чамъ кардам; баъд маро дар ихотаи посбонон ба мошини боркаш шинонданд, ки моро ба канори шахр дар назди хатти рохи охан бурд. Дере нагузашта, қатора истод ва маро ба вагони Сиёҳ Мария савор карданд.

Аз ин рӯ, ман аз ин шаҳри Фоксаниро тарк мекардам, ки дар лаҳзаи муносиб далерона ба фишорҳои азими мансабдорон рӯ ба рӯ шуд ва шаҳрвандонаш робитаҳои ҳизбӣ ё баъзан оилавиро шикастанд, то дар як эҳсосоти олӣ ва раднашаванда зоҳир шаванд.

Ҳангоми сафар ман мехостам бидонам, ки дар Тумул-Северин чӣ гуна одамонро вохӯрам? Ман ҳеҷ гоҳ дар он ҷо набудам, дар он шаҳр касеро намешинохтам.
Ҳар куҷое, ки қатора истад, гапи одамон, хандидан, фуромадан ё савор шудан ба қаторро мешунидам, аммо чизеро дида наметавонистам, зеро вагоне, ки ман дар он будам, тиреза надошт. ин танҳо як ваҷаб деворе буд, ки маро аз тамоми ҷаҳон, аз озодӣ ҷудо мекард. Шояд дар байни онҳое, ки дар он истгоҳҳо аз роҳи оҳан гузаштанд, бисёр буданд, ки маро мешиносанд ё дӯстони ман буданд.

Аммо онҳо намедонистанд, ки ман дар дохили он мошин ҳастам. Ҳама ба ҷое мераванд. Танҳо ман намедонистам, ки куҷо меравам. Ҳама бо сабукӣ ва шодӣ роҳ мераванд, дар ҳоле ки ман дар ҷонам вазнинтар аз санги осиёб бори ин ношиноси азимеро, ки маро интизор аст, мебардорам. Маро бояд маҳкум кунанд барои хаёт? Барои камтар? Оё ягон бор аз деворҳои зиндони сиёҳу зишт берун равам ё тақдири ман дар он ҷо мурдан аст? Ман хуб медонам, ки доварии ман масъалаи адолат нест, ин масъалаи қувват аст; кадоме қавитар аст, пирӯз мешавад - ҷараёни миллатгароии мо қавитар мешавад ё фишори ҳукумати яҳудӣ? Аммо ин тавр шуда наметавонад! Ҳар кӣ ҳақ аст, қавитар мешавад ва аз ин рӯ, ҳатман пирӯз мешавад. Ва баробари пеш рафтани қатора ман дарди худро сахттар ҳис мекардам. Дилам зоҳиран ба ҳар як санги Молдова часпида буд ва вақте ки ман ҳарчи бештар аз он пас мемондам, ҳис мекардам, ки пораҳои он тадриҷан канда мешаванд.

Тамоми рӯз ман ҳамин тавр, дар мошини маҳбас танҳо баста будам. Ба Балота, боварӣ дорам, дар вакти бегохӣ расидем. Полис бо ҳамроҳии агентҳо даромад ва аз ман хоҳиш кард, ки равам. Маро дар паси вокзал бурданд, ки мо ба мошин савор шуда, рафтем. Ба назар чунин менамуданд, ки онҳо мардони хеле хуб буданд ва кӯшиш мекарданд, ки бо ман сӯҳбат кунанд, шӯхӣ кунанд. Аммо ман, ки аз фикру эхтиёчоти дигар вазн шуда будам, майли гап задан надоштам. Ман бо омодагӣ, вале кӯтоҳ ҷавоб додам.

Мо ба Турнул-Северин дохил мешавем.

Вақте ки ман аз чанд кӯча мегаштам, ман дар дил шодии ҳақиқӣ ва лаззат мебурдам, зеро чашмонам боз аз кӯчаҳо гузаштани одамонро медидам.
Мо дар назди дарвозаи зиндон истодем. Бори дигар дарвозаҳои қулфшуда кушода шуданд, то аз паси ман боз баста шаванд.

Директор ва коллектив маро хамчун мехмони фахрӣ пешвоз гирифтанд. Ҳуҷраи хубе, ки ба ман таъин шуда буд, фарши чӯбӣ дошт, на мисли ҳуҷраҳои қаблӣ.
Дар ин чо хам махбусон чун дар зиндонхои дигар бо мехру мухаббат ба ман наздик мешуданд; ва дер бадбахтии бепоёни моддию маънавӣ ба онхо ёрӣ расондам.

Рӯзи дигар ман ба ҳавлӣ баромадам. Аз он чо ман кучаро медидам.
Нисфирӯзӣ мушоҳида кардам, ки беш аз 200 кӯдаки хурдсоли аз 6 то 7-сола дар назди дарвозаи маҳбас ҷамъ шуда буданд, ки бо дидани гузаштани ман дастони хурдакаки худро ба сӯи ман меҷунбонданд, баъзеҳо рӯймол ва баъзеи дигар сарпӯши сарпӯш доштанд. Онҳо мактаббачагон буданд, ки шуниданд, ки ман ба Турнул-Северин омадам ва дар зиндон ҳастам.
Ин кӯдакон бояд ҳар рӯз дар он ҷо бошанд, то ба ман ҳамдардии худро нишон диҳанд. Ондо мунтазири гузаштан, дастони хурдакаки худро чурбонданам буданд.

Дар суд президент Варлам, ки одами мехрубон буд, ба ман бо хушмуомилагии бузург муносибат кард. Камтар аз ҳама прокурор Константинейс, ки гуфта мешуд, ки худи ӯ ҳам бо префект Мариус Ворвоеану ҳукми маро ба даст хоҳад овард, аммо ман ба ин бовар накардам. Дар аввал онҳо хеле сахт буданд, ки дар паси он ман ягон бадбиниро ошкор кардам. Вале охиста-охиста онхоро мавчи афкори чамъиятӣ, шавку хавасе, ки аз хурдсолон то пирон бархост, нарм мекард. Он вакт хама румыниро хис карда, муборизаи моро хамчун муборизаи мукаддас барои ояндаи ин мамлакат медонистанд. Онњо аз бадбахтии ман медонистанд ва дар ин ишораи ман як ишораи исён барои шаъну шарафи инсонї медиданд, ки њар як одами озод ин иќдомеро мекард.

Ин одамон, авлоди Ианку Цзяну ва капитан Тюдор Владимиреску, ки таппончаашон дар мухофи-зати шаъну шарафи миллат бар зидди нангини чандинасра тоб мехурд, дар Ясси вокеаро ба осонӣ фахми-данд. Ягон далел онҳоро ба ҳаракат доровард наметавонист. Беҳуда дод заданд, ки прокурор ва шаҳрдор, маро ғамхорӣ ва меҳрубонии тамоми оилаҳои шаҳр, ҳатто онҳое, ки нақши расмӣ бозидаанд, ба монанди раиси шаҳр Корнелиу Радулеску, ки ман барои онҳо ғамхорӣ карда будам, фаро гирифтам.

ҳаваси бузург; вале маро махсусан, чун дар чои дигар, мехру мухаббат ва фахмиши бачагон нисбат ба мусибатхоям фаро гирифтааст. Онхо аз номи ман дар Турнул-северин аввалин шуда баромад карданд. Ман бо хушҳолӣ дар ёд дорам, ки чӣ тавр хурдсолони канори канор, ки роҳ рафтанро базӯр медонистанд, ба омадан шурӯъ карданд ва диданд, ки калонсолон мунтазам дар назди зиндон ҷамъ шуда, даст ҷунбонда истодаанд. Ман тамошо кардам, ки онҳо онро аз ҳама қисмҳо, дар вақти муайян, мисли як барномае, ки онҳо бояд иҷро кунанд, ҷамъ мекунанд. Ҳама ором ва рафтори хуб доштанд. Онҳо бозӣ намекарданд ва суруд намехонданд. Онҳо танҳо тамошо мекарданд ва мунтазири дидани он буданд, ки ман аз даре мегузарам, то онҳо ба ман ишора кунанд.

ман; бинобар ин ба хона баргаштанд. Онҳо фаҳмиданд, ки дар ин маҳбас як чизи аламоваре ҳаст ва ақли солим ба онҳо мегуфт, ки дар ин ҷо чизе барои хандидан нест. Рузе жандармхо онхоро пеш кардан гирифтанд. Рӯзи дигар ман онҳоро дигар надидам. Барои боздоштани омадани онҳо посбонҳо гузошта шуданд.

ХУКМ

Санаи мурофиа 20 май таъин карда шуд. Раиси Суд аз адвокатҳое, ки мехостанд маро дифоъ кунанд, аз тамоми гӯшаву канори кишвар 19 300 имзо гирифт. Ду руз пеш аз мурофиа поездхои пур аз студентон омадан гирифтанд. инчунин дар Фоксани студентони Яссы ба 300 нафар расид. Ба хамин тарик, студентон аз Бухарест, Клуж, Чернаути шумораи зиёд омаданд. Дар байни онҳое, ки дар он ширкат доштанд, як ҳайати Фоксани таҳти роҳбарии раиси собиқ и ҳакамон Михаил Карас, ки рӯзи 14 март буд, буд, ки ҳоло ба ҳайси вакил аз ҳайати доварони Фоксани номнавис шудааст. Шохидон аз тарафи айбдоркунанда низ омаданд: полициячиёни Яссы. Раванди мазкур дар Театри миллӣ бо роҳбарии мушовир Вариам оғ оз ёфт. Дар баробари ман дар курсии айбдоршавандагон: Мота, Тудосе Попеску, Гарнеата, Корнелиу Жоржеску, Раду Мироновичи. Дар курсии мудофиа нишастанд: профессор Куза, профессор Гаванескул, Поль Илиеску, профессор Сумулеану, Эм. Василиу-Клуж, Никусор Граур, тамоми бари Турнул-Северин Театри . , ва гайра.

пур ва гирду атрофи он, дар берун, зиёда аз 10.000 нафар интизор буданд.
Ҳайати ҳакамон интихоб карда шуданд. Инхо кашида шуданд: Н Палеа, Г.Н., Григореску, Я. Калуда, И. Преотеаса, Г. Н. Греческу, Д.1. Бора, В. Б. Южеску, Ч. Варгату, С. Сурдулеску, Адольф Петайн, П.1. Захария, Г.Н.Боиангиу, И.Мунтеану ва Г.Н.Испас. Онхо савганд кабул карда, дар чойхои худ сахт нишастанд. Айбнома хонда шуд.
Аз паи пурсиш сар шуд. Ман чизҳоеро, ки рӯй дод, гуфтам. Панҷ нафари дигар ба пурсиши ӯ ҳамин тавр посух доданд, ки ҳақиқатро мегӯянд, яъне дар мурофиаи додгоҳӣ умуман иштирок надоранд. Шоҳидони додситонӣ як яҳудӣ ва полиси Ясси буданд.
Дар рафти ин раванд ҳама чизро рад карданд. Ҳеҷ чиз дуруст набуд. Ҳама латукӯб, ҳама шиканҷа, бофтаҳои пок. Онҳо ҳатто шаҳодатномаҳои тиббиро, ки профессор Богдан, патолог додааст, рад карданд. Муносибати онхо бо назардошти он ки дар салиб барои гуфтани хак ва танхо хакикат савганд ёд кардаанд, хашму газаби тамоми судро ба амал овард.

Яке аз шоҳидон, комиссар Василиу Спанчиу, ки ман ҳоло дидам, ки ба як мавҷудоти дилсӯз табдил ёфтааст, чизе надид, ҳеҷ коре накард. Ман бо иҷозаи раисикунанда аз ҷо бархоста, бо ғазаб бо овози баланд аз ӯ пурсидам: «Шумо дар миссис.

Боги Гика?» «Ин ман нестам» .

— Оё шумо набудед, ки сари талабагонро ба сатил об тар карда будед, дар ҳоле ки онҳо сарро зер карда, кафи пойҳояшонро қамчин мекарданд?
"Ман он вақт дар он ҷо набудам, ман дар маркази шаҳр будам."

Дар чехраи у, дар тамоми имо-рааш, дар тамоми рафтораш дида мешуд, ки дуруг мегуяд; гарчанде дар салиб қасам хӯрд, дурӯғ гуфт. Тамоми издихоми театр аз хашму газаб мерехт.
Ногахон, гуё ки хашму газаби коллективи издихомро мехоста бошад, марде аз хозирон аз чо бархоста, комиссарро ба огуш бардошт ва уро бадан бардошта бурд. Ин чаноби Тилика Иоанид буд. Вакте ки комиссарро аз зинапоя поён тела дод, фарьёдашро шунидем: «Аз ин чо дафъ шав, харом, мо ба хаёти ту кафолат намедихем!» . Боз гашта ба дигар комиссарони Ясси гуфт: «Бо дастони худатон ин кудаконро вахшиёна азоб додаед, агар дар ин чо, дар Турнул-Северин чунин кор мекардед, одамон шуморо мекушанд, хозир будани шумо дар ин шахр онро доғ дор мекунад; онро дар қатори аввал гузор, вагарна бадбахтӣ ба ту хоҳад расид» .

Ин имову ишора воқеан истиқбол шуд, зеро мардум нороҳат буданд. Он тамоми фазои пуршиддатро ором кард. Азобгарон хору зор шуда, акнун дар рох мерафтанд, ба замин хам шуда салом медоданд, аз хоксортарин дар барандаи дастаи серанга зарратарин аломати таваччух мепурсиданд. "Гӯё мо румыниҳои хуб набудем! Мо чӣ кор мекардем?
Фармон доштем» .

"Не! Ҳарчанд! Шумо на дили падар доштед, на дили руминӣ. На шараф доштед, на эҳтироми қонун. Мегӯед, ки фармон доштед? Не! Дилҳои хоин доштед."
Хамин тавр одамон онхоро дар кучахо сарзаниш мекарданд.
Сипас, тақрибан ду рӯз изҳороти шоҳидони дифоъ идома ёфт, ки дар байни онҳо профессори солхӯрда Ион Гаванескул аз Донишгоҳи Ясси низ буд, ки худи шаҳрдор Мансиу дар Конгресси профессорони донишгоҳ, ки ӯ раисӣ мекард, бадрафторӣ кард; инчунин афсарони литсейи харбй ва омузишгохи пиёдагард, собик рохбарон ва муаллимони ман, Пас аз он чабрдидагон ва волидайни онхо гувохй дода, дар назди судяхо аз нав намоиш дода, манзарахои аламоваре, ки тахкир карда буданд, кариб, ки ашк рехтанд.

Ба он дучор гардид. Нозири гражданй чаноби Коста-Фору, сардори ложаи масонй дар пойтахт буд.

Вакилони мудофеъ бо навбат ба сухан баромаданд. Пол Илиеску, Таче Поликрат, Валер Роман, Валер Поп, Санду Бакалоглу, Эм. Василиу-Клуж, Кананау, Донка Манеа, Митулеску, Виржил Нета, Неагу Негрилести, Генриетта Гаврилеску, профессор доктор. Сумуляну, профессор Ион Гаванескул ва профессор А.С.Куза. Изхороти мухтасар Михаил Карас, полковник Василесу Ласкар, кохи-ни кухансоли Бухарест Думитреску полковник Катунеану; аз ҷониби Ион Сава, доктор Истрат, И. Роб, Драгос, Ион Бланару ва Каменита, ки донишҷӯёни Ясси, Клуж, Чернаути, Бухарест, Шаҳристони Фалсиу ва

Турнул-Северин мутаносибан; капитани флоти харбии бахрй Манолеску Александру Вентоник барои савдогарони насронии Ясси; баъд Костика Унгуреану, Петру Василиу, Юнон, капитан Петеу-Плоести, инвалиди чанг ва М. Охир ман гуфта будам. Гуфтам: «Чаноби жюри. Хама он чизе, ки мо барои он мубориза бурдем, аз имон ва мухаббат ба мамлакати худ ва халки румын буд. Мо ухдадор шудем, ки то охир мубориза барем. Ин сухани охирини ман аст» .

Ин дар рузи шашуми мурофиаи судии ман, 26 май соли 1925. Хамаи мо шаш нафарро ба як хучра бурданд, то хукмро интизор шавем. Мо хеле ба ҳаяҷон набудем, аммо ба ҳар ҳол, ҳама як хел буд. Баъди чанд дакика мо аз зали калон садои чапакзании пурмавч, нидо ва нидохо мешунавем. Мо фурсат наёфтем, ки дар ин бора андеша кунем, зеро дарҳо кушода шуданд ва издиҳом моро ба толори ҷаласа бурданд. Вақте ки мо пайдо шуда, дар китф мебарем, ҳама шодӣ мекарданд ва рӯймолҳои худро ҷунбонданд.

Довар Варлам низ мавҷи шавқу ҳавасро фаро гирифт, ки ба он муқобилат карда натавонист. Доварон ҳама дар ҷойи худ буданд, ин дафъа дар тан лентаҳои се ранга бо свастика доштанд.

Ҳамин ки ҳукми сафед ба мо қироат шуд, маро дар беруне, ки зиёда аз даҳ ҳазор нафар ҷамъ омада буданд, ба китф партофтанд. Ҳама дар як сутуне афтоданд, ки моро дар китф дар кӯчаҳо мебурданд, дар ҳоле ки одамон дар роҳравҳо ба мо гул мепошиданд. Вакте ки мо ба чаноби Тилика лоанид омадем, ман аз балкони шумо бо чанд сухан ба мардум мурочиат карда, ба румынхои Тумул-Северин барои мехру мухаббати бузурге, ки дар рафти мурофиа ба ман зохир намуданд, миннатдорй баён мекунам.

БА IASI БАРГАШТ

Ба чанд оилаи Турнул-Северин барои мехмон шуданашон, барои он ки маро ба фарзандй кабул карданд, миннатдорй баён намуда, рузи дигар ба поезди махсус ба Яссы савор шудам. Поезди махсус барои ман не, балки барои зиёда аз 300 нафар иасихо, ки дар мурофиа иштирок доштанд, ба он вагонхои фоксаниён, барладиянхо ва васлюиийн вобаста карда шуда буданд. Хазорон нафар одамон барои гусел кардан ба вокзал омада, поезди моро бо гулдо оро медиханд.

Поезд рафт. Дар паси он издихом руймолчахои худро нишон медоданд, ки мухаббат ва хохиши давом додани мубориза барои «урахо» -ро ифода мекарданд, ки хаворо ба гуш мерасид. Ман аз тирезаи худ он анбӯҳи бузурги одамонро тамошо кардам, ки ҳеҷ кадоми онҳоро пештар намешинохтам, вале ҳоло бо ашки чашмонашон аз мо ҷудо мешуданд, гӯё солҳо боз моро мешиносанд. Ман аз дарун дуо гуфта, ба Худованд барои пирӯзие, ки ба мо додааст, шукр гуфтам.

Танҳо акнун, вақте ки ман аз мошин ба мошин мегузаштам, бори дигар дидам, ки рафиқони худ аз Ясси бо ҳар як сӯҳбат мекарданд ва якҷоя шод мешуданд, ки Худо моро пирӯз кардааст ва моро аз таҳдиде, ки ҳама душманонамон гумон мекарданд, ки ман аз он будем, наҷот дод. не. гурехта метавонист.

Дар купе ман профессор Куза ва профессор ва хонум Сумулянуро ёфтам. Онхо аз мухаббати мо хурсанд буданд. Хамаи утокхо бо гулу сабзахо хеле зебо оро дода шуда буданд. Ва дар истгохи аввалини назди Тумул-Северин кухи нави гулхо оварда шуд, — боиси тааччуботи мо гардид — дехконон бо рухониёни худ, муаллимон бо шогирдони худ, ки дар тан либоси миллй доштанд.

Дар хар як станцияи рохи охан одамони зиёде мунтазири омадани поезд буданд. Он мисли қабулҳои расмӣ ва сард набуд. На вазифа буд, на тарс ва на манфиати худ, ки ин мардумро овард. Дар канори чанд издиҳоми гирён пирамардҳоро дидам.

Ман ҳайронам, ки чаро? Онҳо дар қатора касеро намешинохтанд. Ба назар чунин менамуд, ки кувваи ношинос онхоро мачбур кард, ки биёянд ва ба таври мармуз пичиррос зада гуфт: «Ба гараж равед, зеро дар байни хамаи поездхое, ки аз он чо мегузаранд, як поезде хает, ки рохи такдири Румынияро пеш мегирад. Ҳама чизи дигар ба манфиати онҳое, ки ба онҳо савор мешаванд, кор мекунад, ба истиснои он чизе, ки дар роҳи мардум, барои мардум меравад."

Издиҳом баъзан бо рӯҳи одамон робита мекунад. Як лаҳзаи рӯъё. Издиҳом миллатро бо мурдагон ва тамоми гузаштаи худ мебинанд; тамоми лахзахои шухратмандӣ ва инчунин маглубиятро хис мекунанд. Онҳо метавонанд ояндаро эҳсос кунанд. Ин иртибот бо тамоми рӯҳи ҷовидона ва дастаҷамъии миллат табларза, пур аз ларзон аст.

Вақте ки ин ҳодиса рӯй медиҳад, мардум гиря мекунанд. Шояд ин мистикаи миллӣ бошад, ки баъзеҳо аз он сабаб интиқод мекунанд, ки чӣ будани онро намедонанд ва баъзеи дигар наметавонанд таъриф кунанд, зеро наметавонанд онро эҳсос кунанд.

Агар тасаввуфи масеҳӣ, ки ҳадафи ваҷд шуданро дорад, иртиботи инсон бо Худо бошад, тавассути «ҷаҳидан аз табиати инсонӣ ба илоҳӣ» (Крейник*), тасаввуфи миллӣ ҷуз тамоси инсон ё бисёриҳо чизи дигаре нест. бо рухи халки худ. , ба воситаи ҷаҳиши аз ташвишҳои шахсӣ ба ҳаёти абадии одамон. На аз рӯи ақл, чунон ки ҳар як муаррих метавонад ин корро кунад, балки lizdng, бо ҷони худ.

Вақте ки қатора, ки ҳама бо парчамҳо ва сабзаҳо оро ёфта буд, дар Крайова истод, платформаи вокзал аз 10,000 нафар пур буд. Моро ба китф ба паси анбор бурданд, ки моро яке аз шахрвандон пешвоз гирифт.

Профессор Куза ба сухан баромад. Ва ман, мухтасар.

Моро дар хамаи станцияхои хурду калон, вале асосан дар шахрхои Пьятра-Ольт, Слатина ва Питешти хамин тавр кабул карданд. Ҳарчанд дар аксари ин шаҳрҳои қад-қади роҳи оҳан созмонҳои миллатгароӣ вуҷуд надоштанд ва касе барои даъват кардани мардум ба истгоҳҳо варақаҳо намедиҳад, ҳама платформаҳо аз ҳазорон нафар пур буданд, то ба Амрико салом диҳанд.

Вакте ки мо ба Бухарест омадем, соати 8 бегохӣ буд. Бори дигар маро бардошта, бо тантана ба китфхоам аз станция ба фронт бурданд, ки дар он чо тамоми майдон бахри бахрест, ки дар кад-кади Камино-да Гривита, дуртар аз мактаби политехники тул кашида буд. Эҳтимол беш аз 50 000 нафар одамон буданд, ки шавқу рағ батеро нишон медоданд, ки ҳеҷ чиз наметавонад буғӣ кунад. Профессор Куза ба онхо мурочиат кард. Инак, дар хакикат дар тамоми мамлакат як чараёни ватандустӣ чунон тавоно хукмфармо буд, ки вай метавонист ЛХК-ро ба сари хокимият биёрад. Аммо ин лахзахои муътабар, тактикӣ, аз чихати сиёсӣ бузург, ки ин харакат дигар онхоро харгиз нахохад дид, ба даст наомаданд.

Профессор Куза намедонист, ки чӣ тавр аз имконияти бузурги тактикие, ки ҳаракатҳои сиёсӣ хеле кам пайдо мекунанд, истифода баранд.

Ба назари хар як мушохидаи объективӣ, ки бо конфронтацияхои сиёсӣ шинос аст, такдири ЛАНК акнун махрум буд.

Мо рафтем. Тамоми шаб одамон моро дар истгоҳҳо пешвоз гирифтанд. Дар соати 3-и субҳ дар Фоксани беш аз 1,000 нафар буданд, ки аз соати 4-и нисфирӯзии қаблӣ интизор буданд. Онҳо мехостанд, ки мо як рӯз дар онҷо истем. Вале мо рафтанро давом додем. Хайати вакилони иборат аз Кристаше Соломон, Аристотел Георгиу, Георгика Никулеску ва дигарон ба поезд савор шуд. Онҳо ба ман гуфтанд: "Азбаски дар шаҳри мо мурофиаи шуморо баргузор кардан насиб нагашт, шумо бояд дар Фоксанӣ издивоҷ кунед. Рӯзи 14 июн, субҳи барвақт дар Фоксанӣ бошед. Ҳама чиз ҳал мешавад." Ҳайати вакилон пас аз он ки ман ваъда додам, ки мувофиқи нақша дар Фоксани хоҳам буд, аз қатора дар Марашести рафтанд. Мо пагохӣ хеле хаста шуда, ба Ясси омадем. Студентону шахрхо дар вокзал буданд, Моро бар китф аз шахр ба университет бурданд. Дар он чо моро кордонхои жандармхо пешвоз гирифтанд. Издиҳом оташ зада, вориди донишгоҳ шуданд ва моро ба амфитеатр бурданд. Дар он чо профессор Куза ба сухан баромада, баъд аз он одамон осоишта пароканда шуданд. Ҳама ба гаҳвораи худ рафтанд. Ман хонаи хурдакак дар кӯчаи Гулҳо, ки ҳашт моҳ пеш гузошта будам, аз назар гузаронидам. Рузи дигар ба суи Хусӣ рафтам, ки модарам дар назди дар гирякунон маро интизор буд.

Пас аз чанд рӯз дар бинои шаҳрдорӣ тӯйи шаҳрвандии ман баргузор шуд.

* Ничифор Крайнич (1889-1972), журналист, теолог, файласуфи руминӣ. (Tr.)

ИЮНИ СОЛИ 1925 — ИЮНИ СОЛИ 1926

Издивоҷи МАН

Бо хамрохии модар, падар, додару хохару арус ва хушдоманам 13 июн ба Фоксани рафтам. Дар он чо мо дар хонаи генерал Макридеску мехмон будем. Он шаб аз кумитаи тадорукоти тӯй, ки ба мо ташриф оварда буд, ба мо хабар доданд, ки ҳама чиз омода аст ва аллакай зиёда аз 30 000 нафар аз шаҳрҳои дигар ҷойгир шудаанд, ки дар он шаб шумораи зиёди одамон меоянд; ки хамаи сокинони Фоксани ин мехмононро бо хурсандӣ кабул карда, онхоро бо хурсандӣ пешвоз гирифтанд.

Субҳи рӯзи дигар аз рӯи анъанаи қадимаи халқамон бароям асп оварданд - тавре ки дар барнома талаб карда мешавад - ва баъди аз назди хонаи арӯс гузаштан ман сутунеро ба сӯи Кранг (Грове) берун аз шаҳр бурдам. Дар ду тарафи рох одамон, хатто бачагон дар байни дарахтон буданд. Аз паси ман домодхо ба вагонхои зебо савор буданд. Профессор Куза ва генерал Макридеску, Хрисаче Соломон, Коронел Камбюреану, Тудоронческу, Георгика Никулеск, майор Багулеску ва дигарон. Баъд аробаи арӯс омад, ки шаш нафар кашид барзагову гул оро дода, аз паси аробахои мехмонон. умуман дар ин чо 2300 вагон, вагон ва машинахое мавчуд буданд, ки хама бо гулхо оро дода шуда буданд ва одамоне, ки дар тан либосхои миллӣ доштанд. Ман ба Кранг расидам, ки аз Фоксани камтар аз чор километр дуртар аст ва думи сутун ханcуз аз Фоксани дур нашуда буд. Маросими арӯсӣ дар минбаре баргузор шуд, ки махсус барои ин мақсад сохта шудааст. Аз 80 то 100 хазор нафар одамон хозир буданд. Пас аз анҷоми маросими динӣ мо рақси хора ва дигар рақсҳои миллӣ кардем ва ҷашн бо зиёфат дар болои алаф идома ёфт. Сокинони Фоксани барои худ ва инчунин барои мехмонони берун аз шахр хурок меоварданд.

Тамоми зиёфат бо намоиши бузурги либосхои миллӣ, вагонхои ороёфта, бо раксу шавку хаваси онхо ба навор гирифта шуд. Пас аз чанд ҳафта, он дар кинотеатрҳои Бухарест намоиш дода шуд, аммо ҳамагӣ ду маротиба, зеро Вазорати корҳои дохилӣ филм ва чопро мусодира карда, сӯзонда буд.

Шабнишинӣ дар бегохӣ бо хиссиёти умумии бародарӣ ва анимационӣ ба охир расид. Ҳамроҳи занам ва чанд ҳамсафарам ман он шаб ба Бейле Ҳеркулан рафтам, ки дар он ҷо ду ҳафта бо оилаи дӯстони кӯҳна, С.Марталог будем.

Мота дар навбати худ ба Ясси рафта, ба кофтани тахкурсии Хонаи маданияти христианхо дар замине, ки инженер Григоре Бежан тухфа кардааст, шуруъ намуд.

МАРОСИМИ ТАЪМДИ ДАР ЦИОРАСТИ

10 август, дар Сиорасти, дар наздикии Фоксани, ман дар таъмиди 100 тифлоне будам, ки дар он моҳ дар музофоти Путна ва атрофи он таваллуд шудаанд. Таъмид дар Фоксани сурат мегирад. Аммо ҳукумат барои пешгирӣ аз он дар он ҷо вазъияти муҳосира эълон кард.
Пас аз бартараф кардани монеаҳои зиёд, мо ба Сиорастӣ ақибнишинӣ кардем ва дар он ҷо ба мо муяссар шуд, ки таъмиди кӯдаконро дар сояи шангҳо гузаронем.

БАЪДИ ЯК СОЛ КОР ДАВОМ ДОРАД

Ман ба Ясси баргаштам, то бо ҳамсафаронам дар сохтмони Хонаи мо кор кунам. Мо хам плани кухнаи сохтмон ва хам плани ташкилоти чавононро дунбол гирифтем, ки кариб як сол бо амри такдир халалдор шуд.
Садақаҳо ворид шудан гирифтанд. Оилаи Моруззии Дорохой 100.000 лей хисса гузоштанд; Генерал Кантакузино се вагон цемент дод; Румынияхои Америка ба воситаи газетаи «Либертатеа» («Озодӣ») зиёда аз 400 хазор лей хисса гузоштанд. Дехконони дехахои дурдасттарини Трансильвания, Буковина ва Бессарабия як кисми захирахои ночизи худро ба «Хона дар Яссы» мефиристоданд, ки онро бо мехру мухаббат мегуфтанд.

Хамаи ин хиссахо ба туфайли хамфик-рие, ки харакати мо дар он вакт дар хамаи табакахои ичтимой дошт, мерасид. Суратхое, ки чи тавр студентон ва студентон хонаи шахсии худро месозанд, шавку хаваси калон ба амал оварданд. Ин чизи тамоман нав буд, ки набуд пеш дар мамлакати мо ва ё дар хорича дида мешуд. Ин фаъолият/ дар Ясси он кадар хамовозии зиёд ба амал овард, ки вакте ки дар охири руз корга-рон аз кор мебаромаданд, онхо ба сохтмон рафта, пальтохои худро кашида, белу курак ё аробаи цементро мегирифтанд. Донишҷӯён аз Клуж, Бессарабия ва Буковина, Бухарест дар он ҷо дар ин намуди кор пайдо шуданд. Дар бисьёр шахрхо дар тахти рохбарии Мота алла-кай бародарони хач ташкил карда шуда буданд, бинобар ин талабагони мактаби миёна аз дуру дур ба кор омада, дар рухи мо тарбия ёфта, ба хона баргаштанд.

Муборизаи дусолаи студентон, изтироб ва азобу укубат, ки барои тамоми чавонони Румыния маъмул буд, муъчизаи бузургеро ба амал овард: аз нав баркарор гардидани ягонагии маънавии миллат, ки дар натичаи муттадид шудан ва мубаддал нашудани насли калонсол тахдид карда буд. яке бо чамъияти калони миллй. Акнун чавононе, ки аз тамоми гушаю канорхои мамлакат меомаданд, ин ягонагии рухро бо чидду чахди умумии худ, дар мактаби мехнат, барои Ватанамон мустахкам менамуданд ва мукаддас мегардонданд.

ХАВФХО, КИ БА ХАРАКАТИ СИЁСЙ ТАХДИД МЕКУНАНД

Ин ҷараён дар саросари кишвар шадид буд. Фикр намекунам, ки ин гуна ҷараёнҳои ғайриоддӣ дар кишвар пештар борҳо вуҷуд дошта бошанд. Чемпионат аз сабаби муташаккилй, набуда-ни плани чорабинихо нагз наме-рафт. Зиёда аз ин, дар натичаи ин чараёни азим хавфе ба миён омад, ки баъзе унсурхои созишгар ва хавфнок ба харакат дохил шуда метавонанд. Ҳаракат дар зери зарбаҳои душмани берунӣ ҳеҷгоҳ нобуд намешавад, балки аз сабаби душманони дарун, мисли ҳар як организми инсон. Одатан, танҳо тақрибан як нафар аз як миллион нафар аз сабабҳои беруна мемиранд (фалокати қатора ё мошин, тирпарронӣ, ғарқшавӣ ва ғ.); одам ба заҳрҳои дохилӣ таслим мешавад, ӯ аз захр мемирад.

Чунон ки буд, дар паси судхои Вакарести, Фоксани ва Турнул-Северин хар касе, ки хохиш мекард, ба сафи мо дохил шуда метавонист.
Баъзеҳо барои қаллобӣ муттаҳид шуданд: ҷамъоварии обуна, фурӯши брошюраҳо, қарздиҳӣ ва ғайра ва новобаста аз он ки ин аломатҳо дар куҷо пайдо шаванд, онҳо ҳамеша ба ҳаракат халал мерасонданд; дигарон, ки хамчун альпинистхои сиёсй ба хам пайваста буданд, ба чанчол шуруъ намуда, якдигарро мазаммат мекарданд, хар кадом барои мансаби рохбарикунанда ё курсии парламент ва гайра мубориза мебурданд. Дигарон аз руи софдилона рафтор мекарданд, вале интизом надоштанд, ба фармони сардорони худ итоат намекарданд; ин одамон аз болои хар як директива беохир муомила мекарданд, хар кадоме худаш амал мекард. Дигарон, ки боз ба сафи мо софдилона дохил шуда, ба рӯҳияи мо ворид шуда натавонистанд.

Бисёр афроди хеле хубе ҳастанд, ки дорои чунин сохтори ахлоқӣ ҳастанд, ки онҳо наметавонанд ба созмоне мисли мо ҳамроҳ шаванд ва аз ин рӯ, мавҷудияти худро аз дарун зери хатар мегузоранд. Баъзеҳо аз таваллуд ҷолибанд; он чиро, ки муттаҳид мекунанд, бо қиссаҳо нобуд мекунанд.

Баъзеи дигарон фикри собит доранд; онҳо софдилона боварӣ доранд, ки онҳо калиди ҳама ҳалли худро ёфтаанд ва кӯшиш мекунанд, ки шуморо ба арзиши худ бовар кунонанд. Дигарон гирифтори бади рӯзноманигорӣ ҳастанд. Онҳо мехоҳанд, ки ба ҳар сурат директори рӯзнома бошанд ва ё дар охири мақола номи худро бинанд. Дигаре ҳастанд, ки тавре рафтор мекунанд, ки ба куҷое равад, ба созиш муяссар мешавад

тамоми мубориза ва дар барбод додани боварии ташкилот дар он чо.
Нихоят, баъзехое хастанд, ки барои машгул шудан ба интрига, чосусй махсус музд мегиранд ва ба хар як кушиши начиби харакати миллатчигй муросо мекунанд.
Пас, рохбари харакат нисбат ба онхое, ки ба тахти рохбарии у омадан мехоханд, чй гуна гамхорй, чй гуна эхтиёткорй бояд кард! Ӯ бояд барои таълим додани онҳо чӣ қадар кор кунад ва ӯ бояд аз болои онҳо чӣ қадар назорат кунад! Бидуни ин чораҳои эҳтиётӣ, ҳаракат ба таври ноумедӣ халалдор мешавад.

Мутаассифона, профессор Куза аз ин амрҳо тамоман бехабар буд. Шиори он чунин буд: "Ҳар кас метавонад ба Лига ҳамроҳ шавад, аммо танҳо онҳое, ки метавонанд бимонанд."

Ва ин муносибат як фалокати воқеӣ меорад. Дарвоқеъ, пас аз чанд моҳ, Лига ба як деги обшавии фитна, дӯзахи ҳақиқӣ табдил ёфт. Эътиқоди ман дар он замон, ки то ҳол ман онро дар даст дорам, ин буд, ки созмон набояд "ҳар касе, ки мехоҳад" ворид шавад, балки танҳо онҳое, ки "сазовори пайвастан" ҳастанд, иҷозат диҳанд, ки дар он танҳо бимонанд - ва танҳо то даме онхо — росткор, мехнатдуст, боинтизом ва вафодор.

Агар аломатҳои гангрена, ба монанди нишонаҳои дар боло зикршуда, дар созмон ба назар намоён шаванд, онҳо бояд фавран ҷудо карда шаванд ва сипас бо энергияи бештар хориҷ карда шаванд. Дар акси ҳол, сироят мисли саратон дар тамоми организми ҳаракат паҳн мешавад ва сабабаш гум мешавад. Вазифа ва ояндаи шумо; ё мемирад ё дар байни ҳаёту мамот мемонд ва аз ӯ ҳдаи чизе намеояд. Кӯшишҳои мо барои водор кардани профессор Куза барои ислоҳи ин вазъият бенатиҷа анҷом ёфт, зеро аз як тараф, ӯ аз ин принсипҳои ибтидоии пешбурди ҳаракат комилан бехабар буд ва аз тарафи дигар, интригаҳо тавонистанд моро аз ӯ ҷудо кунанд ва , дар натиҷа, барои фалаҷ кардани ҳама гуна таъсире, ки мо ба ӯ доштем.

Мо, вакарестиён, инро дарк карда, ҳамлаҳои ноумедона, мавҷҳои фитнаҳоеро, ки моро зада буданд, диданд, бо мақсади ҷудо кардани моро аз профессор Куза, ба хонаи ӯ рафтем ва боз ба ӯ байъат кардем ва аз ӯ хоҳиш кардем, ки ба мо бовар кунад, ки ҳама корро мекунем. дар кувваи мо барои ислохи вазъияти дохили харакат. Кушиши мо бефоида баромад, зеро вай фахмид, ки мо чи аз чихати ташкил ва хам аз руи накшаи амал ва хатто дар бобати таълимоти асосии харакатамон тамоман ба таври дигар дида истодаем. Мо аз идеяи моҳияти маънавии инсон оғоз мекунем, на ҳамчун рақами ададӣ, интихоботӣ ё демократӣ. Аммо вай мутмаин буд, ки мо ин фикрро пойдор ме-кардем, зеро курбони баъзе фитнагарон будем.

ТАНКИДИ РОХБАР

Ба ин ахвол кӣ чавобгар буд? Раҳбар, албатта. Ин ҷунбиш ба як пешвои бузург ниёз дорад, на як доктринатори олиҷаноб, ки аз мавҷҳои ҳаракати зерғофил мемонад; пешвои пуртаъсир, бартарӣ ва назорат дар ҳаракат.

На ҳама метавонанд ин нақшро иҷро кунанд. Барои ин кордон, одами дорой сифатхои модарзод, касе лозим аст, ки на танхо принципхои ташкилй, балки инкишофу муборизаро хам медонад. Барои рохбарии чунин харакат профессори номдори университет будан кифоя нест. Дар ин чо рульчии хуб лозим аст, капитани мохир, ки моро аз болои мавчхо мебарад, одами конунро медонад ва аз сирри чунин рохбарй ошно аст; кй шамолу каъри бахрро медонист, кй рифхои хавфнокро медонист, кй нихоят рульро бо дасти мустахкам нигох медошт.

Ин кифоя нест, ки шахсе, ки Трансилвания ба румыниҳо тааллуқ дорад, ҳақ дорад фармондеҳии қӯшунҳоеро, ки барои забт кардани он мераванд, ба даст орад; чи тавре ки вай аз чихати назариявй мавчудияти хавфи яхудиро нишон дода метавонад, барои вай кифоя нест, ки вай хакки рохбарии харакати оммавии сиёсиро дошта бошад, ки халли ин масъаларо пеш гирифтааст. Дар ин ҷо ду сатҳи комилан гуногуни фаъолият вуҷуд дорад, сатҳҳое, ки қобилиятҳо ва тахассусҳои комилан муқобилро дар шахсони ҷалбшуда талаб мекунанд.

Мо метавонем сатҳи якуми болотар аз 1000 метрро тасаввур кунем, Домени назария, майдони абстрактии қонунҳо. Дар он чо назариячй ба тахкики хакикат ва ифодаи назариявии он машгул аст. Вай дар заминаи воқеиятҳои мушаххас, аз замин то таҳияи қонунҳо дар соҳаи эҷодии худ оғоз мекунад.

Сатҳи дигар дар рӯи замин аст. Дар ин ҷо шахсе, ки дорои хислатҳои роҳбарӣ аст, ба ҳунари бо зӯр таҳмил кардани ҳақиқат машғул аст. Ӯ ба қуллаҳои баланд мерасад бо конунхо мувофик бошад, вале чои ичрои он дар ин чо дар майдони чанг, дар сохаи стратегия ва тактика аст.

Якум идеалҳоро эҷод мекунад, ҳадафҳоро муайян мекунад; охир онхоро ичро мекунад, ичро мекунад.
Ба шарофати принсипи табиии тақсимоти меҳнат, истисноҳо, ки дар он сифатҳои ин ду вазифа дар як фард пайдо мешаванд.
ниҳоят камёб.

Профессор Куза пеш аз хама назария-чӣ мебошад. Дар сатҳи назариявӣ он мисли офтоб медурахшад.
Вазифаи шумо чунин аст:

а) Тадқиқот ва таҳияи ҳақиқати қонуни шаҳрвандӣ. б)
Кашф ва шинохти комили душмани миллат. яҳудӣ. в) Роҳҳои ҳалли масъалаи яҳудиён.

Ҳамааш ҳамин аст! Бо вуҷуди ин, ин дастоварди бузург аст. Зеро ҳарчанд ҳама далелҳои илмӣ дар паҳлӯи ӯ ҳастанд, аммо тамоми аҳли илм бар зидди ӯ ҳастанд ва аз ҳар сӯ ба ӯ ҳамла мекунанд ва кӯшиш мекунанд, ки бозёфтҳои ӯро сарнагун кунанд. Аммо ӯ муқобилат мекунад. Ин дараҷаи аввал истифодаи одамон, қувваҳои инсониро талаб намекунад; баръакс, одами самолёта якум аз одамон дурӣ ме-гирад. Аммо плани дуйум, пеш аз хама, одамонро талаб мекунад. танҳо касе? Албатта не! Аммо одамоне, ки роҳбар бояд ба қувваҳои инсонӣ табдил ёбад.

Яъне:

1. Донистани тарзи ташкили онҳо аз рӯи принсипҳои муайяни қатъӣ.
2. Ба онхо маълумоти техникӣ ва кахрамонӣ дихед, то ки кувваи худро афзун гардонанд, факат мардонро ба кувваи одам табдил диханд.
3. Ин нерӯҳоро, ки ҳоло муташаккил ва тарбиятёфтаанд, ба майдони стратегӣ ва тактикии ҷанг роҳбарӣ кунед, то бо дигар қувваҳои инсонӣ ё худи табиат мубориза баред, то ҳадафи муфидро ба даст оред.

Агар аз доктринадор бояд илми таххик ва баёни хакикатро азхуд кунад, пешвои харакати сиёсӣ бояд илм ва санъати ташкил, тарбия ва пешвои одамон, профессор Кузаро, ки дар мадди аввал аст, азхуд кунад. ,
вакте ки ба амалӣ партофт, вай дар хурдсолӣ нодонӣ, беандешагӣ, соддалавх буданашро исбот кард, хам ба ташкилотчигӣ ва хам барои аз чихати техникӣ ва кахрамонона тарбия кардани пайравони худ, ба таври дигар гуем, ба куввахои рохбарикунандаи инсонӣ кодир нест.

Одами шухратманд дар самолёти назариявӣ харгиз дар самолёти дуйум галаба ба даст оварда наметавонад.
Вай маглуб мешавад ё дар бех-таринаш, аз муваффакиятхои хурде, ки атрофиёнаш барояш ба даст овардаанд, каноатманд мегардад.
Кадом хислатҳои рӯҳонӣ, ки пешвои ҳаракати сиёсӣ бояд дошта бошад? Ба назари ман инҳоянд: 1.
Қувваи дохилии ҷалб. Дар чахон ягон одами
мустакил ва озод нест. чунон ки дар системаи хуршед њар як ситора аз паи модори худ меравад, ки дар он дар атрофи ќувваи бештари љазби љаззоб гардиш мекунад, њамон гуна одамон, бахусус дар майдони амалњои сиёсї, ба суи чанд шахсияти љолиб љалб мекунанд. Дар доираи тафаккур низ ҳамин тавр аст. Дар берун онҳое ҳастанд, ки таваҷҷӯҳ зоҳир кардан ё фикр кардан намехоҳанд.

Роҳбар бояд ин қудрати ҷалбкунанда дошта бошад. Баъзеҳо зиёда аз даҳ нафар доранд, бинобар ин танҳо барои онҳо пешво ҳастанд; дигарон дар бораи тамоми деха, округ; дигарон дар тамоми вилоят, кишвар; ва баъзеҳо ҳатто берун аз ҳудуди як кишвар. Қобилияти роҳбарӣ кардани шахс ба андозаи қудрати ботинии ҷалби ӯ маҳдуд аст. Ин як навъ қувваи магнитӣ аст, ки агар одам онро надошта бошад, ӯро аз ӯҳдаи роҳбарӣ маҳрум месозад.

2. Қобилияти дӯст доштан. Рохбар бояд хамаи хамсафони худро дуст дорад.
Муҳаббати онҳо бояд ба канораҳои ҷомеаи ҳаракат ворид шавад.

3. Дониш ва ҳисси ташкилотчигӣ. Одамоне, ки ба мадори харакат кашида шудаанд, бояд ташкил карда шаванд.

4. Дониши мардум. Дар ташкилот принципи таксимоти мехнатро ба назар гирифта, хар касро ба чои худ, мувофики кобилияташ гузошта, ба онхое, ки камбу-диро кабул мекунанд, рад кардан лозим аст.

5. Кувваи тарбия ва илхоми кахрамонӣ.
6. Конунхои рохбариро азхуд намоед. Вақ те ки сардор як лашкари муташаккил ва бомаърифат дорад, ӯ бояд донад, ки чӣгуна онҳоро дар майдони набардҳои сиёсӣ роҳбарӣ кунад, то бо қ увваҳои дигар рақ обат кунад.

7. Ҳисси вақ т. Раҳбар бояд ҳисси махсусе дошта бошад, ки ба ӯ бигӯяд, ки кай бояд бо ҷ анг мубориза барад. Интуисияи ботинӣ бояд ба шумо бигӯяд: ҳоло! Ин дақ иқ а, на дертар, на пештар.

8. Далерӣ. Вақ те ки роҳбар ин фармони ботиниро мешунавад, бояд ҷ асорати шамшер кашад.

9. Шуури ҳадафҳои одилона ва ахлоқ ӣ, ки бо роҳи ҳалол амалӣ карда мешавад, дар баробари тамоми фазилатҳои сарбоз, ки бояд сарвар дошта бошад, рӯҳи фидокорӣ, истодагарӣ, садоқ ат ва ғайраӯро бояд рӯҳияи баланди ахлок, зеро галабаи пойдор нест, агар вай ба адолат ва конуният асос наёбад.

МАСЪАЛАИ ШУРХ

Дар ҳақ иқ ат, профессор Куза барои вазъияти бесарусомоние, ки Лига ба он дучор шуд, масъул набуд. Вақ те ки ӯ ба кӯшишҳои ташкилии мо муқ обилат кард, вай, ба бовари ман, виҷ дони поки салоҳияти назариявии худ ва набудани қ удрати худро дар сатҳи сиёсӣ дошт. Маҳз мо ва махсусан ман масъул будем, зеро ӯро бар хилофи иродаи ӯ маҷ бур кардем, ки ба коре даст занад, ки дар он нотавон буд. Дар хакикат, вай дар хамаи вокеахои мухимме, ки дар давоми ин ду соли чанг ба амал омада буданд, гайр набуд. Хамаи муборизае, ки тамоми мамлакатро ба ларза оварда, оммаи Румынияро баланд бардошт, бе ёрии профессор Куза сар шуд. Дар хар кадоми онхо, албатта, ёрии калон мерасонд, вале хамеша дар охир ташаббус аз они у набуд.

Ман хато карда будам; ва чун ягон иштибох нест, ки дархол ба мукобили онхое, ки ин корро кардаанд, руй нагардонад, хатои ман низ чун дар харакат моро дунбол мекунад. Ва ин вақ те рӯй медиҳад, ки профессор Куза, ки моро фаҳмида наметавонад, танҳо, бидуни дастгирии мо кор мекунад.

Имсол хам барои у душвор буд. Пас аз 30 соли фидокорӣ дар Донишгоҳи Яссы, ҳукумат беадолатии бесобиқ аеро содир кард, ки ӯро аз курсӣ барканор кард, вақ те ки дар тафтишоти ҷ амъбастӣ, ки ӯро ба таҳрик додани донишҷӯён айбдор карданд, профессор Куза чунин ҷ авоб дод:

«Ман ташаббускори нерухои миллй мебошам».
Як умри чанговарона ва таълимоти шухратманд дар хизмати миллати Румыния бо чунин мукофот аз тарафи одамоне, ки ба он сиёсатмадорони яхудй сардорй мекарданд, хотима ёфт.
Ба ин зарбаи паст он чиз низ илова карда шуд, ки дар кӯча танҳо буданаш ба хашм омада, ба рӯи мушти яҳудӣ зад. Вақ те ки ин ҷ асорати хашмгин маълум шуд, донишҷӯён ба ҳар як майхона мерафтанд ва ҳар як яҳудиеро, ки дучор мешуданд, ҳамин тавр мезаданд. Дар ҷ араёни ин намоиш даҳ донишҷӯ, аз ҷ умла Мота ва Лулиан Сарбу боздошт шуданд, ки ба муддати як моҳ ба ҳабс маҳкум шуданд. Онҳо дар Галата хизмат мекарданд. Urziceanu, як донишҷӯ, ба сӯи таҳрикдиҳандаи гумонбаршудаи ахлоқ ӣ дар амали зӯроварии зӯроварӣ чанд тир холӣ кард.

ДАР ФРАНЦИЯ, ДАР МАКТАБ РАФТАН ВА МАРХАЛАИ АВВАЛ ДАР СТРАСБУРГ

23 сентябри соли 1925 санги тахкурсии хонаи студентонамонро гузоштем. Деворҳо тақрибан як метр баланд буданд, вақте ки дар синну соли худ ба ҳаракати миллатгароёнаи мо ҳама чизи имконпазирро додам, ман фикр мекардам, ки барои хатми таҳсил ба хориҷа баргардам, бештар аз он ки саломатии ман дар натиҷа чандон хуб набуд. аз озмоишҳои душворе, ки ман аз онҳо гузаштам, маро ба ин тасмим водор кард, ки ман дар назари худ дар бораи ташкили Лига ва нақшаҳои мубориза то андозае ҷудо шудам. Ба худ мегуфтам. «Мумкин аст, ки ман иштибох карда бошам ва бехтар мебуд, ки ба инкишофи нуктаи назаре халал нарасонам, ки шояд дар охир нуктаи назари хубе шавад» , алалхусус бо назардошти он ки вактхои охир Лига ба даст овардааст. кувваи нав (1) хамрох шудан ба «Амалиёти Румыния» , ки ба он профессор Катюньяну рохбарй мекунад, ба тарафи мо чунин зиёиёни барчастаи трансилвания, монанди Валер Поп ва падар Титус Малайро овард; ва (2) якҷоя кардани қувваҳо бо "The National Fascia", ташкилоти хурдтар, вале солим. Умедворем, ки камбудиҳои бегуноҳи роҳбарияти Лику ҳоло бо ҳузури ин қадар мардони элита, ки дар байни онҳо метавон ном бурд, ислоҳ мешуд: ҳуқуқшиноси мо Пол Илиеску аз Бухарест бо пайравони намоёни зиёиён; Генерал Макридеску, ки ба гурухи дигари элитаи Фоксани рохбарй мекунад; профессори барҷастаи ҷомеашиносии Донишгоҳи Чернаутӣ , миллатчии куҳансол Траян Брайлеану; ва профессори барҷастаи педагогика Ион Гаванескул, аз Донишгоҳи Ясси, ки то имрӯз ба ҳаракати мо напайваста буд, гарчанде ки ӯ ҳам дар тамоми умр дар кафедраи педагогика таблиғи ғояи миллиро тарғиб кардааст.

Инчунин бо мо профессори донишманди физиологияи Донишгоҳи Бухарест Николае Паулеску, коршиноси беҳамтои манипуляцияҳои яҳудӣ -масонӣ буд, ки ҳаракати миллиро дар пойтахт равшан кард.

Ба ин шахсиятхое, ки харакати моро кадр карда, ба он обрую эътибори беандоза бахшидаанд, ба ёрии бебахои газетаи «Либертатеа» («Озодй»), газетаи машхуртарини Румыния, ки аз тарафи падар Мота тахрир карда шудааст, хамрох шуданд.

Рафики ман Мота - писари Падар Мота - аз Донишгоҳи Клуҷ хориҷ карда шуд, ки ҳанӯз донишҷӯи соли дуюм аст, тасмим гирифт, ки бо ман ба хориҷа биравад, то таҳсили ҳуқуқшиносии худро хатм кунад.

Мо ҳарду розӣ шудем, ки ба Фаронса ба яке аз шаҳрҳои хурдтар равем.
Мо Греноблро интихоб кардем. Ман аз фурӯши буклети худ «Мактубҳо аз донишҷӯи дармонда» ва аз тӯҳфаҳои арӯсӣ 60 000 лей ба даст овардам; Мота ҳар моҳ аз хона кӯмак мекард.

Пас аз видоъ бо оилаамон ба ватан, мо ба профессор Куза ва ҳамроҳонамон эҳтиром мегузорем. Сипас, мо ба кӯҳи Рарау ба эрмитаж мебароем, то дуо кунем ва сафарамонро оғоз кунем. Аввал ману занам рафтем. Мота пас аз ду ҳафта пайравӣ кард. Пас аз сафари дуру дароз аз Чехословакия ва Германия, баъд аз якчанд руз дар Берлин ва Йена мо ба Франция даромадем ва дар Страсбург истодем. Он чизе ки маро хеле ба ҳайрат овард, он буд, ки ин шаҳр, бар хилофи ҳама интизориҳои ман, ба лонаи воқеии аробаҳо барои сирояти яҳудиён табдил ёфтааст. Хангоми аз поезд фуромадан ман интизор будам, ки одамони нажоди Галликро бинам, ки бо шучоати бемислу монанди худ таърихи чандинасраро нишон додаанд.

Ба ҷои ин, ман як яҳудиеро дидам, ки гиребон ва тамаъ ба фоида маро аз остини худ ба дӯконаш ё тарабхонаи худ кашид, аксари тарабхонаҳои атрофи истгоҳи роҳи оҳанро онҳо идора мекарданд. Дар Фаронсаи яҳудиёни ассимилятсия ҳама чиз кошер буд. Мо як тарабхона паси дигаре вориди тарабхона шудем, то як масеҳиро пайдо кунем, аммо дар ҳар яки онҳо нишонае ба забони идиишӣ дидем: "Хӯроки Кошер". Мо дар охир як тарабхонаи фаронсавӣ ёфтем, ки дар он ҷо хӯрок мехӯрдем. Мо байни яҳудиёни Таргул-Кукулуи ва Страсбург ҳеҷ тафовуте наёфтем; ҳамон сурат, ҳамон одоб ва жаргон; хамон чашмони шайтоние, ки дар он кас механад ва дар зери нигохи боодоб шавку хаваси бозиро мебинад.

ДАР ГРЕНОБЛ

Боз як шаби сафар ва мо субҳ ба Гренобль мерасем. Чӣ мӯъҷизот ба чашмони мо кушода шуд! Чӣ манзара! Шаҳре, ки хеле пештар дар доманаи кӯҳҳои Алп ҷойгир шудааст. Санги азим ба тарафи маркази шаҳр ҳаракат мекард, ки гӯё онро ду тақсим карданӣ бошад. Он хокистарранг, қавӣ ва ғафс буда, дар хонаҳо ҳукмфармо буд, ки ҳарчанд ошёнаҳои зиёд доранд, ба муқобили онҳо мисли мурчаҳои хурдакак ба назар мерасиданд. Дуртар, балки дар наздикии шахр боз як кухи пур аз истехкомхои кухна, хандакхо ва парапетхо буд, ки ба калъаи азим табдил ёфта буд.
Дар дурдаст, дар паси замин, пеш аз хама, барф мисли шараф сафед, барф зимистону тобистон дар кӯҳҳои азими Алпҳои азим медурахшид.

Ман аз он чизе, ки мо дидем, мутаассир шуда, дар баъзе ҳикояҳо аз миёни қалъаи сеҳру ҷоду қадам зада, ба худ гуфтам: «Ин шаҳри шуҷоат аст» . Ва ҳатман, вақте ки ман роҳ рафтанро идома додам, ман боварӣ доштам, ки ман дуруст будам, зеро дар назди ҳайкале, ки ман хондам, истодам. "Байард, chevalier sans peur etsans reproche." Байард як ҷанговари бузурги эпикии асри 15 буд, ки пас аз як умри набардҳо ба таври марговар захмӣ шуда, шамшери худро ба даст гирифта, дар азоб хобида, шамшери худро ба даст гирифт, ки доғи он ҳоло ба салиб мубаддал шуд, ки пири ҷасур дар соати маргаш аз он гирифта буд. , баракати охирин. Мо дар Гренобли кӯҳна як ҳуҷра иҷора мегирем. Инчунин Гренобли нав ва муосир вуҷуд дорад.

Аммо ба мо кисми кухна бештар маъкул аст. Мота каме дертар омад. Мо дар донишгоҳ сабти ном мекунем. Ӯ, барои бакалаври худ; Ман ҳамчун номзади доктори илмҳои иқтисодӣ. Ман аудити курсҳои якум ва дуюмро сар кардам, аммо чизе нафаҳмидам. Инҳо дарсҳои аввалин буданд. Ман метавонистам танҳо як калимаро ҷудо кунам.
Аммо, вақте ки ман ба таври қатъӣ аудити ин курсҳоро идома медодам, дар атрофи Мавлуди Исо ман лексияҳоро хуб фаҳмидам. Танҳо ҳашт номзади докторӣ буданд, аз ин рӯ дар ин синфҳо хусусияти оилавии робитаи зич байни донишҷӯ ва профессор ташаккул ёфт.
Профессорҳо, ки бениҳоят софдилона буданд, танҳо дарс медоданд, онҳо ҳам сиёсӣ намекарданд.

Хӯроки мо барои се нафарро занам омода кардааст. Дар рӯзҳои ид ман ба экскурсияҳои хурд дар атрофи шаҳр шурӯъ кардам. Маро харобаҳои қалъа ва манораҳои қадимӣ мутаассир карданд. Мехоҳед бидонед, ки дар ин қадимиён кӣ зиндагӣ мекард? Онхоро бояд хама фаромуш карда бошанд. Иҷозат диҳед ба зиёрати онҳо равам. Ман ба ин харобахо даромадам ва дар он чо соатхо дар хомушии бепарво истода, бо мурдагон сухбат мекардам. Ман ба як калисои хурде дар канори шаҳр рафтам, ки аз асри IV, Калисои Сан-Луренчо тааллуқ дорад ва ба ҳайрат афтодам, ки дар шифти кабуди он беш аз панҷоҳ свастика дидам. Дар шаҳр, дар бинои шаҳрдорӣ, дар Қасри адлия ва дигар муассисаҳо метавон ситораи масониро, ки рамзи назорати мутлақи ин гидраи яҳудӣ бар Фаронса буд, дидан мумкин буд, бинобар ин ман ба семоҳаи кӯҳнаи Гренобль, ки дар он ҷо ба нафақа баромадам, дидан мумкин буд. калисоҳо бо салибҳои худ аз замон ва фаромӯшӣ тира шудаанд. Ман аз кинотеатрҳо, театрҳо ва қаҳвахонаҳои замонавӣ пушт гардонидам ва дар байни харобаҳое, ки шояд Байард зиндагӣ мекарда бошад, вақтхушӣ ёфтам. Ман ба гузаштае афтодам, ки дар он чо бахту саодати бузурги худ дар Франциями таърихй, дар Франциями христианй, дар Франциями миллатчигй, на дар Франциями яхудию масонй, атеистй ва космополит, балки дар Байард зиндагй мекардам! На дар Фаронсаи Леон Блум! Майдони "Marche des puces", чунон ки фаронсавӣ онро меномиданд, пур аз яҳудиён буд, ки номи онро шарҳ медод. Воқеан, дар донишгоҳ низ бартарии онҳо буд. Дар ин чо ба гайр аз 5 нафар румыниён 50 нафар студентони яхуди аз Румыния тахсил мекарданд. Ман инчунин ба дайри пештараи «Гранде Шартрез» , ки 1000 нафар рохибони онро хукумати атеистй пеш карда буданд, дидан кардам. Дар якчанд нишонаҳо ман то ҳол нишонаҳои сангҳои партофташударо медидам

аз ҷониби издиҳом дар давраи Инқилоби Фаронса (1789), вақте ки онҳо симои Худоро вайрон карданд.

Дере нагузашта, ташвишхои моддй моро фаро гирифт. Пули нақди ман кам шуд ва ман интизор набудам, ки ба хона баргардам. Сарфи назар аз ҳама пасандозҳои бузург, мо он чизеро, ки Мота танҳо гирифтааст, идора карда натавонистем.
Мо соатҳои зиёд дар бораи он фикр мекардем, ки чӣ тавр мо бе вайрон кардани ҷадвали курсҳо пул ба даст оварда метавонем. Дарк намудем, ки гулдӯзӣ дар Фаронса қадр карда мешавад ва маоши хуб дода мешавад, мо тасмим гирифтем, ки гулдӯзиро аз ҳамсарам омӯзем ва сипас кӯшиш кунем, ки ин гулдӯзии руминиро фурӯшем. Мо ин тиҷоратро дар тӯли якчанд ҳафта омӯхтаем. Мо дар вактхои холй гулдузй мекардем, худамон доштем

Маҳсулоте, ки дар тиреза намоиш дода мешуданд ва ба он чизе, ки Мота аз хона гирифта буд, илова карда, мо хеле хоксорона зиндагӣ кардем.

ИНТИХОБОТИ УМУМӢ БА ВАТАН БАРГАШТ

МАИ СОЛИ 1926

Дар замони Пасха мактубу рузномахое, ки мо мунтазам аз хона мегирем, дар бораи аз хокимият афтодани либералхо ва омадани генерал Авереску хабар медоданд.

Интихоботи нави умумӣ бояд дар нимаи моҳи май баргузор мешуд. Барои Лига, ин имкони иштирок дар набардҳои бузург барои аввалин бор буд. Ман ба худ мегуфтам: "Ман бояд ба хона баргардам, то ба ин ҷанг ҳамроҳ шавам. Ва баъд ба мактаб баргардам".

Ман ба профессор Куза навишта, барои билет пул пурсидам. Ҷавоб нагирифтам, ба ҷаноби олӣ навиштам. Кристаче Сулаймон дар Фоксани. Ӯ ба ман 10 000 лей фиристод, ки як қисми онро бо занам гузоштам. Боқимонда ман ба хона рафтам.

Ман дар аввали мохи май, дар давоми тамоми маъракаи интихоботӣ ба Бухарест омадам.

Ман дарҳол ба назди профессор Куза рафтам, ки аз дидани ман чандон хушҳол набуд ва ба ман гуфт, ки омадани ман лозим нест, зеро ҳаракат ҳатто бидуни он ҳам хуб пеш меравад.

ман.

Ин маро каме дарднок кард, аммо ман ба ғазаб омадам. Дар ташкилоти сиёсӣ ба аъзое, ки аз сарзаниш ба хашм омада бошад, чой нест.

Огоҳӣ метавонад асоснок бошад ё не, аммо ҳеҷ гоҳ набояд ба ғазаб омад, ин принсипест, ки бояд мардро дар ҳама гуна созмон ҳидоят кунад.

Пас аз он ман ба шаҳраки Дорохой рафтам, то ба профессор Сумуляну кӯмак расонад. Аз он чо ман ба дигар округхо — Кампуль-Лунг, Ясси, Брайла ва гайра рафтам. Дар айни хол ба сабаби мактубе, ки аз профессор Паулеску гирифтам ва бо исрорн генерал Макридеску ман карор додам, ки дар Фоксани номзади худро пешбарӣ кунам. Дар он ҷо ман дар ҳолати нафратовартарин ва номатлубтарин барои ман қарор доштам: ба берун рафтам, ки барои ман овоз талаб кунад. Дар куҷо? Дар байни издиҳом, ки маҳз дар лаҳзае, ки онҳо бояд аз муқаддастарин эҳсосот илҳом гирифта мешуданд, - ки кишвар ва ояндаи онҳо барои онҳо зери хатар буд - аз нӯшокиҳои фаровони пешниҳодкардаи агентҳои интихоботӣ дар ҳайрат афтодаанд. ҳавасҳое, ки аз ҷониби рӯҳи бади сиёсатмадорон ба вуҷуд омадаанд. Дар он лахзахо, дар давраи хаёти осудаю озода дар дехот мавчи фасоди сиёсӣ паст мешавад.

Ин дӯзах дар саросари кишвар паҳн мешавад ва аз он раҳбарияти навбатии кишвар барои як сол, ду, се ё чор сол пайдо мешавад. аст

аз ин теппаи пӯсида, ки демократия — «муқаддас», демократия — роҳбарияти як кишварро ба вуҷуд меорад!

Ман ба Фоксани расидам, ки аз замони таъмиди Сиорастӣ дар зери муҳосира буд. барои идомаи маърака путёвкаи бепул лозим буд, ки онро командири гарнизон додааст, ки ман онро талаб карда гирифтам. Тақрибан соати 10 бо ҳамроҳии ҷаноби Кристаче Соломон ва дигарон мо савори ду мошин ба роҳ баромадем. Аммо дар 500 метр дуртар аз шаҳр мо як садди ду вагонеро мебинем, ки дар он тарафи роҳ ҷойгир шудааст ва дар наздикии он чанд афсари пулис ҳастанд.

Мо истодем, жандармхо ба назди мо омада гуфтанд, ки ба мо рох намедиханд. Фармони генералро тартиб дода, ба онҳо нишон додам. Ондо хонданд ва гуфтанд: «Бо вучуди ин, ту гузашта наметавонӣ».

Ба ҳамроҳонам фармон додам, ки роҳро кушоянд. Пас аз задухурди кутохмуддат рох гузаштан муяссар шуд. Мошинхо охиста-охиста харакат карданд. Жандармхо, ки чанд метр паси мо буданд, зону зада, максад гирифта, тирпарронӣ карданд. Гуфтам:

— Харакат кунед, дар хаво тирпарронӣ мекунанд.

Тир ба бампер бархурд; дигаре, ба мо наздик. Мо мошинро давом додем. Аммо ду тир моро боздошт, як тири баки бензин, дувумӣ чархи он сӯрох шуд.

Мо натавонистем, ки мошинро идома диҳем. Мо фуромадему бозгашт. Бори дигар ба назди генерал, ки иљозати гузари моро дод, рафтем ва дар бораи њодиса хабар додем, ки генерал Макрисдеску низ њузур дошт. Ҷавоб дод: «Ту озод ҳастӣ, ман фармудам, ки касе пеши ту накунад, шояд мақомоти маъмурӣ бошанд». Аз он ҷо мо ба он ҷо рафтем

Раиси шахр хамрохи генерал Макридеску. Раиси округ Нитулеску одами дагал ва беодоб буд. Хеле оромона вориди кабинети у шудем. Генерал Макридеску дар борai вокеахо хабар дод. Аммо раиси шаҳр аз лаҳзаҳои аввал бо мо хеле дағ алона рафтор кард. Вай аз мавкеи баландаш ба сухани бепоён гузашт.

«Чанобон, манфиати олии давлат талаб мекунад...» .

"Дар ин кишвар қонунҳо ҳастанд; мо дар доираи қонунҳо ҳастем. Мо ҳақ дорем..." Эн. Макридеску фахмонда доданӣ мешавад. Аммо раиси шаҳр идома дод: "Граф дар ин замони душвор талаб мекунад..."

Генерал Макридеску бори дигар кушиш кард, ки шарх дихад. Раиси шаҳр бо салоҳият: "Иродаи кишвар ин аст..."

«Инҷо гӯш кунед, ҷаноби мэр, — гапи худро буридам ман хеле хафа шуда. "Ман мебинам, ки шумо сӯҳбатҳои оқилонаро фаҳмидан намехоҳед. Пагоҳ ман ба маъракаи пешазинтихоботӣ мебароям ва агар жандармҳо ба мо бори дигар тирандозӣ кунанд, ман ин ҷо ба идораи шумо бармегардам ва шуморо тир меандозам."

Ва мунтазири посух нашуда, дигаронро дар паси худ гузоштам. Баъди чанд соат маро ба Совети чангӣ даъват карданд. рафтам. Комиссари подшох* маро пурсиш кард. Ман ба таври хаттӣ чизе гуфтам. Маро дастгир карданд. Ва ман гуфтам: "Хуб ҷанобон, шумо ба онҳое, ки воқеан маро тирборон кардаанд, коре намекунед, аммо ман, ки
нав гуфта будам, шумо ҳабс кунед!"

Ҳамин тавр, ман боз дар як утоқи нигоҳдории казармаи полк будам. Баъди се рӯз маро генерал даъват карданд. Як афсар маро ба кабинеташ бурд.

— Чаноби Кодреану, шумо бояд аз шахри Фоксани равед.

“Ҷаноб, ман дар инҷо номзад ҳастам, фармони шумо барои рафтани ман хилофи қонун аст. Албатта, ман ба ин тадбир мухолифат намекунам, зеро ин корро карда наметавонам, вале аз шумо хохиш менамоям, ки ин фармонро ба ман хаттӣ бидиҳед." "Ман онро хаттӣ карда наметавонам."

Пас ман ба Бухарест рафта, аз ин муомила шикоят мекунам”.

Генерал маро бо кавли фахрӣ, ки бо поезди якум меравам, озод кард. Ва ман бо қатораи аввал ба Бухарест рафтам.

Рӯзи дигар ман худро ба ҷаноби Октавиан Гога, вазири корҳои дохилӣ муаррифӣ кардам, ки маро хуб қабул кард. Ман ба ӯ ҳодисаи ба сари ман омадаро гуфтам ва адолат талаб кардам. Вай ба ман ваъда дод, ки барои тафтиши ин кор нозири маъмуриро мефиристад ва хохиш кард, ки фардо боз ба назди у омада равам. Ман омадам. Ӯ маро то рӯзи дигар мавқуф гузошт.

Аммо чун ваќт тамом мешуду рўзи интихобот наздик мешуд, рўзи чорум рафтам.

Боз аз генерал иҷозаи ройгон гирифтам ва боз ронандагӣ кардем. То интихобот ҳамагӣ ду рӯз боқӣ монда буд. Мо ба аввалин деҳае расидем, ки дар он ҷо чанд нафар сокинони деҳа чун дар арафаи интихобот ҷамъ омада буданд, вале онҳо аз даҳшати умумӣ ҳаросон буданд. Жандармхо пайдо шуданд: — Ба шумо ичозат дода мешавад, ки бо ин одамон сухбат кунед, вале факат як дакика. Ин фармони мост!

Ман як дақиқа гап задам ва баъд идома додем. Дар ҳама деҳаҳои дигар ҳамагӣ як дақиқа дар ҳар кадоме ҳамин хел буд. Бечора адолат ва қонуният дар ин кишвар! Ба яке имтиёзи овоздиҳӣ дода мешавад, ба дигаре даъват мешавад, ки ин имтиёзро истифода барад; агар ба овоздиҳӣ ҳозир нашавед, ҷарима мебандед ва агар ба овоздиҳӣ ҳозир шавед, шумо мағлуб мешавед. Сиёсатмадорони Румыния, хох либералхо, хох тарафдорони Авереску, хох дехконони миллӣ, танхо як даста золимоне мебошанд, ки дар паси шиорхо истодаанд.

---

* Офицери армия, ки дар адлияи харбии Румыния роли судя ё прокурори тафтишот дар Шӯрои Ҷанг. (Tr.)

монанди: «Қонуният» , «Озодӣ» , «Ҳуқуқи инсон» , бидуни шарм ва бе тарсу ҳарос поймол кардани як кишвар бо тамоми қонунҳо, тамоми озодиҳо ва тамоми ҳуқуқҳои шумо. Ман ҳайронам, ки барои оянда чӣ захираи имконпазир боқӣ мемонад?

Дар рузи интихобот вакилони моро лату кӯб карда, ба хунғун карда, ба участкаҳои интихоботӣ намерасанд; тамоми кишлокхо ба назди участкахои интихоботӣ рафта натавонистанд. Натиҷа: Ман мағлуб шудам, аммо дар шаҳри Фоксани ман дар ҳама ҳизбҳои сиёсӣ ғолиб омадам.

— Фарқ надорад, — гуфтам худ ба худ. "Агар ман пирӯз мешудам, ин нақшаҳои идомаи таҳсиламро халалдор мекард." Пас аз ду рӯз, ман бо хурсандии бузург аз натиҷаҳои интихобот дар саросари кишвар фаҳмидам. Лига 120 хазор овоз илова карда, ба парламент дах депутат фиристод: профессорхо Куза ва Гаванескул де Ясси; Профессор Сумулеану аз Дорой; падари ман аз Радаути; Пол Илиеску аз Кампул-Лунг;

Профессор Калан аз Сучава; духтур Хараламб Василиу аз Ботосани; Валер Поп де Сату-Маре; инженер Мису Флореску, аз Пьятра-Неатнт; ва luniu Lecca de Bacau.
Воқеан, барои гиромидошти ҷунбиши миллатгароӣ, мардоне, ки мардум ба онҳо бо меҳри беандоза ва умедҳои зинда менигарист, як ҳайати элитаи мардон интихоб шуда буд. Он 120 000 овоз беҳтарин ва поктарин миллати Руминияро ифода мекард. Интихобкунандагон ҳама таҳдидҳо, ҳама васвасаҳо, ҳама монеаҳои расидан ба интихоботро паси сар кардаанд. Аммо онҳое, ки ба онҳо расида натавонистанд, хеле зиёд буданд - назар ба онҳое, ки расида буданд.
Ҳадди ақал 120 000 овози дигар буданд, ки аз қуттии овоздиҳӣ халалдор ё дуздида шуданд.

Ман аз натиҷаҳо қаноатманд шуда ба Фаронса баргаштам, вале ҳамеша аз саволи зерин нигарон шудам: Агар ҳама ҳукуматҳо ин тавр интихоботро бо истифода аз фасод, дуздӣ ва қувваи давлатӣ бар хилофи иродаи мардум гузарониданд, мо чӣ гуна пирӯз мешудем?

ДАР АЛП

Ба Франция омадан, барои супурдани имтихонхои сессияи июнь хеле дер шуда буд.
Ман бо мушкилоти ҷиддӣ рӯ ба рӯ шудам. Мота бояд тирамоҳ барои адои хизмати ҳарбӣ ба хона баргардад. Агар гулдӯзиамон ба як кас базӯр мерасид, чӣ тавр зиндагӣ мекардем, бигзор ду ҷон... Ман кӯшиш мекардам, ки дар шаҳр кор пайдо кунам, ҳар чӣ бошад.
Имконнопазир. Аз ин рӯ, ман фикр кардам, ки шояд дар деҳот, дар наздикии шаҳр чизе пайдо кунам. Хамрохи Мота ман дар чустучуи кор ба самтхои гуногун мерафтам; вале бегохӣ бемуваффакият баргаштем. Як рӯз мо ба трамвай ба Уриаж-ле-Бенс тақрибан шаш мил дуртар аз Гренобль рафтем (дар он ҷо трамвайҳо на танҳо дар шаҳрҳо, балки берун аз он ба масофаи то 12 мил дар ҳама самтҳо ҳаракат мекунанд, зеро дар кӯҳҳо энергияи зиёди барқ истеҳсол карда мешавад.).

Аз Уриаж мо якчанд пайраҳаҳоро ба кӯҳ меравем. Тақрибан баъд аз ним соат мо ба Сент-Мартин, як деҳаи хеле калон бо роҳи хуб мумфарш, хонаҳои сангин, якчанд анборҳо ва калисои зебои баланд мерасем. Вале мо гузаштем. Баъди як соати дигар рох гаштан, доимо дар гармои арак ба боло баромадан мо ба дехаи хурдакаки Пинет-д'Уриаж расидем.

Мо дар баландии тақрибан 2600-2700 фут будем. Дар болои мо кӯҳҳои Алп ба чашмони мо дурнамои ҳайратангезеро пешкаш карданд, зеро онҳо бо барф пӯшида буданд. ба назар чунин менамуд, ки барф чанд километр дуртар аз он чое, ки мо будем, сар шуд. Аз тарафи чапи мо, ба тарафи Шато-де-Визиль водии зебое тул кашидааст; ба тарафи Гренобль аз тарафи рости мо дигаре; ва кад-кади водӣ рохи сангфарш, ки захмдор буд, мисли оби дарьёи аз офтоб шуста дурахшид.

Дар сахро мо одамонеро медидем, ки кор мекунанд. Мо дар хайрат будем, ки чӣ тавр дар он чо, дар доманаи кух, аз барфхои доимӣ чанд километр дуртар гандум чун одам кад мекашад; ё чаву чав, инчунин хар гуна сабзавот. Шояд аз он сабаб бошад, ки иклими муътадил ва хоки аз санг тоза. Дар хакикат, хоки он паст хосилхез, хатто камбагал буд. Аммо дехконон доимо пору ё пору истифода мебурданд.

Дар сахро кор карда истодани онхоро дида, мо ба мисли дигар дехахо дучор шудем: чӣ тавр бо онхо сухбат карда, хабар дихем, ки кор чустучу дорем. Мо ҷуръат накарда бо онҳо сӯҳбат кардем. Дар боло боз чанд хонаи дигар, панҷ - шаш. Мо ба онҷо рафтем.

Мо ба охирин расидем. Ба гайр аз вай дар байни мо ва Белдо-наи азим, ба гайр аз кабина-хои туристӣ дигар манзили одамӣ пайдо нашуд. Дар наздикии он пирамард даравида буд. Мо бояд бо ӯ сӯҳбат кунем. Мо бо у салому алейк карда, ба сухбат шуруъ кардем. Ӯ пай бурд, ки мо хориҷӣ ҳастем, аз мо пурсид, ки чӣ гунаем. Мо ба ӯ гуфтем, ки мо руминҳо ҳастем, инҷо ба мо хеле писанд омад ва мехоҳем ҳуҷраеро иҷора гирем, то чанд моҳ дар берун гузаронем.

Мӯйсафед мағрур шуд ва шояд фикр кард, ки касеро пайдо кардааст, ки аз ӯ чизҳои зиёдеро омӯхта метавонад, аз мо хоҳиш кард, ки биёем ва ба ӯ ҳамроҳ шавем ва дар сари мизи беруние нишинем, ки як шиша майи сиёҳи хоркунанда ва се қадаҳро пур кард. .

Пас аз паи ҷавобҳои мо бо кунҷковии зиёд ба мо савол додан гирифт:

— Пас шумо мегӯед, ки руминӣ ҳастед?
— Бале, румынхо, румынхо аз Румыния.
— Оё Румыния аз ин чо дур аст?

"Қариб 2000 мил."

— Оё дар мамлакати шумо мисли ин чо дехконон хастанд?

«Бисёранд, Пере Трук» , зеро ин аз они ӯ буд
ном.

— Дар он чо хам алафи алаф мерӯяд, дар онҷо барзагов ҳаст?
Говҳо? Аспҳо?"

Мо дар охир ба ҳама саволҳои ӯ ҷавоб додем ва ҳамин тавр зуд бо ӯ дӯстӣ пайдо кардем.

Вале мо ба у чизе нагуфтем, ки моро ба ташвиш оварда бошад, зеро муйсафед фахмид, ки мо одамони боодоб, «чанобон» хастем ва агар ба у гуем, ки мо кор мебарем, тамоми хаёлашро аз даст медод.

Мо танҳо аз ӯ пурсидем, ки оё ӯ дар бораи ҳуҷрае барои иҷора дар ҷое медонад? Ӯ ба мо суроға дод ва исрор кард, ки ба соҳиби он бигӯем, ки ӯро худи Пере Трук фиристодааст.

Ҳангоми рафтан мо миннатдории худро баён карда ваъда додем, ки бармегардем, то ба ӯ кӯмак кунем. Суроғаеро, ки ӯ ба мо додааст, дар чанд хонаи доманаи кӯҳ ёфтем. Ин хонаи ҷаноби Ченевас Пол, як нафақахӯри 70-солаи хушсару либоспӯшӣ буд, собиқ афсари хурд, ҳоло ба нафақа баромадааст. Вай фахр мекард, ки дар деха ягона нафакахур аст. Ӯ соҳиби ду хонае буд, ки паҳлӯ ба паҳлӯ буд, ки онҳоро комилан барои худаш истифода мебурд, зеро танҳо буд. Ҳамаи хешовандонаш мурданд.

Ӯ хонаи хурдтарашро, ки аз ду ҳуҷраи поён, яке калону дигаре хурд ва дигаре болотар иборат буд (ҳама хонаҳо ошёнаи дуюм доштанд) ба мо иҷора дод. Дар ошёнаи поён печка барои пухтупаз буд;

Дар болохона, ки оддитарин чихозонида шуда буд, кат буд. Хамаи ин зухуроти холиро ифода мекард. Маълум буд, ки дар он чо муддати дароз касе истикомат накардааст.

Мо 400 франки то Мавлуди Исо (яъне шаш мох) розием. Дар Гренобль мо мохе 150 франк медодем. Мо се моҳ пешпардохт кардем ва гуфтем, ки баъди чанд рӯз мекӯчем. Баъд бо табъи болида ба шахр бармегардем.

Ман ҳис мекардам, ки ҳоло, бо анҷом додани кори курсии резидентураи ман, ки дар докторантура талаб карда мешавад. барнома, ман дар инҷо имтиҳонҳоро мехондам ва танҳо барои супоридани онҳо ба Гренобл меравам.

ДАР ПИНЕТ-ДУРИЯ ДАР БАЙНИ ДЕХКОНОНИ ФРАНЦИЯ

Пас аз чанд рӯз мо бо ҳамон пайраҳаҳо, ману занам Мота дар пушт ба манзили нав баромадем. Ниҳоят, мо ҷойгир мешавем. Мота бо мо хайрухуш карда, ба Румыния рафт. Мо дар кисаамон хамагӣ чанд франк мондаем. Вазъияти даҳшатнок!

Мо чӣ гуна хӯрок мехӯрдем? Субҳи рӯзи дигар, хеле афсурда шудам, ба Пере Трук рафтам. Тамоми руз дар даравидан ва бор кардани хошок ёрй мерасондам. Ӯ аз ман хоҳиш кард, ки дар нисфирӯзӣ ва соатҳо бо ӯ хӯрок хӯрам вақти хӯроки шом. Агар ман метавонистам барои занам чизе бигирам, ки он ҳам комил мебуд, аммо ман бо дасти холӣ баргаштам, субҳи дигар баргаштам. Ин дафъа ба ӯ касе дошт, ки барои ӯ кор кунад, як марди кӯтоҳмуддати мӯйҳои сурхи пошида, чашмони дурахшону беқарор, ки дар он ҳеҷ асаре аз меҳрубонӣ пай бурда наметавонистам; одами бад ба назар мерасид. Номи вай Корбела буд.

Эҳтимол Корбелл бо забони расмӣ ва адабӣ. Аммо деҳқонони ин минтақа ҳама бо забони "патоис", яъне лаҳҷаи деҳқонӣ ҳарф мезананд, ки аз забони расмӣ ҳам аз ҷиҳати талаффуз ва чи аз ҷиҳати сохти калима хеле фарқ мекунад. Ин тафовут ба дараҷае бузург аст, ки як фаронсавии шаҳрӣ фаронсавии кишвареро, ки бо "Патуа" ҳарф мезанад, намефаҳмад. Аммо забони давлатиро низ медонанд.

Мо ҳар серо як зани хонашин, пиразан даъват кард, ки нисфирӯзӣ ба хонааш хӯрок хӯрем. Вай мисли пиразанхои хона кампир буд. Дар Франция дехконон дар нисфирузӣ пиёзро бо теппаи камиш намехуранд, мисли дехконони мо; чун қоида, онҳо як табақ сабзавот, хӯроки гӯштӣ, пас панир доранд; ва як шиша шароби муқаррарӣ. Ман ташаккур гуфтам, ки маро ба хӯроки худ даъват карданд, аммо гуфтам, ки намехӯрам. Дар ҳоле ки ман худро хиҷолат ҳис мекардам, онҳо исрор карданд. Пас ба онҳо гуфтам, ки рӯзи ҷумъа аст, то шом рӯза гирифтам. Ин як одати кӯҳна барои ман буд, ки ман онро дар тӯли се сол содиқона нигоҳ доштам, аз замони бори аввал дар зиндони Вакарести.

Корбела шунид, ки рӯзадорам, аз ман сахт пурсид:

— Аммо чаро рӯза
медорӣ? "Чунки ман
ба Худо имон дорам."

"Шумо аз куҷо медонед, ки Худо вуҷуд дорад? Оё шумо Исои Масеҳро дидаед?" давом дод у.
«Не, ман Ӯро надидаам, аммо ман чунин ҳастам; Ман бовар намекунам, ки шумо ба ман мегӯед, ки Ӯ вуҷуд надорад, дар ҳоле ки ман ба шаҳидони бешуморе бовар дорам, ки ҳангоми ба салиб мехкӯб кардан фарёд заданд: "Шумо метавонед моро бикушед!" Оҳ, коҳинон! Шарлатон! Ман , вале мо Ӯро дидем». "
онҳоро зери пошнаи худ пахш мекунам ва ӯро тела медиҳам ва ба фарш мегардонам, мисли майда кардани вория».

Ӯро ин қадар ҳаяҷон дида, баҳсро қатъ кардам.
Он шаб бо сабади пур аз картошка ва як порча бекон, ки муйсафед ба ман дод, ба хона омадам. Ман ҳамон рӯзи шанбе кор кардам. Рӯзи якшанбе ман ба калисо рафтам. Мардуми зиёд, шояд тамоми деҳа. Дар паҳлуи паҳлӯи қурбонгоҳ марде буд, ки ҳамчун муқаддас ботантана ба ман Корбеларо хотиррасон мекард. Боз як назар кардам. Вай ба коҳин хеле бодиққат пайравӣ мекард. Дар як вацт у ба назди кохон омада, ба у хеле хоксорона ёрӣ расонд.

Ин ӯ буд, Корбела! Сароянда, Секстон ва Пилер.

Баъдтар, вакте ки ман бо сокинони деха дуст шудам, ман ба онхо дар бораи вохуриам бо Корбела накл карда, хамаи мо ханда мекардем.
Ба ман гуфтанд: «Мо ҳам дар байни мо нодонҳо дорем». "Онҳо ба суханони одамони муҳиме гӯш медиҳанд, ки аз калисо нафрат доранд. Аммо мо, деҳқонони фаронсавӣ, чунон ки аз падаронамон омӯхтаем, ба Худо бовар мекунем."

Рухон, одами маданияти азим, доктори илмхои фалсафа ва теологӣ дар камбагалии зиёд зиндагӣ мекард, аз давлати атеистӣ, ки кохи-нонро хамчун душман таъкиб мекард, маош намегирифт.
Охиринҳо танҳо аз ҳисоби кӯмаке, ки аз чанд нафар сокинони деҳа мегиранд, зиндагӣ мекунанд. Ҳафтаи дигар ман дар назди каси дигар кор кардам, ки картошка мечинам, ки ӯ ба ман бештар картошка дод, ки чанд вақт асоси мавҷудияти мост. Ман ба деҳқони дигар гузаштам, то дар шкив ва куфтани гандум кӯмак кунад. Дар хар деха одамон машинаи умумии галлатозакунӣ доранд, ки аз он хама истифода мебаранд. Хосили фаровон ва мисли тилло зебост.

Ҳар як сокини деҳа ба як ҳафтаномаи кишоварзӣ обуна мешавад, ки пур аз маслиҳатҳо оид ба кишоварзӣ, сабзавоткорӣ, чорводорӣ, занбӯрипарварӣ ва ғайра мебошад. Онҳо ин маҷаллаҳоро бо таваҷҷӯҳи зиёд мутолиа мекунанд, сарпӯшро сарпӯш мекунанд ва кӯшиш мекунанд, ки дар озмуни бузург ин маслиҳатро то ҳадди имкон истифода баранд. метаво-нанд ва аз бисьёрии он истифода мебаранд. Молхонахояшонро нигохубин мекунанд, хонахояшонро. Чорво аз хунукӣ ва гуруснагӣ нагз мухофизат карда мешавад, хар руз чУш мекашанд. Аз ин рӯ, онҳо хубанд намуди зоҳирӣ, меҳнат кардан ва ҳосили зиёд додан мумкин аст. Ман борхо дар огилхонахояшон картонеро медидам, ки дар он чунин навишта шуда буд: «Хайвонотро дуст доред, шарикони коргарии мо!».

Такрибан баъди як мох ахолии деха ба ман одат карданд. Маро "le roumain" (руминӣ) мешинохтанд. Онҳо шуниданд, ки ман докторантура ҳастам ва мо шомгоҳон сӯҳбат мекардем. Онҳо ба масъалаҳои фалсафа, сиёсат, муносибатҳои байналмилалӣ ва иқтисоди сиёсӣ, аз ҷумла ба масъалаҳои нарх, қонуни талабот ва пешниҳод ва дигар қонунҳое, ки нархҳоро муайян мекунанд, инчунин сабабҳои тағйирёбии нархҳо ва вақти муносиб ба бозор таваҷҷӯҳ зоҳир карданд. махсулоти онхо. . Дехконони аз 25 то 40 сола ба ин мавзуъхо нагз та-мошо карда, бо онхо масъалахои аз ин хам мухимтарро мухокима карда метавонистанд; онхоро комилан фахмиданд.

Пас аз чанде ман барои имтиҳонҳо таҳсил карданро сар кардам. Мота дар мохи июнь имтихонхоро бомуваффакият супурда буд. Шабу рӯз кор мекардам ва шаб то ҳадди имкон дарс мехондам.
Дар он соли аввал ман чаҳор фанро гирифтам: иқтисоди сиёсӣ, таърихи таълимоти иқтисодӣ, қонунгузории саноатӣ ва қонунгузории молиявӣ. Аммо тақрибан дар давоми ду моҳ ман қувватамро гум кардам.
Хӯроки мо нокифоя буд. Вақтҳои охир, мо қариб танҳо аз картошка судак дар парҳез будем. Ҳар ду-се рӯз, як литр шир ва гӯшт, вале дар як ҳафта як маротиба, баъзан панир. Ин ҳама чизест, ки ман бо кор ба даст оварда метавонистам.
Аммо аз ман бадтар занам буд, ки камхунӣ шуд. Мохи октябрь имтихон додам, ната-вонистам, гарчанде аз фанни асосй — иктисоди сиёсй бахои мак-симй гирифтам ва аз дигар фанхо бахои баланд гирифтам. Дар қонунгузории молиявӣ ман ҳамагӣ нӯҳ гирифтам, баҳои гузариши докторантура даҳ буд. Дар айни замон ман парешон шудам.

Вақте ки сухан дар бораи таҳсил меравад, ман ҳеҷгоҳ унсури дурахшон набудам, аммо то имрӯз ман ҳеҷгоҳ аз имтиҳон нагузаштаам, зеро маро яке аз донишҷӯёни миёна ҳисоб мекарданд. Ин дар шароити душвори иктисодии мо зарбаи чиддй буд. Мушкилот дар он буд, ки ман метавонистам танҳо пас аз се моҳ имтиҳонҳоро такрор кунам ва баъд аз ҳама фанҳо. Ман якрав шудам ва тасмим гирифтам, ки ҳама чизро аз нав оғоз кунам. Дар сахро кори хочагии кишлок ба охир расид. Заминро барф пушонда буд. Ягона кори мавҷудбуда ҳезумрезӣ дар ҷангал буд. пардохти ман барои

дар он чо вагони пур аз чуб кор мекард.
Аммо мо аз Падре Мота, ки ба номи ман қарз гирифтааст, ба хона баргаштан ба кӯмаки молиявӣ шурӯъ кардем.

Мо моҳҳои зимистон ва идҳои Мавлуди Исоро дар байни деҳқонон, асосан бо оилаи Белмайн-Дэвид гузаронидем. Ман дар сессияи февралии соли аввали кори доктолиам дубора ба имтиҳонҳо муроҷиат кардам ва аз ҳамаи онҳо гузаштам. Ман фавран ба таҳсил дар соли дуюм шурӯъ кардам: ҳуқуқи маъмурӣ, фалсафаи ҳуқуқ, таърихи ҳуқуқи Фаронса ва ҳуқуқи шаҳрвандии байналмиллалӣ. Дар фасли баҳор ман як порча богро ба иҷора гирифтам, ки худам ба кор шурӯъ кардам. Аммо дар моҳи майи соли 1927 ман аз Мота ва дигарон аз Фоксани ва аз донишҷӯён мактуби ноумедона гирифтам, ки аз ман хоҳиш карданд, ки фавран ба хона равам, зеро Лига ба ду тақсим шуд. Мота ва Кристаче Сулаймон низ барои сафар ба ман пул фиристоданд. Аммо то имтиҳонҳо ман як моҳи дигар мондам. Ман дидам, ки декани факултет ба ӯ дар бораи ҳолати фавқулодда хабар дод ва талаб кард, ки ман ба Румыния баргардам ва иҷозат пурсид, ки пеш аз сессияи навбатӣ имтиҳонҳоро супорад. Аризаи ман маъкул дониста шуд. 16 май имтихонхоро супурдаму супурдам. 18 май баъди видоъ кардан бо сокинони Пинет, ки мо кариб як сол дар байни онхо зиндагй карда будем, ба Румыния рафтам. Вақте ки мо рафтем, баъзеи онҳо, пиронсолон гиря карданд. Дигарон маро то истгоҳи Гренобль ҳамроҳӣ карданд.

Ман ба Фаронса бо нигаронии пайдо кардани одамони бадахлоқ, фасодзада ва харобшуда омадам, ки дар саросари ҷаҳон борҳо гузориш дода шудааст. Аммо ман ба хулосае омадам, ки халки француз, хох дехкон ва хох гражданин, халки ахлок аст.

сахт. Бадахлоқиҳо ба хориҷиён тааллуқ доранд, сарватмандони ҳама миллатҳо ба Париж ва дигар шаҳрҳои калон ҷалб карда шудаанд. Синфи хукмрон, ба фикрам, ба таври ноумедӣ муросо карда, дар зери таъсир ва фацат дар зери таъсири иуда-масонӣ ва банкирхои он фикр мекунад, зиндагӣ ва амал мекунад. Яҳудоӣ-масонӣ Парижро ҳамчун маркази ҷаҳонии худ истифода мебарад (Лондон, бо Rite Шотландия танҳо як филиал аст). Ин синфи пешқадам робита бо таърихи Фаронса ва миллати Фаронсаро гум кард. Аз ин чост, ки вай дар вакти аз Франция рафтанаш дар байни халки француз ва давлати масонии Франция тафовути калон ба амал овард. Ман барои мардуми фаронсавӣ на танҳо муҳаббат, балки имонро низ дар қалби худ ҷой додам, ки дар эҳё ва пирӯзӣ бар гидра, ки онҳоро ба ташвиш овардааст, ҳеҷ гоҳ такон намедиҳад, андешаҳои онҳоро хира мекунад, қувваи онҳоро мемакад ва шаъну шараф ваояндаи онҳоро зери хатар мегузорад.

ДАР БУХАРЕСТ

ЛИГАИ МУДОФИАИ МИЛЛИИ ХРАСТИЯН ШУДААСТ ДУ

Ман ба Бухарест омадам. Ин як фалокат буд. Лига ба ду тақсим шуд. Умеди ин миллат барбод рафт. Халки том, ки дар лахзахои душвори таърих барои чамъ кардани кувваи хастаи худ мубориза бурда, ба мукобили хавфи калонтарини мавчудияти худ мубориза мебурд, акнун бо тамоми умедхояшон барбод рафта, ба замин меафтид. Чунин фалокат ба дили хазорон чанговарон, ки хамаи онхо дар як лахза тамоми курбонихои гузаштаи худро дида, тамоми умедхояшон пош хӯрда, ҳатто дар беруни ҳаракати мо эҳсоси дарди амиқ еро ба вуҷуд овард, андӯҳе, ки то ҳол надида буд. бештар умум карда шудааст.

Ҳама он мавҷҳои шавқу ҳавас аз Северин то Фоксани, аз Кампул Лунг то Клуҷ акнун ба мавҷҳои андӯҳ ва ноумедӣ табдил ёфтанд.

Ман барои дидани профессор Куза ба парламент рафтам. Тааҷҷубоваронаи ман, дар байни дарди умумӣ, ӯ ягона марди хушҳол буд. Ин шахс профессор Куза буд. Ман дар ин ҷо сӯҳбати моро то ҳадди имкон дақиқ медиҳам. «Хуш омадед, Корнелюи азиз», — гуфт у ва бо бозуи дароз ба тарафи ман пеш рафт. "Шумо одами хубед. Ба кори худ мисли то ҳол машғул шавед ва ҳамааш хуб мешавад."

— Ҷаноб, ман аз мусибате, ки ба сари мо расидааст, сахт афсурда шудаам.

“Аммо ягон бадбахтӣ рӯ й надодааст. Лига аз ҳарвақ та пурқ увваттар аст. Инак, ман дирӯ з аз Брэйла баргаштам, ин афсонавӣ буд. Дар он ҷ о маро бо дастаҳо, барабанҳо, шодиҳои беохир пешвоз гирифтанд. Шумо иқ лими кишварро хоҳед дид. Шумо медонед, ки чӣ гуна аст. тамоми мамлакат аст бо мо. "Мо чанд сухани дигар гуфтем ва баъд рафтем.

Ҳайрон шуда, аз худ пурсидам: "Оё сарваре, ки лашкарашро аз дард канда, ду пора ва ноумедӣ дида метавонад, метавонад аз хислати комил ва ҳазлу шухӣ бархурдор бошад? Набинад, ки фалокат дар зери ӯ ҷ ӯ ш мезанад? Аммо шояд ӯ мекунад! Агар чунин бошад, Пас чӣ гуна метавонист ӯ шод шавад?»

ЧӢ ГАП ШУД?

Фаъолияти парламентӣ ва гайрипарла-ментии дах нафар депутатхои лига дар давраи ваколати худ бисьёр чизхоро ба миён гузошт. Оё онҳо мардони заиф буданд? Қарор нест! Оё онҳо дар имони бад буданд? Қарор нест! Онҳо имони комил доштанд, аммо камбудиҳои хурде доштанд, ё аз ҷ иҳати дониш дар бораи мушкилоти яҳудӣ , зеро онҳо ҷ авонтарин аъзои Лига буданд, ё аз сабаби он ки онҳо каме вазнин ва суст дар амал ва дар рост буданд. қ адимтаринҳо. Аммо ин гуна камбудихо ба хамаи одамоне, ки дар ташкилот чамъ омадаанд, хосанд ва онхоро рохбар бояд бо мехру мухаббат ва хушмуомила ислох кунад. Пас, сабабҳои аслии ин вазъият дар чист?

Ба назари ман, онҳо инҳо буданд: 1.
Мутобик нашудани фаъолияти парламентӣ ва гайрипарла-ментии он.
2. Набудани ягонагии маънавї, ягонагии мутлаќ барои чунин созмоне, ки аз њар љониб душманон ихота кардаанд, ки аз њар гуна ихтилофи дохилї истифода баранд.

Аммо ин ду камбудӣ аслан нати-чаи сабаби хакикӣ: набудани рохбарӣ, хатохои рохбар аст. Пешво бояд пайваста андешаҳои худро ба ҳама муборизони гирду атрофаш ифшо кунад, то ба ягонагии андеша аз пайравонаш ноил шавад; таҳияи нақ шаи чорабиниҳо; ба амалиёти одамони худ рохбарӣ кардан; ходими доимии ягонагии харакат бошад, бо мехру мухаббат, эродхо, сарзанишхои худ кушиш кунад, нофахмӣ ва ихтилофхои дохили ташкилотро бартараф намояд; ба пайравонаш дар ичрои вазифаи худ ибрати доимӣ бошад; бо одилона муносибат кардан» нормахои рохбарии ба зиммаи худ гирифташударо эхтиром кардан ва дар асоси он тарафдорони худро чамъ мекард.

Аммо профессор Куза ҳеҷ яке аз ин корҳоро накард. Ӯ мардони худро таълим надодааст. Хатто бо онхо маслихат намекард. «Биёед машварат кунем, ҷ аноб, — даъват карданд баъзеи онҳо, — то бидонем, ки мо бояд чӣ кор кунем ва худро дар парлумон чӣ гуна муаррифӣ кунем» .

«Ба мо лозим нест, ки ягон машварат кунем, зеро мо ҳизби сиёсӣ нестем.
Ӯ ҳеҷ гоҳ ба касе дастур надодааст. Китобхои пуркимат, даххо рисолахои навиштаи профессор Куза, садхо маколахо ёфтан мумкин аст. Вале ман касе чуръат мекунам, ки ба ман дах циркуляр ё фармони ташкилӣ ё чорабинӣ, ки ба ташкилоти сиёсӣ аз 4 марти соли 1923, яъне то 20 май соли 1927, яъне лахзаи бархам додани он, ки ба мушкилтарин ташкилоти сиёсӣ дода шудааст, биёрад.

Даҳ, панҷ ва ҳатто се нафарро намеёбед. Профессор Куза дигаронро ташвиқ карда буд, аммо худи ӯ пайравони худро ба амал даъват намекард; дигаронро чазо медод, вале вакте, ки ба ин кор окилона машгул нашуд, ба фалокати хакикӣ дучор омад. Дар баробари ин, албатта, вазъияти ба миёномадаро ба назар гирифта, баъзе депутатхо хис карда буданд, ки кор ба таври бояду шояд пеш намеравад. Онхо диданд, ки харакат тадричан ба суи харобӣ пеш меравад, алалхусус, ки ба гайр аз набудани дастурхо гох-гох, дар парламент баромадхои муайяни профессор Куза ба тамоми харакат таъсири харобиовар ва ташвишовар мерасонд. Масалан, вакте ки дархол пас аз кушода шудани парламент яке аз депутатхои лига ба мукобили вазъияти мухосираи Фоксани ва тахкирхои бемислу монанд эътироз баён кард, профессор Куза аз чо бархоста, ба хукумат фармон дод, гарчанде ки вай гуфт, ки. ҳамон корро карданд, зеро одамон буданд аз сабаби яҳудиён ба хашм омад. Бори дигар дар мавриди муњокимаи паёми воќеї ба порлумон, посух додан ба аъзои Њизби миллии дењќонї (воќеъан, онњо дар он ваќт дар мухолифин буданд) чунин изњор намуд: «Њизби халќ тавассути як низом метавонад ба омили њокимият табдил ёбад. ротация бо партияи либералй, агар генерал Аверeсеус доктринаи Лигаи мудофиаи миллии христианиро кабул кунад. "

Чунин изҳоротҳо, ки аз минбари порлумон садо доданд, ҳамон тавре ки ҳазорон мардони латукӯб, шиканҷа ва ситамдида, бесаброна мунтазири сабукии заъфи дарди онҳо буданд, сухане, ки ҳукуматеро, ки қурбониёни онҳо буданд, маҳкум мекунад, ба ҷои ин як фазоеро паҳн кард. рӯҳафтодагии умумӣ.

Дар зер ман дар бораи порчае аз нутки дар боло зикршуда аз нозири расмӣ иқтибос меорам:

«Бинобар ин, дар айни замон дар хизмати давлат ду ҳизби баркамол, ҳизбҳои тартибот, рӯзнома, ҳизбҳои ҳукуматӣ ҳастанд, ки якдигарро пурра мекунанд ва фаъолияти мӯътадили механизми конститутсионӣ ро таъмин мекунанд: Ҳизби халқӣ ва ҳизби либералӣ. .

«Ҳарду ба таҳкурсии мустаҳкам асос ёфта, бо манфиатҳои истеҳсолӣ дастгирӣ мешаванд, ки ҳарчанд аз ҳам фарқ мекунанд, вале умумӣ, воқеӣ ва доимӣ мебошанд ва мавҷудият ва самаранокии амали онҳоро таъмин мекунанд. Кори нави созмони сиёсию конститутсионии кишвар, иҷрои онҳо дар ҳамон созмоне, ки бо он ҳамкорӣ доштанд, ҳар яке ба андозаи масъулият ва нақше, ки ҳамчун ҳукумат ё мухолифин бозидааст, мебошад. Партияи халкй ин корро бо тамоми так-милхое, ки амалияи софдилона ва софдилона нишон медихад, барои мустахкам намудани давлат ва комилан муттахид намудани мамлакат зарур аст, давом медихад.

«Партияи либералй ифодакунандаи манфиатхои буржуазияи Румыния, манфиатхои конунии молиявй, тичоратй ва саноатй мебошад, ки барои бехбудии мамлакат зарур аст.

«Партияи халкй, ки ба такмил додани ташкили иктисодии давлат даъват карда, онро ба асосхои реалй такья карда, ба эхтиёчоти хама дар доираи манфиатхои олии мамлакат нигаронида шудааст, худро пеш аз хама ба манфиатхои умумй, реалй ва доимии истехсолоти хочагии кишлок тарафдорй мекунад. , ки омили асосии хаёти иктисодии мост.

«Хизби халкй, ки дар тамоми мамлакат решахои чукур ва васеътарин дорад, дар хамфикрии чамъиятй... мехохад ба дехконон, устодони хоки худ роли
сазовор аст
иктисодиёти давлат аз руи кор ва ракамхои он.

«(Мониторн расмй, 30 июли соли 1926, сах. 395).

Чунин муносибати рохбари харакати миллй ноодилона аст. Чунин таърифро ба аҳзоби сиёсӣ пешниҳод намуда, ҳаракати миллатгаро ҳамчун мусибате, ки ба сари Румыния афтодааст ва ба муқобили он бо қурбониҳои дарднок барои эҷоди сарнавишти нави ин кишвар, аз тақдире, ки «сиёсӣ» ба он барои он таъин карда буд, маҳкум мекунад. партияхо аз он аст, ки харакати худро ба марг махкум мекунанд.

Барои ситоиш кардани системаи ротатсияи, ки аз ҷониби ҳизбҳои либералӣ ва авересканн намояндагӣ мекунанд,

ки шумо тамоми умр душмани халкро фош карда будед, маънои аз харакати миллие, ки шумо сарварй мекардед, хар гуна шанси галабаро дур кардан ва дар айни замон исбот кардани он, ки худатон ба он боварй надоред. Фармондехи кушунхои кахрамон, ки мечангида, курбонихои олй ме-диханд, ба галабаи онхо боварй доранд, зиндагонй мекунанд ва бахри он ба марг тайёранд, чй мегуфта бошанд, агар вай хангоми нутк дар рафти чанг дар назди хазорон нафар аскарони ярадоршуда. аскарони душманро ситоиш кунед ва ғалабаи худро пешгӯӣ кунед?

Ахволи аскарони бечорае, ки ба чои он ки дар бораи умеди галаба сухани дилгармкунанда шунидан, аз командири худ дар бораи пешомадхои ачоиби галабаи душман сухан ронд, чй мешавад?

Чӣ мешуд? Сарбозон рӯҳафтода пароканда мешуданд. Ва маҳз ҳамин чиз рӯй дод. Бисьёр чанговарон дар фронти харакати миллӣ ноумед шуданд. Аз ин му-носибати ачоиб вакилони Лига нохушнудии худро нишон медоданд. Онҳо хато карданд, ба фикрам. Онҳо ҳақ надоштанд, ки норозигии худро ба ҷуз ба раисиҷумҳур ва дар доираи маҳдуди раҳбарӣ баён кунанд. Вале онхо аз хадду канор баромаданд.
Дар чунин шароит хар як сухани тасодуфӣ гуфта мешавад, ки нисбат ба бадбахтие, ки худи президенти харакат ба амал овардааст, боиси бадбахтихои иловагӣ мегардад. Оҳиста-оҳиста иштибоҳҳои гурӯҳ паси дигар боиси сардӣ дар муносибатҳои онҳо гардид. То он даме, ки як руз бе сабабхои узрнок, бе мулохизаи пешакӣ, инчунин бе риояи нормаю конунхои ташкилот депутат Пауло Илиеску аз лигаи христианхои мудофиаи миллӣ хорич карда шуд ва зиёда аз он, президент Куза ба ягон вакили парламент хабар надод. карори худ кард, вале факат дар бораи истеъфои худ аз вазифаи бонуфузаш хабар дода, талаб кард, ки депутат дар як вакт аз парламент хорич карда шавад ва курсии вай дар Кампуль-Лунг холӣ эълон карда шавад. Ин мисли раъду барк ба сари депутатхои лигаи камбагал зад. Пас аз ду руз профессор Сумулеану, ки дар хамин вакт аз Ясси саросемавор омада буд, ба Палатаи депутатхо мактуберо супурд, ки дар он дигар депутатхо Ион Зелеа-Кодреану, Валер Поп, доктор Лиараламб Василиу ва профессор Карлан имзо кардаанд. онхо тасдик карданд, ки изхороти профессор Куза бешубха бармахал аст, зеро дар оинномаи Лига пешбинӣ шудааст, ки истиснохоро комитет эълон мекунад, ки дар ин маврид комилан дар торикӣ буд. Ӯ намедонист, ки ин шахс гуноҳе надорад, аммо талаб накард, ки ӯро берун накунанд, балки фақат ӯро аввал муҳокима кунанд, то ки худро дифоъ кунад; ба ибораи дигар гуем, талаб кард, ки устави Лига риоя карда шавад; ки конуне, ки хама ба он касам ёд кардаанд, риоя карда шавад.

Дар баробари хамин ба профессор Куза бо хамин хохиш мурочиат карданд. Натиҷаи ин мудохилаҳо:
Ҳама имзокунандагон аз Лига хориҷ карда шуданд, аз ҷумла профессор Сумуляну ва падари ман, ки баъзеи онҳо дар ташкили Лига хизматҳои бештар ва қурбонии Лига доранд, назар ба профессор Куза, профессор Сумуляну, ки худи муовини вай буд. Президенти Лига. Хамаи инхо низ бе доварӣ ронда шуданд; бе чизе гуфтан; бе наздик шудан. Ба назари ман, тартибе, ки профессор Куза дар сифати президенти ин созмон истифода кардааст, ки вазифаи ӯ ғамхории бештар дар бораи некӯаҳволии созмон ва ғамхории бештар дар ҳама марҳилае буд, ки мавҷудияти онро зери хатар гузорад. аслан хато аст. Дарвоқеъ, ин на танҳо беадолатона, балки комилан нолозим буд, алахусус бо назардошти ашхоси ҷалбшуда, ки худи гурӯҳи роҳбарии Лигаро намояндагӣ мекарданд. Онҳо эҷодкорони ин созмон буданд. Ин тадбир асоснок нашуд, зеро профессор Куза окибатхои онро барои харакат пешгуй намекард.

Шумораи вижаи рӯзномаи Apararea Nationala («Мудофиаи миллӣ»), ки дарҳол пас аз ихроҷашон нашр шуд, иддао кардааст, ки ин афрод бо профессор Сумуляну ва падари ман дар садри рӯйхат худро ба яҳудиён фурӯхтаанд ва ҳамин тавр ин таҳқиро дар саросари ҷаҳон паҳн кардаанд. мамлакат. .
Профессор Сумулеану, ки чорьяк аср боз дусти доимии профессор Куза, шахеи дурусти ибратбахш аст, дар ин шумораи махсус тахти рохбарӣ ва маслихати чаноби Куза ба таври дахшатнок ва бевичдонона хамла шудааст. Фле, ки дар хиёнат айбдор карда шуда буд, аз ғаму ғусса дар кӯчаҳо мерафт. Баъд дар чавоб рисолае чоп кард, ки «Хиёнати баъзе дустон». Ҷавоби ӯ танҳо натиҷаи хатогиҳои профессор Куза буд.

Дар ин маврид профессор Куза, ба назари ман, на фадат беадолатӣ, балки беш аз ин беадолатӣ буд. Онҳое, ки хориҷ карда шуданд, дар навбати худ хатои чопи варақаҳои дорои ҳамлаҳои беадолатонаро содир карданд, аммо хатои онҳо пас аз хатои профессор Куза буд.
Хамаи ин хучумхо ва хучумхои чавобӣ ба вукуъ меомаданд

ноумедии бузурги чанговарони Румыния ва каноатмандӣ ва тамасхури бузурги яхудиён. Маҳз дар ҳамин марҳила ман аз Фаронса баргаштам. Масъалаи он ки оё вакилони хориҷшуда аз Лига бояд иҷозаи адои муҳлати худро дар порлумон баррасӣ кунанд.

Ман холо хам аз худ мепурсам: «Оё шояд, вакте ки профессор Куза ин икдомхоро гирифт, курбони баъзе таклифхо ё фитнахо шуд, ё худ боварӣ дошт, ки ин кори дуруст аст?» .

Пас аз чанд рӯз, якчанд аъзои Лига, ки аз чораҳои профессор Куза хашмгин шуданд, бекор кардан ва эҳтиром кардани уставҳоро талаб карданд. Ин боиси аз байн рафтани ин гурӯҳ гардид, ки дар байни онҳо: генерал Макридеску, профессор Траян Брайлеану, Лристаше Соломон, профессор Катуненау ва ғайра буданд. Дар маҷмӯъ, овоза мунтазам паҳн шуд, ки ҳамаи онҳое, ки ихроҷ карда шудаанд, ба яҳудиён фурӯхта шудаанд. Дар байни агентҳои фаъоле, ки ин овозаҳо паҳн карданд, полковник Некуисеа ва Ливиу Садовеану, дасти рост ва чапи профессор Куза буданд.

Онҳое, ки ихроҷ карда шудаанд, баъдан ба Лигаи Оинномавии Мудофиаи Миллии Христианӣ шомил шуданд ва ин нишон медиҳад, ки онҳо дар доираи оинномаи Лига буданд. Дар ин вакт профессор Куиа дар Ясси дар зали Бежан маҷлиси калони миллиро даъват намуд, ки ба он кариб 1000 нафар одамон омаданд.

Онҳо ихроҷҳоро дар асоси бардурӯғ тасдиқ карданд, ки аъзои хориҷшуда худро ба яҳудиён фурӯхтаанд. Ман дар ин чо таваккуф ме-кунам, ки дар бораи он чи ки дар ин ё он тараф чоп шуда буд, нодида гирифта, бо назардошти он, ки он чи дар руи когаз навиштаам, барои фахмидани вазъияти харакати он вакт кифоя бошад. Ман фақат мехоҳам илова кунам, ки вақт (нӯҳ сол гузашт) хатогии профессор Кузаро исбот кард, зеро на профессор Сумуляну, ки ба шарафи ӯ ин қадар сахт захмӣ шудааст ва на падари ман, ки аз қудрати яҳудӣ зарбаҳои марговар гирифтааст, профессор Куза наметавонад аз азобу укубат кашидан фахр кардан лозим аст — на генерал Макридеску, профессор Гаванескул, профессор Траян Брайлеану, профессор Катунеану, доктор Василиу, профессор Карлан, падар Мота ва гайра — хеч кадоми онхо худро ба яхудиён нафурухт. Пас аз солҳо, пас аз он ки ин офат Лигаро хароб кард, профессор Куза ба назди дӯсти деринааш, профессор Сумуляну, ки ӯро хеле бераҳмона кушта буд, рафт ва гуфт:

— Сумулеану азиз, ман ба ту ягон зид надорам, биёед сулд кунем!
Аммо профессор Сумуляну ру гардонда, хангоми рафтанаш гуфт: — Хеле дер шудааст.
На аз он сабаб, ки профессор Сумуляну зарбаи бераҳмонаи гирифтаашро бахшидан намехост, балки барои он ки дар поён хокистари ҳаракат ва умедҳои руминиро дидан мумкин буд.

РЕАКЦИЯМ МАН БА ИН ВАЗЪИЯТ

Вакте ки ман аз Франция дар байни ин фалокате, ки харакати миллиро пахш карда буд, омадам, ман ният доштам, ки он чизеро, ки хануз начот додан мумкин буд, захира кунам. Ман саросема гурухи Вакарести ва як кисми рохбарони чавонони студентро аз чор маркази университет ба Ясси даъват кардам.

Ман умедворам, ки дивизияро пайдо карда, як гурӯҳи ҷавонро ташкил кунам; ки ин фазои бадбиние, ки дар байни насли калонсол пароканда мешуд, ҷавононро фаро гирифта натавонад. Табиист, ки ман мехостам ин блокро пеш аз хама ба он асос гузорам, ки парокандагӣ ва бадбинии байни мо марги харакати миллиро дорад. Вакте ки ин блок ташкил шуд, ман мехостам чидду чахди худро ба суи сафхои оташинсухани ветеранхо раво-на кунам, барои аз нав баркарор намудани ягонагӣ, начот додани вазъият фишори муайяне ба амал барорам. Аммо нақшаи ман барбод рафт. Ҷавонӣ аллакай дар оташи нафрат фаро гирифта шуда буд, ки дар Ясси, сарфи назар аз ҳама робитаҳои байни ҷавонон ва ман, пешниҳоди ман дар дили онҳо посухе наёфт.

Рохбарияти студентон дар Яссы дар хамон лахза ба ташаббуси иктисодиёт ишора карда метавонистанд, вале мутаассифона, як катор унсурони сусти онро зери назорат гирифтанд, тамоюлхои манфии онхо ба кабули таклифхои ман халал расонданд. аз байни хамаи чавонон танхо гурухи Вакарести буд, ки нуктаи назари маро дастгирӣ кард ва ман бояд ба он баъзе студентони иазиро, такрибан 10—12 нафарро илова кунам, ки дар байни онхо ветеранхо Ион Бланару, Ион Сава, Ион Бордейану, Виктор Силаги хастанд. ва дигарон, ки нав омадаанд, як гурӯҳи трансилваниён бо роҳбарии Ион Банка, Эмил Еремеиу, Мису

Crisan. Инҳо ҳама буданд, ки дар атрофи мо ҷамъ омада буданд, аз ҳамаи ҷавонони сарзамин.

Ман нақшаи худро иҷро кардам.

Хамаи мо барои дидани хар ду тараф ба Бухарест рафтем. Мо нахуст ба тамошои «Оинномахо» рафта, аз онхо хохиш кардем, ки барои аз нав баркарор намудани ягонагии харакат хар як курбони лозим бошад. Пас аз чанд соати баҳс, онҳо шартан розӣ шуданд, ҳатто омода буданд, ки қурбонӣ кунанд, аммо таъкид карданд, ки қонунҳо дар оянда риоя карда шаванд.

Баъд мо ба назди профессор Куза рафтем. Аммо вай аз паи илтичо ва далелдои мо рад кард. Беҳтараш он баҳсеро, ки дар он маврид доштем, ошкор накунам.

Мо рафтем. Ноумедӣ ҷони моро гирифт. Хама он чи сохта шуда буд, тамоми дурахшоии харакати дируза хамчун тухфаи бахт наомадааст. Ҳама чиз аз мубориза зина ба зина, қадам ба қадам меафзуд. Мо вазни қарорҳои ҷиддии худро ба дӯш мегирем, мо бо хатарҳо, хатарҳо, азобҳои ҷисмонӣ ва маънавӣ рӯ ба рӯ мешавем.

Баъзеҳо назар ба дигарон бештар ҳаракат мекунанд. Мо саломатии баданамон, хуни диламонро таъмин карда будем; мо руз то руз мубориза мебарем ва курбон ме-шавем.

Акнун ҳама чиз ба хокистар табдил ёфт.

ЛЕГИЯИ МАЙКАЛ

Архангел

ЛЕГИЯИ АРХАНГ МИКАЙЛ

Бо вазъияти зикршуда тасмим гирифтам, ки ба ҳеҷ куҷо наравам, на бо нияти истеъфо, балки ҷавононро ташкил намуда, ин масъулиятро мувофиқи ҷону майнаам ба дӯш гирифта, муборизаро идома диҳам, таслим нашавам. Дар байни ин ҳама мушкилот ва чорроҳаҳо ман нишонаеро ба ёд овардам, ки моро дар зиндони Вакарести муҳофизат мекард.

Мо тасмим гирифтем, ки сафҳои худро маҳкам кунем ва дар зери ҳимояи ҳамон нишонаи муқаддас муборизаро идома диҳем. Бо дарназардошти ин, мо онро ба хонаи худ дар Ясси аз қурбонгоҳи калисои Санкт Спиридон, ки дар он ҷо се сол пеш гузошта шуда буд, овардем. Гурухи Вакарестй дархол ба накшахои ман розй шуд. Пас аз чанд рӯз, ман дар Ясси дар утоқ и худ дар кӯчаи 20 Флорилор рӯзи ҷумъа, 24 июни соли 1927, гурӯҳи Вакарести ва чанд донишҷӯёни то ҳол дар ИМА ҷамъ омадам.

Чанд дакика пеш аз огози мачлис ман китоберо аз руи рузномаи зерин дохил кардам.

"Имрӯз, ҷумъа, 24 июни соли 1927 (Иди Яҳёи Таъмиддиҳанда), соати 10 бегоҳ, таҳти роҳбарии ман "Легиони Микоил Архангел" таъсис дода мешавад, ба сафи мо ҳамроҳ шавад. Бигзор ҳар касе, ки дорад Шубхахо дар канор мемонанд. Бо хамин ман Раду Мироновичиро ба сифати рохбари посбони икон пешбарӣ мекунам» .

Корнелиу Зелеа Кодреану

Ин вохӯрии аввал як дақиқа давом кард, танҳо вақти кофӣ барои хондани фармони дар боло зикршуда. Пас аз он ҳозирон ба андеша рафтанд, ки оё худро ба қадри кофӣ қатъият ва ҷасорат эҳсос карданд, ки ба чунин созмон шомил шаванд, бе барномаи дигаре ба ҷуз намунаи ҳаёти ман ҳамчун ватандӯсти то он замон ва ҳамватанони зиндониам. Ман ҳатто ба гурӯҳи Вакарести барои мулоҳиза ва баланд бардоштани огоҳӣ вақт додам, то онҳо шубҳа ё қайд дошта бошанд, зеро вақте ки ба қайд гирифта шуданд, онҳо бояд дар тӯли тамоми умри худ бе тардид пеш мерафтанд.

Эҳсосоти ботинии, ки Легион аз он ба дунё омадааст, инҳо буданд: мо парвое надоштем, ки мо ғалаба мекунем ё мағлуб мешавем ё мемирем.
Максади мо дигар буд: якчоя пеш рафтан. Дар фронти ягона, бо мадади худованд ва адолати халки румын пеш рафтан, хар як такдире, ки моро — маглубият ва ё марг интизор аст, баракат медод ва барои халки мо самара мебахшид. Профессор Николае Иорга боре гуфта буд: "Мағлубиятҳо ва маргҳо ҳастанд, ки метавонанд миллатро ба ҳаёт бедор кунанд, ҳамон гуна, ки пирӯзиҳои он гунае ҳастанд, ки метавонанд миллатро хоб кунанд."

Дар худи ҳамон шаб, мо дар ҳамон феҳрист сабти ном кардем, мактуберо ба профессор Куза ва дигареро ба профессор Сумуляну таҳрир кардем. Дар соати 10 пагохӣ хамаи Вакарестиён чамъ шуда, ба хонаи профессор Куза, кучаи Кодреску, 3 рафтанд. Баъди ин кадар солхои чанг ва озмоишхои душвор акнун мо ба назди у мерафтем, то видоъ кунад ва аз у хохиш мекардем, ки моро аз чанг озод кунад. ваъда дод, ки мо кардем. Профессор Куза моро дар ҳамон ҳуҷрае, ки ӯ 28 сол пеш, ҳангоми таъмид гирифтан дар назди ман буд, қабул кард. Вай дар паси мизи кориаш истода буд; мо дар пеш. Ман ба ӯ суханони зеринро хондам

Мактуб:

"Худовандо, мо бори охир ба назди ту меоем, то видоъ кунем ва аз ту хоҳиш кунем, ки моро аз ҳама аҳдҳои додаамон раҳоӣ бахш. "Мо дигар наметавонем бо роҳи пешгирифтаи Ту пайравӣ кунем, зеро мо дигар ба он бовар намекунем. имконнопазир аст, зеро ин имон буд, ки шавқу ҳаваси моро дар ҷанг афзоиш дод» . Профессор Куза илтимос карда, ки аз савганди худ раҳо шавем, ки мо бояд танҳо мубориза барем, зеро беҳтар аст, ки майна ва дили мо моро роҳнамоӣ кунад, профессор Куза ба мо чунин гуфт:

"Дӯстони азиз, ман шуморо аз савгандҳоятон озод мекунам ва ба шумо маслиҳат медиҳам, ки ба зиндагӣ худатон ворид шуда, хато накунед. Зеро, махсусан дар сиёсат, хатогиҳо хеле гарон аст. Шумо хатоҳои сиёсии Петре Карпро мисол овардаед. ки барои у окибатхои халокатовар дошт.

Аз чониби худ ба шумо бехтарини зиндагиро таманно дорам. "

Баъд бо хамаи мо даст фишурд ва рафтем. Мо фикр мекардем, ки бо хамин рох пеш рафтан дуруст аст ва ин рохи пуршараф аст, ки шаъну шарафи чанговарон моро ба он водор кардааст.

Аз он чо ба назди профессор Сумулеану дар кучаи Саулеску рафтем, мактуби дигареро, ки такрибан ба хамин ибора навишта шуда буд, хонда додем ва дар он ба у ва «Оинномахои» у хабар додем, ки мо хам бо онхо розӣ шуда наметавонем ва онро худамон тарошида мекунем. аз холо ба тарзи худамон. Уро тарк карда, дар дил хис мекардем, ки чи кадар танхо будем, чун дар биёбон танхоем ва бо кувваи худ рохи худро дар зиндагӣ месозем.

Мо ба нишона боз ҳам наздиктар мешавем. Чӣ қадаре ки душвориҳо ба мо дучор шаванд ва зарбаҳои ҳамватанони мо ба сари мо паҳн шаванд, мо ҳамон қадар бештар аз Сан-Мигел Архангел ва сояи шамшери ӯ меҷ устем. Ӯ дигар барои мо на тасвири тасвирӣ, балки хеле зинда буд. Дар он ҷо, дар назди нишона мо бо навбат шабу рӯз шамъи фурӯзонро тамошо мекардем.

МОДДАИ ЗИДДИ РУХ

Вақте ки мо дар меҳмонхонаи худ ҷамъ шудем, мо панҷ нафар бо иловаи тақрибан даҳ донишҷӯи якум ва дуюм, ва ҳангоме ки мо мехостем чанд нома нависем, ки тасмими худро ба ҷаноби Олӣ эълон кунанд. Кристаче Сулаймон ва дигарон танҳо ҳамон вақт фаҳмиданд, ки мо то чӣ андоза камбағал ҳастем, барои ҳамаи мо, ҳатто пул барои лифофа ва почта кофӣ нест. То он вакт хар гохе, ки ба мо пул лозим мешуд, ба назди ветеранхои калонсол мерафтем, аз онхо мепурсидем, вале акнун касе надоштем, ки мурочиат кунем. Барои ба кор андохтани ташкилоти сиёсӣ тамоман бепул! Ин як кори душвор ва далерона буд, ки дар ин аср, ки материя тавоно аст, дар он ҷо касе чизеро оғоз намекунад, новобаста аз он ки хурд бошад ҳам, нахуст напурсид, ки «Ман чӣ қадар пул дорам?» . Худо мехост исбот кунад, ки дар мубориза ва ғалабаи легионер масъала ҳеҷ нақше надошт.

Мо бо ишораи далеронаи худ аз менталитетие, ки дар хама чиз хукмрон буд, ру гардондем. Мо як ҷаҳонро дар худ мекушем, то дигареро ҳамчун осмон баланд кунем. Хокимияти мутлаки материя сарнагун карда шуд, то ки ба чои вай хукмронии рух, арзишхои ахлокӣ гузарад.

Мо мавҷудият, вазифа ва зарурати материяро дар ҷаҳон инкор намекардем ва ҳаргиз инкор намекунем, балки ҳуқуқи онро ба ҳукмронии мутлақ инкор кардем ва ҳамеша инкор хоҳем кард. Ба ибораи дигар, мо бар зидди тафаккуре, ки гӯсолаи тиллоиро дар марказ ва ҳадафи аслии зиндагӣ қарор додааст, зарба мезадем. Мо фаҳмидем, ки агар мо ин роҳи равобити баръакси арзишҳои рӯҳу материяро пеш мегирифтем, тамоми ҷасорат, нерӯ, имон ва умедамонро тамом мекардем. Дар он ибтидои аввал мо ягона ахлоқиро пайдо кардем

қувват танҳо дар имони устувор аст, ки бо гузоштани худ дар ҳамоҳангии аслии зиндагӣ, тобеияти материя ба рӯҳ, мо метавонем мусибатҳоро тоб диҳем ва бар қувваҳои шайтонӣ, ки бо мақсади нобуд кардани мо муттаҳид шуда буданд, ғалаба кунем.

САБАБ

Хусусияти дигари ибтидои мо, бар замми ин камбудӣ, набуди барнома буд.

Мо барнома надоштем. Ва ин факт бешубха аломати саволи калонеро ба миён меорад. Кӣ шунидааст, ки ташкилоти сиёсие бе барномае, ки аз акл, аз майнаи касе ё чанд нафар сар шуда бошад?

На онҳое, ки мо худро якхела ҳис мекардем, ҷамъ омаданд, балки онҳое, ки ба ҳам монанд буданд. На ононе, ки дар байни мо як хел фикр мекарданд, балки онхое, ки як хел ахлокӣ-эсосӣ доштанд

сохтмони маънавӣ.

Ин нишонаи он буд, ки муҷассамаи Олиҳаи дигар - Ақл - тахриб мешавад; он чиро, ки одам бар зидди Худо бардошт, мо набояд онро партоянд ё нафрат кунем, - бояд дар ҷои худаш дар хидмати Худо ва маънои ҳаёт гузорем. агар мо на пул медоштему на барнома, ба ҷои мо дар ҷони мо Худо буд ва Ӯ моро бо қудрати шикастнопазири имон илҳом бахшид.

ЗИДДИ ТАБОБАТ

Таваллуди моро бо туфони нафрату тамасхур пешвоз гирифтанд. Ду лагери Лига - Cuzists ва Statutory - муносибатҳоро бо мо қатъ карданд. Хамаи студентони Ясси моро тарк карданд ва хучумхои хуз* чиён, ки то хол ба Устав нигаронида шуда буданд, минбаъд ба суи мо нигаронида шуда, мисли тирхо дар диламон меходанд.

Аз захмҳои тир ба мо зарар намерасонид, аммо аз он чизе, ки дар одамон кашф мекунем, метарсидем. Хулоса, барои ҳама корҳое, ки қаблан карда будем, бо дашномҳои сахттарин мукофот ва эҳтиром мемондем ва пас аз зарба зарба мезадем. Мо на танҳо нафратро эҳсос мекардем, балки дар тамоми бараҳнагии онҳо бефарқият ва вайроншавии рӯҳро мебинем. Дере нагузашта мо ба нафъи худамон «истисморгарони идеяи миллӣ» мешудем. Мо бовар намекардем, ки онхое, ки

ки як сол пеш бо мушт ба сина зада, барои азобу укубатхои сохта подош талаб мекарданд, акнун чуръат мекарданд, ки айбномаи дар ин чо зикршударо ба руи мо афкананд. Дере нагузашта мардум хоҳанд донист, ки мо... ...ба яҳудиён фурӯхтаем» ва ҳатто мақолаҳои пур аз таҳқир навишта мешуданд ва деҳқононе пайдо мешаванд, ки имон меоваранд ва мардоне, ки аз мо рӯй мегардонанд.Ба ноҳақ!

Дашное, ки душманон пештар аз тарс ба мукобили мо чуръат намекарданд, акнун аз дустони мо, бе тарсу васеъ меомаданд.

Агар рост мебуд, ки мо, ки ин ќадар ранљу ранљњои зиёдро паси сар кардаем ва љисмашон ин ќадар тањќирро тањаммул кардааст, ќодир мебудем, ки ба ин ќадар бадномї, яъне худро гурўњ ба душман мефурўшем, пас чизе намемонд. мо кунем, балки ба сари ин халк динамит партофта, онро тарконем. он. Мардуме, ки дар синаи худ чунин фарзандонро ба дунё оварда, ба воя расонидааст, дигар сазовори зиндагӣ нест.

Аммо агар дуруст набошад, пас ононе, ки ин дурўѓњоро бофтаву пањн мекунанд, ифротгароёнанд, ки боварии миллати худро ба фардо ва сарнавишти худ мерезанд.

Барои чунин одамон, ҳеҷ як ҷазои кишварашон кофӣ бузург нест.

Агар ин халк ба галаба ва ба оянда чй боварй дошта метавонад, агар дар байни муборизаи сахте, ки онхо бурда истодаанд, мешунаванд, ки мо фарзандони онхо, ки дар огуши онхо тарбия ёфтаем, ба онхо хиёнат кардаем. ?

Ман ин рӯзҳоро танҳо ба ёди онҳое мегузорам, ки дар он рӯзҳо зиндагӣ кардаанд. Ба онхо, рафикони замон, шохидони он соатхо гуфтам: «Аз ин пигмахо натарсед, зеро хар касе, ки чунин чон дорад, галаба карда наметавонад, мебинй, ки рузе дар пеши пои шумо зону меафтанд. Онҳоро бубахш, зеро онҳо ин корро на аз рӯи пушаймонӣ аз гуноҳи содиршуда, балки аз рӯи хиёнат мекунанд.

"

То он лаҳза ман ҳайвони ваҳширо дар одам медонистам. Акнун ман дар он кас харомро дидам. Худатон ва фарзандони имрузу фардои халки румын ва хар як халки дигари чахонро аз ин вабои мудхиш: хиёнат нигох доред.

Ҳама ақлу хирад, ҳама дониш, ҳама истеъдод, ҳама таълим ба мо кӯмак намекунад, агар мо хиёнаткор бошем.

Ба фарзандонатон таълим диҳед, ки хиёнатро на бар зидди дӯст ва на бар зидди душмани бузургтаринашон истифода набаранд. На танхо галаба нахоханд кард, балки бештар аз маглуб мешаванд, маглуб мешаванд. Набояд хиёнатро бар зидди шахси хиёнаткор ва роҳҳои хиёнаткоронаи ӯ истифода баранд, зеро агар пирӯз шаванд, танҳо одамон дигар мешаванд. Хиёнат бетағйир мемонад. Хиёнати ғолибро ба шикастхӯрда иваз мекунад. Аслан ҳамин хиёнат дар ҷаҳон ҳукмрон хоҳад шуд.

Торикии хиёнатро дар дунё наметавонад бо зулмотҳои дигар иваз кунад, балки танҳо бо нуре, ки рӯҳи далер, пур аз хислат ва шараф овардааст.

Ва аммо, дар ибтидои ин сели нафрат ва хиёнат ба мо ҳамчун паноҳгоҳе омад, ки ба онҳо умед бахшид: Кристаче Сулаймон, он марди шараф ва виҷдони бузург, Муҳандис Клим,
Муҳандис Бланару, адвокат Милл Лефтер,

---

* Аъзоёни партияи профессор Куза (Тр.)

Мошин аз ҷониби Google тарҷума шудааст

Андрей К.Ионеску, Александру Вентонич, Думитру фррим, Косаческу, Ион Бутнару, Илеродеакон Исихич Антохич ва гайра.

Хамаи ин чанговарони номдор ва ветеранхои Лига акнун ба ман таассуроти баъзе рУххои киштии фалокатшударо бахшид, ки киштиашон дар мобайни бахр ғарқ шуд ва дар ҷазираи хурдакаки мо хаставу нигарон фуруд омаданд, ки дар он оромӣ ва эътимоди ботинӣ пайдо карданд. оянда.

Генерал Макридеску ба мо гуфт:

«Гарчанде ки ман пир шуда бошам хам, ман бо шумо меравам ва ба шумо ёрй мерасонам, танхо ба як шарт: бо ин одамоне, ки номус надоранд, даст надихед, зеро агар ин корро мекардед, аз ман нафратангез мешавад. то беохир ва ман тамоми умеди худро аз ту барбод медиҳам."

Профессор Ион Гаванескул ба мо ва ба кори мо марок зохир кардан гирифт.

ИБТИДОИ ХАЁТИ ЛЕГИОНЕРЙ

Чаҳор сатр зиндагии нахустии моро қайд карданд: 1. Имон ба Худо.

Мо ҳама ба Худо имон дорем. Ҳеҷ яке аз мо атеист набуд. Чӣ қадаре ки мо танҳо ва дар иҳота будем, ҳамон қадар нигарониҳои мо ба сӯи Худо ва иртибот бо мурдаҳои худамон ва аҳли миллат мегашт.

Ин ба мо кувваи маглубнашаванда ва дар баробари хамаи зарбахо оромии дурахшон бахшид.

2. Ба рисолати мо бовар кунед. Барои галабаи эхтимолии мо ба хеч кас заррае сабаб нишон додан мумкин набуд. Мо чунон кам, чунон ҷавон, чунон камбизоат, аз ҷониби ҳама нафрат ва нафрат доштем, ки ҳама далелҳое, ки ба далел асос намеёфтанд, зидди ҳар гуна имкони муваффақият буданд. Ва ҳол он ки мо танҳо ба шарофати пеш рафтем. боварй ба максади худ, бовариии бепоён ба рисолати худ ва такдири мамлакатамон, 3. Мухаббати хамдигарии мо. Баъзеи мо чанд вакт боз якдигарро мешинохтем, дустии зич баркарор карда будем, аммо баъзеи дигар чавонон, донишчуёни курси якум ва ё дуюми донишкада буданд, ки то хол бо онхо вонахурда будем. Аз рузхои аввал дар байни хамаи мо мухити мехру мухаббат ба вучуд омад, ки гуё мо аъзои як оила будем ва аз хурдй хамдигарро мешинохтем.

Барои муқовимат кардан зарурати мувозинати ботинӣ равшан буд. Муҳаббати умумии мо бояд ҳамон шиддат ва қувват дошта бошад, то ба мавҷи нафрати беруна мувофиқат кунад. Зиндагии мо дар ин лона сард набуд, зиндагии расмӣ, дурии байни сардор ва сарбоз, бо саҳнабозӣ, баёнияҳои лафзӣ ва ҳавои раҳбарӣ буд. Лонаи мо гарм буд. Муносибатҳои байни мо комилан тасодуфӣ буданд. Кас ба казармаи хунук не, балки ба хонаи худ, дар байни оилаи худаш даромад. Ва касе ба ин ҷо на танҳо барои гирифтани фармоиш наомадааст, балки дар ин ҷо нури муҳаббат, як соати оромии рӯҳонӣ, калимаи рӯҳбаландкунанда, сабукӣ, кӯмак дар бадбахтӣ ё ниёз пайдо кардааст.

Аз легионер ин кадар интизом, ба маънии интизоми казарма, яъне одоб, имон, садокат ва гайрати мехнат талаб карда нашудааст.

4. Мусикй. Шояд аз он сабаб бошад, ки мо бо гирд овардани барномаҳо, баҳсҳои зиддунақиз, баҳсҳои фалсафӣ, лексияҳо ба роҳи ақл нарафтем, ягона имкони баёни эҳсосоти маҳрамонаамон сурудхонӣ буд. Мо он сурудҳоеро месурудем, ки эҳсосоти мо аз онҳо қаноатмандӣ пайдо мекард. «Дар он ҷо, дар болои санги сиёх баланд» Суруди Стефани Бузург, ки охангаш, гуфта мешавад, аз замон то имруз, аз насл ба насл бетагьир мондааст. Гуфта мешавад, ки дар зери садои ин оҳанг Стефани Бузург 500 сол пеш ба қалъаи худ дар Сучава ворид шуда буд. Вакте ки мо суруд мехондем, мо худро бо он замонхои бузурги ва шухрати Румыния зинда хис мекардем; ғарқ мекунем

500 сол пеш дар таърих ва дар он ҷо чанд лаҳза дар тамос бо Стефани Бузург ва сарбозону камонварони ӯ зиндагӣ мекард. "Мисли глобуси тиллоӣ", суруди Майкли ҷасур; Суруди Аврам Ианку; «Бигзор бугле боз садо диҳад», Марши мактаби ҳарбии пиёдагарди соли 1917;

"Руминҳои эҳёшуда", ки аз ҷ ониби Иустин Илиесу ва Истрат навишта шудаанд, ки мо онро гимни Легион эълон мекунем. Барои суруд хондан бояд дар ҳолати муайяни рӯ ҳӣ , дар ҳамоҳангии ботинӣ бошад. Шахсе, ки қ асд дорад, касеро ғ орат кунад, наметавонад суруд хонад ва на хатои дигаре кунад; на касе, ки нафси ӯ аз ҳасад ва нафрат нисбат ба ҳамсафараш фурӯ рафта бошад; ва на он кас, ки нафси имон надорад.

Аз ин рӯ , шумо, легионерҳои имрӯ з ва фардо, вақ те ки шумо лозим аст, ки худро дар рӯ ҳияи легионерӣ равона кунед, бояд ба ин чаҳор хати ибтидоии мо, ки асоси ҳаракати моро ташкил медиҳанд, баргардед. Мусиқ ӣ барои шумо роҳнамо хоҳад буд. Агар шумо сурудхониро надоред, бояд бидонед, ки беморӣ дар қ аъри ҳастии рӯ ҳониатон мехӯ рад ё ҳаёт рӯ ҳи бегуноҳи шуморо пур аз гуноҳҳо кардааст; ва агар аз ин гуноҳон халос шуда натавонед, бояд рӯй гардонед ва љойи худро ба онњое вогузор кунед, ки метавонанд сурудхонї кунанд. Зиндагии худро аз рӯи сатрњои дар боло зикршуда пеш гирифта, аз рӯзњои аввал ба амал омадем. Рохбаронро таъин кардам, ки кабулу фармон медоданд.

Мо бо иштироки баъзе амалҳои аҷ иб оғ оз накардаем. Вақ те ки мо ба мушкилот дучор шудем, мо барои ҳалли он баромадем. Аввалин амали мо таъмири ҳуҷ ра дар хонаи мо буд, ки дар он тасвири Архангел Сан Мигел буд.

Онро ранг кардем, фаршро пок кардем, Духтарони легионер ба духтани парда шуруъ карданд. Ҳамин тавр, легионерҳо максимаҳои гуногунеро, ки ман аз Инҷ ил ё навиштаҳои дигар ҷ амъ овардаам, навиштанд. Онхо деворхои моро зебу зинат доданд. Инак чанде аз онҳо: «Худо моро дар аробаи ғ олиби худ мебарад» .

"Ҳар кӣ ғ алаба кунад .... Ман Худои онҳо хоҳам буд".

«Агар шамшер надошта бошӣ , ҷ омаатро фурӯ хта, бихар» .

«Барои имон далерона мубориза баред» .

«Аз лаззатҳои нафсонӣ парҳез кунед, зеро онҳо нафсро мекушанд» . «Ҳушёр бошед» .

"Каҳрамонро дар шумо нест накунед."

«Бародарон дар бахт... чун дар бадбахтӣ » .

«Касе ки мурданро донад, ҳеҷ гоҳ банда намешавад» .

«Ман мунтазири эҳёи Ватанам ва несту нобуд шудани лашкари хоинон ҳастам» ва ғ айра.

Дар як хафта штаби мо ташкил карда шуд.

Амали дуюми мо характери дигар дошт: он ба он дахл дошт, ки муносибати мо ба хучуми берунӣ чӣ гуна бошад. Мо тасмим гирифтем, ки ба онҳо ҷ авоб надиҳем; ки барои хамаи мо нихоят душвор буд. Мафҳуми ахлоқ ии мо пора-пора мешуд. Аммо ин лахзаи муковимати кахрамонона буд. Боз як амали дигар: ҳеҷ кас набояд кӯ шиш кунад, ки касеро ба легионер табдил диҳад.

Моҳии маъмулии мангокашӣ ва дасту пой ҳамеша маро норозӣ мекард. Система то ба имрӯ з мухолифи рӯ ҳияи легионерӣ буд ва боқ ӣ мемонад. Мо нуктаи назари худро содда баён мекунем.

Ҳар касе, ки даромадан мехост, меомад. Ва агар қ абул шавад, дохил мешавад.

Аммо кӣ меомад? Одамоне, ки мо-хияти маънавӣ доранд.

Бисёр? Хеле хурд. Дар Ясси баъди як сол назар ба рузи аввал ду-се нафар зиёд буд. Аммо дар боқ имондаи кишвар, одамоне, ки аз мавҷ удияти мо огоҳ шуданд, бештар буданд.

Ба ҳамаи онҳое, ки ба мо муроҷ иат карданд, бо ду хати равшани намоён хос буданд: 1. Ислоҳи бузурги рӯ ҳ.

2. Набудани манфиати шахсӣ . Дар байни мо касе аз ягон фоида бахра бурда наметавонист. Ягон перспекти-ваи умедбахш кушода нашуд. Дар ин ҷ о ба ҳар кас лозим буд, ки танҳо ҷ он, сарват, ҳаёт, қ обилияти муҳаббат ва эътимодро диҳад.

Ҳатто агар шахсе, ки шахсияти нодуруст буд ва ё ба ягон манфиат барангезанда буд, ҳамроҳи мо шуда наметавонист, зеро дар ин ҷ о муҳити мусоид пайдо карда натавонист. Вай ба таври худкор, як моҳ, як сол, ду ё се, ақ ибнишинӣ , фирорӣ ё хиёнат кард.

БАРНОМАИ МО

Ин лонаи чавонй аввалин ибтидои хаёти легионерй, санги аввалини гуша буд. Уро дар замини сахт гузоштан лозим буд. Барои хамин хам мо нагуфтем: «Румынияро забт мекунем!

Кишлокхоро давр зада, фарьёд занед: «Ташкилоти нави сиёсй нав ташкил шуд, хама омада, кайд карда шаванд!» . Мо ба гайр аз дах платформам нави сиёсие, ки дар он мавчуданд, тартиб надодаем

мамлакат — хамаи онхо дар назари муаллифон ва тарафдорони худ «комил» мебошанд ва мо легионерхоро барои пахн кардани программа дар кишлокхо намефиристем, мардумро ба он даъват мекунем, то ки заминро начот диханд.

Дар ин бобат, боз мо аз хамаи дигар ташкилотхои сиёсй, аз чумла, аз ХУЧЧатхо ба куллй фарк мекунем. Ҳамаи онҳо боварӣ доштанд, ки кишвар аз набудани барномаҳои хуб мемирад; дар натиҷа, онҳо як барномаи муттаҳидшудаи бефосиларо ҷамъ овардаанд, ки бо он ҷонибдоронро ҷамъ карданд. Барои ҳамин ҳама мепурсанд, ки "барномаи шумо чист?"

Ин кишвар аз камии мардон мемирад, на аз камии барномаҳо; акаллан ин фикри мост. Ба ибораи дигар, барномаҳое нестанд, ки мо бояд дошта бошем, балки мардон, одамони нав, зеро мардум имрӯз, ки аз сиёсатмадорон иборатанд ва аз нуфузи яҳудиён мубталои онҳо ҳастанд, ба дурахшитарин барномаҳои сиёсӣ созиш хоҳанд кард.

Он гуна одаме, ки имруз дар сиёсати Румыния зиндагй мекунад, мо аз ин пеш дар таърих медонем. Дар зери ҳукмронии ӯ миллатҳо мурданд ва давлатҳо пош хӯрданд.
Бузургтарин зараре, ки яҳудиён ва низоми сиёсӣ ба мо расонидаанд, бузургтарин хатари миллӣ, ки онҳо моро фош кардаанд, на аз худ кардани замин ва сарватҳои зеризаминии Румыния, на ҳатто фоҷиаборона нест кардани синфи миёнаи Румыния ва на шумораи зиёди яҳудиён дар мактабҳо, касбҳо ва ғайра ва ҳатто таъсири онҳо ба ҳаёти сиёсии мо - гарчанде ки ҳар яки онҳо барои мардуми мо хатари марговар аст. Бузургтарин хатари миллӣ дар он аст, ки онҳо сохтори нажодии дако-римии моро деформатсия карда, беобрӯ карда, чунин одамро ба вуҷуд овардаанд, ин партови инсонӣ, ин иллати ахлоқиро ба вуҷуд овардаанд. одамон. бештар давидан; ки моро беобру мекунад ва мекушад, Агар ин гуна одам ба ин мамлакат рохбарй карданро давом дихад, халки Румыния абадй чашм мепушад ва Румыния бархам мехурад, сарфи назар аз хамаи программахои оличанобе, ки бо он «хилаи» ин махлуки таназзул метавонад касро хира кунад. чашмони мардуми бадбахт.

Аз тамоми балоҳое, ки ҳамлаи яҳудиён ба сари мо овард, ин даҳшатноктарин аст!

Хамаи халкхое, ки мо румынхо бо онхо алока ва мубориза мебурдем, аз хучуми вахшиёна то имруз ба мо дар сатхи чисмонй, иктисодй ва сиёсй хамла карда, ба мероси ахлокй ва маънавии мо, вичдони мо, ки пеш ё дертар аз он иборат буд, бетаъсир монданд. галабаи мо, шикастани юги хоричй — хатто вакте ки онхо ба мо бо шуморхои зиёд хучум карда, тамоми сарватхои моро гирифтанд, хатто вакте ки моро аз чихати сиёсй идора мекарданд.

Холо румынхо бори аввал дар таърихи мо бо халке дучор меоянд, ки ба мо на бо шамшер, балки бо яроки хоси нажоди яхудй хучум мекунанд, ки бо онхо аввал инстинктхои ахлокии халкро зада, фалач мекунанд, баъд мунтазам пахн мекунанд. хар гуна касалии ахлокй, бархам додани хар гуна имкониятхои реакция. Аз ин чост, ки халки мо худроярокпартой ва маглуб хис мекунад.

Дар натиљаи дидани ин њолат, санги асосе, ки легион бар он меистад, инсон аст, на барномаи сиёсї; ислоҳоти инсон, на барномаҳои сиёсӣ.
"Легиони Микоил Архангел" ба ибораи дигар, на як ҳизби сиёсӣ бештар скбол ва артиш хоҳад буд. Дар ин айёми вазнин ба миллати Руминия на ба сиёсатмадори бузург, чунон ки аксарият иштибоҳан бовар мекунанд, балки ба тарбиятгар ва пешвои бузурге лозим аст, ки қудратҳои шарирро мағлуб карда, дастаи бадкоронро торумор карда метавонад. Аммо барои ин ба ӯ лозим меояд, ки пеш аз ҳама бадиро дар дохили худ ва дар дохили одамонаш мағлуб кунад. Аз ин мактаби легионерй бояд одами нав, одами дорой хислатхои кахрамонона ба вучуд ояд; бузургҷуссаи

таърихи мо барои мубориза бурдан ва мағлуб кардани ҳама душманони Ватанамон, ҷанг ва ғалабаи онҳо бояд берун аз олами моддӣ ба қаламрави душманони ноаён, қувваҳои шарир паҳн шавад. Ҳар он чизе, ки ақли мо метавонад аз ҷиҳати рӯҳонӣ зеботаринро тасаввур кунад; Ҳар чизе ки нажоди мо бузургтар, одилонатар, тавонотар, донотар, поктар, боғайраттар ва қаҳрамонтар бошад, ин аст он чизе ки мактаби легионерӣ ба мо диҳад! Одаме, ки тамоми имкони-ятхои бузурги инсонй, ки худованд дар хуни халки мо дар он чо гузоштааст, то ҳадди имкон инкишоф ёфтааст.

Ин қаҳрамон, натиҷаи таълими легионерӣ, инчунин медонад, ки чӣ тавр тартиб додани барномаҳо; шумо инчунин хоҳед донист, ки чӣ гуна проблемаи яҳудиёнро ҳал кунед; инчунин ташкил кардани давлатро нагз медонад; шумо инчунин хоҳед донист, ки чӣ тавр дигар руминиёнро бовар кунонед; ва агар не, вай медонад, ки чӣ тавр барои ғолиб шудан хам шавад, зеро барои ҳамин ӯ қаҳрамон аст. Ин кахрамон, ин легионери шучоат, мехнат ва адолат бо куввахое, ки худованд дар рухи у чой додааст, мамлакати моро бо рохи шухрати худ пеш мебарад.

Хизби нави сиёсй, хатто кузист хам, дар бехтарин маврид ба мо хукумати нав ва маъмурияти нав дода метавонад; мактаби легионерӣ, аммо метавонад ба ин кишвар як навъи хуби руминӣ диҳад. Он метавонад як чизи бузургеро ба вуҷуд орад, ки мо то ин вақт надида будем ва тамоми таърихи моро ба ду қисм ҷудо карда метавонад, барои оғози таърихи дигари Руминия, ки ин халқ ба он ҳақ дорад, замина мегузорад.

Зеро халки мо бо азобу машаккат ва азобхои гуногун, бо покй ва шучоати рухи худ шояд дар чахон ягона халке буд, ки дар тамоми таърихи худ хеч гох гунохи истило ва мутеъ гардондани миллатхои дигарро содир накардааст.

Мо бояд мухит, мухити ахлокй ба вучуд оварем, ки дар он одами кахрамон таваллуд ёфта, ба камол расад. Ин восита бояд аз боқимондаи ҷаҳон бо баландтарин қалъаҳои рӯҳонӣ ҷудо карда шавад. бояд аз тамоми шамолхои хавфноки тарсончакй, фасодкорй, фу-рушворй ва хамаи хавасхое, ки миллатхоро дафн мекунанд ва одамони алохидаро мекушанд, мухофизат кардан лозим аст. Пас аз он ки легионер дар чунин мухит, яъне дар лона *, майдони кор, дар ташкилоти легионерй ва оилавй ба камол ра-сид, вай ба чахон фиристода мешавад: зиндагй кардан, дуруст буданро ёд гирифтан; мубориза бурдан, далер ва тавоно буданро ёд гирифтан; мехнат кардан, вафодор будан ва хамаи мехнат-кашонро дуст доштан; азоб кашидан, мустахкам кардан, фидокорй кардан, ба галаба кардани манфиатхои гаразноки худ, дар хизмати Ватан одат кардан.

Новобаста аз он ки вай ба куҷо равад, он як муҳити нави табиати якхеларо ба вуҷуд меорад. Ӯ намуна хоҳад буд; дигаронро ба легионер табдил медиханд. Ва одамоне, ки рузхои бехтаринро мечуянд, аз паси худ хоханд рафт. Ба навомадагон лозим меояд, ки ҳамон меъёрҳои ҳаёти легионерӣ зиндагӣ кунанд ва онҳоро эҳтиром кунанд. Хама якчоя, дар як армия куввае ташкил мекунанд, ки чанг карда, галаба мекунанд. Ин аст он чизе ки "Легиони Микоил Архангел" бояд бошад.

АСПЕКТХОИ ХАЁТИ ЧАМЪИЯТИИ РУМЫНИЯ

Минбаъд ман ҷанбаи умумии ҳаёти ҷамъиятии моро пешниҳод мекунам, ки дар байни он ва бар зидди он «Легиони Микоил Архангел» ташкил ёфта буд. Хукумати Авереску такрибан як мох пеш аз ин афтида буд. 7 июли соли 1927 либералхо ба сари хокимият омаданд.
Интихоботи нав барпо гардид ва чун одат аксариятро дукумат ба даст овард. Аммо ба хукумат лозим омад, ки бо хар рохе, ки чараёни калони тарафдори партияи миллии дехкононро бартараф кунад. Оммаи камбагалони халки румын аз партия ба партия, аз ваъда ба ваъда шитофт, орзую умеди самимии худ — бо боварии чандинасраи худ ба хар як партия пайваст, вале дар охир фирефтаю маъюс шуда, тамоми умедхо барбод рафтанд. Ва ин тавр хам мешавад, то рузе фахманд, ки барои фоида ва горат ба дасти дастахои дуздон афтодаанд. Се ҳизби калон, либералӣ, аверескан ва деҳқонони миллӣ ва якчанд ҳизбҳои хурдтар буданд. Асосан дар байни онхо гайр аз тафовути шакл ва манфиатхои шахей — як чиз дар шаклхои гуногун фарк набуд. Онҳо ҳатто ба ақидаҳои мухталиф асос надоштанд.

Ягона ангезаи воқеии онҳо мазҳаби нафъи худ буд ва ҳар гуна хоҳиш ва манфиатҳои олии кишвар дар канор монда буд. Ин аст, ки тамошои муборизаҳои сиёсӣ нафратовар буд. Ҷустуҷӯи пул, вазъиятҳои шахсӣ, сарват ва лаззат, ғорат ба ин муборизаҳо як ҷанбаи душмании оштинопазир дод. Ҳизбҳои сиёсӣ мисли дастаҳои воқеии муташаккил буданд, ки ба ҳамдигар нафрат доштанд ва барои ғорат бо ҳамдигар мубориза мебурданд.

Танҳо мубориза барои Ватан ё идеале, ки манфиатҳои шахсӣ, худхоҳӣ ё нафсониро мағлуб мекунад, ором, босазо, олиҷаноб, бидуни кӯр-кӯрона берун кардани ҳавас аст. Ба он шавқу рағбат гузоштан мумкин аст, аммо на ҳаваси зишт ва кӯр.

Нафрат ва пастзадагие, ки дар ин муборизахо ба амал омадаанд, далели кофист, ки онхо на дар доираи идеалхои олй ва мукаддас ва ё принципиалй, балки дар умки нафратангези нанговартарин манфиатхои шахсй мубориза бурда шудаанд.

Ҷаҳони сиёсатмадор дар зиёфатҳои боҳашамат ва ҷанҷолӣ, дар бадахлоқии нафратовар, ки дар пушти як кишвари торафт харобшуда савор мешавад, ба вуҷуд меояд. Кӣ бояд ба ниёзҳои шумо диққат диҳад?

Ин сиёсатмадорон бо оилаҳо ва агентҳои худ ба пул ниёз доранд, то муштариёни сиёсии худро ҷашн ва тамаъ кунанд, овозҳо ва виҷдони инсониро харидорӣ кунанд. Онҳо як-як ба сари кишвар фуромада, ғорат мекунанд. Дар ниҳоят, ин маънои ҳукмронии шумост. Онхо бючети давлат, комичроияхои шахрхо, шахрхоро холй мекунанд. Онҳо ба шӯрои директорони ҳар як ширкат мисли кана часпида, бо арақу хуни коргари хасташуда аз он миллионҳо маош мегиранд. Онҳо ба шӯрои бонкирҳои яҳудӣ шомил шудаанд, ки аз онҳо ҳамчун нархи хиёнат ба ватанашон миллионҳо маблағи бештар мегиранд.

Онҳо тиҷорати ҷанҷолро ба вуҷуд меоранд, ки ҳамватанони худро ба ҳайрат меоранд. Коррупсия дар ҳаёти ҷамъиятӣ мисли вабо паҳн мешавад, аз хоксортарин хизматгор то вазир. Онҳо худро ба ҳама мефурӯшанд; ҳар касе, ки пул дорад, метавонад ба ин ҳаюлоҳо ришва диҳад ва тавассути онҳо тамоми кишвар. Ин аст, ки ваќте кишвари фишурда дигар ба онњо пул дода наметавонад, сарватњои сарзамини моро як-як ба консорсиумњои бонкирњои хориљї месупоранд ва бо њамин истиќлолияти миллии моро таслим мекунанд. Шумораи хакикии корчаллонхо дар тамоми Румыния пахн шуд, ки онхо на кор мекунанд ва на чизе истехсол мекунанд, балки хуни хаёти мамлакатро мемаканд.

Ин корнамоии сиёсатмадорон аст. Бадбахтй, маъюсй ва ноумедй ба табакахои поёнй пахн шуд. Даххо хазор нафар бачагон аз касалй ва гуруснагй даравида мемиранд ва бо хамин кувваи мукобилати халкиро дар муборизаи онхо ба мукобили халки муташаккили яхуди, ки онхоро сиёсатмадорони бегона дастгирй мекунанд ва тамоми аппарати давлатй мухофизат мекунанд, суст мекунад. Якчанд сиёсатмадорони покviҷдон, чанд нукта, шояд ҳатто раҳбарони ҳизб, аз ӯҳдаи кори дигаре нестанд. Онҳо мисли баъзе лӯхтакҳои бечора дар дасти матбуоти яҳудӣ, бонкдорони яҳудӣ ё хориҷӣ ва ҳамкорони сиёсии худ ҳастанд.

Ин бесарусомонӣ, ин рӯҳафтодагӣ, ин сироятро тамоми фаланкси яҳудиён, ки ба нобудии мо манфиатдор ҳастанд, зина ба зина дастгирӣ мекунанд, то дар ин кишвар ҷойгузини мо шаванд ва бо ин роҳ сарвати моро комилан дузданд. Тавассути матбуоти онхо, ки роли матбуоти румынии моро гасб кардааст, ба воситаи садхо варакхои ифлос, ба воситаи адабиёти бадахлокй ва атеистй, ба воситаи кинотеатру театрхое, ки фу-рушро пахн мекунанд, ба воситаи банкхо яхудиён ба мамлакати мо сохиб шуданд.

Кӣ метавонист ба онҳо муқобилат кунад? Имруз, вакте ки онхо таргибгари фалокат ва зухуроти он мебошанд. Ин нишонаи марги миллии мост, ки ба муқобили онҳо мебарояд?

Харакати миллй ба замин сачда мекунад. Дар ин интихоботи охирин Лига 70 000 овоз камтар баромад, ки дар маҷмӯъ камтар аз 50 000, камтар аз ду дарсад дар саросари кишварро ташкил дод. Аз даҳ нафар вакилоне, ки дирӯз доштанд, имрӯз ҳеҷ кас нест. Бояд рӯзе фаро расад, ки легионер медонад, ки бо ин ҳаюло чӣ гуна рӯ ба рӯ шавад ва дар набарди маргу зиндагӣ бо ӯ чӣ гуна рӯ ба рӯ шавад. Ӯ танҳо.

ҲИССИЯТИ МО БАРОИ ИН ДУНЁ

Шумораи ками мо дар муқоиса бо қудрати бузурги ин қудрати пурқудрат, аксар вақт моро водор мекунад, ки ба худ чунин саволҳо диҳем: Агар мо ғайриқонунӣ шавем, мо чӣ кор хоҳем кард? Агар ин гидрахо накшаи моро ба чо оваранд, онхо хар як монеаи имконпазирро дар назди мо гузошта, кушиш мекунанд, ки торумор кунанд мо.

Чашмонаш ба мо духта шудааст. Онҳо метавонанд моро таҳрик кунанд. Як бор ба мо чунин карданд, вақте ки мо оромона ва оромона дар Унгени ба кор шурӯъ кардем; пас моро ба лаби варта бурданд, тамоми накшахоямонро орзу мекунам. Агар моро таҳрик кунанд, мо чӣ кор мекунем? Оё боз таппонча мекашему оташ мезанем, ки устухонамон дар зиндонҳо пӯсида, нақшаҳоямон шикаст хӯрад? Бо дидани чунин пешомадҳо, идеяи ба кӯҳҳо рафтан дар зеҳни мо пайдо шуд - дар он ҷое, ки румыниҳо қабул карданд, ки бар зидди ҳама лашкарҳои душман мубориза баранд. Кух ба мо кайхо, умри мо наздик буд. Ӯ моро медонад. Ба ҷои он ки баданамон хушк шавад ва хуни мо дар рагҳои мо дар зиндонҳои харобу даҳшатбор хушк шавад, беҳтар аст, ки ҳаёти худро бо марги ҳар як марди охирин дар кӯҳистон ба хотири имонамон ба охир расонем. Ҳамин тариқ, мо таҳқири дубора дар занҷирҳо пайдо кардани худро рад мекунем. Мо аз онҷо бо рейдҳо ба ҳама лонаҳои арӯси яҳудӣ ҳамла хоҳем кард.

Дар онҷо мо ҳаёти дарахтон ва кӯҳҳоро аз харобиҳои минбаъда муҳофизат хоҳем кард. Дар поён, мо марг ва марҳаматро паҳн хоҳем кард.

Моро барои дастгир кардан ва куштан мефиристанд. Биёед гурезем, пинҳон шавем; мо барҳам мезанем; ва дар охир, албатта, сарнагун хоҳем шуд. Барои онҷо. он чанд нафари мо хоханд буд, ки батальонхо ва полкхои Румыния металабанд. Он гоҳ мо маргро қабул хоҳем кард. Хуни хамаи мо равон мешавад.

Ин лахза нутки калонтарини мо ба халки румын ва сухани охирин хохад шуд.

Ман ба Мота, Гарнеата, Корнелиу Жоржеску ва Раду Миронович занг зада, ин фикрхоро бо онхо баён кардам. Мо бояд дар бораи рузхои хубу бади дар пешистода фикр кунем. Мо бояд ҳалли худро дошта бошем ва ба ҳама чиз омода бошем. Ҳеҷ чиз набояд моро ба ҳайрат орад. Мо бо ро-хи конунхои мамлакат рафтор хохем кард, касеро ба игво намеандозад, аз хар гуна игвогарӣ канорагирӣ мекунем, ба хеч як игвогарӣ чавоб намедихем. Аммо вақте ки мо дигар азоб кашидан наметавонем ё дар назди мо монеаҳои бартарафнашаванда гузошта мешаванд, роҳи мо бояд ба сӯи кӯҳҳо бошад.

Кӯшиши шуриши оммавӣ ғайриимкон аст, зеро дар ин рӯз онҳоро тупҳо нобуд мекунанд ва ин боиси паҳн шудани танҳо бадбахтиҳо ва андӯҳҳо мегардад.
Баръакс, мо бояд яккаву танхо, бо шумораи махдуд ва танхо бо масъулияти худамон кор кунем.

Хама розӣ шуданд.

«Нетавонист, — гуфтанд онхо, — хуни мо, хуни бист чавон гунохи ин миллатро пок накунад. Мумкин аст, ки ин қурбонии моро руминҳо нафаҳманд, ки рӯҳу виҷдони онҳоро ба ларза наоварад ва ин як нуқтаи ибтидоӣ, нуқтаи эҳёи онҳо нагардад.
"
румынхо.

марги мо дар ин роҳ метавонад дар ниҳоят ба ин мардум аз тамоми кӯшишҳои ноумедонаи ҳаёти мо фоидаи бештаре расонад. Ҳатто сиёсатмадороне, ки моро куштанӣ ҳастанд, беҷ азо намемонанд.

Дар катори мо касони дигаре хастанд, ки аз мо инти-ом мегиранд. Натавонист дар зиндагӣ пирӯз шавад, бо мурдан пирӯз мешавем. Пас аз он мо бо андеша ва азми мурдан зиндагӣ мекунем. Мо роҳи дурусти ғалабаро доштем, чӣ мешавад. ба мо оромӣ ва кувват бахшид. дар пеши хар як душман ва кушиши несту нобуд кардани мо моро табассум мекунад.

---

* Воҳиди асосии ташкилоти легионерӣ. (Tr.)

МАРХАЛАИ ИНКИШОФИ ЛЕГИОНХО

ПАМАНТУЛ СТРАМОСЕСК («ЗАМИНИ АЧДОН»)

Мо 24 июни соли 1927 ба дунё омадаем. Баъди чанд руз штабамонро ишгол намудем. Акнун мо чунин хис мекардем, ки бояд як нашрияи худро дошта бошем, то доираи таъсири худро васеъ кунем, дар он нормахои зиндагиамонро тартиб дихем ва ба воситаи он харакатро рохбарй кунем. Мо онро чӣ гуна бояд даъват кунем? «Насли нав» пешниход шуд; Ин ба ман маъқул набуд. Он ҳамчун таъриф ҳис мекард; моро аз насли дигар фарк кард, ки кор намекунад. «Замини қадим» , Бигзор номи он бошад. Ин унвон моро ба сарзамини кишвари мо, ки ниёгонамон дар он чо карор гирифтааст; замине, ки бояд мухофизат карда шавад. он моро ба заминҳои номаълум меандозад; беш аз як ном, даъвати доимй ба чанг, даъват ба шучоат, бедор кардани хислатхои чанговари нажоди мо хохад буд.

Гузашта аз ин, ин унвон ба ҷуз аз хислатҳои чанд саҳифа пеш зикршуда, боз як хислати сохтории рӯҳи легионерро таъкид мекунад: шуҷоат, ки бидуни он инсон нотамом аст.

Зеро, агар инсон одил, ростқавл, садоқатманд, бовафо, меҳнатдӯст ва ғайра бошад, вале хислатҳои қаҳрамонӣ надошта бошад, ки ба ӯ имкон диҳад, ки бо душманони беинсоф, беинсоф ва золим мубориза барад, аз дасти онҳо мемирад. Дар ин ҷо мо ҳоло бо меҳвари ҳаракати худ аллакай собит будем; як канораш дар сарзамини Ватани мо, дигараш дар осмон: «Замини ачдодй» ва Микоили муаззам.

Аммо як нақш пулеро талаб мекунад, ки мо надоштем. Мо чӣ кор мекунем? Мо тасмим гирифтем, ки ба падар Мота мактуб нависем ва аз ӯ хоҳиш кунем, ки онро барои мо дар матбааи кӯҳнаи Либертатеа («Озодӣ ») дар Орастие чоп кунад. Ӯ қабул кард; рӯзномаи моро чоп мекард ва мо ба ӯ дар ҳаққи обуна ва фурӯш пардохт мекардем. "A Terra Ancestral" № 1 1 августи соли 1927 дар формати маҷаллаи думоҳа бо тасвири Сан Мигел Архангел дар маркази муқова нашр шуд. Дар тарафи чапи нишона калимаҳои зерин аз тасвири Сент.

Микоил Архангел дар Калисои Корона дар Алба-Юлия: "Ба дилҳои нопок, ки ба поктарин Хонаи Худованд медароянд, ман шамшери худро бидуни раҳм нишон медиҳам."

Ва дар тарафи рост мисрае аз шеъри Косбук «Децебал ба халки худ:»

"Мо гарчанде ки авлоди Худо ҳастем, аммо қарзи марг дорем, ҷавон бимирад ё пири хамида як аст, аммо шер ё саги занҷир мурдан як нест!" Дар зер харитаи Руминия, ки бо нуқтаҳои торик дараҷаи ҳамлаи яҳудиёнро нишон медиҳад.

МАЗМУРИЯТИ НАШРИ ЯКУМ

Маколаи асосй бо номи «Замини кадим» вазъияти харакати миллиро баъди низоъ дар дохили Лига тахкик намуда, кушиш мекунад мавкеи моро шарх дихад.

Он бо дуо анҷом меёбад. "Бо душман рӯ ба рӯ шавед!" Ба он Корнелиу З. Кодреану, Ион Мота, лли Гарнеата, Корнелиу Жоржесеу ва Раду Миронович имзо кардаанд. Маколаи дуюм бо имзои ман «Вакти шумо, биёед» ; идомаи ҳамон андешае, ки дар мақолаи аввал гуфта шудааст. Ба сеюм чанговари чавони боистеъдод Ион Сава, ки дар бисьёр чангхои харакати студентон иштирок карда, ба мо часпида буд, вале легионер нагардид, имзо кард. Сарлавхаи он: «Натичахои интихобот» .

Дар бораи марги шоҳ Фердинанд, ки чанд рӯз пеш аз ин даргузашт, як панегирикаи кӯтоҳ пайравӣ мекунад. Дар болои акси у бо сарҳади сиёҳ сарлавҳаи «Подшоҳи мо
ӯ мурд.

Пас аз ин мақолаи Мота, ки ман онро қисман дар ин ҷо такрор мекунам:

БО ICON

"Ин аз нишона ва қурбонгоҳ аст, ки мо оғоз мекунем, пас мо муддате саргардон мешавем, ки мавҷҳои инсониро бурдаанд.

---

* Номи машҳури калисо дар Алба-Юлия, ки дар он шоҳ Фердинанд ва малика Мария 15 октябри соли 1922 тоҷ гузоштанд. (Tr.)

Machine Translated by Google
Мошини аз ҷониби Google тарҷума шудааст

ва мо сарфи назар аз покии импулсхои худ ба ягон сохил намерасем. Ҳоло, бо дилҳои вазнин, пароканда ва дарида, мо дар паноҳгоҳ ҷамъ мешавем, то ягона гармӣ ва тасаллӣ, қувват ва тасаллӣ, бахшанда, дар пойҳои Исои Масеҳ, дар остонаи равшании нобиноёни осмон, Нишона. Мо ба сиёсат машғул нестем, ҳатто як рӯз дар ҳаёти худ, ҳеҷ гоҳ. Мо дин дорем, гуломи имонем. Мо худро дар оташи ӯ фурӯ бурдем ва комилан ба ӯ итоат карда, то ҳадди имкон ба ӯ хидмат кардем. Барои худамон маглубият ва яроклартой нест, зеро куввае, ки мо асбоби он шудан мехохем абадӣ маглубнашаванда аст.

"Мо ҳоло наметавонем сабабҳои суқути Лигаи кӯҳнаро муфассал муҳокима кунем.
Факат хаминро гуфтан лозим аст, ки мо дар ин лахзахои эчодиёти нав мехохем равшан ва катъиян баён кунем, хислати сохти нави ба дунё омадаистодаро нишон дихем: «Луз де луз......

Пас аз он мақола дар бораи созмони нав баъзе маслиҳатҳо дода мешавад ва бо изҳори эътиқод ба ғалаба анҷом меёбад.

Иқтибос аз мақолаи Корнелиу Жоржеску:

МАШЪАЛИ ИМОНРО ФУРУГ КУНЕД

"Хроникаҳои қадим ба мо нақл мекунанд, ки дар гузашта худоён барои гуноҳҳои худ ба Элладаи қадим ҳукми душвор фиристодаанд. Аз заминҳои бекорхобидаи Осиё лашкарҳои бузурге, ки аз юнониён чандин маротиба пурзӯртар буданд, мисли тӯфон ба даштҳои кишвар фуромаданд. , хароб кардани киштзорҳо, хароб кардани шаҳрҳо, хароб кардани маъбадҳо ва пора-пора кардани лашкарҳояшон, ки ҳарчанд шуҷоъ буданд, шумораашон хеле кам буданд, ки ба муқобили бомуваффақият муқобилат мекарданд.

Мидияҳои ғолиб ба ҳеҷ гуна муқовимат дучор нашуда, дар Делфӣ, воқеъ дар маъбади машҳури Аполлон ба қалби Юнон ворид шуданд. Коҳинони маъбад аз тарси он меларзиданд, ки душман ба зудӣ маъбади муқаддасро таҳқир мекунад.
Танҳо саркоҳин наметарсид. Вай аз эътимод ба қудрати илоҳӣ пур шуда, ба коҳинонаш рӯ овард ва гуфт...
«Натарс, Худо ба лашкар ниёз надорад.
Худи ӯ моро муҳофизат мекунад! '

«Ва саркоҳин ва ҳамаи дигарон ба дуо гуфтан шурӯъ карданд, ва дуоҳои онҳо мӯъҷизаҳо ба амал оварданд. Ҳамин ки лашкари боварии форсизабонон дар чанд қадам ба маъбад наздик мешуданд, кӯҳи Парнас бо раъди гӯшношунид ба болои душман ларзонда, сангҳоро аз нишебиҳо ғелонда, ӯро пахш кард. Барқҳо, ки гӯё аз ҷое нозил мешуданд, барканории ӯро ба анҷом расониданд, то аз лашкари бузурги лаҳзае пеш, кам касе боқӣ монд, ки аз ин мӯъҷизаи осмонӣ нақл кунад...

«Муборизон! Дар рУххоятон боз машъали имонро фурузон кунед, ки галаба ва зафар хохад буд.
мо» .

Пас аз он номаи Раду Миронович ба яке аз бародаронаш дар деҳа дар хонааш меояд.
Ноумед буданашро дониста, ба у мегуяд: «Албатта, мо гамгину гамгин шуда метавонем, вале хак дорем, ки мо надорем: часоратро аз даст дода, таппонча партоем» .

Пас аз ин вай ба ӯ нобаробарии Лига ва таъсиси легионро чунин мефаҳмонад: «Хонаи мо, ки ҳама бо арақи худ сохтаем, ки паноҳгоҳи мо буд, сӯхт...

“Танҳо чанд девори аз дуд тирашуда ҳамчун ёдгории дарднок аз хонаи кӯҳна боқӣ мондааст.

"Шумо ҳозир чӣ кор кардан мехоҳед? Бар зидди Худо исён? Ин мумкин нест, зеро "Худованд дода шудааст, Худованд мегирад, муборак аст номи Худованд".
«Оё дастҳоямонро баста, дар бадбахтиву сармо, борон ва шамол мемирем? Не! Аммо, бо имон ба Худо, мо ба тиҷорат меравем ва оҳиста-оҳиста бояд худамон хонаи навро ду маротиба зеботар созем.„Ин аст, "Легион", ки мо барои он санги аввалро гузоштем.

Мақолаи Гарнеата ин аст:

ИТТИФОДИ БАРОДАРОН-ШОДИИ ДУШМАН

«Бо дили пур аз пушаймонӣ, қалам ба даст меорам, то бо дигарон сели андешаҳои изтиробангезеро, ки дар баробари мушкилоти дермондаамон фаро гирифтаанд, мубодила кунам...

"Ҷанҷоли байни бародарон ва ихтилофи байни раҳбарон ба дараҷае равшан шудааст, ки мо дигар онҳоро пинҳон карда наметавонем. Оқибатҳои он эҳтимол бисёриҳоро дилсард мекунад ва ноумедии онҳое, ки ба Лига эътимод доштанд, бешубҳа як қадам ба ақиб, як қадам ба сӯи шикаст аст. .

"Ин хеле равшан аст, зеро дар ҳеҷ як лаҳзаи таърих нишон дода нашудааст, ки парокандагӣ ба ҷуз бадбахтӣ, фалокат ба чизи дигаре оварда расонад....

«Мо хохем донист, ки бо рохи хафт сол пеш интихобкардаамон чй тавр пеш равем ва бо хамин азму иродаи кавй. Устухонҳои мо, ки ба ноҳамвории замони зиндон ва бадбахтӣ одат кардаанд, дар хандакҳои ҷанг, мавқеъи зидди душман худро хуб ҳис хоҳанд кард.

«Бигзор яҳудиён, ки имрӯз аз он шодӣ мекунанд, ки соати ҳукмронии онҳо фаро расидааст, бидонанд, ки дар ин кишвар гӯшае ҳаст, ки дар ҳар соати шабу рӯз сарбозе посбонӣ мекунад ва чеҳрааш ба сӯи душман».

Якчанд маълумот ин шумораи аввалро дар якҷоягӣ бо мақолаи "Орзуҳо, умедҳо, воқеият" -и муҳандис Георге Клим, собиқ ноиби президенти LANC дар Молдова, ки ман қисмати ниҳоиро аз он мегирам: "Барои расидан ба ин ба мо чӣ лозим аст. ҳадафи ниҳоӣ?

«Артиши ҷанговаре, ки бо роҳбарии як пешвои лаёқатманд дар иҳотаи ёварони вафодор. Дар ин масъала, то ҷое ки ман нигаронам, гарчанде ки хеле калонтар аст, ман аз гурӯҳи амалии ҷавон Корнелиу З пайравӣ мекунам. Кодреану, Ион 1. Мота ...

"Албатта, саҳми бисёриҳо лозим аст, аз ҳамаи онҳое, ки имрӯз дар саҳроҳои рӯҳафтода парокандаанд."

Аз ин рӯ, агар касе дар ягон гӯшаи Руминия рӯйхати муштариёнро кушояд, ки ваколатдор аст ё не, бигзор вай номи маро низ ворид кунад, ки ман бо он ҷони худро дода метавонам. "

ПРИНЦИПХОИ АСОСИИ ЭТИКА ЛЕГИОНЕРЙ

Шумораи дуюми «Замини бостонӣ» 15 август аз чоп баромад. Дар мақолаи асосӣ таҳти унвони «Легиони Микоил Архангел» ман кӯшиш мекунам, ки аввалин меъёрҳои ахлоқии ҳаёти легионериро ба таври мухтасар баён кунам, ки мо ният дорем онҳоро эҳтиром кунем ва ба таври қатъӣ тасдиқ кунем ва ҳамаи онҳое, ки онҳоро қадр мекунанд, бояд дар атрофи онҳо ҷамъ шаванд.

Хар касе, ки дар байни мо меояду ба воя мерасад, бояд бо эхтироми онхо калон шавад.

Ман аз ин қонун-мақола ақидаҳоро бо тартибе, ки дар он вақт навишта будам, интихоб мекунам.

Идеяи якум: «Покагии ахлок».

Дуюм: «Бепарвоӣ ба ҷанг».

Сеюм: «Шавқу рағбат».

Чорум: «Имон, кор, тартиб, зина, интизом».

Панҷум: «Легион нерӯ ва неруи маънавии миллати моро бармеангезад, ки бидуни он ҳеҷ гоҳ пирӯзӣ вуҷуд надорад».

Шашум: «Адолат, (Легион мактаби адолат ва нерӯ барои ба тахт нишастани он хоҳад буд).

Ҳафтум: "Амал, сухан не - Ту иҷро мекунӣ! Гап магӯ!"

Ҳаштум: «Дар охири ин мактаб Румынияи нав ба вуҷуд меояд ва эҳёи деринтизори ин халқи румын, ҳадафи тамоми кӯшишҳо, азобҳо ва қурбониҳои мост». Мехоҳам дар бораи баъзеи онҳо муфассалтар маълумот диҳам.

БЕХАТАРИИ ДАР ЧАНГ

Рафъ кардани манфиатҳои шахсии дигар як фазилати асосии легионер мебошад. Ин комилан мухолифи мавқеъи сиёсатмадорест, ки ягона ангезаи амал ва муборизааш танҳо манфиати шахсии ӯст, бо тамоми матолиби харобиаш – тамаъ ба сарватмандӣ, айшу ишрат, ифротгароӣ ё худписандӣ.
Бинобар ин, рафикони азиз, аз холо то даме ки умри легионерӣ вучуд дорад, шумо бояд донед, ки дар хар чое, ки шумо худро ба даст меоред, хох дар чони ким-кадом чанговар бошад, хох дар чони худатон, наъраи ин манфиати шахей, дар он чо легион катъ ме-гардад. вуҷуд дорад. Дар он ҷо легионер ба охир мерасад ва сиёсатмадор ба нишон додани дандонҳои худ шурӯъ мекунад.

Ба чашмони навомада нигаред ва агар дар чашми ӯ як зуҳури манфиатҳои начандон калон (хоҳ моддӣ, хоҳ шӯҳратпарастӣ, хоҳ шавқ, на ғурур) мушоҳида кунед, бидонед, ки ӯ легионер шуда наметавонад.

Пӯшидани куртаи сабз ё қабули салюти легионерӣ барои легионер шудан кифоя нахоҳад буд, ҳатто агар вай ҳаракати легионериро "тасодуфӣ" дарк кунад; балки факат ба шарте ки вай мувофики нормахои хаёти легионерӣ зиндагӣ кунад. Зеро Легион на танҳо як системаи мантиқӣ, як силсилаи далелҳо; ин «имони зинда» аст. чунон ки касе насронӣ нест, агар вай Инҷилро "донад" ва "фаҳмад", балки танҳо ба шарте ки ба меъёрҳои ҳаёти дар он қабулшуда мувофиқат кунад, агар вай "Инҷилро зиндагӣ кунад".

ИНТИЗОМИ ВА МУХАББАТ

Тамоми таърихи чамъиятии инсоният пур аз муборизаест, ки ба ду принципи бузург асос ёфтааст, ки яке аз онхо мубориза барои чой бар зарари дигараш: принципи хокимият ва принципи озодӣ мебошад. Ҳокимият кӯшиш мекард, ки бар зарари озодӣ густариш ёбад ва озодӣ кӯшиш мекард, ки қудрати ҳокимиятро то ҳадди имкон маҳдуд созад. Ин ду, ки рӯ ба рӯ мешаванд, наметавонанд ихтилофро нишон диҳанд. Мутобиқ и ин ё он ду принсип ба ҳаракат равона кардан, давом додани хатти таърихии нооромиҳои иҷтимоӣ ва ҷанг аст. Маънои идомаи хати истибдод, зулму ситам ва беадолатӣ аз як сӯ ва хати шӯриши хунин ва низоъҳои доимӣ аз сӯи дигар.

Аз ин рӯ, мехоҳам таваҷҷуҳи ҳамаи легионерҳо ва махсусан ҷавононро ҷалб намоям, ки бо сабаби нофаҳмӣ аз хатти ҳаракат дур нашаванд. Дар бисёр мавридҳо мушоҳида кардам, ки ҳамин ки ба легионер мансабе дода шуд, ӯ бо тамоми ҳастияш ба “авторитет” сахтгир шуда, аз он чизе, ки то ҳол ӯро бо ҳамсафонаш мепайвандад, шикастааст ва маҷбур шуд, ки бо худ ба дигарон “таассурот” диҳад. истифодаи ваколати худ.

Ҳаракати легионерӣ на танҳо ба принсипи ҳокимият ва на ба озодӣ асос ёфтааст. Он дар принсипи муҳаббат асос ёфтааст. дар вай хам хокимият ва хам озодӣ решахои худро доранд.

Муҳаббат сулҳ байни ду принсип аст: ҳокимият ва озодӣ. Муҳаббат дар миёна, байни онҳо ва болотар аз онҳост, онҳоро дар ҳама чизҳои беҳтарин фаро мегирад ва ихтилофотро дар байни онҳо бартараф мекунад.

Ишк бедодгарӣ, зулму ситам, беадолатӣ, исьёни хунин ва чанги ичтимоиро оварда наметавонад. Он ҳеҷ гоҳ маънои муноқишаро дошта наметавонад. Инчунин як мафҳуми риёкорона дар бораи принсипи ишқ, ки аз ҷониби золимон ва яҳудиён амал мекунанд, вуҷуд дорад, ки пайваста ва ба таври мунтазам ба эҳсоси муҳаббат дар ҳамватанони худ муроҷиат мекунанд ва дар паси он онҳо нафрат ва зулмро идома медиҳанд.

Ишқи амалӣ маънои оромии рӯҳ дар ҷомеа ва ҷаҳонро дорад. Сулх дигар худро хамчун ифодаи бади мувозинати механикӣ ва сарди байни ду принцип нишон намедихад: аутбоидия ва озодие, ки ба чанги абадӣ махкум карда шудааст, яъне ба номумкин будани созгорӣ.

Мехру мухаббат ба мо сулху осоиш мебахшад, на адолат. Зеро пурра амалӣ гардондани адолат хеле душвор аст. Ҳатто агар василаи амалисозии комили он пайдо шавад ҳам, инсоне, ки аз шинохту қадри он қодир нест, ҳамеша норозигӣ мемонд.

Дар дуюм, барои муваффақ шудан дар мубориза бар зидди табиат ё бар зидди душманон.
Ҳарчанд сад мард якдигарро мисли бародар дӯст дошта метавонанд, мумкин аст, ки бо зарурати ягон амале ҳар кадоме андешаи гуногун дошта бошад. Сад андеша ҳеҷ гоҳ ғолиб нахоҳад шуд. ишк

танхо онхоро хеч гох галаба намекунад. Ин интизомро талаб мекунад. Барои ғолиб шудан, ҳама бояд як ақидаро қабул кунанд, ки таҷрибадортарин, пешворо дорад. Интизом гарави муваффакият аст, зеро вай ягонагии чидду чахдро таъмин мекунад. Душворйхое хастанд, ки танхо халки бутуни муттахид, ба фармони ягона итоат карда, бартараф карда метавонад. Он беақл кист, ки дар чунин ҳолат аз ҳамроҳ шудан бо мардуми дигар худдорӣ кунад, дар ҳоле ки онҳо ҳамчун як нафар ба ҳамон фармон итоат мекунанд, ки интизом ба шахсияти онҳо осеб мерасонад? Дар он ҳолатҳое, ки ба кишвари шумо таҳдид мекунад ва табиати чизҳо шуморо водор мекунад, ки ҳаёт ва узвҳои худро зери хатар гузоред, оилаатонро аз ҳам ҷудо кунед, ояндаи фарзандонатонро зери хатар гузоред, аз ҳама чизҳое, ки дар ин замин доред, барои наҷоти Ватан даст кашед. , акаллан хандаовар аст, ки касе «шахсияташ захмдор мешавад» гуяд.

Интизом ҳеҷ касро хор намекунад, зеро он ба пирӯзӣ мебарад. Ва агар пирӯзӣ ба ҷуз бо қурбонӣ ба даст наояд, пас итоат ба интизом камтарин қурбониҳоест, ки инсон метавонад барои пирӯзии миллаташ кунад. Агар интизом даст кашидан, фидокорй бошад, касеро хор намекунад. Зеро ки ҳар як қурбонӣ касеро олиҷаноб мегардонад, на паст мезанад. Модоме ки халки мо бояд душворихои азимро паси сар кунад, хар як румынй бояд таълими инти-зомиро бо камоли хурсандй кабул кунад ва бо хамин аз сахми худ дар галабаи фардо фахмад.

Бе ягонагй галаба нест; ва бе интизом ягонагй нест. Аз ин рӯ, миллати мо бояд инро як амали душманона арзёбӣ намуда, ҳар гуна дуршавӣ аз интизоми интизомро барои пирӯзӣ ва ҳаёти худ хатарнок маҳкум намояд.

МУБОРИЗА БАРОИ НИГОХ ДОРАД ТАХЛИЛИ МО

Мубориза барои таъмин намудани нашри тазкираи мо мархалаи дуюми тараккиёти мо буд. Бе захираҳо, кӯшишҳои мо ҷанбаи ҷанги воқеӣ гирифтанд. дар асл, «ҷанг» ҳамон чизест, ки мо онро аз аввал номида будем.

Мо ду стратегияро истифода мебарем: 1. Тамоми кӯшишҳои худро дар як вақт равона созем. Дар дуюм, барои муваффақ шудан дар мубориза бар зидди табиат ё бар зидди душманон. Ҳарчанд сад мард якдигарро мисли бародар дӯст дошта метавонанд, мумкин аст, ки бо зарурати ягон амале ҳар кадоме андешаи гуногун дошта бошад. Сад андеша ҳеҷ гоҳ ғолиб нахоҳад шуд. Танҳо муҳаббат ҳеҷ гоҳ онҳоро ғолиб намекунад. Интизом зарур аст. Барои галаба хамаи онхо бояд акидаи ягонаро кабул кунанд, яъне акидаи тачрибаноктарин, рохбар.

Интизом гарави муваффакият аст, зеро вай ягонагии чидду чахдро таъмин мекунад. Душворйхое хастанд, ки танхо халки бутуни муттахид, ба фармони ягона итоат карда, бартараф карда метавонад. Он беақл кист, ки дар чунин ҳолат аз ҳамроҳ шудан бо мардуми дигар худдорӣ кунад, дар ҳоле ки онҳо ҳамчун як нафар ба ҳамон фармон итоат мекунанд, ки интизом ба шахсияти онҳо осеб мерасонад? Дар он ҳолатҳое, ки ба кишвари шумо таҳдид мекунад ва табиати чизҳо шуморо водор мекунад, ки ҳаёт ва узвҳои худро зери хатар гузоред, оилаатонро аз ҳам ҷудо кунед, ояндаи фарзандонатонро зери хатар гузоред, аз ҳама чизҳое, ки дар ин замин доред, барои наҷоти Ватан даст кашед. , акаллан хандаовар аст, ки касе «шахсияташ захмдор мешавад» гуяд.

Интизом ҳеҷ касро хор намекунад, зеро он ба пирӯзӣ мебарад. Ва агар пирӯзӣ ба ҷуз бо қурбонӣ ба даст наояд, пас итоат ба интизом камтарин қурбониҳоест, ки инсон метавонад барои пирӯзии миллаташ кунад. Агар интизом даст кашидан, фидокорй бошад, касеро хор намекунад. Зеро ки ҳар як қурбонӣ касеро олиҷаноб мегардонад, на паст мезанад. Модоме ки халки мо бояд душворихои азимро паси сар кунад, хар як румынй бояд таълими инти-зомиро бо камоли хурсандй кабул кунад ва бо хамин аз сахми худ дар галабаи фардо фахмад.

Бе ягонагй галаба нест; ва бе интизом ягонагй нест. Аз ин рӯ, миллати мо бояд инро як амали душманона арзёбӣ намуда, ҳар гуна дуршавӣ аз интизоми интизомро барои пирӯзӣ ва ҳаёти худ хатарнок маҳкум намояд.

МУБОРИЗА БАРОИ НИГОХ ДОРАД ТАХЛИЛИ МО

Мубориза барои таъмин намудани нашри тазкираи мо мархалаи дуюми тараккиёти мо буд. Бе захираҳо, кӯшишҳои мо ҷанбаи ҷанги воқей гирифтанд. дар асл, «ҷанг» ҳамон чизест, ки мо онро аз аввал номида будем.

Мо ду стратегияро истифода мебарем: 1.
Тамоми кувваамонро дар як вакт ба як максад равона кунем.
2. Ҷанговарони моро дар вақти ҷанг тавассути иқтибосҳо ва фарқиятҳо рӯҳбаланд кунед.
Шумо ин принсипро дар тамоми фаъолияти легионерии мо пайдо мекунед.
Он афзалиятҳои зеринро дар бар мегирад: а)
Ба зудӣ ба амал баровардани максади дилхох. б)
Тарбияи амалиёти якдилӣ ва чидду чахди интизомноки хамаи мехнаткашон. в) Бедории дарки қудрати худ, эътимод ба худ ва қудрати худ.

Хотираи маглубиятхои иктисодӣ, махсусан кушишхои бемуваффакият халки румынро ба истеъфо, беташаббусӣ ва аз даст додани боварӣ оварда расонд. Мо бояд боварии онҳоро ба худ бедор кунем, хотираҳои дарднокро бо анъанаи муваффақият дар корҳояшон иваз кунем. Ва нихоят, мо чанговарони худро тарбия карда, ба намоиши гайратмандонаи кадри чанговари элита ноил мешавем. Дар баррасии худ, мо ба ҳамаи дӯстони худ муроҷиат кардем, ки аз 1 сентябр то 15 октябр ба ҳуҷум биравем, то дар якҷоягӣ ҳарчи бештар муштариёни нав ба даст орем.

Дар натичаи ин мурочиатнома маъракаи хакикии мурча огоз ёфт, ки дар он хама: хурду калон, дехкон, зиёиён фаъолона иштирок карданд.
Баъзехо то 45 имзо оварданд (Константин Ллиноиу).

Натичаи ин чанги аввалин дар шумораи 1 ноябри соли 1927 чоп шуда буд.. Дар он вакт ман чунин навишта будам: «Дар соати шаши нисфирузии 15 октябрь шумораи навиштахо ба 2586 нафар расид.
Легион ба ҳамаи онҳое, ки барои пирӯзии аввалинаш кор кардаанд, ташаккур мегӯяд."

Дар ин шумора ҳар касе, ки дар ин ҷанг ширкат дошт, зикр шудааст. Аввалан, мо ба Падар Мота ташаккур мегӯем, ки ба мо тавассути Libertatea («Озодӣ») таблиғ и мусоид дод. Ман дар ин ҷо бори дигар номҳои ҳамаро меорам, зеро онҳо дар «Замини қадим» чоп шудаанд. Баъзеи онҳо легионер нашуданд ва баъзеи дигар бо мо нестанд, зеро онҳо дар эътиқоди легионерӣ мурданд.
Ва онҳоро дар ин ҷо номбар мекунам, зеро онҳо аз ибтидо имон оварда буданд; онҳо аз рӯи тартибе, ки бартарият нишон доданд, номбар шудаанд: Модар Памфилия Сиолак (Варатек), Октав Негут (Фоксани), Архимандрит Атанасие Попеску (Балти), Хиеромона Исихие Антохи (Неамт), Михад Танасаче, Виктор Силаги, Ион Бордеян, у, Мироновичи, капитан В.Тухел (Ивести), Константин Илиноиу (Ясси), Н. Гросу (Ботосани), Ион Минодора (Хуси), Григорий Балачи (Мовилита-Путна), Андрей Ч. Лонеску (Барлад), Спиру Печели (Галати) , инженер Михай Итту (Бухарест), инженер Г. Клим (Яссы), Ион Т. Банеа (Сибиу), Илие Гарнеата (Яссы), Тоту Николае (Яссы), Коман Александру (Гаури-Путна), Десебал Кодреану (Хуси), Михаил Маринеску (Галати), Траян Лелеску (Пьятра- Неарнт), Себастян Эрхан (Кампул-Лунг, Буковина), Н. Текау (Амрико), Елена Петку (Васлуи), Доктор Сократ Дивитари (Текучи), Ион Плесеа (Орхеи), П.И. Морариу (Сурайя-Путна), Нану Гаврил Райляну (Орхей), Котига Трайан (Фоксани), Мария Митеа (Северин), 1. Чиобанита (Белчести), Караусу (Войнести), Тинистей Неага (Орхеи), Зосим Бардас (Тарнава Маре), Ион Бланару (Фоксани), Лулиу Станеску (Марсани-долж), Корнелиу Жоржеску (Пояна-Сибиулуи), Фаника Анастасеску (Бухарест), Д.Ифрим (Яссы), И Дурак (П. Неамт), Па'цурару Г. (Бухарест), профессор Исак Мокану (Турда), Мариус Попп (Клуж), Н.

Войнея (Панчю), Н.Б.Мунселеану (Рум), Григорий Берсиу (Варна), Корнелиу Кристеску Баса Эмил Еремеиу (Насауд). (Команести), Ангела Плесоиану (Ҳафт'н) ,

Пас аз ҳашт сол мо фаҳмидем, ки аз 59 нафаре, ки дар набарди аввалини легионерҳо иштирок доштанд: Чор нафар моро тарк карда, натавонистанд моро фаҳманд; дар хакикат хатто хучум карданд мо.

Ҳашт, пас аз як ё ду сол, ҳеҷ нишонаи ҳаёт нишон надод. Бисту ду нафар баҳои баландтарин гирифтанд,

фармондеҳони легионерӣ , фармондеҳони ёрирасон ё сенаторҳои легионерӣ шудан.
Ҳафт нафар легионер шуданд, мардони имони устувор, ки ба ҳама таъқибот муқобилат мекарданд.

Хаждах нафар дусти мо монданд, то имруз ба мо ёрй расонданд.

Дар натиљаи ин набард нашри «Сарзамини аљдодї» -ро а
сол.

ДИГАР НОМИХО ДАР САВОЛХОИ АВВАЛИН ШАРХИ МО ПАЙДО ШУДАНД

Давлати Василе, савдогар ва С. Василиу, нафакахур (Аджуд), Г. Опреа (Сан-Николаул Маре), Ион Шиопу (Прундул Баргаулуи, адвокат Будеску П. (Банат), Адольф Грейтер, Мису Стефанеску, лосиф Думитру (муштарии аввалини "Замини аҷ додӣ "), Илие Берлинши (Игести-Буковина), Доктор Елена Брату, Милле Лефтер (Галатӣ), Ион Демиан (Турда), Доктор Попесеу (Васлуи), Теодоресеу Крациун, Августин Лгна, Ивановичи, Адам Бранзеи, Софрон Робота (Дорна), Бакута Богичеану (Хуси), бародарон Балан (Совежа), Ц.

Георгиу Контар, капитан Сианку, Г. Постолаше, Георге Деспа (Дорна), Лучиан Козан (Дорна), доктор Крисан, муҳандис Камил Гроссу, Чирулеску Виктор, Лорде Никоара, Ион ва Александру Бутнару, Адриана ва Теодора Иесеану, Василе Стэн, профессор Размерита, Красюнескуон (ИФФ), Белгеа, Гурита Стефаниу, Гита Антонеску, Пантелимон Статаче, Октав Павелеску (Фоскани), Георге Потолеа (Берести), И. Теодосиу, Маргарета Марку, I. Г. Галати), Дэн Тарновщи, Симион Тонеа, инженер Стойкоиу, коронел Пол Камбуреану, Амос Хоратиу Поп (Людос), Стефан Николау, Илеана Константинеску, Эльвира Ионеску, Мариоара Цидимделеон, Г.

Амансеи, Кока Тирон, Юлиус Игна, Аристотел Георгиу (Рм.-Сарат), Д. Бундук, Валер Даниеану, Константин, Урсеску, Василе Тампау, К. Миерла, Октав Даниеану, Стефан Манзат, Коронел Блезу, Еуфросина Сиудин, Реверна Муденд Рачис, Г. Лига, Ана Драгой (Галати), профессор Матей Кориолан.

Ман ин номхоро, ки дар газета зуд-зуд зикр мешаванд, на барои конеъ гардондани кунчкови хонанда, балки барои он ёдовар мешавам, ки одамоне, ки ба мо ёрй расонданд, махсусан дар соатхои аввалини душвори мо — бояд хамеша дар ёди худ бо-шанд. Бархе аз онҳо ҷ он бохтанд, баъзеи дигар ба ҷ анҷ ӯ ён табдил ёфтанд, ки то имрӯ з дучори ҳама гуна таъқибот буданд. Ҳоло ман шитоб кардам, ки онҳоро номбар кунам, зеро шояд дар ояндаи ин китоб имкон надошта бошам.

АМАЛИ МО АЗ БЕРУН ДИДАНД

Аз соати аввал мо аз нафрати сиёсатмадори яҳудӣ -масонӣ манфиат гирифтем.
Аммо одамоне низ буданд, ки моро чун нури умед дар дилашон кабул карданд. Инак чанд мактуби хонандагон, ки дар нашри якуми «Замини кадим» чоп шудаанд:

«Ман кӯ шиш намекунам, ки аз пайдо шудани маҷ алла шодии худро дароз баён кунам. Ман ба шумо саломи гузаштаамонро мерасонам: «Худо ёру мададгоратон бошад» . На дар рӯ йдодҳои ахир ба ин сатрҳо таваҷ ҷ уҳ нахоҳам кард, вале ман мегӯ ям: "Ба пеш, ҳамеша ба пеш, эй одамони нав. Зинда бод лашкари Микоили Архангел. Бигзор банди шарирон дар торикии Белзабут фурӯ бурда шавад." "Микоил, фариштаи муҷ аррад, бояд бидуни дудилагӣ ва бидуни шафқат ҳамла кунад. Ин ҳадаф дар саҳифаҳои "Замини аҷ додӣ " оварда шудааст.

"На шайтон ва на ходимони ӯ наметавонанд ба даъвати Архангел посух гӯ янд ва набояд тасаввур кунанд, ки бо ниқоб касеро фиреб дода метавонанд. Хиёнаткорон сазовори ҷ азои сахттар аз душман ҳастанд.
«Ба касе дилсӯ зӣ зоҳир накунед, зеро ҳеҷ кас камолоти худро надорад, ки доварӣ кунад, ки соати ҳалкунанда чист» .

"Ман сатрҳои худро бастаам, ки орзу мекунам, ки ғ алабаро як соат пештар бубинам, ғ алабаи бузург." Полковник Блезу

«Офтоби дурахшони свастика ин дафъа ҳам моро аз бесарусомонӣ раҳо накард.
Ӯ ба мо нури хайрхоҳонаи худро барои наҷоти мо дод, «Легиони Микоил Архангел».
Аз холо рухи румыниёнро боз боварӣ гарм мекунад, ки ин харакати мукаддас нобуд намешавад. "

«Гояи миллӣ моро ба вазифа даъват мекунад».

"Онҳое, ки моро намефаҳманд, дар канори роҳ меафтанд, ман тарафи шумо ҳастам".
ML Лефтер, прокурори президенти LANC барои
Галати

«Шумо умедҳои рӯзҳои ояндаи мо ҳастед. Моояндаи худ ва фарзандонамонро ба пои шумо мегузорем.

Мо ҳама бесаброна интизори дидани созмони тавонои шумо ҳастем ва интизори ҳамроҳ шудан ба мубориза ҳастем. ”“ Ва вақте ки ман инро мегӯям, ман на танҳо он чизеро, ки ман ҳис мекунам, мегӯям, балки он чизеро, ки дар бисёр дигарон мебинам.
"CN Paduraru

Ҳисоби миллӣ, танаффус, (румӣ).

«Ман мебинам ва хис мекунам, ки дилхои румынхо аз нав таваллуд мешаванд. На танхо умедворам, ки галаба азони мо хохад буд, ман ба он боварӣ дорам».

Ион Банеа, студент, Вурпар (Сибиу).

"Вазифаи ман ҳамчун донишҷӯ и масеҳӣ аст, ман ҳис мекунам, ки ба худам ва дӯстонам дар даштҳои Ҷиул барои азму қувват, ки онҳо дар мубориза нав оғ озшуда нишон медиҳанд, табрик фиристам."

Iuliu Gb. Станеску, студент.

"Мо, руминҳо аз деҳаи Вулкани Петросани Ко. мо то ҳол юғ и юғ еро, ки мансабдорони ширкат ба гардани мо гузоштаанд, дар Румынияи Бузург мебардорем, зеро онҳо ҳама хориҷӣ ҳастанд."
Ман, Августин Игна, ба беморӣи сил гирифтор шудам. "
Аз руи ихтисос шахтёр, дигар дар шахта кор карда наметавонам, зеро хавои ифлос ба ман зарар мерасонад.

"Ман як муроҷиатномаеро фиристодам, ки бо имзои духтур бо он дархост кардам, ки кори сабуктар дар берун, на дар поён, зеро ман рӯзҳои худро пас аз чанд ҳафта ба охир мерасонам. Рад карда шуд. Ҳоло ман аз шумо кӯмак мепурсам, зеро касе надорам, ки ба ӯ "муроҷиат кунам.

Игна Августин

"Лутфан, фиристодани шарҳи худро ба ман бас кунед; номи ман Аксенте Поенар, конкан, Картежу десус, зеро ман пули кофӣ надорам, ки ҳатто барои се моҳ ба шумо пардохт кунам ва аз фиристодани шумо нафрат дорам."

"Ва ҳоло бигӯям, ки чаро пул надорам. Дар ин ҷо тирамоҳ аст ва ҳама писанд аст, зеро вақти ҳосилғ ундорӣ аст. Яъне, ба ҷуз мо, маъданчиён, ҳама ба ҳама, зеро ба мо либосу пойафзоле намерасад, ки зимистони оянда лозим аст. талаб мекунад; ва фарзандони мо бояд ба мактаб фиристода шаванд.
Он чи ки нони талхамонро сарфа мекунем, бояд барои ин ниёзҳо сарф кунем."

Аксенте Поенар, шахтёр.

“Фарзандони азизи халқи мо: Вақте ки ман ба ғуруби умрам наздик мешавам, ба ҷонам нури нави умед ба эҳёи кишвари азизамон медарояд ва ҳаракати поку муқаддаси он “Легиони Микоил, Архангел”-ро мебинад. шоҳзодаи бузурги осмонӣ. Хеле афсӯс мехӯрам, ки умри дароз намебинам, ки мардуми мо гул-гул шукуфта, аз ҳосили заҳматталаби дар арақи сард таршуда ва шояд аз хуни он шаҳидоне, ки Худо барои иҷрои вазифаҳояшон ҳастанд ва хоҳанд буд, баҳравар шаванд. нақшаи бузург. ки бо азобу машаккати зиёд хамир карда шуда буд. Хеле дер шудааст. вабо пахн мешавад, кабрамон кофта мешавад, кабрканхо тайёранд моро абадӣ дафн кунанд; ва мо руминҳо, хурд ё калон,

---

* Аъзоёни сенати легионерӣ, нигаред ба сахифаи 257. (Tr.)

дар бораи шӯҳратпарастӣ, шуҳрати хушку холӣ ва сарвати зудвайроншаванда дудила мекунем, баҳсу мунозира мекунем.

---

* Мо нигоҳ доштани номи шуморо дар рӯйхати муштариён идома медиҳем.

"Ман хомӯш мемонам, зеро ман бесаводӣ; ту хомӯш мемонӣ, зеро ту зирак ҳастӣ; ӯ барои он ки ӯ ба ҳизби сиёсӣ пайваст аст; онҳо хомӯш мешаванд, зеро онҳо маъмурият ҳастанд; ва аз ин рӯ, мо ҳама хомӯш мешавем; торикии афтодани мо моро фаро мегирад. .охиста-охиста машъали халки мо хомуш мешавад.Ман дехкони камбагалам, аммо аз дасти каламу досу бел мебарам.Бо пулу калам, бо амалу сухан, хохиш мекунам. ки шумо дар шархи мо «Замини кадима» гушаи хурде медихед. Дар зери сарлавҳаи "Оё мо руминҳо ҳастем ё дар остонаи нобудшавӣ нестем? Ва чаро?"

'Гунахкорон кистанд?'
'Сабаби сабабҳо чист?
'Чй кор карда мешавад ва чй бояд кард?' 'Хар як румыния бояд чиро донад ва кор кунад? "VL Онофрей, деҳқон, деҳаи Тунгуҷей (Васлуи)

БЕШТАР аз шаклхо

Воќеан, «Сарзамини аљодї» пур аз ин њарфњо аст; сахми хамватанони мо дар офаридани легион. Барои Легион на бештар аз як созмонест, ки аъзоён, китобҳо ва пешвоён дорад. Ин як ҳолати рӯҳӣ, ягонагии эҳсосот ва ҳаёт аст, ки ҳамаи мо ба он саҳм мегузорем. Аъзоён, сардорон, рақамҳо, либоси ягона, барнома ва ғайра Легиони намоёнро ташкил медиҳанд. Дигар, аммо, ки дида намешавад, муҳимтарин аст. Легиони намоён бидуни ноаён, яъне он ҳолати рӯҳӣ, зиндагӣ чизеро надорад; он танҳо як шакли бе ягон мундариҷа хоҳад буд.

Мо бо интиқоди худ пешниҳод накардем, ки мисли профессорҳо дар курсии худ монеа эҷод кунанд, миёни мо "сардорон", "профессорҳо", ки таълимот ва назарияи худро дар маҷалла чоп кардаанд ва хонандае, ки ба ҷуз ин кор коре надорад. таълимоти моро омӯзед ва ба онҳо мувофиқат кунед. Мо аз як тараф, онхо аз тарафи дигар. Не. Сохтани легион маънои додани либос, тугмаҳо ва ғайраро надорад; ин маънои кор карда баромадани системаи ташкилии худро надорад, ин хатто маънои тартиб додани конунгузории шумо, нормахои рохбарй, аз руи когаз ба таври мантикй номбар кардани матнхоро надорад. Мисли тарбияи одам, ин ба маънои духтани либос ё дуруст кардани принсипҳои рафтор ё муқаррар кардани барномаи фаъолияташ нест.

На қонун, на барнома, на доктрина ҳаракат. Инҳо метавонанд қонунгузории онро ташкил диҳанд, ҳадафҳои он, системаи ташкил, воситаҳои амал ва ғайраро муайян кунанд, аммо на худи ҳаракат. Ин мафҳумҳое ҳастанд, ки ҳатто аҳли илм иштибоҳ мекунанд. Фақат "қоида", "барнома" ва ғайра эҷод карда, баъд бовар кардан, ки шумо "ҳаракат" эҷод кардаед, ин аст, ки агар шумо мехоҳед, ки одамро созед, танҳо либоси ӯро месозед.
Эљод кардани њаракат ин пеш аз њама ба вуљуд овардани њолати рўњї, шавќу раѓбати љорї аз рўњ, аз ќалби мардуме иборат аст, ки ба тахмину андешањои сард њељ рабте надорад.
Мохияти харакати легионериро аз хамин иборат мекунад. Ин ҳолати рӯҳиро ман набудам. Он аз наздикшавии ҳиссиёти мо бо ҳамватанони дигар ба вуҷуд омадааст.

Баррасии "Замини аҷдодӣ" нуқтаи вохӯрӣ буд, ки дар он орзуҳои мо ва сипас таблиғоти мо бо эҳсосот ва андешаҳои он руминҳо, ки моро мешинохтанд, бародарӣ мекарданд.

Пас, Легион дар моҳияти худ, дар он ҳолати ноаёни рӯҳӣ, ки онро ҳамаи мо эҳсос мекардем, офариниши ман набуд.

Ин натиҷаи ҳамкорӣ буд.
Он аз якҷояшавии саҳмҳои зерин таваллуд шудааст:

1. Эҳсосоти аввалин легионерҳо.
2. Хиссиётхои дахлдори дигар румынхо.
3. Дар шуури хамаи мурдахои халки мо.
4. Хохиши хоки Ватанамон.
5. Баракати Худо.

Ман намехоҳам, ки андешаҳои маро касе нодуруст фаҳмад, ки мегӯянд, ки "ман аз он легионерҳои либоспӯшӣ нестам, ман легионери рӯҳӣ ҳастам".

Ин шуда наметавонад.

Дар ин пояи маънавӣ таълимот, барнома, низомнома, либоси ягона, фаъолият ба ҳар ҳол, на ҳамчун лавозимот, балки ҳамчун омилҳое ба вуҷуд меоянд, ки мазмуни маънавии ҳаракатро мустаҳкам намуда, ба он шакли ягона бахшида, дар шуури ҷомеа зинда нигоҳ доранд. мардум ва шуморо ба сӯи комёбиҳо ва ғалаба ҳидоят мекунад. Ҳаракати легионерӣ ҳамаи инҳоянд.

Либосҳое, ки дар ҳама ҳаракатҳои муосир ба вуҷуд омадаанд: Фашизм (куртаи сиёҳ), Сотсиализми Миллӣ (куртаи қаҳваранг) ва ғайра онҳо аз тахайюли пешвоён таваллуд нашудаанд. Онҳо аз зарурати баёни ин ҳолати рӯҳӣ ба дунё омадаанд. Ифодаи ягонагии эҳсосот. Онҳо чеҳраи намоёни воқеияти ноаён мебошанд.

ХАРАКАТХОИ МИЛЛИ ВА ДИКТАТУРА

Х,ар гохе, ки аз харакати миллӣ сухан меравад, тамоюли диктатураро мунтазам ба он нисбат медиханд. Ман дар ин боб диктатураро танкид кардан намехохам, вале мехохам нишон дихам, ки харакатхои миллӣ дар Европа имруз, ба монанди харакати легионерӣ, фашизм, социализми миллӣ ва гайра на диктатура ва на демократия мебошанд. Ондое, ки бо нидодои «Диктатурам фашистӣ!» , «Ба мукобили диктатура мубориза баред!» , «Ба мукобили диктатура худатонро мудофизат намоед!» бо нидодо чанг мекунанд. моро назанед. Онҳо ба ҳадаф тирандозӣ мекунанд. Онхо факат ба «диктатураи пролетариат» бадномшуда ноил шуда метавонанд.

Диктатура иродаи як марди муҷаррадро дар назар дорад, ки маҷбуран ба иродаи субъектҳои дигари давлат таҳмил карда шудааст. Яъне ду васияти ба ҳам зид: аз як сӯ хости диктатор ё гурӯҳе аз мардум ва аз тарафи дигар. Ваќте ки ин ирода бо мањдудият ва берањмї тањмил мешавад, диктатура зулм аст.

Аммо ваќте миллате, ки аксарияташ 98 фоизро ташкил медињад, бо шавќу шавќу њаваси таърифнопазир, миллати 60 миллионнафара ё яке аз 40 миллион љонњо тадбирњои сардорро маъќул мешуморад ва ба таври њалол истиќбол мекунад, ин маънои онро дорад, ки дар байни иродаи сардор ва он њамоњангї комил аст. аз мардум. Илова бар ин, онҳо ба таври комил муттаҳид мешаванд, ки дигар ду ирода вуҷуд надоранд. Факат як аст: иродаи миллат, ки ифодаи он асосӣ аст. Байни иродаи миллат ва иродаи пешво танҳо як робита вуҷуд дорад: муносибати комил байни онҳо.

Даъво кардан, ки гуё якдилии дар шароити ре-жимхои харакати миллӣ ба даст овардашуда аз «террор» ва «усулхои тафтишотӣ» комилан хандаовар аст, зеро одамоне, ки дар байни онхо ин гуна харакатхо ба вучуд омадаанд, вичдони гражданин хеле инкишофёфта доранд. Онҳо ҷангиданд, хун рехтанд ва ҳазорон нафарро тарк карданд, ки барои озодӣ мурданд; чи ба душмани берунӣ ва чи ба золими дохилӣ харгиз итоат намекарданд. Чаро имрӯз ҳам, агар бо чунин даҳшат рӯ барӯ бошанд, наҷанганд ва хун нарезанд? Ва он гоҳ, овозҳо ва ҳатто аксариятро бо зӯрӣ, бо терроризм гирифтан мумкин аст;

ашк кашидан ё оҳ кашидан мумкин аст; вале хеч гох шунида нашудааст ва нахохад шуд, ки шавку хавасро бо зурӣ ба вучуд овардан мумкин аст. Ҳатто дар ақибтарин миллати ҷаҳон нест. Зеро харакати миллӣ аз чихати мохияташ диктаторӣ нест, мо пас мо аз худ мепурсем: ин чист? Оё он демократия аст? Аслан не, зеро ба пешво интихобкунандагон овоз намедиханд ва демократия ба принципи интихоб шудан асос ёфтааст. Ё ин ки дар режимҳои миллӣ ҳеҷ як роҳбар бо роҳи овоздиҳӣ интихоб намешавад. Ӯ розӣ аст. Агар ин режимҳо диктатура ё демократия набошанд, онҳо чӣ гунаанд? Бидуни муайян кардани онҳо, бояд эътироф кард, ки онҳо дар давлатҳои муосир як шакли нави ҳукумат, sui genesis мебошанд. То ҳол пайдо нашудааст ва намедонам, ки чӣ ном гузошта мешавад.

Ман бовар дорам, ки он дар заминаи он чунин ҳолати рӯҳӣ, он ҳолати баланди огоҳии миллӣ дорад, ки дер ё зуд ба канораҳои организми миллӣ паҳн мешавад. Ин як ҳолати ифшои ботинӣ аст. Чӣ буд як вактхо хазинаи инстинктии халк холо дар шуури халк тачассум ёфта, вазъияти равшанфикрии якдилиро ба вучуд меоварад, ки танхо дар эхёи бузурги динӣ дида мешавад. Ин падидаро ба таври хаккони̇ холати номидан мумкин аст

миллатчигии. Халқ умуман дар борои худ, аз ҳадаф ва сарнавишти худ дар ҷаҳон огоҳӣ пайдо мекунад. Дар тӯли таърихи гузашта танҳо як лаҳзаи ин огоҳӣ мушоҳида мешуд, аммо имрӯз мо бо баъзе аз ин падидаҳои доимӣ рӯ ба рӯ ҳастем.

Дар ин маврид рохбар дигар «усто» , «диктатор» нест, ки «хохишашро» мекунад, «мувофики нафси худ» рохбарӣ мекунад. Вай таҷассуми он ҳолати ноаёни рӯҳӣ, рамзи он ҳолати шуур аст. Ӯ дигар «он чизеро, ки ба ӯ маъқул аст» намекунад; он чиро, ки «бояд» кунад, мекунад. Ва уро на манфиатхои шахей ё коллективӣ, балки манфиати миллати абадзинда, ки ба вичдони халкхо рох ёфтааст, ба рохбарӣ мегирад. Танхо дар доираи хамин манфиатхо ва танхо дар хамин доираи манфиатхои шахей ва коллективӣ конеъ гардондани максималии мукаррарии худро пайдо мекунанд.

ИБТИДОИ АВВАЛИН ТАШКИЛОТ

Ташкили кадрхо мархалаи нави инкишофи харакати легионериро ташкил медихад.

Ҳар як ҳаракат, барои он ки бесарусомонӣ боқӣ намонад, бояд ба қолабҳои ташкилӣ табдил ёбад. Тамоми системаи ташкили легионерӣ ба идеяи «лона» , яъне гурӯҳи аз 3 то 13 нафар дар зери фармондеҳии роҳбар асос ёфтааст. Мо ба маънои афроди ҷудошуда "аъзо" надорем. Танҳо лона вуҷуд дорад ва узви инфиродӣ ҷузъи лона аст. Ташкилоти легионериро на якчанд нафар аъзоён, балки якчанд лона ташкил мекунанд. Ин система аз р?и пайдоиши худ то имр?з аз ?у?у?и он чандон тафовут надоштааст. Баъзан он такмилоти зарурира ба даст меорад, зеро созмон бояд воқеиятҳоро ба назар гирад; он ба кӯдаке монанд аст, ки мунтазам афзоиш меёбад, ки либосҳояшро дар баробари инкишоф доданаш бояд доимо танзим кунад. Барои онҳое, ки тасаввур мекунанд, ки созмон дар марҳилаи ниҳоии худ чӣ гуна бояд бошад, нодуруст аст, ки аз ибтидо либосеро бурида, ба ҷуз дар ҳамон марҳилаи ниҳоии рушд ба он ҷо намеояд; ҳамон тавре, ки барои баъзеҳо нодуруст аст, ки барвақт буридани як фишанги сахтро пеш баранд ва баъдтар дар афзоиши ҳаракат онро кам кунанд ва онро маҷбур кунанд, ки бо роҳҳои дигар мувофиқат накунанд.

Ман дар ин ҷо дар бораи "лона" бештар таваққуф намекунам, зеро ман дар "Дастурномаи пешвои лона" ин масъаларо васеъ баррасӣ кардаам. Аммо, чӣ маро водор кард, ки ин системаро интихоб кунам? Якум, талаботи харакат. Байни замони таъсиси Лига, вақте ки як система истифода мешуд ва вақте ки Легион таъсис ёфт, вақте ки мо системаи дигарро қабул кардем, фарқияти калон вуҷуд дорад. Дар замони таъсиси Лига дастгирии ҳамагон вуҷуд дошт. Аз он фавран истифода бурдан лозим буд. Дар ҳоле ки вақте ки легион бархост, барои мо чунин занҷири пуштибонӣ вуҷуд надошт, балки танҳо мардони пароканда ва ҷудошуда, ки дар шаҳрҳо ва деҳот пароканда буданд. Ман ба ташкили комитетхои округӣ шуруъ карда натавонистам, зеро одам намерасид. Вай инчунин касеро гирифта, раиси вилоят номида наметавонист, зеро агар ӯ базӯр як деҳаи хурде ташкил карда тавонист, маъное надошт.

Пешвои ҳаракат бояд воқеиятро бо ҷиддият ба назар гирад.
Воқеияти асосии ман «марди муҷаррад», як деҳқони камбағале дар ягон деҳа гиря мекард; коргари бемори бадбахт, интеллигенцияи решаканшуда.

Ва он гоҳ ман ба ҳар яки онҳо имконият додам, ки мувофиқи қобилияташ гурӯҳеро дар атрофи худ ҷамъ кунанд, ки худаш сарвар бошад. Ин лона бо пешвоаш буд. Ман набудам, ки пешвои лонаро номбар мекардам; хизматхояш буд, ки уро дар он чо гузоштанд.
Вай на барои он ки ман уро «хостам», балки пешво нагардид, балки танхо ба шарте ки вай як гурухро гирд оварда, ба он илхом бахшад ва рохбарӣ кунад. бо
мурури замон — бар хилофи хамаи дигар хизбхое, ки сардорон аксаран аз руи тухфа таъин карда мешаванд, ба ман муяссар гардид, ки як тани рохбарони хурди «таваллудшуда»-ро дошта бошам, ки хислатхои рохбар дар онхо аён буд. Аз ин рӯ, роҳбари як лонаи легионерӣ воқеиятест, ки шумо метавонед ба он бовар кунед. Шабакаи ин сарварони лона тамоми скелети ҳаракати легионериро ташкил медиҳад. Сутуни ташкилоти легионерӣ пешвои лона аст. Вақте ки ин лонаҳо зиёд мешаванд, онҳо дар назди фармондеҳони деҳа, ноҳия, вилоят ва вилоят гурӯҳбандӣ карда мешаванд.

Чӣ тавр ман метавонам роҳбаронро дар воҳидҳои калонтар пайдо кунам? Ман ягон рохбари кишлок, посёлка ва нохияро таъин накардаам. Ман ба онҳо гуфтам: "Ғалаба кунед ва ташкил кунед! Ва ҳар қадаре, ки ташкил карда тавонед, шумо сардор хоҳед буд." Танњо онњоро њамчун пешво дар вазифањое тасдиќ кардам, ки ќудрат, сифатњо ва лаёќаташон онњоро ба онњо боло бурд. Мо аз пешвои лона оғоз кардем ва тадриҷан он ба пешвои деҳа, ноҳия, шаҳр расид

ва раиси округ ва танхо соли 1934, яъне баъди хафт сол ба сардори вилоят. Системаи лона инчунин бартарихои зерин дорад: а) Фаъол, тамоми аъзоёни харакатро
ба амал
мебарорад. Дар ҳизбҳои дигар, ки дар як деҳа ё округ комитетҳо ва аъзоён вуҷуд доранд, танҳо якчанд аъзои кумита кор мекунанд; боқимонда 1000, 2000, 10000, ғайрифаъоланд. Дар системаи мо ба шарофати ташаббуси васеи сарварони лона, дар доираи меъёрҳои муқарраршуда ва ба шарофати ӯҳдадории ҳар як лона дар реестри он ҳарчи бештар саҳифаи пурҷалол навишт, зеро берун аз тамоми лона чунин аъзоёни алоҳида вуҷуд надоранд. . чахон, комилан хар як легионер кор мекунад. б) Ҳама мушкилоти маҳаллиро ҳал мекунад.
,
Якчанд чизҳое ҳастанд, ки як одам аз ӯҳдаи он намебарояд ва тамоми созмон барои дидани онҳо хеле калон аст, масалан, кофтани чоҳи хурд дар деҳа, таъмири пули хурд ва ғайра. Як марди танҳо ин корро карда наметавонад. танҳо; ташкилот бо онҳо кор карда наметавонад; Аммо лона аз 6, 8 ё 10 нафар воҳиди мувофиқтарин барои иҷрои онҳост. в) Лона ба осонӣ иваз карда мешавад. Аз як қисми ҷангӣ ба қисми корӣ ё баръакс. г)

Шумораи зиёди кадрхоро ба вучуд меоварад, ки аз ин ру, мардони дар санъати рохбарӣ тахассуси худро ба вучуд меоварад.

д) Таъсири фирор ё хиёнат локалӣ боқӣ мемонад, f)
Ниҳоят, лона беҳтарин ҷой барои гирифтани маълумоти легионерӣ мебошад. Сабаб дар он аст, ки дар он ҷо мардони ҳамсинну сол, мардони баробар ва сохтори рӯҳонии якхела ҳастанд.
Дар он ҷо ҳама дӯстанд. Марде, ки натавонистааст ба дарди худ иқрор шавад, ҷонашро дар пеши ҷавоне барорад - ё аз хиҷолат ва ё аз овони хурдсолӣ аз мушкилоту ташвишҳои зиндагӣ ӯро огоҳ созад - дар ин лона дар байни рафикон бошад, вай ин корро карда метавонад. чунон ки вай танбех ва хатто чазо гирифта метавонад.

Лона як оилаи хурди легионерҳоест, ки бар муҳаббат асос ёфтааст. Дар «Дастурномаи пешвои лона» ман шаш қонунеро, ки ин оила бояд ба онҳо роҳнамоӣ кунад, муайян кардам (саҳифаи 4, банди 3). Ин оиларо мувофики хохиши рохбарон идора кардан лозим нест; ки ин диктатура мебуд, вале аз руи конун.
1. Қонуни интизом., Легионер! Интизом бошед! Зеро танҳо дар он сурат шумо метавонед ғолиб шавед. Дар хубу бад ба пешвои худ пайравӣ кунед.

2. Конуни кор. Кор! Ҳар рӯ з кор кунед. Дили худро ба он гузоред.
Бигзор мукофоти шумо на фоида, балки каноатмандии он бошад, ки барои сохтмони Легион ва гул-гулшукуфии Румыния хишти дигар гузоштаед.

3. Конуни сукут: кам гуфтан. Фақ ат он чизеро, ки лозим аст, бигӯ ед. Танҳо дар ҳолати зарурӣ сухан гӯ ед.

Суханронии шумо бояд амал бошад, на сухан. Шумо иҷ ро мекунед: бигзор дигарон сухан гӯ янд.
4. Қонуни тарбия: шумо бояд каси дигар шавед. Қаҳрамон. Дар лона шудан комилан хушмуомила. Бо легион хуб шинос шавед.
S конуни белп мутакобила .. Ёр бародари ба бадбахтӣ афтода. Онро тарк накунед.
6. Ќонуни иззат: Фаќат бо роњњои иззат рав. Ҹанг куну тарсончак мабош, Раҳи бадномӣ ба дигарон бигузор.
Дар мубориза бошараф афтодан беҳтар аз ғ олиб шудан бо зишт.

Аммо ман мехоҳам бори дигар таъкид намоям, легионерҳои азиз ва таваҷ ҷ ӯ ҳи шуморо ба як нуктаи муҳим ҷ алб намоям: агар иқ лими сард ҳукмфармо бошад, ёфтани лона нотамом аст; "Мо чӣ кор мекунем?", "Боз чӣ кор кардан лозим аст?", "Биёед, ин ё он корро кунем". "Хайр!"

Рӯ ҳҳои худро озод кунед. Дар вохӯ рӣ барои онҳо ҷ ой ҷ удо кунед. Бо гармӣ идома диҳед.
Ба ҳар кас имкон диҳед, ки дили худро кушояд, душвориҳо, ташвишҳо, ташвишҳои онҳоро, ки ҳаёт онҳоро танг мекунад, холӣ кунад. Бигзор вай ба шодии шумо шарик бошад.
Бигзор лонаи шумо ҷ ои тасаллӣ ва мубодилаи шодӣ бошад. Вохӯ рии лона вақ те муваффақ мешавад, ки мард пас аз холӣ кардани бори ҷ они худ дар он ҷ о ба хона бармегардад ва пур аз имон ба мардуми худ мешавад. Агар дар "Дастурномаи пешвои лона" ин нуктаро ба қ адри кофӣ таъкид накарда бошам, ҳоло ин корро мекунам.

То ҳол дар робита ба фаъолияти тарбиявӣ дар лона, аз «Дастурномаи пешвои лона» банди 54 такрор мекунам: Дуо ҳамчун омили ҳалкунанда барои пирӯ зӣ , Муроҷ иат ба ниёгони мо., «Легионер ба Худо бовар дорад ва барои он дуо мекунад. ғ алабаи легион.

«Набояд фаромӯ ш кард, ки мо дар ин замин бо иродаи Худо ва баракати калисои масеҳӣ ҳастем. Дар назди қ урбонгоҳҳои калисоҳои мо, тамоми халқ и Румыния

занону кӯ дакон ва пиронсолон дар ин сарзамин, борҳо бешумор, дар давраҳои гурез ва таъқ ибот ҷ амъ омада буданд, - медонанд, ки ин охирин ҷ ои паноҳгоҳ аст. Ва имруз мо низ тайёрем, — мо, халки румын — дар атрофи курбонгох чамъ шавем, чун дар замони хавфи бузург зону зада, баракати Худоро ба даст орем.

"Ҹангҳо аз ҷ ониби онҳое, ки медонистанд, ки қ удратҳои пурасрорро аз олами ғ айб аз боло даъват кунанд ва кӯ маки онҳоро таъмин кунанд, ғ олиб омадаанд. Ин қ удратҳои пурасрор рӯ ҳи мурдагон, рӯ ҳи аҷ додони мо ҳастанд, ки ба ин сарзамин баста буданд. ҷ ӯ якҳои мо, ки дар дифоъ аз ин сарзамин ҷ они худро аз даст додаанд ва имрӯ з низ бо хотираи зиндагии худ дар ин ҷ о ва тавассути мо - фарзандон, набераҳо ва абераҳои онҳо ба он пайванданд. Аммо пеш аз ҳама рӯ ҳи мурдагон Худо ҳастанд.

"Вақ те ки ин қ удратҳо даъват карда мешаванд, онҳо ба кӯ маки мо меоянд ва моро рӯ ҳбаланд мекунанд, то ба мо ирода ва ҳама чизи заруриро барои ба даст овардани ғ алаба ёрӣ расонанд. Онхо ба дили душман вохима ва вахму вахму вахм андохта, амалиёти уро фалач мекунанд. Дар нихояти кор, галаба на ба тайёрии моддй, ба кувваи моддии чанговарон, балки ба кобилияти таъмин намудани таъминоти куввахои маънавӣ вобаста аст. Ин аст шархи галабахои муъчиза-коронаи таърихи мо, хатто дар вакте ки яроки моддии мо тамоман паст буд.

Мо чй тавр боварй хосил карда метавонем, ки мо аз ин кувваxо дастгирй дорем?
1. Ба инсоф ва ахлоќи кирдораш ва 2. Бо муроъиат бо
љиддият ва исрор ба ин ќудратњо. Онҳоро даъват кунед, онҳоро бо қ увваи ҷ они худ кашед ва онҳо хоҳанд омад.

Қувваи ҷ албӣ он вақ те бузургтар мешавад, ки муроҷ иат, дуо аз ҷ ониби одамони зиёде ҷ амъ оварда мешавад.

Аз ин рӯ , дар вохӯ риҳои лона дар саросари кишвар ҳар шаби шанбе дуоҳо бардошта мешаванд ва ҳамаи легионерҳо даъват карда мешаванд, ки ба калисо раванд.

рузи дигар, якшанбе.

Сарпарасти мо Архангел Микоил аст, мо бояд нишонаи ӯро дар хонаҳои худ дошта бошем ва дар лаҳзаҳои душвор мо бояд аз ӯ кӯмак пурсем ва ӯ ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

Баъд ин лонахо аз руи синну сол ё чинс ба таври зерин ба звенохо чудо карда* мешаванд: 1. Бародарони хачв а) чавонони то 14-соларо ба хам наздик кардан: бародарони хурди салиб. б) чавонони аз 14 то 19-соларо чамъ мекунанд: бародарони хач.
2. Легионерҳо дар ташаккул.
3. Легионерхо ба кор кабул карда шуданд.
4. Ќалъањо, гурўњи духтарон ва занони шавњардор ё аз рўи меъёрњои маъмурї, шањрак, шањрак, ноњия бо роњбарони дахлдор, ки фаъолияти онњоро роњнамої мекунанд, бо њамин вањдат кафолат медињанд. Ҳамаи ин масъалаҳо дар "Дастурномаи пешвои лона" ба таври васеъ баррасӣ шудаанд. Ин системаи лона метавонад аќиб дошта бошад; гуё бо парокандагии худ ягонагии характро шикаста, вайрон мекунад, аммо ин танхо тахдиди ошкорист, зеро онро мухаббати хамдигар ва вояи бузурги интизом, ки ба тарбияи легионерй рехта мешавад, бартараф мекунад.

ОВОЗИ ЛЕГИОНАРИ АВВАЛИН

8 ноябри соли 1927. Иди муқаддасон. Микоил ва Ҷабраил, фариштагон, наздик мешуданд.
Он рӯз мо қасди аввалини худро мегирем. Мо кофтуков ва рамзеро ёфтем, ки ифодаи содиконаи характери харакати мо, иттиходи мо бо сарзамини ниёгон, мурдагон ва осмони мо бошад.

Мо миқдори ками заминро аз ҳама ҷойҳои пурҷалоли таърихи Руминия барои 2000 ҷамъоварӣ мекунем

сол пеш, ки мо онро баъд хуб омехта мекардем, халтахои хурди чарминро бо он пур карда, бо ресмон сахт баста буданд.

Онҳоро легионерҳо ҳангоми савганд қабул мекарданд ва ба дилашон наздик мепӯшиданд. Ин аст тавсифи он хидмат, ки аз шумораи 8 ноябри соли 1927 нашр шудааст "Замини аҷдодӣ":

Пагохии 8 ноябри соли 1927 хамаи легионерони Яссы дар штаби мо чамъ омаданд ва чанд нафари дигар, ки аз чои дигар омадан душворй кашиданд.

Шумораи кам, вале бо имони устувори мо ба Худо ва таваккал ба кӯмаки Ӯ қавӣ; азму иродаи кавй ва якравй барои дар пеши хар гуна туфон устувор мондан; аз хамаи он чи ки шунида мешавад, комилан дур будани мо мустахкам аст, — ин фактро дар майлу хохиши мо дидан мумкин аст, хурсандии мо аз далерона дур шудан аз чизхои моддй ва хизмат кардан ба кори миллати румын ва хач.

Чунин буд кайфияти онхое, ки бесаброна мунтазири вакти савганд гирифтан ва бо шодмонй мавчи аввалини хучуми легионй ташкил карданй буданд. Ва хама боварй хосил карда метавонанд, ки дигар муносибат кардан мумкин нест, вакте ки дар байни мо либоси сафед дар бар карда, мисли соати хашму газаб муттахид будем. Ион Л Мота, Илие Гарнеата, Раду .Мироновичи, Корнелиу Жоржеску — онхое, ки дар давоми панч соли охир тамоми вазни харакати миллатчигиро аз зиндон ба зиндон бардоштаанд.

сол.

Намоз,

---

* «бародарони хач» , тарчумаи адабии румынии «fresh de cruce» чавононе мебошанд, ки мувофики расму оини суннатии маъмули модарй дар салиби дустии абадй, ёрии байнихамдигарй ва вафодорй ба якдигар савганд мебанданд. Ҷунбиши легионерӣ аз ҷониби ин муассисаи машҳури Иттоман илҳом гирифта шуда буд, ки легионерҳои ҷавони хоҳишмандро "бародарони салиб" номид. «Бародарони салиб?» . пас онхо гуруххои «бародарони салиб» мебошанд.

Дар соати 10 ҳама мо дар тан* либоси миллӣ ва бо свастика дар болои дилҳоямон, дар сутунҳо ба сӯи Калисои муқаддас Спиридон равон шудем. Дар он ҷо, Бузург, ҳокими Молдавия; аз Майкли ҷасур; аз ҷониби Мирча Ион Вода; аз Horia, Closea ва Crisan; Аврам Янку; Домнул Тудор; Мнг Фердинанд; ва ба хотираи тамоми ҳокимон ва сарбозоне, ки дар майдонҳои ҷанг дар муҳофизати сарзамини Рум аз душманони истилогар кушта шудаанд.

'

Тантанаи гирифтани назр.

Мо бо марш ва суруди Гимни Легион ба хонаи худ баргаштем. Дар он чо тантанаи пурзури овоздихии аввалин легионерхо барпо гардид.

Сарзамини аҷдодӣ. Ин тантана аз омехта кардани замине, ки аз қабри Микоили далери Турда бо хоки Моидавиа - аз Разбоенӣ оварда шудааст, оғоз ёфт, ки дар он ҷо Стефани Бузург бузургтарин ҷанги худ кардааст ва аз ҳама ҷойҳои дигаре, ки хуни ниёгони мо дар саросари ҷаҳон тар карда шудааст. дар набардхои шадид фуруд оварда, ба вай баракат медихад. Вакте ки пакетхои замин кушода шуда, пеш аз он ки дар руи миз холӣ карда шаванд, мактубхои шахсоне, ки онхоро овардаанд ё фиристодаанд, хонда мешуданд.

Инҳо савгандҳои худро гирифтанд: Корнелиу Зелеа-Кодреану, Ион И.Мота, Илли Гарнеата, Корнелиу Жоржеску, Раду Мироновичи, Кристаче Соломон, ки дар ин маросим раисӣ мекарданд, Г.Клим, Милле Лефтер, Ион Банеа, Виктор Силаги, Николае Тоту, Александру. Вентоник Думитру Фрим, Пантелимон Статаче, Гита,Антонеску, Эмил Еремеиу, Ион Бордейану, М. Чиобану, Мариус Поп, Мису Крисан, Попа, Бутнару, Будейу, И.Танасаче, Стефан Будецю, Траян Котига ва хонандаи мактаби миёна Михаил Стелеску.

МУБОРИЗАИ НАВ

Мо дар шумораи 1 декабри соли 1927 «Замини аҷдодӣ» шӯъбаи нав кушодем, то барои дарёфти маблағ барои харидани як мошини боркаши сабукрав, ки дар сафарҳои мо истифода мешавад, маблағ ҷустани. Боз, мо ҳамон системаи умумии кӯшишҳоро истифода мебарем. Легионерҳо ба ташкили консертҳои идона, конфронсҳо, хорҳои солинавӣ шурӯъ карданд ва маблағҳои худро сарф карданд. "Бародарони салиби Врансеа" аз ҷониби Фоксани барои ҷамъоварии он барҷаста буд

---

* Кулоҳ аз барраи ҷингила. (Tr.)

маблаги 50.000 лей дар натичаи намоиши идона бо сарпарастии генерал Макридеску. Маҳз дар ҳамин вақт ман наини онро аз "Врансеа" ба "Бародарони салиби ғалаба" иваз кардам, ки дар зери он то имрӯз маълум аст. 19 феврали соли 1928, яъне дар давоми дах хафта ин харакат бомуваффакият анчом ёфт.

Мо дар Бухарест ба маблаги 240 хазор лей мошини нави боркаши панель харидем, ки 100 хазор лейашро додем, бакияи 140 хазор лейро дар дувоздах мох таксим кардан лозим аст.

Мо аз Бухарест баромада, ба Ясси рафтем, ки режиссёри Стефан Николау «Кабу*» -ро, чунон ки писарон ба он ном гузоштанд, Банеа, Бордейану ва Мироновичи. Дар канори шаҳр моро легионерҳо ва дӯстонамон интизор буданд ва ҳангоми омадан моро дар фазои шодии умумӣ пешвоз гирифтанд.

Барои қонеъ кардани пардохтҳои ҳармоҳаи худ мо Кумитаи 100-ро ташкил додем, ки аъзоёни он бояд дар давоми як сол ҳар моҳ 100 лей саҳм мегузоранд. Он комитет дар давоми ду мох ба 50 нафар аъзо шуд, ки аксарияташон камбагал, хизматчиёни хурд-хурд, коргарон ва дехконон буданд, ки дар як мох 100 лей хайрия карда, курбонии хакикӣ мекарданд.

Духтарони «Цалъа» -и Ясси ва махсусан калъаи «Цалъаи Юлия Хаждеу» -и Галатӣ ба сохтани гулдузӣ ва бо пул фурухтани он машгул шуданд.

ПРОБЛЕМАХОИ ЯК НАВИ МАТЕРИАЛ

Барои эхтиёчоти хурди онхо харакат аз чихати моддӣ хеле хуб пеш мерафт. Аз кор ва саҳми камбизоатон ба қадри кофӣ ҷамъ мешуд, ки мо зиндагӣ кунем ва фаъолиятҳоро дастгирӣ кунем.

Мутлақо тамоми маблағҳои саҳмгузорӣ дар "Замини аҷдодӣ" чоп шудаанд. Рузнома аз онхое пур аст, ки 10—5 лей додаанд. Онҳое, ки 50 ё 60 лей медоданд, хеле кам ёфт мешуданд ва бонкдорони мо нафароне буданд, ки дар як моҳ 100 лей саҳм гузошта метавонистанд, Кумитаи 100 нафар.

Биёед аз ин кумита ба таври тасодуфӣ интихоб кунем: № 16. Николак Воинеа де Пансиу, оилае бо панҷ фарзанд, ки дар як токзори ду гектар зиндагӣ мекунад.

#17. Попеску, офицери ба истеъфобаромада.
#18. Ион Бланару, то диruз студент; холо инженер мохе 4000 лей маош мегирад.
*
* 19. Ион Бутнару — коргари рохи охани Румыния.
* 20. Тилинца — фурушандаи кооператив Нистор М.
* 21. АтеИиу Жоржеску, ёрии падару модарон.
* 22. Раду Миронович, ёрдамчии падару модар.
23. Ионеску М Траян — инженери хочагии чангал.

Аз иќтисодиёт, ин андозсупорандагон ба харљи худ барои хўрок ва сару либос бор карда буданд, барои созмоне, ки бо истифодаи оќилонаи маблаѓ тавонист, зинда монад ва муътадил рушд кунад, ба кадри кофї љамъ карда мешуд. Аммо матбуоти яҳудӣ фарёд мезад... "Ин ҷанобон бо кадом пул мошинҳои панелӣ мехаранд? [Яҳудӣ ҳамеша бо нияти бад бо он чизе, ки мо доштем, чанд мошини боркаш сохт]. Ин ҳаракатро кӣ маблағгузорӣ мекунад?"

Оҳ! Ҷанобон, касе онро «маблағгузорӣ» накардааст. Ҳеҷ кас, ба ҷуз имони бепоёни руминиҳо, ки аксаран мисли Айюб камбизоатанд. Мо на танхо аз тарафи капиталистом «маблаггузорӣ» нашуда будем, балки ман ба хар касе, ки харакатеро, ки ба принципхои солим асос ёфтааст, рохбарӣ мекунад, маслихат медихам, ки агар онхо хоханд, ки харакати онхо зинда монад, аз хамаи таклифхои маблаггузорӣ даст кашад. Зеро як ҷунбиши сиёсӣ бояд ташкил шавад, то тавонист мустақилона бар асоси эътиқод ва фидокории аъзои худ маҳз он чизеро, ки барои зиндагӣ ва рушд зарур аст, тавлид кунад. Барои рушди муътадил ва солим ҳаракат ҳақ дорад, ки танҳо ҳамон андоза истеъмол кунад, ки аъзоёнаш метавонанд таъмин кунанд; ва аъзоёни он танҳо ба қадри имкон барои имон, яъне барои қурбонӣ таъмин карда метавонанд. Маблаги кофиро таъмин намекунад? Ба маблағгузории берунӣ муроҷиат накунед, балки пеш равед

баланд бардоштани боварии аъзоён. Дар асл, саҳми нокифояи аъзоён далели кам будани имон аст. маблағ намедиҳад? Ташкилот мурдааст ва ба зудӣ хароб хоҳад шуд. Бе имон, шуморо онҳое, ки онро доранд, мағлуб хоҳанд кард.

Раҳбаре, ки барои ҳаракати худ маблағгузории берунаро қабул мекунад, ба одаме монанд аст, ки ҷисми худро ба зиндагӣ бо дору одат кардааст. Ба дарачае, ки организм дору кабул мекунад, ба хамон андоза махкум карда мешавад, ки худаш ба реаксияи худ нотавон бошад. Гузашта аз ин, вақте ки аз дору маҳрум мешавад, мемирад; дар ихтиёри мутаассибон аст! Ба ҳамин монанд, як ҷунбиши сиёсӣ дар ихтиёри онҳое аст, ки онро маблағгузорӣ мекунанд. Инҳо метавонанд дар ҳар вақт маблағгузории худро қатъ кунанд ва ҳаракате, ки барои мустақилона зиндагӣ кардан истифода нашудааст, мемирад. Ҳаракат, ба мисли шахси воқеӣ, баъзан метавонад маблағи калонтарро талаб кунад. Он гоҳ шумо метавонед қарз гиред ва қарзро сари вақт баргардонед, аммо танҳо агар боварӣ дошта бошед, ки шумо ин корро карда метавонед. Аз ин рӯ, ҷанобон раҳбарони ҳокимон - ва бо ин суханон ман ба онҳое муроҷиат мекунам, ки пас аз мо хоҳанд омад, - аз он хайрхоҳоне, ки пешниҳоди маблағгузории ҷунбиши шуморо пешниҳод мекунанд, рад мекунам, табиист, ки агар шумо дар оянда ба ин намуд дучор шавед. Румыния, ки дар он чо имруз хам онхо аз байн рафта истодаанд.

---

* Номи ҷолибе, ки легионерҳо ба мошини аввалини панели худ додаанд. (Tr.)

Ҳамаи онҳое, ки маблағ гузорӣ карда метавонанд ва мекунанд, бонкдорони яҳудӣ , яҳудиёни хеле сарватманд, фурӯ шандагони бузурги ғ аллаи яҳудӣ , саноатчиён ва тоҷ ирони бузурги яҳудӣ мебошанд. Онхо партияхои сиёсиро барои нест кардани румынхо дар мамлакати худ маблаггузорӣ мекунанд.

Ба зудӣ касе нахоҳад буд, ки ба маблағ гузорӣ машғ ул шавад - ин калима аз банкир, тӯ ъма, беадолатӣ ва беадабӣ бӯ й мекунад! - ҳеҷ кас. На румынҳо ва на камтар аз яҳудиён. Барои ин табақ аи банкирҳо ва тоҷ ирон, соҳибкороне, ки аз қ аллобии тиҷ орат бой шудаанд, ин паррандаҳои дарранда, ки ҷ омеаи башариро ба таври возеҳ таъқ иб мекунанд, нест карда мешаванд. Одамони нек, сарватманд, то ҳадди одоб онро доранд, аммо онҳо наметавонанд онро маблағ гузорӣ кунанд, балки танҳо ба як ҳаракат бо пасандоз кӯ мак мекунанд. Ин ухдадории ёрӣ расондан, ёрӣ расондан ба халки шумо дар рузхои душвор ба зиммаи хамаи румынхо гузошта шудааст ва абадӣ хамин тавр мемонад; ва ин ёрмандӣ аст ва хамеша хоханд буд.

Аммо ахволи моддии худи ман хам, хамчунин ахволи рафиконам торафт бадтар, тезу тундтар мешуд. Бори падарарӯ си бечораам шуда будам, ки ғ айр аз ман бо маоши ночизаш панҷ фарзандашро базӯ р серу пушонда метавонист. Бо занам мо як ҳуҷ раро ишғ ол мекардем, дар ҳоле ки ҳафт аъзои дигари оила дар ду хонаи дигар тақ сим мешуданд

ҳуҷ раҳо.

Вазъияти маро фахмида, ба шарофати мехру мухаббати бузурги худ ва ба кори румынияш ташаккул ёфтанаш боре ба ман сухане нагуфт, гарчанде ки бо мурури замон дидам, ки дар зери вазнинии душворихо торафт бештар хам мешавад. Аз ин рӯ , мо тасмим гирифтем, ки ман вақ ти пурраи худро ба ҳаракат мебахшам ва Мота бо се рафиқ и дигар аз зиндони Вакарести як ширкати ҳуқ уқ ӣ таъсис медиҳанд, то рӯ згорро пайдо кунанд ва ба ман кӯ мак кунанд. Онҳо ба зудӣ оғ оз хоҳанд кард, аммо онҳо ба душвориҳои бузург дучор хоҳанд шуд. Ман ба қ афо нигоҳ кардам. Даҳ сол пеш дар донишгоҳ сабти ном шуда будем, ки мо бо ҳама синфҳои донишҷ ӯ ён паҳлӯ ба паҳлӯ мубориза мебурдем, вақ те ки онҳо пайдо шуданд. Ва оҳиста-оҳиста, ҳама онҳо ҷ ойгоҳе пайдо карданд, ки барои худ вазъияти андаке эҷ од карданд, ки метавонистанд бо он зиндагӣ кунанд; мо дар канори ҷ омеа танҳо мондаем, мисли баъзе девонаҳое, ки дар миёни пайроҳаҳои ҷ аҳон гум шудаанд.

Ҳарчанд ҳуқ уқ шиносони салоҳиятдор, рафиқ они ман метавонистанд зинда монад, аммо мавҷ удияти ночиз. Онҳоро роҳи оҳан, шаҳрдорӣ ё давлат ба кор қ абул карда наметавонистанд; ин гуна чойхо барои онхое чудо карда шудаанд, ки аз сафхои харакати миллӣ баромада, ба хизбхои сиёсӣ мегузаранд- барои онхое, ки хислат надоранд. Шарафи ҳаёти мо дикта кард, ки онҳо ягон парвандаи яҳудиро барои даъво қ абул намекунанд.

Румыниҳо аз онҳо канорагирӣ мекарданд. Фақ ат камбағ алҳо ба идораи онҳо медароянд. Рох бароямон душвор буд, моро дар кишвари худамон дашном медоданд ва аз ин ру, дар холате гузошта буданд, ки зиндаги кардан кариб номумкин буд.

ТОБИСТОНИ СОЛИ 1928

Мо тамоми зимистонро бо ташкили лона мегузаронем. Бахор боз кор дар заводи кулолгарии Унгени ва хонум гицаро дид. Мо дар ин ду чой хиштчинӣ ва сабзавоткорӣ кор мекунем. Мо мехостем хонаи дигар созем, зеро боварӣ надоштем, ки дар хонаи кӯ ҳна мо метавонем

барои ихроҷ и мо парванда оғ оз шуд.

Дар ин кори пурчушу хуруш мо ба хамдигар наздиктар шудем, худро ба онхое, ки бо онхо кор мекунанд, торафт наздиктар хис мекардем

даст ва аз онхое, ки бо мехнати дигарон зиндагӣ мекунанд, торафт дуртар. Ин кор бештар ташаккули моро ба итмом мерасонд, аз лексияҳои ягон профессори донишгоҳ. Дар он ҷ о мо фаҳмидем, ки чӣ гуна душвориҳо бартараф карда шавад; мо иродаи худро мустахкам мекунем; баданамонро қ увват бахшидем ва ба зиндагии сахту сангин одат кардем, ки дар он ҳеҷ лаззате ҷ ой наёфт, ба ҷ уз

қ аноатмандии рӯ ҳонӣ . Он вакт «Бародарии салиб» -и Галатй бо Току, Савин, Костеа, инчунин дигар бародарона ба ёрй омаданд.
Раду Миронович рондани мо-шини боркаши моро хеле хуб ёд гирифт ва бо ёрии Еремейу пассажирони пулакй дар байни монастирхои Яссы, Варатец, Агапия ва Неамт мекашонд.
Аммо азбаски тобистон, ки ҳамеша камбағ алтар аст, маҷ бур шудам, ки аз бонки Албина Ҳусӣ қ арз гирифта, хонаи падарамро ба маблағ и 110 000 лей ба гарав гузоштам, ки қ исме барои сафолӣ , қ исме барои пардохти моҳона. барои ван ва қ исми ба нашрияҳои легионерӣ . То имрӯ з ин қ арзро баргардонда натавонистам, қ арзи ман 300 000 лейро ташкил дод.

Дар давоми он тобистон, мо низ ба тиҷ орат машғ ул шудем, то барои Легион каме пул ба даст орем. Яҳудиён тақ рибан дар тамоми бозорҳои Молдова фурӯ ши сабзавотро зери назорат доранд. Ба се бригадаи студентони легионерй савдои сабзавот супурда шуд. Ин дастахо аз бозори Яссы 600 то 800 фунт стерлинг мол мехариданд. барои мошини боркаш, мисли вабо бар яҳудиён афтода, нархҳоро ду баробар коҳиш дод.

1 августи соли 1928 яксолагии нашри рецензияи мо буд. Ана он чизе ки ман он вақ т навишта будам:

«1 август «Сарзамини аҷ додӣ » аз 254-умин солгарди нашри мунтазами худ таҷ лил мешавад. Ин чандон зиёд нест. Чанд рӯ з пеш, аз 13 то 30 июл, шаҳри Кареассонна (қ алъа дар Фаронса) 2000 соли мавҷ удияти худро ҷ ашн гирифт. Мумкин аст, ки Легион низ 2000 сол дорад! Аммо аз хама душвортаринаш соли аввал аст, ки бояд замини бокира канда шавад, чукури якумро шудгор кард. Дар ин рузхои аввал душворихои зиёде ба сари мо меомаданд, вале рузномаи мо — гох тич, гох камбагалтар, вале хамеша бузург, устувор истода, онхоро бартараф мекард.

"Вақ те ки як сол пеш аз бепул сар карда, дар муҳимтарин лаҳзаи ҳаракати миллӣ , мо нишонаи Сан Мигел Арканҷ оро дар муқ ова гузоштем, мо медонистем, ки танқ иди мо зинда хоҳад монд."

БА МУБОРИЗАИ БАДБАТХО

То тирамох душворихои моддии шахсй хеле зиёд шуданд. Ману занам дигар пойафзолу либоси хуб надоштем; зани ман пойафзоли чорсола дошт.
Мо дигар аз падарам чизе интизор шуда наметавонистем, зеро ба ҷ уз ман шаш кӯ даки дигар ҳам дар мактаб таҳсил мекарданд ва муборизаҳое, ки ӯ аз сар мегузаронд, ӯ ро қ арздор ғ арқ кард. Факат якчанд хазор лей аз маошаш барои хурондан ва пушонданн як оилаи серфарзанд дар канор монд.

Аз ин рӯ , ман тамоми қ увваи худро ҷ амъ карда, қ арор додам, ки ман ҳам ба фаъолияти ҳуқ уқ шиносӣ шурӯ ъ мекунам ва нияти ҳамзамон роҳбарии ин ҳаракатро доштам. Ман дафтари худро дар Унгени кушодам ва бо котибам Эрнест Команеску зич ҳамкорӣ кардам.
Дар натиҷ а, ман тавонистам даромади ночиз ва хеле ночиз ба даст орам, ки бо он эҳтиёҷ оти мо ва чанд ғ амхории хоксоронаи зиндагиамонро ҳал кунам. Шаш сол гузашт, ки мо мавҷ удияти худро бо ниёзҳои қ атъии зиндагӣ маҳдуд кардем.

Дар давоми шаш сол ман ба театр, кино, пивохона, базм ё базм ворид нашуда будам. Ва ҳоло, вақ те ки ман инро менависам, 14 сол мешавад, ки ман дар яке аз онҳо набудам. Ман пушаймон нестам. Он чизе, ки ман аслан пушаймонам, ин аст, ки пас аз як умри ин қ адар маҳдудиятҳо, баъзе одамон маро ба пешбурди мавҷ удияти оромона муттаҳам карданд. Дар ин бадбахтие, ки солҳо тӯ л кашид, инчунин дар озмоишҳои сахте, ки тақ дир маро аз сар гузаронида буд, дастгирии доимии ҳамсарам доштам, ки маро содиқ она нигоҳубин мекард. Вай зарбаҳои бешумори ман, маҳрумиятҳои аз сар гузаронида ва ҳатто ба гуруснагӣ тоб овард, то ба ман дар мубориза барам. Ман аз ӯ ҳамеша миннатдор хоҳам буд.

Machine Translated by Google
Мошини аз ҷониби Google тарҷума шудааст

ПРОФЕССОР ГАВАНЕСКУЛ СУПАИ ЗАМИНРО КАБУЛ МЕКУНАД

Рӯҳе ҳаст, ки моро аз наздик тамошо карда, қадам ба қадам ба мо таваҷҷуҳ кардааст. Шояд ӯ моро меомӯзад. Ман дар бораи симои пири барҷастаи Ион Гаванескул, профессори педагогикаи Донишгоҳи Яссы аз соли 1880 сухан меронам. Боре ӯ ба мо гуфт: «Кош як халта замин дошта бошам!» .

Мо уро 10 декабри соли 1928 ба хонаамон таклиф кардем, ки дар он чо ман дар байни гурухи легионерхо ба у тухфаи худ — киматтарин тухфаи мо — халтаи хокро такдим кардам. Профессори кухансоли муй ва абрувони сафед чашмонашро мисли лахзахои чиддитарин тантанавор калон кард. Пас аз лаҳзае сукут гуфт: Ҷанобон, ман лоиқ и гирифтани ин тилмарро ҷуз дар зонуям нестам. Сипас онро гирифта, оҳиста зону нишаст ва дуо кард. Мо ҳама дар атрофи ӯ зону мезанем.

Партияи либералй тирамохи соли 1928 дар натичаи хучумхои беамони дехконони миллй, ки «зуроварй» ва «революция» тахдид мекарданд, афтод.

Партияи миллии дехконон баъд аз хашт соли оппозицияи сиёсй ба сари хокимият омад.
Аммо онҳо ба зудӣ ноумедии бузурге барои тамоми кишвар шуданд. Онҳо мисли либералҳо ба дуздӣ шурӯъ мекарданд; онҳо мисли либералҳо ба "муомилоти тиҷории нангин" машғул мешуданд; барои «дахшатнок кардан» жандармерияро истифода мебурданд ва хатто харифони худ ва ё онхоеро, ки норозигй баён мекарданд, мисли либералхо тир мепарронданд; банкирхои худро мисли либералхо месозанд.

Аммо, алалхусус, онҳо зери таъсири доимии молияи байналмилалӣ мемонданд, ки онҳо ба ивази қарзҳои харобиовар оҳиста-оҳиста, дар тӯли солҳо, даҳсолаҳо сарватҳои Румынияро медиҳанд.

МАЧЛИСИ АВВАЛИН ПЕШВОЗОНИ НИНХО ВА ТАШКИЛ КАРДАНИ СЕНАТИ ЛЕГИОНАРЙ

Ман аз 3 то 4 январи соли 1929 дар Яссы мачлиси якуми миллии сардорони лона барпо кардам. 40-50 нафар иштирок доштанд. Маҷлисҳо дар хонаи генерал Ион Тарносчи баргузор шуданд, ки дар он вақт дар маросими ҳаракат бо чашмони ашк як халтаи хокро гирифт, ки дар он хуни сарбозону афсарони худ буд.

"Чӣ гуна ман мехостам, ки Худо ба ман рӯзҳои кофӣ диҳад, то замони озодии Руминияро бубинам. Аммо ман фикр намекунам, ки ин қадар зиндагӣ кунам "гуфт ӯ.

Дар ин маврид боз як силсила легионерҳо савганд гирифтанд. Инҳоянд: Спиру Печели, маъюби замони ҷанг, Георге Потолея, маъюб аз ҳамла ба Прунару, Николае Воинеа ва дигарон.

Аз мубохисахое, ки мо доштем ва аз маърузахои хар яки хозирон хамчун намояндаи хамаи вилоятхо боварй хосил кардем, ки системаи «лонахое» , ки то он вакт дар мамлакати мо истифода намешуд, ба кор бурда, натичахои хуб дода метавонад.
Бешубҳа, дар ҳар як кор мушкилиҳо ва ғайриоддӣ вуҷуд доранд. Аммо барои ман донистани он кифоя буд, ки дар давоми як сол бе маълумоти иловагӣ, балки танҳо дар асоси муроҷиату дастурҳои дар баррасии мо овардашуда дар ҳама минтақаҳо ва табақаҳои иҷтимоӣ лонаҳои ҷудогона, лонаҳои фаъол ташкил карда шуданд. . ба худ гуфтам. "Система аз имтиҳон гузашт. Ин кор мекунад."

Ин мачлиси 3—4 январь дурустии принципхои ташкилии маро исбот кард.
Аз ин рӯ, он чизе ки мо бояд ҳоло анҷом диҳем, ин буд, ки дар ҳамон раҳ устуворона идома диҳем.

Ман дар айни замон дарк кардам, ки ин харакат асосан дар байни чавонон маъмул шуда истодааст; ки системаи динамикии таълим — таълим дар баробари амал — аз системаи статикй хеле бартарй дорад.

Аз ин рӯ, мо бояд як соли дигар ин низомро идома диҳем, то ҳол кӯшиши ба омма расиданро накунем ва аз идеяи маъракаи интихоботӣ даст кашем. Он вақт Сенати Легион таъсис ёфт: форуме, ки аз мардони аз 50 боло, зиёиён, деҳқонон ё коргарон иборат буд, ки хаёти ислохи бузургеро пеш гирифт, ба легионери оянда боварии калон ва хиради бузург зохир намуд. Онҳоро дар лаҳзаҳои душвор даъват мекарданд, вақте ки маслиҳати онҳо зарур аст. Онҳо набояд интихоб мешуданд, балки аз ҷониби сардори легион таъин карда мешуданд ва баъдтар аз ҷониби боқимондаи Сенат гузаштанд. Унвони сенатор баландтарин шараф буд, ки легионер метавонад ба он ноил шавад. Баъд аз ин сенатро Кристаче Соломон, генерал доктор Макридеску, генерал Ион Тамосчи, Спиру Печели, Коронел Камбуреану ва Ион Бутнару ташкил доданд. Пас аз чанд моҳ пас аз конститутсия, профессори маъруфи донишгоҳ Траян Брайлеану, ки пас аз панҷ сол дар маҷаллаи худ "Ensaios sociológicas" падидаи легионериро дар Сенат ба таври олӣ шарҳ медиҳад.

БАРОИ ОММАХОИ МАШХУР

ДАР БАЙНИ МОТИ

Мотиҳо то ҳол дар кӯҳҳои марказии Трансильвания зиндагӣ мекунанд. Мисли он кӯҳҳо қадимӣ, онҳо дар тӯли асрҳо ҳамон мавҷудият зиндагӣ мекарданд, ки ҳамеша ду хислат ҳукмфармо буд: камбизоатӣ - онҳо ягона руминҳо ҳастанд, шояд ягона одамоне дар рӯи замин, ки дар тӯли таърихи худ ҳеҷ гоҳ як рӯзи хушбахтӣ ва фаровонӣ ва мубориза барои озодиро надонистаанд. . Тамоми хаёти у мубориза барои озодй буд. Онхо ба мо Хория, Клоска ва Кризанро доданд ва революцияи соли 1784-ро дастгирй карданд; ба мо Аврам ланку доданд ва дар соли 1848 чангиданд. Таърих дар кухсори онхо ба мукобили хукмронии Венгрия бештар аз 40 шуриш кайд кардааст; хамаи онхо дар охир дар хуни худ гарк шуданд.
Бо вуҷуди ин, устувории ӯро ҳеҷ гоҳ шикаста наметавонист. Вактхои охир овозхои аз минбари Амос Франку ва капитан Эмиль Сианку, худи мотихо, чун фарьёди изтироб бехуда садо медиханд. Дар куххои он конхои тилло мавчуданд. Тахкиконаш як-як бой шуданд, Барахнаю бе нон монданд:

«Тилло дар маркази куххои
мо Ас
дар ба дар мепурсем» .

Санги хокистарранг урён аст. Дар он чизе намерӯяд; на гандум ва на чуворимакка. Ягона сарвате, ки вуҷуд дорад, тилло дар дасти муҳаққиқ аст ва ягона имкони дарёфти рӯзгор дар ҳезуми ҷангалҳост.

Озмоиши хукмронии бегонагон хазор сол давом кард. Ҳазорсолаи муқовимат бо умеди он ки рӯзе Руминияи Бузург таваллуд мешавад, то онҳоро наҷот диҳад, ниҳоят онҳо ва фарзандони онҳоро ғамхорӣ кунад, беадолатии тӯлонӣ ва марговарро ислоҳ кунад, биёяд ва онҳоро барои сабру таҳаммул, ранҷу азоби деринаи онҳо подош диҳад. мубориза мебарад. Тасаллиро танхо онхое, ки модар надоранд медонанд. Танхо онхое, ки ватан надоранд, на тасалло медонанду на мукофот. Ватан фарзандони худро, ки мунтазири адолати он буданду ба он имон овардаанд ва барои он мубориза ва азоб кашидаанд, хамеша мукофот медихад. Тасаввур кардан мумкин набуд, ки Моти барои сабру тоқати беандоза, азобу шуҷоат ва шуҷоати беандозаашон мукофот нагирифтанд!

Аммо баъди чанг хар як одам, хусусан хар як сиёсатмадор бо «ман» худ, вазъияти моддию интихоботй ва сиёсии худ банд буд. То ки Моти фаромуш шавад. Ҳар кӣ бо «ман» -и худаш банд бошад, наметавонад бо «дигарон» банд бошад.
Ва касе, ки дар иҳотаи ғамхориҳои имрӯза аст, наметавонад худро, андеша ва эҳсоси худро дар таърих ҷой диҳад, то ки ба номи Ватан кор карда, товони бузург ва подошҳои таърихии ба мардони шуҷои ӯ додашударо таъмин намояд.

Онҳо на танҳо фаромӯш карда шуданд, балки ҳамчун тӯъмаи судхурони яҳудӣ, ки дар мусобиқаи худ барои фоида ба кӯҳҳои онҳо даромаданд, ки пойҳои бегона ҳеҷ гоҳ ба он ҷо рахна карда наметавонистанд ва ягона ризқу рӯзии онҳоро тавассути сохтани осиёбҳо дар баландкӯҳҳо ва буридани дарахтон дуздиданд. чангалхояшонро мисли санги урён мегузоранд.

— Эй Янку, чаро ту аз мурдагон барнамегарй, то куххои моро кушо-да бубинй?

Дар суруди ноумедӣ онҳо ба Ланку, қаҳрамони худ фарёд мезананд, то бубинанд, ки кӯҳҳояшонро ғорат мекунанд, ҷангалҳои онҳоро дастаҳои "яҳудиёни хурдакак" "харошанд"; ин, дар давраи маъмурияти Румынияи Калон, дар рузхои галабаи деринтизори халк.

Зинда, чй фочиаи мудхишест, ки дах аср ба мукобили хамаи бадкирдорихо мукобилат кардан ва акнун дар Румынияи Калон, ки хазор сол боз интизори он будед, аз бадбахтиву гуруснагй мурдан! Вай ҳамонест, ки шумо интизори он будед. Вай ягона такягоҳи маънавӣ буд, ки шуморо дастгирӣ мекард. Акнун, ин умед низ барбод меравад. Шумо нон надоштед, аммо интизор будед. Барои ин ахоли Румынияи Кабир бо мукофоти хурсандибахши тамоми он пас аз хазор соли азобу машаккати худ кувваю гайрат, тантана, точ-конй нагардид.

одамон. Барои ин на рӯҳи пигми сиёсатмадори Румыния, на шахси дорои рӯҳи Стефани Бузург лозим буд. Румынияи бузург маънои фурӯ рехтан ба ноумедии марговар барои мардуми Моти буд. Ин сиёсатмадорон чеҳраи миллати моро доғдор мекунанд. Барои

Миллат дар баробари манфиатҳои дигар вазифадор аст, ки ӯҳдадориҳои муайяни ахлоқиро иҷро кунад. Агар он миллат онҳоро наёбад, чеҳрааш олуда мешавад.

Мактуби муаллиме аз Бистра, ки дар наздикии Кампени буд, таъсир карда, ба қатора савор шуда, ба он ҷо рафта, вазъиятро худам тафтиш кардам. Бо як қатори хурди кӯҳӣ ман бо дили ғарқ шуда дар водиҳои кӯҳҳои Апусениро, ки дар он ҷо марг дар набардҳои бешумор ҷаҳида буд ва арвоҳҳои Хория ва Ианку сайру гашт мекарданд, мерафтам.

Дар вокзал ба дехкони Моти наздик шудам. Дар куртааш камаш бист доғ дошт, ки далели камбизоатии бемисл буд. Бочкахои чубин сохтаашро бо пули ночиз мефурухт. Чашмонаш фурӯ рафта, рухсораҳояш фишурда буданд. Чеҳраи ҳалим. Нигоҳаш шармгин буд; дар чехраи у ягон фикри махсус хонда намешуд, вале дар чашмонаш дард меомад ва ман на танхо одами гуруснаро дидам, ки аз гуруснагӣ азоб мекашид.

Дар он чашмони нарм, ки раҳму шафқат мебурд, ҳеҷ шавқу рағбат ба зиндагӣ дида намешуд; онҳо танҳо холӣ буданд.

"Шумо дар ин қисматҳо чӣ гуна рафтор мекунед?"
Ман аз ӯ пурсидам. "Хуб! Хуб, ташаккур."

— Оё шумо дар ин чо чуворимакка ва картошка парвариш карда метавонед? —
Бале, мо метавонем.

— Оё шумо ҳама чизи лозимиро доред, ғизо...?
— Бале, мо... дорем...

"Пас, шумо он қадар бад нестед ...?"
"Не! ... N61 ..."

Чанд бор ба ман бахо дод, хеле майли сухан гуфтан надошт - зеро кӣ медонад, ки хаёлаш дар кадом сохили навмедихо овора шуда буд - ва дар ашрофи нажодии меросгирифтааш намехост ба шахси бегона фахмонад.

Ниҳоят ба Бистра расидам, муаллими деҳаро ҷустуҷӯ кардам, ки ба ман навишт. Ман танҳо як рӯз мондам. Дар хонаҳои камбағали Моти рафтам, дидам, ки кӯдакони серфарзанди онҳо дар сармо сармо нишаста буданд - ду, се ҳафта ва ё баъзан як моҳ ё бештар аз он интизори бозгашти волидонашон, ки бо аспу ароба ба роҳ рафта буданд. Ба ивази ҳалқаву бочкаҳои чӯбинашон як халта орди ҷуворимакка биёред ва сипас дар дигар минтақаҳои кишвар, ки Худо саховатмандтар кардааст, садҳо милро фурӯ шед. Факат чанд мохи сол моти дар хона; дар вакти бокимонда дар роханд. Муаллим ба ман гуфт.

«Ҳатто дар замони ҳукмронии Венгрия хориҷиён дар ин ҷо иқомат карда натавонистанд.
Аммо имрузхо заводи чубу тахта сохта шудааст, ки ба фирмаи яхудӣ дар Орадея тааллук дорад, ки чангалхои моро гирифта, онхоро буридааст. Дар тӯли ҳаёти камбағали худ, Моти аз сохтани бочка ва ромҳои бочка зиндагӣ мекарданд.

Аммо минбаъд аз он махрум мешаванд. Онхо ба катл махкум карда шудаанд. "Гуснагӣ ва дигар чизҳои зарурӣ онҳоро маҷбур мекунанд, ки барои яҳудиён кор кунанд ва дарахтони худро бурида, ба маоши якрӯзаи 20 лей, як чизи ночиз. Ин аст, ки онҳо аз тамоми сарвате, ки аз кӯҳҳояшон истихроҷ карда мешаванд ва дар водиҳо бурида мешаванд, боқӣ мондааст. қатораҳои дароз.Ва ҳангоме ки ҳезум бурида мешавад, ин ҳам анҷоми кори мо хоҳад буд.Аммо як чиз аз ин ҳам аломовартар аст.Мо садҳо сол умри покиза доштем.Яҳудиён гуноҳҳои фосиқро бо худ оварданд. Зиёда аз дах сол пеш дар ин комбинати чубу тахта 30 нафар яхудиён кор мекарданд.

Ва шаби шанбе, ки муздашонро мегиранд, духтарону занони мотиро гирифта, дар шабнишинихо номусашонро мезананд. Бемориҳои маънавӣ ва ҷисмонӣ дар баробари камбизоатӣ деҳаҳои моро меҳӯранд.

Ва чизе гуфтан мумкин нест. Ҳеҷ гуна эътироз кардан мумкин нест, зеро ин яҳудиён бо ҳама сиёсатмадорон хеле хуб муносибат мекунанд, ки онҳо амалан лордҳои тавоно ҳастанд. Органхои махаллӣ аз жандарм то боло дар хизмати шумо мебошанд.

Агар шумо чизе гуфтанӣ бошед, дархол шуморо ба «барангехтани» як кисми гражданинхо ба «нафрат» нисбат ба дигар гражданинхо айбдор мекунанд; ки шумо «мувофики социалӣ» ва «хуни бародаронаро» , ки румынхо хамеша бо «ахолии осоиштаи яхудихо» зиндагӣ мекарданд, вайрон мекунед; ки мо нестем

«Масеҳиён» -и хуб барои Исои Масеҳ гуфтаанд: "Ёри худро дӯст доред, ҳатто касеро, ки ба шумо зарар мерасонад ..." ва ғайра.

Агар як калима ба забон оварӣ , ҳамчун «душмани амнияти давлат» ва барангехтани «ҷанги шаҳрвандӣ » дастгир мешавӣ . Шуморо таҳқир мекунанд ва ҳатто мезананд. Онҳо ҳукуматдоронро назорат мекунанд ва шумо бояд ором нишинед ва тамоми фоҷиаи мардуми худро тамошо кунед. Беҳтар аст, ки Худо моро кӯр кунад, ки дигар бо чашмони худ набинем; пас мо чизеро намедонем. "

Хуни ман дар рагҳоям ҷӯшид ва боз ба сарам омад, ки таппонча гирифта, ба кӯҳҳо равам ва ба сӯи дастаҳои душманону хоинон бераҳмона тирандозӣ кунам, агар мақомоти Руминия ва қонунҳои Румынияи Бузург ба чунин ҷиноятҳои зидди миллат таҳаммул карда тавонанд. .

Румыния, шаъну шараф ва ояндаи он ва оё ин конуну макомоти хасташуда онро аз ягон умеди адолат ва начот махрум кардаанд.

Ба Ясси баргаштам, бо дили дардманд, ки бори гарони ин одамон бори гарон шуда буд.

Бегона шудани синфи хукмрони халк, синфи сиёсӣ ва мадании он чӣ кадар дахшатнок аст!

Адабиёт ва адибон саъю кушиши худро ба хар гуна мавзуъхои номатлуб мебахшанд. Китобу китобхое нашр мешаванд, ки тирезахои магазинхои китобфурушиpo пур мекунанд.

Агар барои фоҷиаи таърихӣ ба мисли Мотӣ , ки дар зери чашми онҳо рух медиҳад, онҳо як калимаи эътирозе наёфтаанд, ки барои ин афрод як сигнали ҳушдор низ бошад, ҳукми оянда дар бораи ин афрод чӣ хоҳад буд. мардумро дар ҳайрат монда, чаро ин ҳама адабиёти ҷанҷолӣ , ки шуморо карахт карда, зиндагӣ ва ояндаи шуморо тира мекунад?

Миллат ба ин адибон ва донишмандон, ки маҳз рисолати муқаддасашон фош кардани хатарҳое, ки ба ҳастии маънавӣ ва ҷисмонии он таҳдид мекунад ва равшании роҳи ояндаи он аст, бояд чӣ гуна нигоҳ кунад? Ва он табақаи сиёсии “сухангӯён”-и порлумон ва ё дар ҷои дигар, ки аввалиндараҷаи худ дар ғамхорӣ барои зиндагӣ ва номуси миллатро тарк кардаанд, чӣ гуна арзёбӣ мешавад?

Вакте ки ман аз поезди хурдакак аз Бистра ба Турда мефуромадам, директори комбинати чубу тахтаи Бистра низ ба хамин купе даромад; як яҳуди фарбеҳе, ки бо либосаш базӯр нигоҳ дошта шуда буд, ки ҳаёти фаровоне дошт. Ман бовар надорам, ки касе мисли ӯ дар умраш гуруснагиро як бор ҳам медонистааст. Дар истгоҳи навбатӣ ба купе ҷавоне ҳамсоли ман ҳам даромад. Аз лаҳзаи аввал фаҳмидам, ки онҳо дӯстони хеле хуб муомила доранд ва ин ҷавон руминӣ аст. Яҳудӣ ба худ аз термос қаҳва рехт ва аз як баста чанд бурида торт гирифт. Ӯ ба хӯрдан шурӯъ кард; Ман иштихои гургро тамошо кардам. Вай пеш аз он ки фаҳмид, ки дӯсташро ба ҳамроҳ даъват накардааст, сахт фурӯ бурд, бинобар ин ӯ фавран ин корро кард. Ҷавон як порча торт ва як пиёла қаҳва гирифта, ба хӯрдан хеле тарсончак шурӯъ кард ва ба яҳудиёни сарватманд барои «диққат» ба ӯ миннатдорӣ ва эҳтиром нишон дод. Он тақрибан соати панҷи саҳар буд, ки ҳанӯз комилан равшан нест, рӯзи ҷумъа пеш аз Пасха: Ҷумъаи хуб.

Мутаассифона, аз худ пурсидам:

"Аҷаб, кист, ки ин бадкирдори ҷавони руминӣ , ки дар ин рӯзе, ки тамоми ҷаҳони насронӣ рӯза дор аст, бо яҳудӣ , шиканҷ агари руминиҳо паҳлӯ ба паҳлӯ торт мехӯрад?"

Аз сухбати онхо фахмидам, ки у инженери хочагии чангал будааст. Яҳудӣ майли маҷбурӣ ба гуфтугӯ нишон дод. Вай пайваста гап мезад ва шӯхӣ мекард. Пас аз он ӯ як пластинкаеро истеҳсол кард ва ба навохтани сабтҳо шурӯъ кард, ки ҳама чиз дар бораи онҳо зишттар аст. Ман дар як кунчи купе нишастам ва чизе нагуфта, ба берун нигоҳ карда, гӯш мекардам.

Рӯзи шикастан оғоз шуд ва ман дидам, ки дар рох ба рохи охан параллел, катори дарози аробахои аспӣ дар пеши хар як одами моти орому гамгинона , ва минбаъд кадам мезад. Онҳо бо ангишт пур карда, ба бозори Турда, ки 40-километр дуртар аст, равон шуданд, то бихаранду фурӯшанд, на либосу бозичаҳои нав, балки чанд кило ғизо барои ба хона бурдан барои кӯдакон, зеро замони Пасха буд. Ин ягона шодии онҳост, ки онҳо ба фарзандонашон оварда метавонанд.

Дилам аз дарду изтироб нола мекунад. Кам аст, ки ин дуздон нони шуморо мегиранд; онҳо низ дар ин Ҷумъаи муборак, фақиру имони туро фосиқ мекунанд, таҳқир мекунанд. Онҳо дар ин роҳҳои ранҷу азоби қадимӣ, ки аз рӯи ранҷу дарди инсонӣ, ҳеҷ кас набояд қадам занад, ба ҷуз дар оромии амиқ ва одоб, сари луч дар пеши мардуми гуруснаю ранҷ шудае, ки дар зери қаҳвахона медароянд, мегузаранд. азоб. аз сарнавишти бераҳмонаи шумо. Вакте ки субх дамид, чашми мо ба чашми ману чавон. Ман дидам, ки ӯ маро шинохт. Беором шуда, худро гум кард

оромӣ. Ман ҳам ӯро шинохтам. Соли 1923 ман ӯро ҳамчун донишҷӯи миллатгарои насронӣ дида будам. Вай дар сафи пеши як гурӯҳи донишҷӯён буд, ки намоиш медоданд, шиор медоданд.

«Ва мо яҳудиёнро зери пошнаи худ пахш хоҳем
кард ё ба таври ҷалол мемирем» ва
ғайра.

Ман фикр мекардам, пур аз алам. "Агар ҳамаи ҷавононе, ки фардо меҷанганд, ҳамин тавр бошанд, пас ин мардуми мо бояд бимиранд; бо забти яҳудиён, обхезӣ, заминҷунбӣ ё динамит - муҳим нест, ки кадомаш - аммо онҳо бояд нобуд шаванд."

ТОБИСТОНИ СОЛИ 1929

Тобистони хамин сол ду марш ташкил карда шуд, ки яке бо чавонони «Бародарони салиб» -и Галати ва Фоксани ва дигаре бо легионерхо.

Ман мехостам онҳоро бо пайроҳаҳое, ки борҳо тай кардам, бибарам, то ҳадди имкон бо онҳо вақти зиёд гузаронам, онҳоро мушоҳида ва омӯзам ва инчунин зебоиҳои кишварамонро ба онҳо нишон диҳам, ин дафъа ҳам мисли тамоми маршҳои оянда, ки Ман бояд ба амал барорам, кушиш менамоям, ки дар легионерони чавон пеш аз хама иродаи онхоро инкишоф дихам, дар маршхои дуру дарозе, ки дар онхо хама борон, шамол, гармӣ ва ё лой бори вазнин мекашанд; дар ташаккул ва қадам, бо гуфтугӯи соатҳо манъ аст; тавассути ҳаёти спартанӣ, дар ҷангал хобидан, хӯроки оддӣ хӯрдан; бо ӯҳдадории сахтгир будан бо худ дар ҳама ҷанбаҳо, сар карда, аз рафтор ва имову ишора; барояшон монеахоеро ба вучуд оваранд, ки онхо бояд бартараф карда шаванд, ба монанди баромадан ба сангхои азим, гузаштан аз дарьёхо.

Кушиш мекардам, ки онхоро ба мардони иродае табдил дихам, ки дар баробари хар душворӣ росту мардона ба назар мерасанд. Аз ин рӯ, ман ҳеҷ гоҳ иҷозае намедиҳам, ки монеаеро гузар кунам; бартараф кардан лозим буд.

Ба ҷои марди нотавон ва шикастхӯрда, ки бо ҳар шамоли гузар хам мешавад, як навъе, ки ҳоло дар ҳаёти сиёсӣ ва касбу корҳо паҳн шудааст, мо бояд барои ин мардум як фотеҳи нотавон ва нотарсона эҷод кунем.

Бо дастур додани онҳо, ман аз тарафи дигар, кӯшиш мекунам, ки esprit de corps, ҳисси ягонагӣ инкишоф диҳанд. Ман пай бурдам, ки дастури умумӣ ба он таъсири калон мерасонад. заковат ва равони одам, ба шуури бетартиб ва хиссиёти анархияи у тартибу каденсия мебахшад. Ҳангоми татбиқи чораҳои ҷазо, ман дар ниҳоят кӯшиш мекунам, ки ҳисси масъулият ва ҷасорати ба дӯш гирифтани масъулият барои аъмоли худ инкишоф диҳам. Ҳеҷ чизи нафратовартар аз он касе нест, ки дурӯғ мегӯяд ва аз масъулияти худ сар мекашад.

Ман мунтазам, бидуни истисно, ҳама гуна қонуншиканиро ҷазо медиҳам. Ман як ҷавонро дар Ватра-Дорхеи барои бесарусомонӣ дар боғи ҷамъиятӣ ҷазо додам.

Дар Дорни Козанести чизи чиддитаре руй дод, ки на он кадар худ аз худ, балки хамчун нишондихандаи вазъияти рухие, ки ин парванда ошкор карда шуд. Чаҳор ҷавон ба майхонаи яҳудиён рафта, сардина, нону май талаб карданд ва пас аз хӯроки хуб аз ҷояшон бархостанд. Ба ҷои пардохти ҳисоб, яке аз онҳо қаҳрамонона таппонча зада, ба ҷони яҳудӣ таҳдид мекунад, ки агар фарёд занад, зеро - афзуд ӯ - онҳо аз Корнелиу Кодреану буданд.
гурӯҳ.

Ман ӯро ҷазо додам. Агар ман ин корро намекардам, ин ҷавон - на яҳуде, ки аз ӯ як тини сардина дуздида шуда буд, худро аз ҷиҳати ахлоқӣ нобуд мекард. Воқеан, дар байни легионерҳо ҷазо боиси норозигӣ шуда наметавонад, зеро ҳамаи мо хато мекунем. Дар мафҳуми мо, ҷазо маънои онро дорад, ки шахси бонуфуз бояд хатои худро ислоҳ кунад. Пас аз анҷоми ҷазо, мард аз бори худ озод мешавад, ки гӯё ҳеҷ чиз рӯй надода бошад. Дар аксар мавридхо ин чазо шакли баъзе корхоро мегирад. На аз он сабаб, ки кор дар табиати маҳкумият хоҳад буд, балки аз он сабаб, ки он имкон медиҳад, ки бо як амали нек бади содиршударо ислоҳ кунад. Аз ин рӯ, легионер ҷазоро бо оромӣ қабул мекунад ва иҷро мекунад.

КАРОР ДАР БОРАИ БА МАМЪИЯТ РАФТАН

8 НОЯБРИ СОЛИ 1929

Аз таъсиси легион бештар аз ду сол гузашт. Дар саросари мамлакат лонахои мо зиёд шуданд. Ҳоло зарурати пурзӯр кардани ҳаракат, истифода ва ҳавасманд кардани ин ядроҳои хурд ба фаъолият эҳсос карда шуд. Ягона роҳи қонунии татбиқи чораҳои миллӣ ба ҳалли мушкилоти яҳудиён тавассути роҳҳои сиёсӣ буд. Ин робитаи умумиро бо омма пешбинӣ мекард. Хуб ё бад, ин усуле буд, ки қонун барои мо дастрас кард ва мо бояд дер ё зуд пайравӣ кунем. Бо Лефтер ва Потолея мо дар Тг аввалин вохурии оммавии легионерро ташкил кардем. Берести дар музофоти Ковурлуи шимоли кишвар, 8 декабр тасмим гирифта шуд, ки гурӯҳи нави легионерҳо аз саросари кишвар дар рӯзи таваллуди ҳомии легион савганд гирифтанд.

Дар айни замой ман Тотуро ба округи Турда фиристодам, ки дар он чо хамрохи Амос Хоратиу Поп пропагандаи легионериро пурзур карда, инчунин мачлис ташкил мекард.

15 ДЕКАБРИ СОЛИ 1929

Шаби 14 декабрь ман дар Берести будам. Дар анбор маро Лефтер, Потолея, Танасе Антохи ва дигарон интизор буданд. Шаҳри бозори Берестӣ як лонаи воқеии хорнетҳои яҳудӣ аст; хонахо ва магазинхои серодам. Ягона кучае, ки аз байни шахр мегуза-рад, дар он лойкахои пуртачру-ба ва дар пахлуяш баъзе рохравхо. Ман мебоист дар хонаи Потолея мемондам.

Субҳи рӯзи дигар прокурори Галатӣ ва сардори полис омада ба ман гуфтанд, ки ба ман иҷозати гузаронидани ҷаласаро надоданд.
Ман ба онҳо гуфтам: "The

манъе, ки шумо бо ман рӯ ба рӯ мешавед, дуруст ва қонунӣ нест. Ҳар кас ҳақ дорад дар ин кишвар мулоқот кунад, олмониҳо, венгерҳо, туркҳо, тоторҳо, булғорҳо, яҳудиён. дуруст? Миқдори шумо худсарона аст; ғайриқонунӣ аст, ман ба он итоат намекунам, бояд ҳар вақт ҷаласаро гузаронам
"
арзиш.

Нихоят, баъд аз чанде бахсу мунозира гузарондани мачлисро ба шарте маъкул донистанд, ки мо ягон халалдор накунем. Ман бояд чӣ кунам?
Чӣ гуна вайроншавӣ? Ба хонаҳои мардум зада даромадан? ин аввалини ман буд

мачлиси оммавӣ. Оё ман азми комил надоштам, ки онро дар тартиботи комил нигоҳ дорам ва ба ин васила имтиёзи нигоҳ доштани дигаронро нигоҳ дорам?
Дар вакти муайяншуда шумораи хеле кам, кариб сад нафар одамон чамъ шуданд.
Ман аз онҳо фаҳмидам, ки боз бисёр одамон мехоҳанд биёянд, аммо аз деҳаҳояшон берун рафтанӣ шуданд. Тамоми вохӯрӣ ҳамагӣ панҷ дақиқа давом кард.
Лефтер як дакика, Потолея дигар ва ман бокимонда сухан ронд. Гуфтам: "Мо барои намоиши эътирозӣ омадем, аммо мақомот маҷбуран аз омадани мардони мо монеъ шуданд. Бар хилофи ҳама фармонҳо ман даҳ намоиш мегузорам! Бигзор касе ба ман асп биёрад, ман дар саросари ноҳияи Ҳоринча як деҳа ба деҳа савор шавам. ."
Дарвоқеъ, дар миёни ин ҳама лой ягона воситаи ҳаракат асп буд.
Пас аз ду соат аспро оварданд ва ман рафтам. Пас аз ман Лефтер бо чор легионери дигар пиёда омад. Мо ба деҳаи аввалини Мерия мерасем. Дар он ҷо, дар саҳни калисо, пас аз чанд дақиқа ҳама - мардон, занон ва кӯдакон ҷамъ шуданд. Ман танҳо чанд сухан гуфтам ва ягон барномаи сиёсиро баён накардам: “Биёед ҳама муттаҳид шавем,
мардон
ва занон, барои худамон ва халки мо такдири дигар канда. Соати эиёдешавӣ ва озодии Румыния наздик шуда истодааст.
Касе, ки имон оварад, ҳар кӣ ҷанг кунад ва азоб кашад, мукофот ва баракат хоҳад дод Нав ва хушк аст, ки дари моро мекӯбад! Дунёе, ки бо ҷони ин мардум, марги безурёт ва дигаре таваллуд мешавад, ки аз они имондорон аст. "Дар ин дунёи нав ҳар кас на аз рӯи мактаб, ақл ва дониш, балки пеш аз ҳама мувофиқи имон ва хислаташ ҷои худро хоҳад дошт."

Ҳамин тавр мо идома додем. Камтар аз панч километр дуртар мо ба Сливна мерасем.
Ҳаво торик мешуд. Бо вуҷуди ин, мардум бо шамъҳои фурӯзон маро интизор буданд. Лонаи легионерхо бо сардории Теодосиу ба пешвоз баромад

ман дар канори деҳа. Ман дар ин ҷо ҳам гуфтам. Пас аз он ба Команести, лонаи легионерони Сливна пеш мерафт. Ин роҳҳое буданд, ки ман пештар тай накарда будам. Дар ин чо хам мардум бо чарогу шамъ интизори ман буданд, чавонон суруд мехонанд. Мардум маро, новобаста аз он, ки аз кадом гурух набошанд, бо хушнудӣ истицбол мекарданд. Мо бегона будем, аммо чунин менамуд, ки мо дер боз дӯст будем.
Душманиҳо об шуданд. Мо ҳама як ҷон, як мардум будем. Субҳи дигар ман роҳамро аз сар гирифтам. Аммо ин дафъа ман танҳо набудам. Се савораи дигар аз ман пурсиданд, ки оё омада метавонанд? Дар канори деҳаи ҳамсоя Ганести мо дар хонаи Думитру Кристиан истодем. Вай марди тахминан 40-солае буд, ки баидуку пошипник дошт ва як ду чашм дар зери абрувони вазнин пинхон шуда буд. Вай аз чангхои аввалини студентон мубаризи ашаддии миллатчигӣ буд. Акнун, дар хамин лахза аспхои худро аз вагон канда, яке аз онхоро зин карда, хамрохи мо омад. Дере нагузашта шумораи мо бо Думитру ва Васил Попа, Хасан ва Чикулита зиёд шуд. Вакте ки мо аз деха ба кишлок мегаштем, шумораи саворон ба бист нафар расид. Аксари онҳо аз 25 то 30-сола буданд, баъзеҳо 35 ё 40-сола буданд, калонтаринаш Чикулита де Кавадинести тақрибан 45-сола буд. Вақте ки шумораи мо ин қадар зиёд шуд, мо ниёз ба нишони фарқ кунанда, либоси ягонаро ҳис кардем. Аз сабаби набудани чизи беҳтаре, ҳама мо дар кулоҳҳои худ пари турк мегузорем. Хамин тавр сурудхонӣ ба дехахо даромадем. Вай садо дод, ки мо суруд мехондем, аспхои мо дар болои куллахои назди дарьёи Прут, ки дар он чо чандин бор аз ин пеш гузашта буданд ва бо аҷдодони мо, ки сояҳои қадимтарин сарзамини Молдавияро муҳофизат мекарданд, меҷангиданд. Зиндагии ҳозира бо мурдаҳои гузашта ҳамсон буд, мо ҳамон ҷон будем, ҳамон ягонагии бузурги румыние будем, ки шамол аз болои қуллаҳои теппаҳо мебурд. Хабари омадани ман, ки дахонӣ расонда шуда буд, ба тамоми дехахо пахн шуд. Дар хама чо сокинони дехот моро интизор буданд. Ҳар касе, ки дар роҳ вохӯрдем, мепурсиданд: "Шумо ҳам кай ба назди мо меоед? Дирӯз мардум шуморо то бевактии шаб интизор буданд".

Дар он деҳаҳо ҳангоми сурудхонӣ ва суханронӣ бо мардум худро ҳис мекард, ки ба умқи номаълуми рӯҳе ворид мешавад, ки сиёсатмадорон бо минбарҳои қарзии худ ҳеҷгоҳ наметавонистанд фуруд оянд. Дар он ҷо, дар он умқ, ман решаҳоро ғӯтондам харакати легионерӣ. Ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз худ кашад. Панҷ шанбе рӯзи бозор дар Берести буд. Соати 10-и пагоҳӣ дар болои теппаи болои шахрчаи бозор кариб 50 нафар мо саворон пайдо шуданд. Аз он ҷо мо бо сурудхонӣ ба шаҳр фуромадем.

Ахолии шахр моро бо рухбаландии калон пешвоз гирифтанд. Румыниҳо аз хонаҳои масеҳӣ баромада, ба роҳи мо сатил об рехтанд - як анъанаи қадимӣ ва орзу карданд, ки дар сафарҳоямон амалӣ шудани тамоми умедҳои мост.

Боз вориди ҳавлии Нику Балан шудем, ки дар он ҷо бояд митинги аввал баргузор мешуд. Дар ин вақт зиёда аз 3000 нафар буданд. Мо вохӯрӣ надоштем.

Ман ба чанде аз лётчикхо тухфахои хотиравй додам.

Ман дорандаи сигорамро ба Ние Балан додам; дар зиндони Вакарести анҷом дода, Чикулита свастика дода шуд. Лефтер ва Потолея аъзои Совети Олии Легион ва Ниеу Балан ба хайати генералии округи Ковурлуи таъин карда шуданд; ва Думитру Кристиан ҳамчун роҳбари легионерҳо дар водии Horincea.

Ин водии Ҳуринча бо ҷойҳо ва мардумаш барои ман азиз боқӣ мондааст.

Пас аз Фоксани, вай дуюмин сутуни пурқуввати ҳаракати легионерӣ боқӣ мемонад.

ДАР ТРАНСИЛВАНИЯ, ДАР ЛУДОСУЛ-ДЕ-МУРЕС

Мо рӯзи ҷумъа пеш аз Мавлуди Исо соати 17:00 ба Лудос рафтем. Дар мошини боркаш мо чор нафар будем: ронанда Раду Миронович, шинос Эмиль Еремеиу ва ман. Ҳавои бениҳоят сард боиси лағви қаторахо шуд. Он шаб мо аз хунукӣ кариб мурд, хол он ки мошинамонро аз кох пур карда, худро бо он пушонем. Мо маршрута Яссы, Пьятра-Неамт, Валея Бистритейро тай карда, соати 4 пагохӣ ба куллаи куххои Карпат расидем.

Мо ба Лудосул-де-Мурес соати 11-и шаби арафаи Мавлуди Исо, баъд аз зиёда аз 24 соати ронандагӣ омадем. Ана, дар хонаи Амос нагз дам гирифтем. Мо субҳи Мавлуди Исо ба калисо рафтем ва сипас шаҳраки хурдро тамошо кардем. Он аз Tg калонтар буд.

Берести; тақрибан 18 мил шарқтар аз Турда, маркази вилоят ҷойгир аст. Ин шаҳр ҳам пур аз яҳудиён аст, гарчанде ки ба фоизи Берестӣ намерасад. Ин ҷо

инчунин, Яҳудо, ки дар бозор таъсис ёфтааст, торашро мисли тортанак бар тамоми минтақаи Румимния паҳн кард. Дехконони бечора ба ин тор гирифтор мешаванд, гирду атроф чарх мезананд ва дар ҳайрат мемонанд ва сипас аз тамоми дороии худ мешикананд. Субҳи пас аз ҷашни Мавлуди Исо оғоз шуд, микроавтобус даҳ легионерро мебурд, пас ман бо бист савораи аспсавор - Амос, Ничита, Колсериу, профессор Маттей ва дигарон, ки ҳама дар кулоҳҳои худ пари туркӣ доштанд.

Дар рох ба мо кунчковона менигаристанд, зеро одамоне, ки бо онхо вохурда будем, максади моро намедонистанд.

Аммо мо савор шуда будем, ки гӯё ба мо қудрати олӣ гузошта шуда бошад, зеро ҳис мекардем, ки мо дар табиати мардуми Румыния омадаем, ки ба мо ин корро фармудааст. Дар Гета, Глигорести ва Гура-Ариесулуи одамон мисли водии Хоринсея шумораи зиёд ҷамъ омада буданд. Дар ин чо хам мо ягон барномаи сиёсиро баён намекунем. Мо навакак гуфта будем, ки аз Молдавия омадаем, ки рӯҳи ранҷи руминҳоро эҳё кунем, ҳазорсолаи гуломӣ, беадолатӣ ва дафн ба қадри кофӣ тӯл кашид.

Руминияи Бузург бо қурбониҳои зиёд амалӣ карда шуд, аммо чунин ба назар мерасад, ки ҳукмронии бегонагон ва беадолатии кӯҳна ба ин тарафи таваллуди Руминияи Бузург паҳн шудааст. Дах соли маъмурияти Румыния захмхои дардноки моро муолича карда натавонистанд, беадолатии чандинасраро ислох кунанд. Онҳо ба мо як намуди ягонагӣ доданд, аммо рӯҳи Руминия то ҳол ба порчаҳо тақсим карда шуд, ки ҳизбҳои сиёсӣ вуҷуд доранд. Эҳёи ин халқ дар зери замин ҷӯш мезанад ва ба зудӣ таркида, тамоми оянда ва гузаштаи тираи моро бо нури худ равшан мекунад. Ҳар кӣ бовар дорад, ғолиб мешавад!

Бори дигар эҳсос кардам, ки ман ба дили онҳо мефарам. Ҳарчанд ман садҳо километр дуртар аз Молдавия будам, дар минтақаҳое, ки дар тӯли асрҳо аз мо сарҳадҳо ҷудо буданд, ман дар он ҷо низ ҳамон рӯҳро ёфтам, ки маҳз ҳамон тавре ки дар водии Хоринсея дар наздикии Прут буд. Худи рӯҳи миллат, ки ман фаҳмидам, ки ҳеҷ гоҳ марзҳои инсонӣ кашида нашудаанд, зеро як нафас аз як канори миллат ба канори дигари миллат, аз Днестр то Тиса комилан беэътиноӣ кардани марзҳои инсонӣ мерехт. инчунин оби зеризаминӣ ба монеахое, ки одам дар руи замин ба миён гузоштааст, ба назар намерасад.

Дар он љо дар умќ на њизби сиёсї, на душманї ва на задухурд, манфиатњо, на «људокории кур-курона» -и муборизањои бародаркуш, балки ягонагї ва њамоњангї дидам. Дар рӯзи дуюми пас аз Мавлуди Исо, мо боз ба роҳ баромадем. Мо дар сари роҳ дар калисое истода будем, то ба хотираи Мигели Далер*, Хория ва мардони онҳо ва Ланку дуо гӯем, то онҳо низ бидонанд, ки мо имрӯз бо роҳҳое қадам мезанем, ки ба хотири муҳаббати халқ и худ баданашон шиканҷа ва пора-пора шуданд. он иди Санто Стефано буд; бинобар ин ман барои оромии рӯҳи Стефани Бузург шамъ афрӯхтам; ба воситаи вай халки мо шухрати калонтарин ба даст овард. Ман ӯро бо Наполеон, Юлий Сезар ва Искандари Македонӣ баробар медонам.

Новобаста аз он ки қадамҳои ман маро ба куҷо мебарад ё дар кадом набардҳо бояд мубориза барам, агар дар болои ман сояи Сан-Мигел Архангел ва дар зери ман бист шаҳидони маҳбуби оилаи ҳаракати легионериро ҳис кунам, дар тарафи ростам, ман низ рӯҳи Стефани Бузург ва шамшери ӯро ҳис кунед.

ДАР БЕССАРАБИЯ

20 январи соли 1930 ман Тоту, Кранг ану ва Еремеиуро фиристодам.

[*] Маҳз дар даштҳои Турда венгерҳо дар соли 1601 шоҳзодаи Валахия Михаэли Далерро куштанд. Ӯ аввалин ҳоким буд, ки ба муттаҳидшавии мувақ қатии Валлахия, Моидавия ва Трансилвания таъсир расонд. (Tr.)

бо теат, дар вагон, ба округи Текуци, дар ҳоле ки ман, 25 январ, боз дар водии Horincea дар миёни аспсаворон буд,. Шаби 26-ум баъди гузаштан аз Рогожени вориди Оансеа шудем. Дар хар ду кишлок моро гарму чушон ва бо умеди калон пешвоз гирифтанд. Моро дар Оансеа оилаи Антачи пазироӣ карданд. Рӯзи дигар, якшанбе, рӯзи бозор дар Каҳул, дар соҳили чапи Прут буд.

Бинобар ин, мо тасмим гирифтем, ки ба Бессарабия равем, ки дар он ҷо яҳудиён бештар ва иғвогар буданд.

Дар Кахул, чун дар дигар шахрхои тичоратии Б. на аз сабаби «мухаббат ба халк» , балки аз сабаби кинаю адоват нисбат ба давлати Румыния, ки онро танхо бо тантанаи коммунизм сарнагун карда, дар зери пошнаи хукмронии куллии яхудиён гузоштан мумкин аст. Тантанаи коммунизм бо орзуи яҳудӣ дар бораи ҳукмронӣ ва истисмор кардани миллатҳои насронӣ аз рӯи назарияи он дар бораи «халқ и интихобшуда» , ки дар пояи дини яҳудиён аст, рост меояд.

Мо он шаб аз матои сафед салибҳои баландии тақрибан ҳашт дюйм сохтем, ки ба пальтоҳои рыцарҳо дӯхта шуда буданд. Ба ман як салиби чӯбин доданд, ки бардорам. Дар соати 10-и пагохй ман дар сари 30 савора аз Прут гузаштам ва салибро ба мукобили кувваи бутпарастие, ки христианй Бессарабияро бугй мекард, мебурд. Кариб панч километр рохро тай карда, вориди шахр шудем. Насрониён аз хонаҳояшон баромада, моро пайравӣ карданд. Онхо моро намешинохтанд, вале дар болои куртамон салибхои сафед ва дар кулохи мо пархоро диданд. Мо дар кӯчаҳо мегаштем, суруд мехондем:

«Бедор шав, бедор шав, румынй!» .

Мо дар майдони ҷамъиятӣ истодем. Дар як вакт дар атрофи мо зиёда аз 7 хазор нафар дехконон чамъ шуда буданд. Ҳеҷ кадоме аз онҳо намедонист, ки мо кӣ ем ва чӣ мехоҳем, аммо ҳама пешгӯй доштанд, ки мо барои наҷоти онҳо омадаем.

Ман бо онҳо ҳамон тавре, ки дар водии Ҳоринсея ва Турда гуфта будам, сӯҳбат карданро сар кардам.

Аммо пас аз ду дакика милиционер Попов бо хам-рохии хукуматдорони махаллӣ аз байни мардум гузашта, маро боздошт:

«Дар ин майдон митинги оммавиро гузарондан мумкин нест... — Ба халки румын ичозат дода шудааст, ки дар хама чо ин корро кунад.

Мақомот мехостанд моро аз сухан монеъ кунанд; одамон моро шунидан мехостанд.

— Мардуми неки ман, — гуфт у, — хамин тавр аст, конун дар майдонхои чамъиятӣ мачлис гузаронданро манъ мекунад, мо ба канори шахр ё ба хавлии касе меравем.

Ба саворон ишора кардам ва мо ба канори шаҳр рафтем. Муҳосираи артиш издиҳомро боздошт. Пас аз чанд дакика ман бо отряди чанговарони чанговар дучор омадам, ки ба он полковник полковник Корнеа рохбарӣ мекард. Вай таппончаашро кашида ба тарафи ман нишон дод: — Истед, вагарна тир мезанам! гуфт у. қатъ кардам.

-Полковник, чаро маро парронед? Ман ягон кори нодуруст накардаам. Ман низ таппонча мебардорам, вале ба ин чо наомадаам, ки бо касе, аз хама лашкари Румыния чанг кунад.

Ман бо ӯ тақрибан як соат баҳс кардам, аммо ҳамааш бефоида буд. Ман як соат дар он ҷо нишаста, ҳама таҳқиру тамасхурро гирифтам. Ман метавонистам бо ҳамон оҳанги овоз ба ӯ ҷавоб диҳам, ё бо ӯ ҷанг кунам, аммо маҷбур будам, ки иродаи оҳанин ҷамъ кунам, вагарна ба ҳолати ғамангезтар афтодам, яъне бо худам, як миллатгарои руминӣ, бар зидди худам меҷангидам. армияи мамлакат ва онро яхудиёни коммунистӣ тамошо мекунанд.

Полковник бо шамшери худ моро ва аспҳои моро задан гирифт ва аскарон бо найҳои худ ба мо мезаданд; баъд раиси шаҳр омад, ман аз савор фаромада, ӯро ҳамроҳӣ то бинои шаҳрдорӣ бурдам. У одами бомаданият буд. Полковник ҳам омад.

Ман ба ӯ гуфтам:

"Ман мавқеи шуморо эҳтиром мекунам; барои ҳамин ман ҷавоб надодам. Аммо муҳим нест. Рӯзи душанбеи оянда дар ҳамон ҷо вомехӯрем."

Пас ман тарк кардам. Сержанта аспи маро овард. Кристиан ва Чикулита дар назди дарвоза пиёда маро интизор буданд. Пас аз он онҳо аспҳои худро оварданд ва мо аз роҳе, ки омада будем, баргаштем, полис аз қафо таъқиб мекард ва аз қафо нигоҳи таҳқиромези яҳудиён буд. Дар канори шаҳр мо боқимондаи рыцарҳоро дидем, ки аз шикасти мо ғамгинанд. Каме дуртар баъзе дехкононе, ки аз шахр гурехта буданд, аз мо пурсиданд.

"Баргардед ва ба мардум бигӯед, ки мо рӯзи душанбеи оянда бармегардем. Ҳама масеҳиён дар ин вилоят бояд ба Каҳул бираванд."

Мо як задан гирифтем. Мо кайфияти сурудхонӣ надоштем. Мо баргаштем ва касе чизе нагуфт. Вақте ки мо ба Оансеа баргаштем, мо даҳ плакатеро эълон кардем, ки рӯзи душанбе, 10 феврал, мо ба Каҳул бармегардем. Инхоро саворахо ба пунктхои гуногуни муниципалитет фиристоданд. Пас аз он мо ба Ганести бармегардем, то хонаи Кристиан, ки мо тақрибан нисфи шаб пас аз як сафари душвор, чунин шаб мерасем.

тира, ду қадам пешро дида наметавонистем, ки аз пеш борони сарде, ки рӯйи моро мезад ва аз пушти бо ёди шикасти дарднок.

Ман шабро дар хонаи Кристиан гузаронидам ва саҳар ба Берестӣ рафтам. Дар он ҷо ман ба легионерҳои водии Ллоринсе, Галати, Ясси, Бухарест, Фоксани ва Турда дастур дода, онҳоро аз шикасти мо дар Кагул хабар дода, гуфтам, ки азбаски ин ҳоло кори шараф аст, ҳамаи мо бояд ба он ҷо баргардем ва ғалаба кунем. ; онҳо бояд дар он ҷо ба қадри имкон шумораи зиёди гузоришҳо, Ҷри вохӯрӣ -Оапсеа, ки онҳо бояд на дертар аз якшанбе, 9 феврал. Дар айни замой ман ба дастаи Тоту, Крангану ва Еремеиу, ки он вакт дар муниципалитети Текуци буданд, хабар додам. Ман ҳам ба падарам мактуб навиштам, ки дар он аз ӯ хоҳиш кардам, ки биёяд ва ба мо кумак кунад. Легионерҳо барои ман пул ҷамъ карданд ва ман рафтам

Бухарест барои дидани чонишини котиби вазорати корхои дохилӣ чаноби Иоанитеску.

Ман ба у вокеаи дар Кохул руйдодаро гуфтам ва ичозат пурсидам, ки дар он чо намоиши дигар барпо карда шавад — дархости конунӣ — масъулияти дар холати мукаммал гузарондани ин намоишро ба гардани худ гирифта, ба шарте ки хукуматдорон моро ба игво наандозанд.
Баъди чанд тавзехоти иловагӣ, ки у аз ман талаб кард, митинги мо маъкул шуд. Мо ба тасдиқи чунин намоиш эҳтиёҷ надоштем, зеро он тибқи қонун талаб карда нашудааст, аммо ман мехостам, ки иҷозати расмӣ дошта бошам, то аз ҳар гуна тафсири муғризонаи амали худ канорагирӣ кунам.

Субҳи рӯзи якшанбе ман бори дигар дар Оансе будам. Лефтер барои муайян кардани чои вохурӣ бо хукуматдорон ба Кахул рафт.
Дар Кохул бетартибихои зиёд ба амал омад, зеро хукуматдорон хабар гирифтанд, ки хазорон нафар дехконон аз тамоми округ барои намоиш ба Кохул мераванд.

Ду мошини боркаш дар давоми рӯз аз Фоксани, гурӯҳҳо бо сардории Кристаче Соломон ва Бланару омаданд; аз Турда, Мога ва Ничита; аз Ясси, легионерҳо бо Банеа, Ифрим ва Падар Исихи; аз Галатӣ, Стелеску бо бародарӣ; вакилони студентон аз Бухарест; ва Пралеа бо лонаҳои Фолтести.

Пас аз он пиёда, ё бо аробаҳо ва аспсаворон, онҳое, ки аз Берестӣ ва легионерҳо аз водии Хоринсея омада буданд, омаданд. Падарам низ омад. Шабона зиёда аз 300 легионер омада буданд; дар Оансеа иҷомат карданд ва боз ҳам бештар меомаданд. Бо нигаронӣ аз он ки мақомот пули понтонии болои Прутро мекушоянд, то аз убури мо монеъ шаванд, ман як шаб 30 легионерро фиристодам, то ҳар ду канори пулро ишғол кунанд.

Рузи Душанбе, соати 8 пагохӣ, ман як дастаи 50-нафарии легионеронро тахти фармондехии Потолея ба Кахул барои полиция фиристодам. Дар ҳамин ҳол, дахолатҳои нав кӯшиш карданд, ки мо аз идомаи намоиш монеъ шаванд.
Ин имконнопазир буд. Дар соати 10 мо колонна ташкил карда, сар мекунем:

Дар гурӯҳи аввал, 100 рыцарҳо, ки парчам доранд, ҳама дар кулоҳҳояшон пар, бисёриҳо куртаҳои сабз доранд. Ҳар кадоме ба куртааш салиби матои сафед дӯхта буд. Мо мисли баъзе салибчиёне будем, ки ба номи салиб ба мукобили душмани бутпарастон барои озод кардани румыниён мерафтем.

Ба гурухи дуйум зиёда аз 100 нафар пиёдагардхо дар колоннае, ки бо байраки худ мерафтанд, омаданд.

Дар гурӯҳи сеюм тақрибан 80 вагон, ки дар ҳар кадоме аз 4 то 5 мард, аксаран аз Оансеа, инчунин парчам доштанд, пайравӣ карданд.
Мо мисли лашкаре ба ҷанг омода будем. Вақте ки мо ба канори Каҳул наздик шудем, баҳри сарҳои урён моро бидуни садо ва мусиқӣ дар як сукути таъсирбахше мисли калисо пешвоз гирифт, мо тавассути он анбӯҳи деҳқонон савор шудем. Баъзеи онҳо гиря мекарданд.

Инчунин ахолии дехконони Бессарабия аз замони муттахид шудани Румыния дар охири чанги якуми чахон дар вазъияти худ ягон бехбудиро хис намекард.
Зеро вай гарчанде аз истилои рус озод шуда бошад хам, ба зери таъсири яхудиён афтод. Он соф ва оддӣ тӯъмаи яҳудиён буд.
Дар тӯли 12 сол ӯро яҳудиёни коммунистӣ истисмор ва хунрезӣ карданд, ки бадтар аз режими золимтарин дар таърих маълум аст, ки ягон ҷомеаи башариро истисмор кардааст.

Шаҳрҳо ва деҳаҳои савдои Бессарабия мустамликаҳои ҳақиқии зулмҳое мебошанд, ки ба ҷисми хастаи деҳқонон часпидаанд.
Ва, тимсоли бешармӣ, ин зулухо чуръат карданд, ки худро хамчун муборизи зидди истисмори халк, ба мукобили терроре, ки халкро зулм мекунад, пинхон кунанд.
Инхо баъд коммунистони Бессарабия ва Румыния мебошанд.

Гузашта аз ин, ин зуњурњое, ки аз хуни љўшидаи руминњо варам кардаанд, матбуоти худро, ки рўзномањои асосии онњо «Адеварул» («Хаќиќат») ва «Димината» («Субњ») мебошанд, бо услуби зерин нигоњ медоранд:

«Мо (суханхо!) бо халки румынӣ дар бехтарин бародарӣ ва хамфикрӣ зиндагӣ мекунем» . «Факат баъзе душманони халк, мамлакат, баъзе ифротгаро-ни рост мехоханд, ки ин созишро вайрон , кунанд.

Дар митинг зиёда аз 20 хазор нафар дехконон иштирок доштанд. Бешубҳа, ин бузургтарин ҷамъомади одамоне буд, ки ин шаҳр аз ибтидо дида буд ва ҳама бе ягон манифест ё рӯзнома барои таблиғи он. Намоиш дар вазъияти ботантана гузашт. Дар як тараф рыцархо як катор гузошта шуда буданд; аз тарафи дигар — колоннаи легионерхои пиёдагард.

Дехконон бо сархои пушида гуш мекарданд. На як сухан, на ишорае набуд, ки ин тантанаро халалдор кунад. Полковник Корнеа ин дафъа ухдадории ба у ваъда додаамонро ичро накард. Ман ба ин деҳқони Бессарабӣ, ки дидам, мунтазири сухани тасаллӣ буданд ва ба ин тазоҳурот бо иғвои ман не, балки бо азобу машаққати зиёди онҳо омада буданд, гуфтам: «Мабодо шуморо ба ғуломӣ гузорем. ки холо уро зулму ситам мекунад, озод буд, сохиби самараи мехнаташ, сохиби замину кишвари худ, субхи рузи нав барои халк наздик мешуд, дар ин муборизa, ки мо сар кардаем, хама чиз Умедворем, ки деҳқонон имон меоварданд - имон то марг - ва дар иваз онҳо адолат ва ҷалол хоҳанд ёфт» .

Сипас Лефтер, Потолея, Банеа, Ифрим, Падар Исихие, Виктор Мога, Тарзиу, Кристаче Сулаймон сухан ронданд. Падарам дар охир ду соат аз ҷиҳати услуб ва амиқ ва бо забони мардум бемисл сухан гуфт. Пас аз анҷоми суханронӣ ман ба деҳқонон маслиҳат додам, ки ба деҳаҳои худ ба таври комил ва ором баргарданд ва онҳоро огоҳ кардам, ки агар мо ин маҷлиси таҳқиромезро бо камтарин бетартибӣ хотима диҳем, мо ба яҳудиён хидмати бузурге кардаем.

Мардум мехостанд, ки мо бо онҳо равем. Аз хар тараф ба мо таманно мекарданд: «Худо ёратон бод!» .
Бо мехру мухаббати ин дехконон мо ба Оансеа рафтем, ки дар он чо роххоро чудо кардем. Аз хамон лахзаи намоиш дар Кахул падарам ба харакати легионерӣ хамрох шуд.

Ҳама бо тартиби комил ба хона баргаштанд. Галабаи мо, махсусан дар шароити осоишта ва муташаккилона пеш рафтан ва ба охир расидани намоиш бузург буд. Аммо ба яҳудиёни Коҳул ба ҷанҷол, бетартибӣ ва бетартибӣ ба ҳар қимате лозим буд, то ҳаракати моро созиш кунанд ва алайҳи мо амалиёти ҳукуматро оғоз кунанд.

Ду яҳудиро диданд, ки мардум оромона ба хонаҳои худ мераванд, ду яҳудӣ, ки дар назди раввинашон бехатар савор шуда буданд, тирезаҳои яке аз мағозаҳои худро шикастанд.
Агар макомоти махаллӣ ва баъзе одамон онхоро бо чиноят дастгир карда, ба идораи полиция намебурданд, матбуоти яхуди дар кучаи Сариндар*, Димината («Субх») ва «Адеварул» («Хакикат») чунин сарлавхахо чоп мекард: «Дар Кахул харобии бузург» , «Мамлакат дар пеши назари одамони хоричӣ чӣ кадар зиён медихад!» . ва гайра.
Ман ин парвандаро, аз афташ, аҳамияти ночиз дорад, аз сабаби аҳамияти беандоза барои онҳое, ки мехоҳанд системаи муборизаи шайтонии яҳудиёнро фаҳманд ва донанд, пешниҳод мекунам. Онҳо қодиранд, ки тамоми шаҳрро оташ зананд, то айбро ба рақибони худ гузоранд, то амалеро, ки дар акси ҳол ба ҳалли ниҳоии мушкилоти яҳудиён оварда мерасонад, созиш кунанд. Барои ҳамин ман легионерҳоро ҳушдор медиҳам, ки ба иғво нагузоранд, зеро мо танҳо бо риояи комилтарин тартибот ғалаба карда метавонем. Бетартибӣ барои мо на маънои муноқиша бо яҳудиён, балки бо давлат аст. Аммо маҳз ҳамон чизест, ки яҳудиён мехоҳанд моро ба муноқишаи доимӣ бо давлат тела кунанд. Ин аст, ки чун давлат аз мо қавитар аст, агар моро сукут мекарданд ва ё ба низоъ бо давлат тела медоданд, моро пахш мекард; ва тамошобинони беғараз мемонданд.

Вақте ки ман ба Ясси баргаштам, саги ман Фрагу маро дар назди дарвоза пешвоз гирифт; Ман онро аз соли 1924 инҷониб дорам, шоҳиди тамоми озмоишҳо ва муборизаҳои ман аз он вақт инҷониб.
Дар Ясси ман тамоми масъалахои чории ташкилӣ, мукотиба бо лонахоеро, ки Банеа — сардори мукотибаи легионерӣ ба ман мукаммал пешниход мекард, хал мекардам.

---

* Сариндар Санкт-ири Бухарест дар он чо идорахои матбуоти яхудихо ва нашриётхо чойгиранд. (Tr.)

Банеа дар давоми ду соли мукотиба тарзи нигоњи маро ба чизњо хеле хуб дарк карда буд, аз ин рў, дар ин давра, ки ман ба Ясси хеле кам мерафтам, вай метавонист бисёр саволњоро худаш хал кунад.

БОЗ ДАР БЕССАРАБИЯ

Ба ман танхо як хафта дар хона мондан муяссар шуд, зеро дехконони Бессарабия вакилон, мактубу телеграммахо фиристода, хохиш мекарданд, ки ба назди онхо биёям. Тасаввур кардан мумкин нест, ки онҳо ба ин ҳаракати мо чӣ умед бастаанд ва эътиқоди онҳоро. Дар давоми ду хафта баъд аз намоиш дар Кахул хабар дар бораи легионерхо дар байни хамаи насронихои чануби Бессарабия мисли барк пахн шуд; аз кишлок ба кишлок то сохили Днестр; яъне хабари огози озод шудан аз асорати яхудихо дили дехконони камбагалро ба оташ меовард.

Ондо то он дам ба партияи дехконон умед баста, боварй доштанд, ки вакте ки ин партия ба сари хокимият меояд, онхо, дехконон, адолатро ба чо меоранд. Аммо пас аз хашт соли машаккат, мубориза, умед дар ин шабнишинй онхо як чизи дахшатангезеро кашф карданд, ки ба онхо хиёнат кардаанд, лату кӯб кардаанд; ки дар паси номи партияи дехконон манфиатхои яхудихо пинхон шудаанд; иди «Дехкони Румыния бо кулфхои яхудй*, ки профессор Куза уро таъ-сид карда буд.

Касеро аз дидани имон дар дилҳояшон чунон ғамгин шуд, дар ҳоле ки пас аз ҳашт сол диданд, ки имони некашон хиёнат шудааст.

Ман боз ба Берести баргаштам ва аз он чо бо мошин ба Рогожени дар сохили Прут, ки дар он чо маро бештар аз 200 нафар саворахо бо сардории Стефан Морару ва Мос Коса интизор буданд.

Онхо аз хамаи кишлокхои хамсоя омадаанд.

— Мо ба Днестр меравем, — гуфт яке аз онхо.

«Бале, марш мекунем», — гуфтам ман.

Он вакт дар сарам фикре пайдо шуд, ки дар тамоми чануби Бессарабия, аз Тигина то Сетатея-Алба экспедицияи калон ташкил кунам. Дар Яссы чунин фикр маро доимо ба ташвиш меовард: чй тавр мо аз Бессарабия то Днестр гузашта метавонем? Мушкилии бузурге ба миён омад: роҳи беҳтарини пешрафт кадом аст, то ҳукуматдорон ба мо муқобилат накунанд, аз мубориза бо давлат, артиш канорагирӣ кунанд?

Ба фикрам омад, ки агар ман як созмони нави миллиро барои мубориза бо коммунизми яҳудӣ таъсис диҳам, созмоне, ки ба он "Легиони Микоил Архангел" ва дигар гурӯҳҳои ҷавононе, ки ба ягон ҳизби сиёсӣ вобаста нестанд, дохил мешаванд, мо метавонем ба Бессарабия ворид шавем. . Ба ин ташкилоти нав чй ном бояд дод? Ман ин масъаларо бо легионерҳо дар вестибюли Хонаи мо муҳокима кардам.

Баъзехо мегуфтанд: «Фаланкси зиддикоммунистй», дигарон номхои дигарро пешниход карданд.

Крангану гуфт: — МУХОФИЗАТИ ОХАНИН! "Бигзор шавад!"

Холо мо ба тайёр кардани ин амалиёти зиддикоммунистй шуруъ менамоем, ки онро коргарон низ тарафдорй мекунанд. Дар хакикат, «амалиёти зиддикоммунистй» гуфта, ман амалиёти зидди коргариро дар назар надорам; вакте ки ман «коммунистон» мегуям, яудиёнро дар назар дорам. Барои гирифтани иҷозат барои ворид шудан ба Бессарабия ва ба ин васила пешгирӣ кардани мушкилоти эҳтимолӣ бо мақомоти маҳаллӣ, ман пас аз чанд рӯз бо ҷаноби Вайда-Воевод, вазири корҳои дохилии он замон мулоқот доштам. Вай дуввумин сиёсатмадори баландмақом буд, ки ман машварат мекардам. Лонель Братиану аввалин шуда буд. Ӯ маро дар он ҷо се соат нигоҳ дошт. Ман фаҳмидам, ки ӯ ҳам дар бораи ҳаракати мо ва ҳам дар масъалаи яҳудиён, ки аз рӯи асли онҳо намедонист, маълумоти нодуруст дорад. Ӯ моро барои чанд ҷавонмарди саркашӣ гирифт, ки бо шикастани тирезаҳо мушкилотро ҳал кунанд. Баъд ман ба ӯ фаҳмондам, ки

мо мушкили яҳудиёнро чӣ гуна мебинем; чй тавр мо инро проблемаи хаёту мамот барои хамаи румынхо мешуморем; чӣ гуна шумораи онҳо хеле зиёд ва қобили қабул нест; чи тавр онхо синфи миёна ва шахрхои Румынияро вайрон карданд. Ман ба ӯ гуфтам, ки таносуби насрониҳо ва яҳудиён дар Балти, Кишинёв, Чернаутӣ, Ясси чӣ гуна аст; хавферо, ки онхо дар мактабхои мо ифода мекунанд, ба бегона шудани синфи хукмрони Румыния ва сохтакории маданияти мо тахдид мекунанд.

Ман инчунин ба ӯ фаҳмондам, ки мо роҳи ҳалли ин мушкилотро мебинем. Вай аз аввал фаҳмид, ки ман дар бораи чӣ гап мезанам. Аммо, гарчанде ки одами кад-кади худ мохияти масъаларо ба осонй мефахмад, вале ман бовар дорам, ки вай харгиз моро пурра дарк карда наметавонад, зеро чунин аст.

---

* Дар паҳлӯҳои ба curlscrew дароз дароз. (Tr.)

табиати ашё; чашмони соли 1890 дигар мисли соли 1930-ро намебинанд. Зангхо, таъчилй, фармонхои хомушона хастанд, ки танхо чавонон мешунаванд ва мефахманд, зеро онхо танхо ба онхо мурочиат карда шудааст. Ҳар як насл дар зиндагӣ рисолати худро дорад. Аз ин ру, шояд, у ба мо комилан бовар намекунад.

Ман барои ба Бессарабия рафтани мо иҷоза гирифтам, албатта, пас аз он ки масъулияти таъмини тартиботи комилро ба дӯш гирифтам. Пас аз чанд рӯз ман як манифестро ба тамоми ҷавонони кишвар муаррифӣ кардам.

ПРОБЛЕМАХО ДАР МАРАМУРАС

Дар ҳамин ҳол, дар Марамурес ошӯби бузург ба амал омад. Ин боз як гушаи хоки Румыния аст, ки марг дар он чо болхои худро дароз кардааст. Дар он ҷо яҳудиён ба деҳаҳо ҳамла карда, зери назорати худ дар киштзорҳо, кӯҳҳо ва оғилҳо қарор гирифтанд. Руминиҳо дар ҳолати асорати ғайриғуломӣ қадам ба қадам пеш аз ин ҳамлаи яҳудиён ақибнишинӣ мекунанд ва оҳиста-оҳиста нобуд мешаванд ва амволи аз Драгос Вода мерос гирифтаашонро дар дасти истилогарон мегузоранд. Дигар ҳеҷ ҳукумат ба онҳо таваҷҷӯҳ зоҳир намекунад, ҳеҷ қонун онҳоро ҳимоя намекунад.

Дар аввалхои мохи июни соли 1930 аробае, ки ду асп кашида буд, дар назди дарвозаи хонаи ман дар Яссы меистод. Аз он ду коҳин, як деҳқон ва як ҷавон.

Ман аз онҳо хоҳиш кардам, ки дароянд. Онҳо пеш омаданд, коҳини православӣ Ион Думитреску, коҳини католикии юнонӣ Андрей Беринде ва деҳқон Никоара.

«Мо бо вагон аз Марамурес омадем. Мо ду ҳафта боз дар роҳ ҳастем; Мо ҳарду коҳин дар Борса ҳастем, яке католикҳои юнонӣ, дигаре православӣ. Мо дигар ба нангини румынхои Марамурес токат карда наметавонем. Мо пас аз ёддошт ёддошт навиштем, ки ба ҳама, ба парлумон, ба ҳукумат, ба вазирон, ба Регенсия фиристодем, аз ҳеҷ кадоми онҳо посух надод. Намедонем дигар чи кор кунем. Мо бо вагонхо ба Ясси омадем, то аз студентони румыния хохиш кунем, ки моро ба такдирамон нагузоранд. Мо аз номи хазорон нафар дехконони ноумеди Марамурес сухан меронем. Мо коҳинони шумо ҳастем. Мо наметавонем чашмони худро ба он чизе ки мебинем, пӯшем. Мардуми мо мемиранду диламон аз алам мешиканад.
"

Ман онҳоро чанд рӯз меҳмондорӣ кардам ва ба онҳо гуфтам:
"Ягона роҳи ҳалли онҳоро, ки ман мебинам, ташкил кардан ва баланд бардоштани рӯҳияи онҳост. Онҳо бояд бидонанд, ки онҳо танҳо дар ин ҷанг мубориза намебаранд; мо дар паси онҳо ҳастем, мо барои он мубориза мебарем. ки такдири онхо ба галабаи мо вобаста аст.» , Нихоят,
ман Тоту ва Еремеиуро барои ташкили онхо фиристодам; ва баъдтар Савин ва Думитреску-Запада. Ба ташкилоти мо аз Борса ва тамоми водихои кухсор хазорхо нафар дехконон мурочиат мекарданд. Яҳудиён хавфи эҳёи Румынияро дарк карда, мардумро ба хашм андохтанд. Диданд, ки тактикаашон барбод рафтааст, ба усулхои дузахй рох доданд. Борсаро оташ зада, румынхоро айбдор карданд. Газетахои яхудй дархол фарьёд зада, ба мукобили румынхо, ки ба гуфтаи онхо, погромхо тайёр мекарданд, чорахои катъй диданд. Ду рӯзҳониёнро яҳудиён мавриди ҳамла қарор доданд, таҳқир карданд, латукӯб карданд ва сипас чанд километрро таъқиб карданд ва сангсор карданд.
Нихоят, ин ду нафарро хамчун «агитатор» дастгир карда, ба зиндони Сигерул Марматиеи партофтанд.
Савин ва Думитреску-Запада ва чанд нафар дехконони мухим низ ба хабе гирифта шуданд. Тоту ва Еремеиу низ дар Дорна дастгир шуда, дар зиндони Кампуль-Лунг зиндонӣ шуданд. Адеварул ("Ҳақиқат") ва Димината ("Субҳ") як тупҳои ҳақиқии дурӯғ ва тӯҳматро бар коҳинон ва дигар маҳбусон паҳн карданд. Хамаи эътирозхо, телеграммахо, ёддоштхо ва гайра бенатича монданд, зеро онхоро доду фарьёд, гавго ва фишори яхудихо гарк карда буданд.

МАРШ БАРОИ БЕССАРАБИ МАНЪ АСТ

Бо дарназардошти марш, ки мо бояд анҷом диҳем, ман «фармони марш» додам, ки онро дар «Сарзамини аҷдодӣ» чоп кардам.

Ман аз он мебарам:

«РАФИКОН, 1.

Мо дар зери садои гимни кухнаи ягонагии Румыния аз Прут мегузарем:
«Биёед, даст ба даст гирем, эй дилдорони румын» .
2. Марш як мох давом мекунад.
3. Мо ҳафт сутуни пурқувватеро ташкил хоҳем кард, ки аз 14 мил ҷудо карда шудаанд.
4. Гузаргоҳи Прут дар ҳафт нуқта анҷом дода мешавад, сутуни паҳлӯи рост барои расидан ба Сетатея-Альба; сутуни канори чап, Тигина.
5. Тарзи пешравй аз Прут то Днестр пиёда рафтан аст.
6. Вакти парвоз 20 июль пагохй. Убури Прут дар як соат эълон карда мешавад.

Вақте ки яҳудиён аз нақшаи ворид шудан ба Бессарабия барои бедор кардани виҷдони руминиҳо хабардор шуданд, матбуоти яҳудӣ ба муқобили мо ҳамлаи тӯфонӣ оғоз кард. Тухмат, дуруг, игвогарихо як мох беист ба сари мо меомаданд.

Ин ҳамлаҳо ба андозаи баробар бар зидди ҷаноби Вайда нигаронида шудаанд. Яҳудиён талаб карданд, ки ҷаноби Вайро дарҳол ба вазорати корҳои дохилӣ паст карданд, дар асл "аз киштӣ партофтанд", зеро ӯ ҷуръат кард, ки ба мо ҷавонони румыниҳо иҷозат диҳад, ки ба Бессарабия ворид шавем, то падару модарон ва бародарони моро тавассути Прут як калимаи тасаллӣ ва умеди руминӣ оварем.

Бессарабия аз чихати иктисодй ва сиёсй ба ихтиёри мутлаки яхудиён дода шуд. Ҳама гуна кӯшиш барои озод кардани Руминия, ҳама гуна ёдоварӣ дар бораи ин ҳукмронии сиёҳ ҷиноят ҳисобида мешуд.

Дар зери фишори ҳамлаҳо ва фитнаҳои матбуоти яҳудӣ раҳпаймоӣ ба Бессарабия танҳо дар рӯзе манъ карда шуд, ки легионерҳо аз тамоми гӯшаву канор ба сӯи Прут равон шуданд.

Ба ин муносибат ман эътирози зеринро навиштам, ки онро дар саросари пойтахт паҳн кардам:

ЛЕГИЯИ АРХАНГ МИКАЙЛ
"ҲИФЗИ ОҲАНИН"
ИЛОҶВА Огоҳӣ

РОМАНХО АЗ ПОЙТАХТ,

«Марши «гвардиям оханин» , ки мебоист дар Бессарабия барпо мегардид, бас карда шуд Душманони Румынияи солиму тавоно галаба карданд. Дар давоми як мох кучаи Сариндар, яхудиёни хурди Лупта («Мубориза»).), Адварул («Хакикат»), «Диминеата» («Субх»), ин захролудкунандагони рухи румынй дар ин чо, дар сарзамини худамон ба чони мо тахдид мекарданд, тахкир мекарданд, торсакй мезаданд, ки манфиатхои олии мамлакати моро фахмида метавонистанд ва. сензураи номатлуби тамоми актхои маъмурии он гардид.

Дар Турда онхо аз хукумат талаб карданд, ки намоиши моро бас кунад, гуё Трансильванияро оташ зада истодаанд; дар Кобул ин революция 'дар Бессарабия сар шуда буд; дар Галатй, ки катли ом ва погромхо сар мешавад. "Онҳо дар ҳар маврид иғвогарони нафратовар шуданд, зеро легион дар ҳама ҷо тартибот ва интизоми комилро нигоҳ дошт." Мо имруз ба тарафи Днестр рафтем, то ки руи Бессарабияро ба тарафи Бухарест гардонем, «Аммо ин ба ин зархаридони коммунизм писанд наомад.

Бессарабия бояд минбаъд хам курбони большевизм бошад ва ба Москва нигох кунад, то ки вай ба воситаи музофоти байни Прут ва Днестр тамоми хаёти сиёсии Румынияро террор кунад.

Румиён,

Низоми сиёсии бадхоҳ ва каҷраве, ки ба ҳаёти мо сироят мекунад, ба онҳо - аз манфиатҳои ночиз ва худхоҳонаи интихоботӣ ва рӯҳияи пастзании хидматпарастӣ - дар кори онҳо барои пароканда кардани кишвари мо ва бегона кардани сарзамини аҷдодии мо мусоидат мекунад. Мањз њамин манфиати ѓаразнок ва њамин рўњия буд, ки дар 60 соли охир Руминияро ба дасти хориљиён вогузор кардааст.

Ана, имруз шахидони Марамурес ва Буковина ба харакат медароянд! Онҳо дар сари роҳҳояшон аз талхии ғуломие, ки бо хиёнати тамоми раҳбарони кишвар ба он андохта шудаанд, гиря мекунанд; на ин ки онхоро фаромуш кардаанд, балки фурУхтаанд.

"Оё ба назари шумо ҳадди аққал аҷиб намебошад, ки дар ин кишвар ҳеҷ овозе пайдо нашудааст, ки бо як калимаи тасаллӣ ба назди онҳо ояд? "Итвогарон" Николае Тоту ва Еремейу Оё онҳо гунаҳкоранд? Ва сиёсатмадороне, ки дар тӯли 12 сол ҳамарӯза ин деҳқонони Марамуреро фиреб медиҳанд, оё онҳо гунаҳкор нестанд? Ва садҳо ҳазор яҳудиёни саргардон, ки ба онҳо ҳамла карданд. ки аз ниёгони худ мерос мондаанд ва онхоро гулом гардонанд, магар ин фитнагарону иғвогарон нестанд ва ҷанобони кӯчаи Сариндар, ки ифтихори моро аз лорд будан дар кишвари худамон масхара мекунанд, оё онҳо иғвогарон нестанд?

РОМАНОС,

Инак як мисоли маъмулӣ, ки аз он метавон сабаби аслии "бетартибиҳо"-ро дар Буковина ва Марамурес дидан мумкин аст, "Universul ("The Universe") аз 17 июли соли 1930 чунин оморро нашр кард: "Дар Cernauti., Children in синни мактабй дар мактабхои ибтидой: 12277 нафар, аз он чумла 3378 нафарашон танхо румынхо (писарон ва духтарон), бокимондаашон хоричй мебошанд.' Боз кадом далели бартарии унсурҳои руминӣ дар қисмати шимолии Руминия ба шумо лозим аст, ки рӯҳи мардуми Руминия аз ин ҳамлаи азим ва куштор фирор мекунад?

Уро паст мезанед, тухмат мекунед, хафа мекунед, ки гуё аз «вазъияти ногувори иктисодиаш» барои як бурда нон мехезад, дар хакикат у дар сархадхои шимолй далерона ба химояи вучуди худ мебарояд.

Чаро ягон сиёсатмадоре наомадааст, ки ҳақиқатро ба Ҷаноби Олӣ бигӯяд?

ШУМО

АЛЛОХ Ин бечорахо нон наметалабанд, адолат талаб мекунанд! Онхо талаб мекунанд, ки ру-хи Румыния дар арафаи марг озод карда шавад, зеро он дар Марамурес ва Буковина бугй карда мешавад, 'Фбей талаб мекунад, ки ба мукобили садхо хазор яхудиён, ки дара-каю кирмхо барин кирмхо мегазанд, чорахо дида шаванд. кашшокии онхоро хамаи органхои махаллии Румыния мухофизат мекунанд.

ЖУРНАЛИСТОНИ ЧАНОБИ КУЧАИ САРИНДОР

Албатта, румынхо нагз медонанд, ки ин проблемаро бо намоишхои тачовузкорона хал кардан мумкин нест; вале ба хадди тобоварии худ расида, мехоханд рохбарияти румыниро ба сари Румыния бор кунанд; ки конунгузории Румыния, конунхои мухофизати унсурони румыниро дар Румыния ба амал барорад.
Шояд шумо умедворед, ки бо дашномҳои доимии худ, ки рӯҳҳои руминии моро захмдор кардаед, рӯзе маро дар сари муқаддасони саркаш Марамурес хоҳед дид? Шумо беҳтар медонед, ки дар ҳамон лаҳза соати охирини шумо фаро расид!

Ба ҳар ҳол, агар шумо қонунҳои мавҷударо барои ором кардани шумо нокофӣ донед, ман изҳор медорам, ки ман қудрати кофӣ дорам, ки шуморо ба ҷои худ гузорам ва ба шумо бифаҳмам, ки шумо дар кадом кишвар зиндагӣ мекунед.

Агар шумо ором нашавед, ман ҳамаро, ки дар ин кишвар зиндаанд, бар зидди шумо даъват хоҳам кард, ки тасмим гирифтаанд, ки бо ҳар силоҳе, ки ақли ман ба вуҷуд меорад, мубориза баранд.

РУМИНИХО,

Румынияи навро аз паси партияхои сиёсй ба вучуд овардан мумкин нест, чи тавре ки Румынияи Кабир аз хисобу китоби сиёсатмадорон ба вучуд омадааст, балки дар майдонхои чанги Марашестй ва дар водихои чукуре, ки аз болои он тупхо пулод борида буданд.
Румынияи навро гайр аз чанг ба вучуд овардан мумкин нест; курбони фарзандони худ.
Барои хамин хам ба сиёсатмадорон мурочиат намекунам, ба ту, солдат! Бархез! Таърих боз шуморо даъват мекунад! Шумо чӣ хелед. Бо бозуи шикастаи ту, Бо пои шикастаи ту, Бо синаат аз тири тир. Бигзор нотавон ва нотавон ларзонад. Шумо, далерона дар чанг иштирок мекунед.

Ба наздикӣ "Гвардияи оҳанин" шуморо ба митинги калон дар Букбарест барои дифоъ даъват мекунад

Марамурасанҳо, писарони Драгос-Вода ва Буковиниён, писарони Стефани Бузург ва муқаддас.

Дар лавҳаҳои худ бинависед: «Ариҷиён ба мо ҳамла карданд», «Матбуоти бегона моро заҳролуд мекунад», «Системаи сиёсӣ моро мекушад».

Карнайҳои худро бо изтироб садо диҳед. Онҳоро бо тамоми қувваи худ тарконед.

Дар ин лахза, вакте ки душман ба мо хучум мекунад ва сиёсатмадорон ба мо хиёнат мекунанд, румынхо мисли пештара дар пайрахахои кухӣ дар вацти туфон бо вахшат наър мекунанд.

ВАТАН! ВАТАН! ВАТАН!

Корнелиу Зелеа-Кодреану

сардори легион

КУШИШИ ВАЗИР АНГЕЛЕСКУ ДАР ХАЁТ

Шоми рӯзе, ки манифестам нашр шуд, ман дар маркази донишҷӯён будам, ки бо чанд донишҷӯ суҳбат мекардам. Безаи чавон пайдо шуд. Вай ногахон нишони худро аз ташкилоти «Влад Тепес*, ки ба он тааллук дошт, канда, партофт ва гуфт: «Аз ин ба баъд ман ба «Влад Тепес» дигар коре надорам, ин имо-ри шумо таассурот набахшид. ман.Лигаи якум «Влад Тепес» ба назар љиддият намедињад, махсусан ба љавонони ин лига, ки ман аз аввал, зеро ки мављудияти онњоро шубња мекардам.Истифодаи чунин як гурўњи љавонон маро комилан сард кард.

Пас аз чанд дақиқа ин ҷавон дубора ба суҳбати мо ҳамроҳ шуд ва гуфт, ки агар эътироз надошта бошам, легионер шудан мехоҳад. Ҷавоби норавшани ман аз радди мустақим худдорӣ кард. Догмаи легионер барои ҳар як навкоре, ки мехоҳад ба легион ҳамроҳ шавад, шарт мегузорад ва ин махсусан ба парвандаи ҳозира дахл дорад. Якчанд хафта пештар ман Безаро дар тарабхонаи хурде дида будам, ки дар он чо аз ман пурсид, ки оё «Стере*-ро тирандозӣ кардан мувофики максад нест. Инчунин, ман ӯро ҷиддӣ қабул намекардам.

Ҳангоми рафтан аз ман хоҳиш кард, ки шабро дар ҷои ӯ гузаронам. Ман рад кардам. Ба ҷои ин, ман шабро бо донишҷӯёни тиб гузаронидам. Рӯзи дигар, тақрибан нисфирӯзӣ, ман аз кӯчаҳои рӯзномафурӯшон шунидам: «Кушиш ба ҷони вазир Ангелеску!». Ташкили Тандурустии Ҷаҳон? Беза. Тавре? Ӯ чанд тир холӣ карда, ба қурбониаш рӯякӣ зад.

Чаро? Ман намедонистам. Ҳангоми пурсидан, ман фаҳмидам, ки дар байни македониҳо ва Ангелеску бар сари қонуни Нова Доброгеа ихтилоф ба миён омадааст, ки ҳеҷ гоҳ бо ** ки манфиатхои Румынияро дар ин музофот поймол мекард. И Ангелеску вохӯрда нест. Баъди ду рӯз маро судяе, ки парвандаро омода мекард, даъват карданд.

Дар Беза манифестхои «Гвардияи оханин» ёфт шуданд. Ман изҳор доштам, ки дар бораи ин кӯшиш ҳеҷ иттилое надорам ва ба ин кӯшиш рабте надорам ва ангезаи онро ҳам намедонам. маро озод карданд. Вақте ки ман рафтам, фикр мекардам, ки чӣ гуна бадбахтӣ ба сари одам мерасад.

Агар даъвати Безаро барои хобидан дар хонааш пазируфтам, муаллифи ахлоқии офаринишаш мешудам. Ҳар як далеле, ки барои дифоъ аз худ пешниҳод мешуд, рад карда мешуд. Махсусан бо назардошти он, ки ин кушиш бо рад кардани походи мо ба Бессарабия рост омад.

Дар тааҷҷуби бузурге, ки рӯзи дигар ман сарлавҳаи нимсаҳифаро дар Димината («Субҳ») хондам: «Корнелиу Кодреану Маркс Беза». Ман ҳайрон шудам.

Дар натиҷа, ман ба назди судяе рафтам, ки як рӯз пеш маро пурсиш карда буд. "Ҷаноби олӣ, ман хеле ҳайронам, ки чунин маълумоти нодуруст метавонад дар идораи шумо дар натиҷаи бозпурсии махфӣ пайдо шавад. Ман аз амали Беза хабар надодаам.

Ин корро кардан ба ман вобаста нест!"

"Ман чунин маълумотро нашр накардаам. Ин бофтаи матбуот аст."

Пас, ба худ гуфтам: "Оё иҷозаи диҳам, ки матбуоти яҳудӣ худро таҳқир кунанд? Ҳатто агар ман Безаро дар муддати кӯтоҳ шинос будам, ҳарчанд бо ӯ иртибот надоштам, касе маро маҷбур карда наметавонист.

бошад

---

* Григор Филиппӣ ҳизби худро Влад номид, то нишон диҳад, ки вай ба амалияи Влади Ҳайбдор, ҳокими Уоллахия дар асри 16, ки дуздон ва тобеони беинсофро ба сутун мекашид, пайравӣ хоҳад кард. (Tr.)

бадкоре, ки дар чунин ҳолат ба болои ӯ ҷаҳида мешавад, то ӯро маҳкум кунад. Ман ин корро кардан намехоҳам. Бигзор ба ҷуз ман касе ин корро накунад, зеро ман намедонам, ки чӣ мешавад ва ба далели гузаштаи худ, ки дар он ҷо ҳамон кафшҳо пӯшида будам, маро аз маҳкум кардани дигарон бозмедорад. Ман огоҳии дигар менависам.

Худи ҳамон рӯз манифестро чоп кардам, ки онро дар саросари пойтахт паҳн кардам:

ОГОХИ ДУЮМ

Азбаски матбуот бори дигар ҷуръат кард, ки ҳақиқатро пинҳон кунад ва иддао кунад, ки ман ишораи Безаро "дароз кардам", ман исрор мекунам, ки тавзеҳи зеринро бидиҳам:
"Агар вазир Ангелеску барои дифоъ аз худ сабабе дошта бошад, ман боварӣ дорам, ки Безаи ҷавон ҳадди ақл сабабҳои зиёде дорад. , чунон ки дар судхо ва дар назди вичдони хамватанонаш.

Ман изхор мекунам, ки аввалинро бо нишон додани дуюмаш химоя нахохам кард, балки Безаи чавон ва кори уро бо тамоми дилу чон химоя мекунам.
Дар хусуси шумо чаноби кучаи Сариндар бошад, ин огохии дуюмро дар руйхати пунктхои ахолинишин нависед. "

Корнелиу Зелеа-Кодреану

Дар натиҷаи ин ду огоҳӣ муносибати ман бо ҷаноби Вайда қатъ шуд. Ҷаноби Вайда аз ман хашмгин буд, аммо ман дигар коре карда наметавонистам, ки виҷдонам фармуд. Боз даъвати ҳамон судя маро боздошт карданд. Ҳамин тавр, ман боз дар Мария Прета ба зиндони Вакарести рафтам. Дар ҳамон микроавтобус ҳафт ҷавони дигар буданд, ки ман худро ба онҳо муаррифӣ кардам: Папанас, Караника, Пиху, Мамали, Антон Сиумети, Фиката ва Гетеа.
Онҳо изҳороти с (Шахсият бо Беза, ман боз дар зери ҳамон дарвозаҳо, ки ҳафт сол пеш бо рафиқони собиқам мерафтам ва тасодуфан дар ҳамон ҳуҷайрае ҷойгир шудам, ки он вақт ишғол мекардам. Рӯзи дигар барои дидани нишона вориди калисо шудам. аз Сан Мигел, ки мо аз он ғоз кардем, аммо кӯдакон ҳафт сол пештар.

Дар зиндон ман он аромиён*-ро, ки аз куххои Пинд омадаанд, хуб мешинохтам.
Онҳо фарҳанги баланд, солимии ахлоқӣ нишон медоданд, ватандӯсти хуб буданд, барои ҷанговару қаҳрамон сохта шуда буданд ва ба қурбонӣ омода буданд. Дар он ҷо ман бо фоҷиаи бузурги македо-руминҳо, ин шохаи руминӣ, ки барои ҳазорон нафар

* Аромиён ё македо-руминҳои Македония (Юнон) мебошанд
Аҳолии ройнатзабон. (Tr.)

солхо танхо ва танхо дар кухсори худ - бо силох дар даст - забону миллат ва озодиашро дифоъ мекард.

Маҳз ҳамон вақт ман бо Стери Сиумети* вохӯрдам, ки Худо ӯро барои рӯҳи поки ӯ, мисли шабнам пок ва аз шиканҷа ва марги фоҷиавии ӯ баргузида буд, бузургтарин шоҳиди ҳаракати легионерии легионерии Руминия.

Дар он чо фикру зикри мо абадӣ муттахид шуд. Мо минбаъд барои тамоми халки худ, аз Пинд то дарьёи Днестр якчоя мубориза мебарем.
Ҳеҷ гуна шикоят, дархост ё дахолат дар назди маъмурияте, ки ба ҳама мушкилоти Руминия дар ин ҷо ва дар хориҷа гӯш надодааст, мушкилоти Руминияро дар ҳама ҷо ҳал намекунад, бе миллати пурқуввати лӯлӣ, ки хонаи худро назорат мекунад. Дар он вакт ин румынхо, ки берун аз сархадхои мо пароканда шудаанд, боз ба Румыния оварда мешаванд. Зеро дар ин чо хуни хама даркор аст, ки румынхо ба марг дучор мешаванд.
Ва хуб аст, ки дар ин мубориза ҳукуматҳое, ки дарҳои кишварро ба рӯи ҳазорон яҳудиён боз карданд, дар айни замон ба руминиҳо аз

берун барои дохил шудан.

Ҳама қувваҳои сеҳру ҷоду дар кор буданд ва ба адолат фишор меоварданд, то эътиқоди маро таъмин кунанд. Боздошти охирини ман ва

зиндонӣ дар Вакарести боиси хурсандии бузург дар сафи яхудиён гардид. Ҳар як яҳудие, ки ноҷавонмард буд, дар ҳар рӯзнома ба ман ҳамла ва таҳқир мекард. Барои писанд омадани яҳудиён, ҳатто рӯзномаҳои Руминия, ки ҳизбҳои сиёсӣ идора мекунанд, ба ман ҳамла карданд.

Санаи баромади ман дар суд муайян карда шуд. Ман ба тайёрии зарурӣ шурӯъ кардам. Ман интизори Нелу Ионеску будам, ки дошт

*

Шаби 30 декабри соли 1930 Стерик Сиумети боздошт шуд, гарчанде бегуноҳ аст аз куштори сарвазир IG DUca, аз ҷониби се комиссари полис кушта шуд ва сипас бо фармони шахсони масъул, масъулони вазорат ба обҳои яхбастаи Дамбовита партофта шуд. корхои дохилӣ. [@i, рехтанд, ӯро пинҳонӣ дафн карданд, баъдтар аз ҷониби намояндагони тартиботи ҷамъиятӣ "ном накардан" пинҳонӣ дар ҳолатҳои ногувор кофтанд ва дубора дафн карда шуд. Ин чинояти ношоиста пас аз он ки b (@ i'ore tli (@, App ottrt (@als дар Бухарест) мурофиаи нангин, ки дар он фишори пинхони ва ошкори хукумати либералӣ ва аппарати полиция хатто дар дохили толори суд ба амал омад, бечазо монд. , дар бораи жюрихо (дар байни онхо доктор Георгиу, ректори университети Бухарест, прораби жюри), бевазани Клумети ва адвокатхо.(Тр.) маро дар хама чо химоя кард.

озмоишхои аз соли 1920 сар карда, ки аз Яссы меомаданд. Бо исрори студентон ба мухофизати ман низ чаноби Михаил Мора хамрох шуд.

Мурофиаи ман, чун маъмул, як ҳамлаи яҳудиён буд, ки кӯшиши эътиқоди маро таъмин кунад, новобаста аз он ки хурд бошад, - талаб карданд яҳудиёни Адеварул ("Ҳақиқат") - то бигӯянд, ки ҷунбиши ман анархист, зеро он воситаҳои ғайриқонуниро истифода мебарад. аз амал. Коридорхои вазорати адлия пур аз яхудихо ба суи он тараф давида, бо шафоатхои хар гуна.

Вале адли Румыния, ки нотарсона ва нотарсона буд, маро сафед кард. Аммо прокурор шикоят кард; бинобар ин маро дар зиндон нигоҳ доштанро идома медоданд.

Ин дафъа фишор ва дахолати қудрати яҳудиён афзоиш ёфт.

Боз маро ба суди шикоятӣ бурданд. Прокурор Прапоргесеу барои писанд омадан ба яҳудиён маро бо дуздон, аспдуздҳо ва киссаҳо дар як қуттӣ гузошт.

Дар тӯли се соат, вақте ки парвандаҳои онҳо муҳокима мешуданд, ман объекти нигоҳҳои тамасхур ва саркашонаи даҳҳо яҳудиён будам. Кори ман аз хама охир дида баромада шуд ва мисли пештара чаноби Михайл Мора ва Нелу Лонеску уро химоя карданд. Ҳукм аз рӯи шикоят ҳукми нави сафедкунанда буд. Пас аз тақрибан якуним моҳи зиндон маро озод карданд. Ман ба хона рафтам.

Баъди хамаи ин ман хамрохи Нелу Илонеску, Гарнеата, Мота ва Ибрайлеану бо мошини худамон ба Сигетул Марматиеи рафтам, то ки аз такдири ду кохи-не, ки дар бадбахтии мудхиш дармондаанд, фахмам. Ҳеҷ кас ба дидани онҳо намеомад, ҳатто барои овардани хӯрок. Зани падар Думитреску бемор буд; ду фарзанди хурдсол дошт. Хонаи ӯ хонаи бе нон, бе пул, бе дору буд; бо хайрия зиндагӣ мекарданд. Тақдири рӯҳониёни масеҳӣ, ки қасам хӯрданд, ки салиб, калисо ва мардуми онро дифоъ кунанд! Такдири боз дах нафар пешвоёни дехкони зиндонӣ низ хамин тавр бад буд.

Аз берун, яҳудиён шодӣ мекарданд. Дар дохил ва хориҷи кишвар пул ҷамъоварӣ мешуд; давлат ба «яхудиёни бадбахт» -и Борса пул дод, то ки онхо худашон хонахои нави дуошьёнаи сангин созанд, дехконони камбагал Румыния нони аз орди камбагал омехта бо овёс тайёршударо мехурданд.

Ман, ки он вакт ин Маракснуреси румыниро дидам, ки дар азоби марг нола ва гиря мекунад, ба хар як сиёсатмадор, хар як муаллим, ба хар як кохи-нон, хар як студенти университет ва студенти мактаби миёна ва хар як воизи инсондустй — хамаи онхоеро, ки ба ин чо барои таънаю маломат меоянд, насихат накарда наметавонам. хаёти сиёсии мо — «Хамаи шумо рафта, Марамуресро тамошо кунед. Номи касеро дар ҷаҳон ҳамчун як довар ба мо бигӯяд, ки оё дар Руминия чизе монанди он чизе ки дар Марамурес рӯй дода истодааст, бо руминҳо рӯй дода метавонад ё не."

Дар охири чор мох кохинон ба зиндони Сату-Маре гузаронда шуданд, ки дар он мурофиаи судӣ барпо гардид, ки дар он кариб 50 нафар занони дехконон ва мардони кудакдор дар дасташон, инчунин 20 нафар яхудиён иштирок доштанд.

Профессор Катунеану, Ион Мота, прокурори маҳаллӣ ва ман ҳимояи руминҳои айбдоршавандаро ташкил додем. 20 яҳудиро чаҳор адвокати яҳудӣ намояндагӣ мекарданд.

Пас аз ҳашт рӯзи мурофиа, ҳамаи онҳо сафед карда шуданд, зеро ҳама иттиҳомоти алайҳи онҳо эълоншуда дурӯғ собит шуд.

БАРХАМ КАРДАНИ ЛЕГИЯИ АРХАНГЕЛЬ МИКАЙЛ ВА Гвардияи оханин 11 ЯНВАРИ СОЛИ 1931

Дар ҳамин ҳол, ҷаноби Вайда, таҳти фишори ҳамлаҳои яҳудиён, аз Вазорати корҳои дохилӣ барканор карда шуд ва ба ҷои ӯ ҷаноби Миҳалаче таъин шуд, ки тавре ки муносибати деркардааш нишон дод, маълум кард, ки аз истифодаи «бозуи қавӣ» алайҳи мо зид нест. .

Ин лаҳза фаро расид.

Думитреску-Западаи чавон, ки дар Сигет ба хабе гирифта шуда буд, аз дуруг, хучум, тахкири матбуоти яхудй ба хашм омада, ба касе чизе напурсида ва чизе нагуфта, таппончаеро, ки тасодуфан ёфта буд, гирифта, ба Бухарест рафт, ба кабинет даромад. аз Сокор ва тир холй кард.

Аммо таппонча вайрон буд; онро дафъаи дуйум аз кор андохтан мумкин набуд. Ин тақрибан дар вақти Мавлуди Исо рӯй дод. Як сол боз як моҳ дар хона нагузаштам.

Ман мехостам истироҳатро бо оилаам гузаронам. Ман дар Фоксани будам, ки барои рафтан ба хона тайёрӣ дидам, вақте ки ман дар рӯзномаҳо воқеаи дар Бухарест рӯйдодаро хондам.

Дарҳол маро ба назди судяи Пападопол дар Суд даъват карданд.

Исбот шудааст, ки ман ба тирпарронӣ иртибот надоштам. Ман метавонистам роҳ равам. Ман ба Фоксани баргаштам, ки дар он ҷо бо фармони ҷаноби Михалачӣ, бе ягон сабаб, маро полис дар хонаи Кристаче Сулаймон иҳота карда, ҳашт рӯз бе алоқа нигоҳ доштам, ҷаноби.

Михалач бо декрети Совети Вазирон гвардиям оханин ва легионро бархам дод.

Дар тамоми штаби мо кофтуков гузаронда шуд; тамоми сабтҳои мо гирифта шуданд; хамаи офисхои мо мухр бастаанд. Дар хонаи Ясси, инчунин дар Хуси хатто болишту матрасамро горат карданд. Бори панҷум аст, ки хонаамро ғорат карданд, ҳама чизи марбут ба ҳаракат, ҳатто хурдтарин ёддоштҳое, ки ман доштам, гирифта шуданд. Халтаҳои ҳуҷҷатҳо, мактубҳо, коғазҳоро аз хонаҳои мо гирифта, ба Бухарест бурданд. Аммо онҳо дар хонаҳои мо чиро ёфта метавонистанд, ки ғайриқонунӣ ё созишовар буда метавонанд?

Мо дар рӯзи равшан кор мекардем ва ҳар чизе ки гуфта будем, бо овози баланд гуфта мешуд. Мо дар назди тамоми чахон эътикоди худро катъиян эътироф мекунем.

9 январь маро агентхои Фоксани ба Бухарест бурданд ва дар он чо баъди бозпурсии 12-соата маро дастгир карда, ба Вакарести фиристоданд. Рузи дуйум аз округхое, ки мо дар онхо бештар фаъол будем, легионерхои зерин оварда шуданд: Лефтер, аз Кахул; Банеа, аз Ясси; Стелеску, аз Галатй; Амос Поп, аз Турда; Тоту ва Данила.

Ин боз як зарбаи сахте ба болои сари як созмони руминӣ буд, ки ҳеҷ кори ғайриқонунӣ накардааст, балки танҳо кӯшиш мекард, ки бар зидди гидраи яҳудӣ абрӯ барорад. Кушиши нави ин халк барои 'ба воситаи чавонй, гуломй бархостани худ дар зери зарбаи вазири корхои дохилии Румыния бо чапакзании якдилонаи яхудиён дар дохил ва хорича афтод.

Ин дафъа низ хашму ғазаби несту нобуд кардани мо бераҳмона сар зад.

Барои несту нобуд кардани мо ягон восита дарег намедошт; бе бадномй. Ва мо дар ҳеҷ чиз гунаҳкор набудем.

Рӯзномаҳои яҳудие, ки дар онҳо ба мо ҳамлаи шадид мекарданд, моро ва ҳақиқатро масхара мекарданд, дар зиндон ба мо расидаанд ва мо коре карда наметавонистем, ба ҳеҷ ваҷҳ ҷавоб дода наметавонистем.

Дар байни чор девори зиндон силоҳҳо ба ҳам мепайвандад, мо мушоҳида мекардем, ки таҳқир ва ҳар гуна иттиҳом ба сари мо мепардохтанд. як мисол овардан кифоя аст, ки он дарачаи бадномии матбуоти яхудиро дар он вакт

аз кушишхои бисьёре нишон медихад, ки бо максади ба мукобили мо табдил додани афкори умум барои мачбур кардани махкум кардани мо карда мешуданд.

Диққати хонандаро ба он ҷалб менамоям, ки ман ҳеҷ гоҳ чунин фармонро тарҳрезӣ накардаам, нанавиштам ** аст ва имзо накардаам. дар асоси ин гуна хуччатхои бардуруг, махсусан мактубе, ки Корнелиу З. Кодреану гуё ба Адольф Гитлер навишта буд, ки судьяхои харбй — хамчун асбоби хизмати шахсони манфиатдор баромад карда, баъдтар сардори гвардиям оханиро барои дах сол ба кори мачбурй махкум карданд. «чинояти хиёнат ва игвогарй ба революциям социалй» .

Ин мактуберо, ки Сигуранта «кашф кардааст» , ки дар он Кодреану аз Адольф Гитлер барои дастгирй кардани «революцияи социалй» ёрй пурсида буд, Корнелиу З. Ӯ на танҳо хулосаи коршиноси хаттии зарурӣ ва шоҳидони дифоъро рад карданд, балки бо баҳонаи он ки муҳокимаи оммавии парванда ба “манфиатҳои болоии давлат” зарар мерасонад, раванди ин масъала пушти пӯшида сурат гирифт. дарҳо барои хуруҷ аз Codreanu, айбдор бадномшуда, имкони .... ???????

Ҳақиқат ин аст, ки ин саҳначаи зиште, ки ҳукми даҳ соли меҳнати сангин ва зиндонро сафед мекард.

Кодреануи бегуноҳ дар марҳилаи омодагии куштори ӯ буд, ки аз ҷониби Аълоҳазрат Кин Кэрол 11 аз Румыния пешакӣ тарҳрезӣ шуда буд, ки бо фармони ҳукумати Аълохазрат rdglit аз 29 то 30 ноябри соли 1938 иҷро карда шуд. (Tr.)

Ҳеҷ як калима дар он ба ман тааллуқ надорад. Он комилан аз ҷониби яҳудиён ихтироъ шудааст.

Ман дар ин ҷо дурӯғи нафратангезеро, ки дар Димината («Субҳ») чоп шуда буд, пурра такрор мекунам, ки баъдтар аз ҷониби дигар рӯзномаҳо нусхабардорӣ ва шарҳ дода шудааст: EDIFICATION

ХУЧЧАТ Вобаста ба максадхо ва воситахое, ки
ташкилоти «Архангел Микоил» истифода мебарад, мо имкон дорем, ки як хуччати пурхашаматеро, ки Легион дар Ясси нашр кардааст, нашр кунем.

Гап ба сиркуляре дахл дорад, ки аз ҷониби Архангел Легион ба Кампул-Лунг ва Лудосул Маре фиристода шудааст.
Майкл' дар пойтахти Молдова:

Идораи марказии легион 'Архангел Майкл' Яси (Рапа
Галбена) The
Хонаи фарҳанги
масеҳӣ Нусхаи
245/930 ad circulandum Ҷавоби худро ба Корнелиу
Зелеа Кодреану 20 St. Florilor St.,
Iasi - бо код фиристед.

Барои батальони дуюм,
батальони сеюми
Кампуль-Лунг, Лудосул де Мурес
мо ифтихор дорем, ки таваҷҷуҳи шуморо ба инҳо ҷалб кунем:
Дар ҳоле ки мақомоти давлатӣ ва низомӣ ҳушёрии худро суст карданд, зеро мо бо баъзе мансабдорони баландпоя дахолат кардем - ҳам дар Вазорати инсайдерҳо. чунон ки дар... (дар ин чо боз як шахси олимартаба, Н. Р. зикр мешавад) — мо бояд аз фурсат истифода бурда, кори
таргиботию таргиботиро дучанд кунем, зеро ин вазъияти мусоид рузе аз байн рафта метавонад. Аз ин рӯ, бе дудилагӣ ва вақти беҳуда, шумо бояд корҳои зеринро иҷро кунед:

1. Рӯйхати ҳамаи легионерҳоеро, ки савганд гирифтаанд, аз рӯи ротаҳо ва взводҳо тартиб диҳед. Ин рӯйхатҳо бояд дар назди афкори миллӣ ва ҷаҳонӣ муҳофизат карда шаванд ва то 1 ноябри соли ҷорӣ ба Легион фиристода шаванд ва аз рӯи минтақаҳо илова карда шаванд.

2. Батальони дуйум сардорони мухимро ба Кампуль-Лунг даъват мекунад: Робота, Попеску, Сербан, Деспа ва комилан махфй комиссар Нуберт де Ватра-Домей ва сардори пости жандарми Поиана Стампии Падурару Георге. Шумо бояд ба онҳо хабар диҳед, ки легион қарори тағир додани нақшаи амалро қабул кардааст.

Минбаъд мо ба таври махфй ба таври махфй кор хохем кард; шумо набояд дигар мачлисхои оммавй гузаронед ва ба пропаганда машгул нашавед, шумо бояд бо хамаи легионерхое, ки сардорони лона мебошанд, тамос гирифта, ба онхо дастур дихед, ки вазъияти хозираи шуриши байни дехкононро нигох доранд.

Тирамохи хамин сол ба муносибати иваз шудани хукумати Миронесеу зарбаи халкунанда зада мешавад.
3. Батальони сейум профессор Матей, Мога Виктор, Мога Танасе ва сардори взводи Гриндениро даъват мекунад — ва аз Урея шумо бояд тандо савдогари молдавиро даъват кунед. Махфӣ, шумо бояд ба инструктори генд'арме сержант занг занед. Пост Константин дос Людос ба онхо маълумот медихад... (чунон ки дар батальони дуюм).

4. Легионерхои чавонро хафтае ду маротиба ба машк бурдан — ба чарогохи деха ва ё дар дигар чойхо — тайёр карда, максади начиби моро фахмонда, онхоро рухбаланд кардан лозим аст.

5. Сардори штаби батальони сейум вазифаеро, ки ба вай шифохй супурда шуда буд ва бо фармони махфии раками 7/1930 бояд зудтар анчом дихад; агар микдори динамити фиристодашуда нокифоя бошад, вай бояд аз шахси мавриди назар бештар талаб кунад.

6. Шумо инчунин бояд суханони дар боло зикршударо тавассути мактуб ба доктор Иосиф Гиздару аз Сигисоара бигӯед ва инчунин гузориши муфассалро дар бораи фаъолият дар Лудос ба ӯ фиристед. Дар Сигисоара батальони чорум тахти фармондехии доктор Гиздару ташкил карда мешавад. Ин фармон бояд фавран пас аз хондан сӯзонд. Эҳтиёт бошед, лашкари ҷосусони яҳудӣ дар пайи мо ҳастанд; бо касе сӯҳбат накунед ва касеро набинед, ки имзои маро нишон надиҳад.

Далерӣ; Зинда бод Легион ва бо Худо, ба пеш!

Ясси, 7 октябри соли 1930

Фармондеҳи легион

(SS) Корнелиу Зелеа-Кодрегну

Сардори штаби генералӣ ва

Котиби (СС) Гарнеата

«Аз ин таблиғ маълум аст, ки легион «Архангел Микоил» амалҳои ҷиноиро омода кардааст, ки аз ҷониби шумораи муайяни мансабдорони давлатӣ дастгирӣ карда мешаванд. Ҳарчанд дер бошад ҳам, мақомот вазифадоранд, ки ҳама мансабдорони давлатиро, ки худро ба хидмати ин амали ҷиноии Легиони Архангел Микоил гузоштаанд, комилан муайян кунанд ва ҷазоҳои сахттаринро татбиқ кунанд.

Кафолати ҳабс

Ман фаҳмидам, ки вазъият душвор аст; ташкилоти мо пароканда шуд, штаб-квартира кулф баста, дар хама чо чустучу мекунад. Ҷрмеа, ки дар натиҷаи эътирози яҳудиён комилан ҳайратзада ва аз иттиҳомоти ба сари мо боршуда дар ҳайрат афтода буданд, моил буданд, ки ҳамаи ин дасисаҳои нафратангезро воқеъӣ донанд. Илова бар ин, дар зиндон мо дар бадбахтӣ, дар сардӣ, дар намӣ, дар набудани ҳаво ва рӯшноӣ, дар кампал зиндагӣ мекардем. Танхо ба туфайли дахолати исроркоронаи мо буд, ки ба мо кох доданд, то матрасхоро пур кунем ва барои руйпуш кардани намии деворхо як кадар тахтахо дод.

Мо соли 1931-ро дар зиндон дар зери борони дурӯғ, таҳқир ва зарбаҳои яҳудӣ оғоз кардем. Ин дафъа ҳам ман рафиқони нави зиндониамро, ки дар ин мурофиа бо ман шарик буданд, гирифтам, то нишона ва ҳама ҷойҳоеро, ки барои ман пур аз хотира буданд, бубинам.

Албатта, вазъият барои онҳо низ душвор буд. Аммо онҳо бояд барои худашон ҷавоб диҳанд ва ин масъулият хеле камтар буд. Душмане, ки бояд пора-пора ва нобуд карда шавад, ман буд. Ман хис мекардам, ки аз сари мо боз абрхои тира пайдо мешаванд, боз як чахони душман ба сари мо фуруд омада истодааст, ки азми боз хам зиёдтар моро несту нобуд мекунад.

Дар байни ҳамаи ин ҳилаҳои дӯзахӣ ва ҳамлаҳои азим ягона дастгирӣ дар Худо буд. Мо ҳар рӯзи ҷумъа рӯза гирифтем, рӯзадории пурра; ва ҳар нисфи шаб Акатист аз Марями бокира хонед. Дар берун легионерҳои пойтахт бо сарварии Андрей Ионеску, Ион Белгеа, Йордаче, Дору Белимасе, Виктор Чируеску, Котига, Хория Сима, Николае Петрасеу, Янку Караница, Виржил Радулеску, Санду Валериу тамоми кори аз дасташон меомадаро мекарданд, то афкори ҷомеаро равшан кунанд. фирефтаи матбуоти кучаи Сариндар.

Ҳамзамон, Фаника Анастасеску вафодор ва нотарс, ки ҳамеша дар ҳама озмоишҳое, ки ман аз сар гузарондам, дар паҳлӯи ман ҳузур дошт, кӯшиш мекард, ки сарвати моддии моро дар зиндон беҳтар созад.

Ин аст айбномаи ба ман дар бораи ҳабс № №. 194

«... Дар ҳоле, ки парвандаи ҷиноӣ алайҳи Корнелиу Зелеа Кодреану, прокурори Ясси 31-сола, ҳушдор додааст, ки ӯ кӯшиши андешидани чораҳои зидди шакли ҳукуматро, ки Конститутсия муқаррар кардааст, содир кардааст ва дар бораи таҳрики он ҳукм кардааст. бо ташкили ассотсиатсияи «Легиони Микоил Архангел» «Гвардияи

Ферро' бо максади барпо намудани режими диктаторӣ, ки мебоист дар лахзаи дилхохаш чорӣ карда мешуд, бо воситахои зуроваре, ки барои он тарафдоронаш бо машкхои харбӣ, фармонхо, дастурхо ва нуткхо тайёр карда ва игво андохта мешуданд. ба воситаи нашрияҳо, плакатҳо, нишонҳои сарисинагӣ, суханронӣ дар маҷлисҳои муташаккил ё оммавӣ; «Бо назардошти он ки ин санад дар моддаи мазкур пешбинӣ шудааст. 11, банди 2-и Конун барои

пешгирӣ кардани баъзе чиноятхои нави зидди тартиботи чамъиятӣ, ки бо махрум сохтан аз шаш мох то панч сол ва чарима ба маблаги аз 10 то 100 хазор лей ва махрум шудан аз хукукхои гражданӣ чазо дода мешавад; Дар ҳоле ки аз тафтиши гузаронидашуда айбҳои ҷиддӣ ва аломатҳои ҷиддии гунаҳкорӣ

натиҷа бар зидди Корнелиу Зелеа Кодреану; ва барои пешгирии муоширати шахсони зикршуда бо маълумотдиҳандагон ва шоҳидон, ки мавриди пурсиш қарор дода мешаванд; инчунин ба манфиати бехатарии чамъиятӣ; барои омода намудани ин парванда муҳим аст, ки айбдоршаванда то огоҳии минбаъда дар ҳабс нигоҳ дошта шавад; «Баъди шунидани хулосаи прокурор Ал. Прокоп Думитреску ва мувофики нуктахои моддаи 93 конуни чиноятӣ; Бо ин сабабхо: Мо ба хамаи агентихои куввахои чамъиятӣ, ки мувофики

қонун, боздошт ва ба зиндон бурдан дар зиндони Вакарести, гуфт Корнелиу Зелеа Кодреану ...

Дар идораи мо имруз, 30 январи соли 1931. «Судяи тафтишот Стефан Мибаеску». (Масъала раками 10-193 1).

ХУКМ

ЧУМЪА, 27 ФЕВРАЛИ СОЛИ 1931

Ин борони танқидҳо дар тӯли 57 рӯз бефосила идома ёфт, ки ҳамарӯза дар миллионҳо рӯзномаҳо дар тамоми шаҳрҳо ва шаҳрҳо паҳн карда шуданд. Мо имкони посух гуфтан надоштем. Ягон нури умед аз ҳеҷ куҷо, Ҳеҷ кас қудрати ба дифоъи мо омадаро надошт ва тавтиаи яҳудиёнро барои маҳкумият ва дафни мо ва ҳаракати моро маҳкум кунад. Мо дидем, ки чӣ тавр хукуматдорон, прокурорхо, сигурантахо ва ин чанобон вазири корхои дохилӣ Михалачеро даъват карданд, ки — гарчанде ки аз тафтишхои гузарондаашон хама медонистанд, ки мо дар хеч чиз гунахкор нестем; ки ягон лавозимоти харбӣ, ярок, кони динамит ва гайра ёфт нашуд. - то ҳол дар рафтори бадномонаи худ истодагарӣ мекард ва тӯъмаи яҳудиёнро барои тамасхур ва масхара кардани баъзе зиндониён, ки аз худ дифоъ карда наметавонанд, боқӣ мемонд. Азбаски амнияти давлат иштирок дошт, онҳо мебоист вазифаи аввалиндараҷаи худро оид ба ором кардани афкори ҷамъиятӣ бо нашри изҳорот дар бораи инкор кардани кашфи анбори муҳимоти ҷангӣ, кишвар дар остонаи ҷанги шаҳрвандӣ буд ва ғайра иҷро мекарданд.

Маҳз дар ҳамин шароити номусоид рӯзи мурофиаи мо рӯзи ҷумъаи 27 феврал таъин шуд. Бархе аз вакилони мудофеъ ба маќсад мувофиќ донистанд, ки бо назардошти вазъияти пурташвиш дархост пешнињод карда шавад; ки дар ин миён мо афсарони шӯъбаҳои амнияти шоҳидонро даъват мекунем, то онҳоро маҷбур кунем, ки ҳақиқатро зери савганд бигӯянд.

Мо ин таклифро рад кардем; бе шохидон ба суд мерафтем.

Мачлиси машваратӣ Буиклю сардорӣ мекард, судьяхо Г. Соломонешти ва И. Костин ёрӣ расонданд; промоутер Прокоп Думитреску буд. Моро профессор Нолика Антонеску химоя кард; ҳуқуқшиносон Михаил Мора, Нелу Ионеску, Василиу-Клуж, Мота, Карнеата, Корнелиу Жоржеску, ibraileanu. Хам ахли чамъият ва хам судяхо интизор буданд, ки бар зидди мо баъзе далелхо мебинанд: бомбахо, партовхои лавозимоти харбӣ, динамит, таппонча.

Аммо ҳеҷ чиз, комилан ҳеҷ чиз ҳамчун далел оварда нашудааст. Пас аз ним соати ба охир расидани шаҳодати мо, тамоми фарси бадномшуда барҳам хӯрд. Ниҳоят, мо тавонистем сухан ронем, ки пур аз хашму ғазаб, ки дар тӯли ду моҳ дар дохили мо соат ба соат сохта мешуд. Хама он сели дуруг дар пеши хакикат шикаста шуд. Хамаи занчирхое, ки моро бо онхо занчир карданд, канда шуд: мо адвокатхо моро ба таври аъло химоя карданд. Ҳарчанд мурофиа дар рӯзи дуюм идома кард, аммо эълони ҳукм чанд рӯз ба таъхир афтод.

Дар вақти таъиншуда барои баровардани ҳукм моро боз ба Додгоҳ бурданд. Хукми сафедкунии якдилона ба мо хонда дода шуд (Чуки чиноятии No 800).

Инак шартҳои ин ҳукми сафедкунанда, тафсилоти амалҳое, ки дар асоси он "Легиони Микоил Архангел", ки ҳоло барҳам дода шудааст, ба қонун пешниҳод карда шуд:

«Дар сурате ки дар натичаи тафтиши сарпрокурор маълум мешавад, ки дар досье тарафдорони легион танхо аз байни шахсони алохида: дехконон, студентон ва чавонони мактабхои миёна кабул карда шудаанд; ки масалан, дар достон дар бораи лонаи легионерхо ва ё «гучахои сафед» сухан меравад; дар бораи давраи озмоиш, назр ё савганд, панҷ қонуни асосӣ, ки яке аз онҳо қонуни махфӣ аст, сухан меронад; ки легион бо либоси харбй, шим, руймолхо, програмахои тарбияи чисмонӣ ва машкхои харбй, машкхои сигналдихй ва алифбои Морзе ва гайра ташкил карда шудааст, то хол ба даст наомадааст.

Мукаррар карда шуд, ки даъватшавандагон ва даъватшавандагон ба хар гуна кирдоре, ки ба мукобили шакли хозираи идоракуние, ки Конститутсия мукаррар кардааст, ё кирдоре содир мекунанд, ки боиси хар гуна хавф ба амнияти давлат мегардад. Фақат як далели дар чунин созмон таъсис ёфтанро ҳамчун қонуншиканӣ маънидод кардан мумкин нест, ҳатто агар он ба назари касе, чунин хатар ҳисобида шавад.
Зеро, то даме ки созмон сеҳру ҷоду набуд, мақомоти маъмурӣ барои боздоштан ё барҳам додани он дахолат карда метавонистанд. ки хатто аз руи тахмине, ки маълум шуда буд, ки ин ташкилот сохти фашистиро ба сифати ороиш нусхабардорй карда бошад хам, дар он сурат хам аъзоёни он барои чазои дар матни конун пешбинишуда, ки дар асоси он айбдоршаванда ба чавобгарй кашида шуда наметавонист. ба суд кашида шуданд; зеро новобаста аз шаклаш, созмон дар марҳилаи статикии худ ба амнияти давлат хатаре надорад; ҳадди аксар метавонад мавриди нигаронии чораҳои пешгирикунанда аз ҷониби мақомоти маъмурӣ бошад, аммо на ба ягон чораи таъқибкунандае, ки танҳо ҳангоми ташаббуси ин гуна ташкилот ба амал меоянд (ба истиснои ҳолатҳое, ки қонун шакли онро махсусан манъ кардааст). ташкилот).

Инчунин, гуфтан мумкин нест, ки танҳо барои он ки чанд легионер аз деҳаҳо гузаштанд. бо максади чустучуи тарафдорон, ба мардум ташвик кардан, ба харакати легионй бовар кардан ва гайра далел овардан мумкин аст, ки онхо нияти ба амнияти давлатро зери хатар гузоштанро доштанд - таблиғ воситаи ташаккул ва пур кардани кадрхои ташкилоти сиёсй ба ин монанд; ё пайдоиши ба истилоҳ лонаҳои хонандагони синфҳои болоӣ – сохторҳои берун аз худи созмон маънои ҳар гуна таҳдид ба амнияти давлатро дошт, агар ба назар гирем, ки дар барномаи созмон бедории виҷдони миллӣ дар баробари аҳкоми ҷисмонӣ ва тарбияи ахлокй ба программаи мактаб мувофик бошад, ба шарте ки ягон ташви-шу ташвикоти зиёдатй набошад.

Бо дарназардошти он, ки судшаванда наметавонад барои тағир додани шакли ҳукумат бо амали худ ба ҷавобгарӣ кашида шавад - зеро аз файл, далеле, ки ҳатто намояндаи Прокуратура инкор накардааст, маълум аст, ки ҳарду судшаванда Корнелиу З. . Кодреану ва дигарон, инчунин тамоми аъзоёни ташкилот, зарурати таъсиси ҳукумати пурқувватро барои иваз кардани ҳизбҳои сиёсии паразитӣ мавъиза мекарданд ва қудрати меҳрубонеро эътироф карданд, ки дар бораи он бо эҳтироми комил гуфта мешуд ва ҳамкорони он ба манифестҳои онҳо шаҳодат медиҳанд. шудан мехостанд.

«Ғайр аз ин, ҳангоми сухан дар бораи ҳамкорӣ бо сарвари давлат, дар бораи сарнагун кардани як шакли ҳукумат, ки соҳибихтиёр иҷозат надодааст, ҳарф задан мумкин нест....

«Дар ҳоле, ки барои ин мулоҳизаҳо, амали тахрибкорӣ (воқеан аз ҳеҷ ҷиҳат тахрибкорӣ буданаш исбот нашудааст), ки айбдоршавандагон бо он айбдор мешаванд.

ба муқ аррароти модда дохил намешавад. 11 ....

"Бо назардошти он, ки роҳпаймоие, ки созмон ба сӯ и Бессарабия ба нақ ша гирифта буд, сурат нагирифтааст; агар мақ омот ризоият намедоданд, он сурат намегирифт - ризоияте, ки айбдоршаванда воқ еан гирифта буд, вале баъдан лағ в кардааст; вазъият, ин зиёдатист. аз даъвохои айбдоршавандагон, ки онхо ният доранд, аввал, му-кобилати легионеронро
санчидан, дуюм, бедор кардани шуури миллии ахолиро, ки аз тарафи унсурхои бегона ворид шуда буданд, рад кунанд...

"Дар ҳоле ки иддао шудааст, ки ҳама амалҳои айбдоршаванда бояд бо назардошти асли ӯ баррасӣ карда шаванд....

«Дар сурате, ки то даме, ки факти ба суд кашида шудани айбдоршавандаро исбот кардан мумкин нест, дар бораи кирдорхои Корнелиу Зелеа Кодреану, Данила ва гайра сухан рондан мумкин нест, ки дарачаи гунохро муайян мекунад, зеро пештара ба мукаррар намудани дарачаи чиноят манфиатдоранд. ҷ азо ва на дар маҷ бур кардани ҳукм ...

"Дар ин сурат, муттаҳамон дар иттиҳомоти алайҳи онҳо эълоншуда бегуноҳанд ва аз ин рӯ , бояд сафед карда шаванд."

Мо бо хушҳолӣ ба зиндон баргаштем, то халтаҳоямонро ҷ амъ кунем ва мунтазири фармони озод шудем.
Мо интизорем; Соати 8 бегохй омад, 91 10, 11, соат; ба хар кадаме, ки берун аз хавлй шунида будем, чахида мешудем.
Ниҳоят, мо бо сумкаҳоямон ба хоб рафтем.

Рӯ зи дигар боз интизор шудем. Танҳо рӯ зи сеюм фаҳмидем, ки прокурор шикоят кардааст ва аз ин рӯ , мо бояд то баррасии шикоят дар ҳабс бимонем.

Боз рузхо охиста-охиста кашол ёфтан гирифтанд.

Санаи нав ба рузи чумъа, 27 марти соли 1931 дар суди шикоятй мукаррар карда шуд. Рузхо торафт охиста-охиста мегузаштанд. Ниҳоят, онҳо моро бо микроавтобус ба бинои Додгоҳ, қ исми 11-и Суди Апелятсия таҳти раёсати ҷ аноби Эрнест Сеаур Аслан бурданд. Ҳамон муҳофизон вазифаи худро барои бомуваффақ ият мубориза бурдан бо тезисҳои прокурор Гика Лонеску, ки иттиҳомро бо оташи нафрат ва таҳқ ир омехта карданд, иҷ ро карданд. Ҳукми додгоҳ барои чанд рӯ з мавқ уф гузошта шуд. Бозгашт ба Вакарести, ки мо интизорем. Ёдовар шудем, мо аз хукми нави сафедшуда хабар доданд, якдилона. Пас аз 87 рӯ зи зиндон, ниҳоят моро озод карданд, зеро бегуноҳ дониста шудем. Ман ҳайрон будам, ки бадгӯ ёни моро кй ҷ азо медиҳад?

Аз худ пурсидам, кӣ интиқ оми ҳамаи беадолатиҳо, зарбаҳо ва ранҷ у азоберо, ки мо гирифтем, хоҳад гирифт?

Аммо додситон парвандаро боз ҳам баландтар, ба Додгоҳи олии адлия бурд.
Баъдан, вақ те ки парванда ба баррасӣ гирифта шуд, ин додгоҳ низ якдилона ҳукми сафедкунии судҳои поёниро тасдиқ кард. Дар ин ҷ о мо бо ду қ арор қ арор гирифтем: яке, ҷ аноби Михалаче, ки ба воситаи онҳо "Легиони Михаэли Архангелӣ " ва "Гвардияи оҳанин" ҳамчун созмонҳои тахрибкор, ки барои мавҷ удияти давлати Руминия хатарнок буданд, пароканда карда шуданд; дигаре, ки тамоми системаи хукукии Румыния, Суд, Суди Апелляция ва Суди Олии апеллятсия, ки якдилона ин чавононро бегунох эълон карданд ва легион ва гвардия ба тартиботи чамъиятй ва бехатарии давлат ягон тахдид на-карданд. Ба хамаи ин нигох накарда, штаби мо кулф монд.

Яҳудиён, ки боз шикаст хӯ рда буданд, пинҳон шуда, дар соя дурӯ ғ ҳои дигар, ҳамлаҳои дигар, бадномиҳои дигар омода мекарданд. Эй Парвардигор! Эй Парвардигор! Чй хел ин халк намебинад, ки мо фарзандони онхо курбони зарбахои душмане, ки пай дар пай ба сари мо меафтад?

Эй Парвардигор! Эй Парвардигор! Вай кай аз хоб бедор мешавад ва тӯ фони бузург ва қ абилаеро, ки бар зидди ӯ нигаронида шудааст, дарк хоҳад кард, ки бо ин қ адар нафрати зиёд қ асд дорад, ки ӯ ро ғ арқ кунад ва бикушад?

ХАРАКАТИ ЛЕГИОНЕРЙ ДАР ИНТИХОБОТИ АВВАЛ ИЮНИ СОЛИ 1931

Маъмурияти миллй-дехконон дар мохи апрель афтод. Хукумати Лорга-Аргетойану ба сари хокимият омад.

Азбаски Легион барҳам дода шуд, ман ҳаракати худро дар комиссияи марказии интихобот бо номи "Корнелиу З. Кодреану Group" ба қайд гирифтам ва шабакаи оҳаниро ҳамчун рамзи интихобот интихоб кардам:

Аммо таърифи нав, тавре ки интизор мерафт, ба даст наовард. Мардум, матбуот, душман, ҳукумат ӯро «Гвардияи оҳанин» номиданро давом медоданд. Мо маҷбур шудем, ки дар интихобот ширкат кунем, то ба он айбдор нашавем, ки аз дигарон фарқ кунем ва ё аз каналҳои қонунӣ баҳра набарем.
1 июнь рузи интихобот буд. Бо саъю кушиши зиёди моддй, бо карз мо муяссар шудем, ки руйхати номзадхои округро ба кайд гирем.

Маърака сар шуда буд., Аз тарафи мо маъракаи хубу нозуктарин.
Дар ду округе, ки номзадии вазири чанг ва сарвазири мамлакат эълон карда шуда буд, мо ягон руйхат тартиб надодаем; ҳамин тавр, аз чанд шаҳристоне, ки мо метавонистем ба амалӣ шудани онҳо умед бастан, мо маҷбур шудем, ки аз ду, Фоксани ва Радаути даст кашем.

Гузашта аз ин, ҳукумат, мақомоти маҳаллӣ ва афроди мусаллаҳи онҳо ҳамла ба мо идома доданд. Пропагандаи мо катъ гардид; дар охир хатто як кисми овозхои моро аз куттии интихобот дуздиданд.
Бо вуҷуди ин, мо пас аз муборизаи сахт 34 000 овоз гирифтем. Кахул бо кариб 5000 овоз чои якумро гирифт; пас Турда бо 4000; Ковурлуи бо се бахшаш, Берести, Ганести, Оансеа, бо тақрибан 4000;
Исмоил бо 6000; Аз 15 декабри соли 1929, ки ман ба митинги аввалин дар Берести рафтам, то ин дам, июни соли 1931 дар чанг ва зиндони доимй будам; Ман фикр намекунам, ки ман ду моҳ дар хона гузаронам, агар ман истгоҳҳои кӯтоҳро дар он ҷо ҷамъ кунам.

МАЪРАКАИ НЕАМТ, 31 АВГУСТИ СОЛИ 1931

Пас аз бист рӯзи интихобот ман фаҳмидам, ки курсии парлумон дар округи Неамт холӣ эълон шудааст.
Вазъиятро дида баромада, тасмим гирифтам, ки ба ҷанг ҳамроҳ шавам. Мо дар интихоботи пештара дар ин округ ҳамагӣ 1200 овоз доштем. Ин дафъа либералхо — дехконони миллй, ки бо авересканхо ва георгистхо фронти умумй доштанд, * номзадхоро ба ин вазифаи холй кайд мекарданд.

Матбуот ният дошт, ки ба ин интихобот маънои махсус бахшад, зеро набард шадидан ваъда дод ва натиҷаи он аз вориси қудрат шаҳодат хоҳад дод.
Тамаркузи қувваҳо вуҷуд дошт, одамон ҳатто пешгӯиҳо мекарданд. Баъзехо ба либералхо, дигарон ба дехконони миллй галаба карданд. Дар байни ҷанг, баъзеҳо шартгузорӣ мекарданд.

Табиист, ки касе дар бораи мо гап намезад. Ҳеҷ кас орзу надошт, ки ба ғалабаи мо шартгузорӣ кунад.
Рӯзи 25 июл ман дархости сафарбаркунии худро пешниҳод кардам. Вале мо хаста шудем. Мо ҳатто барои пардохти ҳаққи сабти ном барои рӯйхатамон пул надоштем. Ин ва харочоти чопи варакахои интихоботро оилаи Лесану ба зимма гирифт.

30 июль 1 дар Пиатра-Немт омадани чанговарони моро интизор буд. Хама ба кадри имкон пиёда, бо поезд, вагон меомаданд. Махз дар хамин вакт унсурони дар «Бародарони Салиб» ташкилшуда ба чанг чиддитар даромада, дар тахти фармондихии легионерхои ветеран дастахо ташкил карданд.
Ман ҳар як дастаро ба як бахши муайян таъин кардам. Дар маҷмӯъ, мо 100 нафар ҷангҷӯён доштем.
Онҳо бо имони бепоён пиёда ба роҳ баромаданд, гарчанде ки аз он вақт касеро намедонанд, чӣ мехӯранд ва дар куҷо хоб мекунанд. Худо ба онҳо рӯзӣ медиҳад. ва зарурат онҳоро таълим медод.

---

* "Георгистон" аъзои ҳизбе буданд, ки Ҷорҷ Братиану, писари Ион Братиану, пас аз марги падараш, раиси Ҳизби либералӣ таъсис дод, ки вай онро "Ҳизби миллӣ-либералӣ" номид. (Tr.)

Дастаи Бростени аз Баника, профессор Матей ва Косма иборат буд, ки баъдтар ба онҳо аз Кампуль-Лунг ҳамроҳ шуданд; барои Rapciuni он дастаи Tocu буд; барои Биказ, Крангану; барои Таргул-Неамт, Виктор Силаги, жоржоаиа, Стелеску; барои Baltatesti, Banea, Ventonic, lfrim, Михаил Дэвид; барои Рознов, Поповичи; ба Бухуси, Падурару бо оилаи Ромаскану, Кристаче Сулаймон ва муҳандис Бланару; барои Кракаоани, Дору Белимасе ва Ратоиу; ба Разбоени, Валериу Стефанеску, оилаи Михай Крациун ва Стелян Теодореску. Гайр аз ин, профессор Ион З Кодреану дар гушаю канорхои гуногуни округ вохурихо мегузаронд.

Инчунин, дар ин чо ва дар он чо лонахои легионерй бо сардории ллерхелегиу, Тарата, Платон, Логин, Давид, Нута, Михай Биклеану, Унгуреану, Олару В. Амброзие, Маковей ва гайра буданд.

Ин экипажҳо дар фермаҳо ҳамчун коргарони рӯзона кор мекарданд, то даромади худро ба даст оранд. Дере нагузашта онхо дар назди дехконон махбуб шуданд. Дехконони миллй бо аробахои пурбор ба округ омаданд. Дар ин чо 7 нафар собик аъзоёни кабинет буданд, ки барои аз номи у ба округ омада буданд. Ба ҳамин монанд, либералҳо шумораи зиёди одамон омаданд. аз хамаи категорияхои ичтимой, кохиин камтарин фахмид. дар кишваре, ки салибҳо дар деворҳои калисо ба тасарруфи сиёсатмадорон, атеистҳо ва заргарон афтодаанд, дар набард, ки мо танҳо ба номи салиб меомадем - синаҳои мо дар пеши ҳаюло бутпарастон - ё коҳинони музофот фош шуда буданд, ба истисноси се-чор нафар ба мукобили ШМА буданд.

Дар давоми хафтаи охир ба ман лозим омад, ки куввахои худро барои тайёрй ба чанги охирин ташкил кунам. Мо акнун шаш сектори пурқувват ва даҳ бахши суст доштем. Инро бо роҳбарони дастаи ман муҳокима намуда, онҳо фикр карданд, ки азбаски мо шаш бахши қавӣ дорем, мо метавонем дастаҳои худро ба даҳ бахши заиф гузаронем, то онҳоро мустаҳкам кунем. Ман фикр мекардам, ки ин ақидаи нодуруст аст, ки метавонад боиси шикасти ҷанг гардад. Ман бо роҳи муқобил пеш рафтам ва қувваҳои бештарро ба қувваҳои худ равона кардам ва ба дигарон танҳо қисмҳои хурди муҳосираро гузоштам.

Рақибони мо хатое карданд, ки ман онро пешгирӣ кардам; чидду чахди худро ба нуктахое равона карданд, ки мо аз хама пурзуртар будем. То ки мо дар қавитарин нуқтаҳои худ ва онҳо дар заифтарин нуқтаҳои худ мубориза барем.

Онҳо нобуд карда шуданд. Ман дар ҳар шаш бахш 1000 овоз гирифтам, дар ҳоле ки онҳо ҳадди аксар аз 200 то 300 овоз доштанд. Ҳамзамон, бахшҳои пурқуввати онҳо, ки бо муҳофизати номувофиқ боқӣ мондаанд, аз ҷониби дастаҳои мо ду баробар кам карда шуданд.

Дар рузи интихобот хеле барвакт сар шуда, бо хамрохии Тоту дар мошини пуриктидор аз 16 участка 15-тоашро фаро гирифтам. Дар соати 12-и хамон шаб мо натичаи интихоботро дар рухбаландии бузурги оммаи дехконон ва дастахои легионерхо ва афсурда-ти тасвирнашавандаи сиёсатмадорон ва яхудиён фахмидем. Гвардия: 11,300 овоз; либералҳо, 7,000; Деҳқонони миллӣ бо авересканҳо, аз ҷумла 6000 нафар; дигарон, ҳатто камтар.

Ҳамин тариқ, дар набарди аввалини мо, дар майдони кушод ба муқобили қувваҳои муттаҳидаи сиёсатмадорон, легионерҳо, гарчанде ки шумораашон кам ва бо воситаҳои беҳамтои дар ихтиёри худ буда, тавонистанд пирӯзӣ ба даст оранд ва дар байни ҳама ҳарифони мо воҳима афкананд.

ДЕМОКРАТИЯ БА ЗИДДИ МИЛЛАТ

МУШОХИДАХО ДАР БОРАИ ДЕМОКРАТИЯ БА МУКОБИЛИ МИЛЛАТ

ДАР ПАРЛАМЕНТ

Дар натиҷаи ин интихобот ман вориди парлумон шудам; Дар миёни дунёи душман танҳо будам. Таҷрибаи ин ҳаёти парлумонӣ ва истеъдоди суханговии демократии пур аз фразеологизмҳои хушку холӣ, вале имову ишораҳои дабдабанок, олиҷаноб, оинанок ва миқдори зиёди беадабӣ ба ман намерасид. Хусусиятҳое, ки ба касе барои муваффақ шудан, баланд бардоштани худ кӯмак мекунанд, Худо маро бо он қадр накардааст - шояд барои он ки маро аз васвасаи баромадан ба зинапояи сиёсӣ нигоҳ дорад.

Дар давоми тамоми даврае, ки ман дар парлумон будам, ман ҳеҷгоҳ қонунҳои одоб ва эҳтироми шахсони аз ман калонтарро вайрон накардаам, хоҳ онҳо душмани бузургтарини ман бошанд. Ман касеро масхара накардаам, дашном насхара накардаам, дашном надодаам, нахандидам ва хафа накардаам, ки ин маънои онро дошт, ки ман наметавонистам як ҷузъи он зиндагӣ шавам. Ман дар инзиво будам, на танҳо зидди ҳамдигар, балки комилан аз ин гуна зиндагӣ ҷудо шудам.

Як бегоҳ, хеле дер, вақте ки машваратҳо ба охир мерасид ва курсиҳо қариб холӣ буданд, ӯ ба ман иҷозат дод. Ман кушиш кардам нишон диҳам, ки мамлакати моро яхудиён истило кардаанд; Дар он ҷое, ки ҳуҷум аз ҳама бештар аст, бадбахтии инсон аз ҳама даҳшатовар аст: дар Маммуреси, ки оғози мавҷудияти яҳудиён дар сарзамини мо,

Machine Translated by Google
Матни аз ҷониби Google тарҷума шудааст

марги румыниёнро пешгӯӣ мекард; ки бо зиёд шудани шумораи онхо мо мемурем; ки нихоят, рохбарони миллати румын — мардони асри демократия ва партияхои сиёсӣ дар ин мубориза ба халки худ хиёнат карда, худро ба хизмати молияи калони миллӣ ва байналхалкӣ гузоштанд.

Ман нишон додам, ки дар сандуқи Marmorosch Blank Bank, ки лонаи яҳудиёни тавтиъа ва фасод, сиёсатмадорони зиёде ҳастанд, ки ба онҳо ин бонк пул "қарз" додааст; Брандш, чонишини котиби давлатӣ 11 хазор лей; Банка Таранеаска аз ҷаноби.
Давилия, 4.677.000 лей; Чаноби Луниан 407.000 лей; Ҷаноби Мадгеару 401 000 лей; Чаноби Филипеску 1.265.000 лей; Ҷаноби Радукану 3.450.000 лей; Бонки Raducanu 10,000,000 лей; Ҷаноб.
Пангал (сардори масонизми шотландии Рит дар Руминия) 3.800.000 лей; Титулеску 19.000.000 лей — хамаи онхо рохбарони хаёти чамъиятии Румыния мебошанд.
«Ғайр аз инҳо, дигарҳо ҳастанд, бисёранд, аммо ман натавонистам ба рӯйхати онҳо даст занам.
Касе суханамро бурид, ки «ин пули қарз
гирифта шудааст, баргардонида мешавад».
Ман дар посух гуфтам: "Инро бармегардонанд ё не, намедонам. Аммо ман ба шумо як чизро мегӯям: вақте касе аз чунин манбаи молӣ қарз мегирад, ӯҳдадор мешавад, ки ҳангоми ба қудрат расиданаш, ӯро қонеъ кунад ё. хатто «агар дар сари хокимият набошад, дастгирӣ кунад», вале ба хар хол уро фош накунад Вакте ки бояд фош шавад. "

Ман баъд аз он руйхатеро хондам, ки аз он хар гуна имкони-яти радкуниро аз байн бурда, нишон додам, ки чи тавр аз давраи чанг давлати Румыния дар шароити демократия, яъне шаъну шарафтарин ва мукаммалтарин шакли хокимияти «халк» аз тарафи халк ба маблаги кариб 50 миллиард лей фиреб дода шудааст. ! Рохбарияти «демократия», ки идеяи асосии назорати доимии «халкро дорад, ки дар он халк — назоратчии бузург дар давоми 15 соли хукумат маблаги афсонавии 50 миллиард лейро горат карда буд.

Баъд ман дар бораи демократия якчанд эродхои танкидӣ гуфтам.
Дар охир ман 7 талаб ба миён гузоштам: 1. Мо талаб
мекунем, ки барои мурочиаткунандагони каллобии маблаги давлатӣ чазои катл чорӣ карда шавад. Дар ин маврид сухани маро ҷаноби Испир, профессори факултаи теология қатъ кард: «Ҷаноби.
Кодреану, шумо худро масеҳӣ,
тарғибкунандаи идеалҳои насронӣ мешуморед.
Ба шумо хотиррасон мекунам, ки идеяе, ки шумо навакак пешбарӣ кардед, ғайримасеҳӣ аст."
Ман дар
ҷавоб гуфтам: «Профессор, вақте ки сухан дар бораи интихоби байни марги кишвари худ ва дузд меравад, ман марги дуздро афзалтар мешуморам ва агар ман намегузорам, ки дузд кишварамро хароб кунад ва онро хароб кунад. . "
Мо талаб менамоем, ки тафтиш ва мусодираи сарватхои онхое, ки ба хуни кишвари камбагаламон рехтанд.

3. Мо талаб мекунем, ки тамоми сиёсатмадороне, ки дар иттиҳомоти бар зидди манфиатҳои кишвари мо сохташуда, ҷонибдори тахминҳои хусусӣ ё ҳама гуна фасбиёни дигар гунаҳкор дониста мешаванд, ба ҷавобгарӣ кашида шаванд.

4. Мо талаб мекунем, ки дар оянда сиёсатмадорон аз ҳайати шӯрои директорони бонкҳо ва ширкатҳои молиявӣ хориҷ карда шаванд.
5. Мо талаб менамоем, ки истисморгарони берахм, ки барои аз хоки мо рехтани сарватхо ва истисмор кардани мехнати дастони мо ба ин чо омадаанд, аз сархадхо пеш карда шаванд.

6. Мо талаб мекунем, ки территориям Румыния моликияти чудонашаванда ва бебозгашти миллати Румыния эълон карда шавад.
7. Мо талаб менамоем, ки хамаи агитпунктхо ба кор фиристода шаванд ва фармондехи ягона барпо карда шавад, ки вай тамоми халки Румынияро бо як дил ва як фикр рухбаланд мекунад.

Ин аввалин кӯшишҳо барои ба таври оммавӣ таҳия кардани як қатор тадбирҳои сиёсӣ буданд, ки ман фикр мекардам, ки таъхирнопазиртарин буданд. Ондо на натицаи фикру мулодизадои дуру дароз ё чустучУи идеологӣ, балки нати-чаи мулодизадои дакикавӣ дар бораи он чи ки дар он вакт ба халки румыния бетаъхир зарур буд, буданд.

Пас аз шаш моҳ чанд ҷунбишҳои хеле маъмуле пайдо шуданд, ки дар барномаи худ се нуқтаи ибтидоии манро доштанд: 1. Ҳукми қатл, 2. Таҳқиқи сарват ва 3. Пешгирии сиёсатмадорон аз нишастан дар шӯрои директорон - ин боиси он шуд, ки дигарон онхоро низ зарур мешуморад.

ЧАНД МУШОХИДА ДАР БОРАИ ДЕМОКРАТИЯ

Мехохам дар сахифахои минбаъда якчанд хулосахои тачрибаи харрузаамро тавре баён кунам, ки онхоро хар як легионер ё коргари чавон фахмад. Мо дар либос, дар шаклҳои демократия зиндагӣ мекунем. Оё онҳо, ман ҳайронам, хубанд? Мо ҳанӯз намедонем. Аммо як чизро мебинем: мо аниќ медонем, ки як ќисми калонтарин ва мутамаддини давлатњои Аврупо аз ин либосњо халос шуда, либосњои нав ба бар кардаанд. Оё онҳо онҳоро тарк карданд, зеро онҳо хуб буданд?

Дигар миллатҳо низ барои аз байн бурдан ва тағир додани онҳо кӯшиши зиёд мекунанд. Чаро? Оё ҳама миллатҳо девона шудаанд? Оё танҳо сиёсатмадорони Руминия донотарин мардони тамоми ҷаҳон боқӣ монданд? Ман ба ин бовар карда наметавонам. Албатта, онҳое, ки онҳоро иваз кардаанд ва ё мехоҳанд, сабабҳои худро доранд.

Аммо чаро мо бояд дар бораи сабабҳои ягон каси дигар ғамхорӣ кунем? Биёед, бештар дар бораи сабабхое гамхо-рй кунем, ки мо, румынхо, либоси демократии худро аз тан кашем.

Агар мо барои рад кардани онхо ягон асос надорем, агар онхо ба мо мувофик бошанд, мо бояд онхоро нигох дорем, хатто агар тамоми Европа онхоро рад кунад. Аммо, онҳо барои мо низ хуб нестанд, зеро: 1. Демократия ягонагии халки румыниро вайрон карда, онро ба партияхо таксим карда, агитация медихад ва ба хамин тарик, пароканда карда, онхоро дар давраи душвори таърихи худ ба блоки ягонаи куввахои яхудй дучор мегардонад. Танҳо ҳамин далел барои мавҷудияти мо он қадар ҷиддӣ аст, ки барои мо як далели кофӣ хоҳад буд, ки ин демократияро барои ҳар чизе, ки ягонагии моро кафолат дода метавонад, тағйир диҳем: яъне ҳаёти мо; зеро парокандагии мо маргро дорад.

2. Демократия миллионҳо яҳудиёнро ба шаҳрвандони Руминия табдил дода, онҳоро бо руминҳо баробар мекунад ва ба онҳо дар давлат ҳуқуқҳои баробар медиҳад. Баробарӣ? Дар кадом асос? Мо дар ин ҷо ҳазорҳо сол зиндагӣ мекардем; бо плуг ва бо ярок; бо мехнат ва хуни худ. Чаро мо бояд мисли онҳое бошем, ки тақрибан 100, 10 ё 5 сол дар ин ҷо буданд? Ба гузашта назар карда, мо ин давлатро ба вучуд овардем. Ба оянда назар карда, махз мо, румынхо тамоми масъулияти таърихиро барои мавчудияти Румынияи Кабир ба души худ мегирем; онҳо надоранд. Чӣ тавр яҳудиён метавонистанд дар назди таърих барои нобудшавии давлати Руминия ҷавобгар бошанд? Хулоса: онхо баробарй дар мехнат, фидокорй ва муборизае, ки давлатро ба вучуд овардааст, на масъулияти баробар барои ояндаи он.

Баробарӣ? Тибқи як максими қадим, баробарӣ маънои муносибати нобаробар ба чизҳои нобаробарро дорад. Яҳудиён дар кадом асос муносибати баробар, ҳуқуқҳои баробарии сиёсиро бо румыниҳо талаб мекунанд?

3. Демократия ба давомнокии талошҳо қодир нест. Ба ҳизбҳое тақсим шуда, ки як сол, ду ё се сол ҳукумат мекунанд, аз ӯҳдаи андеша кардан ва амалӣ кардани нақшаи дарозмуддат қодир нест. Як тараф плану саъю кушиши тарафи дигарро бар-тараф мекунад. Он чизе, ки имрӯз як нафар тарҳрезӣ ва сохта буд, дигаре вайрон мекунад дигар. Дар кишваре, ки ба сохтмон эҳтиёҷ дорад ва лаҳзаи таърихии он маҳз ҳамин сохтмон аст, ин монеа дар роҳи демократия хатар эҷод мекунад. Чунин аст, ки гӯё дар ферма соҳибон ҳар сол иваз мешаванд, ҳар кадоме бо нақшаҳои гуногун мебароянд ва кореро, ки пешгузаштагон карда буданд, бекор мекунанд, Йорки онҳоро танҳо соҳиби оянда, ки фардо меояд, нест мекунад.

4. Демократия имкон намедиҳад, ки сиёсатмадор вазифаи худро дар назди миллаташ иҷро кунад. Сиёсатмадори аз ҳама некхоҳ дар демократия ғуломи тарафдорони худ мегардад; иштихои шахсии худро конеъ мегардонад ё дастгириашро барбод медиханд. Сиёсатмадор

дар зери зулм ва таҳдиди доимии агенти интихоботӣ зиндагӣ мекунад. Ӯро дар мавқеъи интихоб мекунанд, ки ё истеъфои кори умраш ё қаноатмандии ҷонибдоронашро интихоб кунад. Ва баъд сиёсатмадор иштиҳои худро сер мекунад; на аз киса, балки аз кисаи мамлакат. Он ҷойҳои корӣ, офисҳо, миссияҳо, комиссияҳо, синкурҳоро эҷод мекунад, ки ҳамаи ин ба буҷаи миллӣ бори гарон меорад, ки ба пуштҳои торафт хамидаи мардум бор мекунад.

5. Демократия ба ҳокимият қодир нест. Он қудрати таҳримкунанда надорад. Ҳизб аз тарси аз даст додани тарафдоронаш, алайҳи онҳое, ки бо роҳи дуздӣ ё азхудкунии миллионҳо тиҷорати нангин зиндагӣ мекунанд, таҳримот татбиқ намекунад; инчунин нисбат ба рақибони сиёсӣ ҳеҷ гуна таҳримот татбиқ намекунад, то ки онҳо муомилаҳои сояафкан ва нодурусти худро фош накунанд.

6. Демократия дар хизмати молияи калон аст.
Аз сабаби системаи гаронбаҳо ва рақобат байни гурӯҳҳои гуногун, демократия ба маблағи зиёд ниёз дорад. Дар натиҷа, ӯ ғуломи молияи бузурги байналмилалии яҳудӣ мегардад, ки ӯро бо субсидия тобеъ мекунанд. Дар ин фасбион такдири халк ба дасти кастаи банкирхо дода мешавад.

ИНТИХОБОТ, ИНТИХОБОТ, МЕРСАТ

Халқро мувофиқи иродаи худ, формулаи демократӣ роҳбарӣ намекунанд; на аз руи хохиши шахе: формулаи диктаторӣ.

Аммо тибқи қонунҳо. Ман дар ин ҷо дар бораи қонунҳои инсонӣ ҳарф намезанам. Меъёрхо, конунхои табиии хаёт мавчуданд; ва меъёрҳо, қонунҳои табиии марг, қонунҳои ҳаёт ва қонунҳои марг вуҷуд доранд. Миллат мувофиқи эҳтироми ин ё он қонун ба сӯи ҳаёт ё мамот меравад.

Ба як савол ҷавоб додан лозим аст: Кӣ дар як миллат метавонад ин меъёрҳоро дарк кунад ё донад? Одамон? издихом? Агар ин тавр бошад, ман фикр мекунам, ки бисёр чиз интизор аст. Бисёриҳо қонунҳои соддатарро намефаҳманд. Инро ба онҳо бо даъвати такрорӣ барои фаҳмидан фаҳмондан лозим аст - бале, ҳатто агар лозим шавад, бо ҷазо.

Инҳоянд чанд намунаи қонунҳое, ки барои ҳаёти одамон ҳатмӣ заруранд, ки аксарият онҳоро душвор мефаҳманд: дар ҳолати беморији сироятӣ бемор бояд ҷудо карда шавад ва дезинфекцияи умумӣ зарур аст; ки нури офтоб бояд ба хонахо дохил шавад, бинобар ин хона бояд тирезахои калон дошта бошад; ки агар чорво нагз хурок ва нигохубин карда шавад, барои гизои одам бештар хосил медихад ва гайра.

агар мардум якчанд конунеро, ки барои хаёти он фавран заруранд, нафахманд ва ё танхо бо душворй дарк кунанд, чй тавр касе тасаввур карда метавонад, ки вай — дар демократия бояд худ ба худ рохбарй кунад — конунхои душвортарини табииро дарк карда метавонад; ё ки ба таври интуитивй меъёрхои нозуктарин ва ноаёни рохбарии инсониро донад, меъёрхоеро, ки аз худаш, зиндагиаш, ниёзхои зиндагиаш берун мебароянд ва ё бевосита ба у, балки ба як волотар, миллат дахл доранд?

Барои тайёр кардани нону пойафзол, плуг, зироат, трамвай бояд махсус гардонда шавад, магар дар самти серталабтарин, як миллат лозим нест? Оё зарур нест, ки сифатҳои муайян дошта бошед?

Хулоса. Халқ наметавонад худро идора кунад. Онро бояд элитаи худ идора кунад.
Махз тавассути он тоифа мардоне, ки дар синаи он ба дунё омадаанд, ки дорои қобилият ва ихтисосҳои муайян мебошанд. Тавре ки занбӯри асал "маликаи худро" эҷод мекунад, мардум бояд элитаи худро эҷод кунанд. Мардум низ дар ниёзҳои худ ба элитаи худ, хирадмандони давлат муроҷиат мекунанд.

Кӣ ин элитаро интихоб мекунад - издиҳом? Тарафдорони хар гуна «идеяхо» ё овоздихй ба хар як номзад ба мансаби давлатй пайдо кардан мумкин буд. Аммо ин на ба фаҳмиши одамон дар бораи ин «идеяҳо», «қонунҳо» ё «номзадҳо» вобаста аст, балки ба чизи тамоман дигар: ба қобилияти шахсони алоҳида вобаста аст.

иродаи неки оммаро ба даст оваранд. Дар ақидаҳо аз издиҳом дида чизи инҷ иҷ ӣ ва ноустувортар нест. Аз замони љанг ин издињом дар навбати худ бадбинї, озодандешї, миллатгаро, миллї-дењќонї, њинду ва ѓайра ба њар яке салом медоданд, танњо пас аз як сол ба њар кадоме туф мекарданд ва бо њамин иштибоњ, гумроњї ва нотавонї будани худро эътироф мекарданд. Меъёри интихоби онҳо ин аст: "Биёед дигаронро санҷ ем".

Пас интихоб на аз рӯ и доварӣ ва дониш, балки тасодуфӣ ва такя ба бахт сурат мегирад.

Дар ин ҷ о ду ақидаи ба ҳам мухолиф, яке ҳақиқатро дар бар мегирад ва дигаре дурӯ ғ. Ҳақиқат, ки метавонад танҳо як бошад, - ҷ устуҷ ӯ карда мешавад. Савол ба овоз монда мешавад. Як идея 10 000 овоз, дигаре 10 050 овоз мегирад. Оё имкон дорад, ки бо 50 овоз ё камтар аз он ҳақиқатро муайян кунад ё инкор кунад? Ҳақиқат аз аксарият ё ақаллият вобаста нест; вай конунхои худро дорад ва чунон ки маълум шуд, бар зидди хамаи аксариятхо, гарчанде ки онхо аз хама зиёданд, галаба мекунад.

Кашфи ҳақиқатро ба аксарият вогузор кардан мумкин нест, ҷ уз он ки дар геометрия теоремаи Пифагорро метавон ба раъйи мардум пешниҳод кард, то дурустии онро муайян кунад ё инкор кунад; ё чӣ гуна як химик, ки аммиак истеҳсол мекунад, мардумро барои гузоштани миқдори нитроген ва гидроген ба овоздиҳӣ намегирад; ё чй гуна агроном, ки солхои сол хочагии кишлок ва конунхои онро омухтааст, набояд ба издихоми мардум мурочиат кунад, ки бо овоздихй худро ба дурустии он бовар кунонад.

Оё мардум элитаи худро интихоб карда метавонад? Пас чаро аскарон генерали бехтаринро интихоб намекунанд? Барои интихоб кардан ин жюрии коллективй бояд нагз донад: а)

Ќонунњои стратегия, тактика, ташкил ва ѓайра ва б) то кадом андоза шахси дахлдор аз рўи малака ва дониш ба ин ќонунњо мутобиќат мекунад.

Ҳеҷ кас бе ин дониш оқилона интихоб карда наметавонад. Агар издиҳом мехоҳад элитаи худро интихоб кунад, ҳатман қонунҳои роҳбарии мақомоти миллиро донад ва то куҷ о номзадҳо ба ин раҳбарӣ ба тахассус ва дониши қонунҳои

зикршуда мувофиқат мекунанд.

Аммо, мардум наметавонанд ин қонунҳоро бидонанд ва на номзадҳоро. Аз ин рӯ , мо боварӣ дорем, ки элитаи ҳокими кишварро мардум интихоб карда наметавонанд. Кӯ шиши интихоб кардани ин элита мисли муайян кардани бо аксарияти овозҳост, ки шоир, нависанда, механик, авиатор ё варзишгари кишвар киҳо бояд бошанд.

Хамин тавр, демократия дар асоси принципи интихоботй, худи элитаи худро интихоб карда, ба хатои принципиалй рох медихад, ки тамоми вазъияти бад, бетартибй ва бадбахтии дехоти мо аз он инкишоф меёбад. Мо дар ин ҷ о дар як нуқтаи пойтахт бозӣ мекунем; зеро махз аз хамин хатои консепсияи демократй гуфтан мумкин аст, ки хамаи хатохои дигар сарчашма мегиранд.

Вақте ки оммаро барои интихоби элитаи худ даъват мекунанд, онҳо на танҳо дар кашф ва интихоби як нафар қодир нестанд, балки ба ҷ уз ин, ба истисноии чанд истисно, бадтаринро дар дохили миллат интихоб мекунанд.

Демократия на танҳо элитаи миллиро аз байн мебарад, балки ба ҷ ои онро бо бадтарин миллатҳо мегузорад. Демократия одамонеро интихоб мекунад, ки тамоман бепарво, бе ахлоқ; Касоне, ки беҳтар пардохт хоҳанд кард, пас онон, ки қудрати фасоди бештар доранд; чодугарон, шарлатанхо, демагогхо, ки дар давраи маъракаи интихоботй дар сохаи худ аъло мебароянд. Якчанд одамони хуб, ҳатто сиёсатмадорони поквиҷ дон аз онҳо гузашта метавонанд. Аммо онҳо ғ уломони аввалин хоҳанд буд.

Элитаи ҳақиқии миллат мағ луб мешавад, хориҷ карда мешавад, зеро онҳо дар ин замина рақобатро рад мекунанд; акибнишинй мекард ва пинхон мемонд. Аз ин рӯ , оқибатҳои марговар барои давлат. Ваќте дар роњбарии давлате ба истилоњи «элита» аст, ки аз бадтарин, фасодзадатарин ва бемортарин ашхос иборат аст, магар љоиз нест, ки касе бипурсад, ки чаро давлат мањкум аст?

Пас, дар ин ҷ о сабаби ҳама бадиҳои дигар... бадахлоқиву фасод ва нафсонӣ дар саросари кишвар аст; дуздидан ва талаю тороч кардани сарвати давлат; истисмори хунини халк; фақру бадбахтӣ дар хонаҳояшон; набудани ҳисси вазифа дар ҳама нақшҳо; бесарусомонй ва номуташаккилии давлат; хучуми хама аз хориҷиён бо пул роҳнамой мекунанд, масалан, барои харидани мағозаҳои муфлисшуда, ки молҳои онҳо ба ивази питарс фурӯхта мешаванд. Мамлакат ба музояда гузошта шудааст..

"Кӣ бештар пул медиҳад?" Ниҳоят, демократия моро ба он ҷо мебарад.
Дар Румыния, алалхусус баъди чанг, демократия барои мо ба воситаи ин системаи интихобот «элитаи миллии» румй-яхудихоро ба вучуд овард, ки на ба шучоат, на ба мухаббати ватан, на фидокорй, балки ба хиёнат ба Ватан асос ёфтааст. , конеъ гардондани манфиати шахей, порахурй, савдои таъсиррасонй, бойшавй бо рохи истисмор ва азхудкунй, дуздй, тарсончак ва фитнагарй барои сарнагун кардани хар як душман.

Ин «элитаи миллй» , агар минбаъд ба ин мамлакат рохбарй кунад, боиси харобии давлати Румыния мегардад.
Бинобар ин, нихоят проблемае, ки имруз дар назди халки Румыния истодааст, ки хамаи дигарон ба он вобастаанд, иваз кардани ин элитаи бардуруг бо элитаи хакикии миллй, ки дар асоси фазилат, мехру мухаббат ба ватан, адолат ва мехру мухаббат ба халк, поквичдонй, поквичдонй, мехнат, тартибот, интизом, муомилаи халол ва шаъну шараф.

Ин ивазкуниро кӣ хоҳад кард? Кӣ бояд ин элитаи шоҳонаро дар ҷои роҳбарии худ гузорад?
Ман чавоб медихам: ба чуз издихом касе. Ман ҳама гуна низомро эътироф мекунам, ба истисноი «демократия» , ки дар он мебинам, ки мардуми Румынияро мекушад.

Элитаи нави Румыния мисли хар як элитаи дигари чахон бояд ба принципи интихоби чамъиятй асос ёбад. Ба ибораи дигар, як тоифаи одамоне, ки дорой сифатхои муайяне доранд, ки баъд аз он парвариш мекунанд, табиист, ки аз бадани миллат, яъне аз оммаи бузурги солими дехконону коргарон, ки ба замину Ватан пайваста вобастаанд, интихоб карда мешавад. Ин тоифа одамон элитаи миллй мешаванд, ки барои пешвои миллати мо таъин шудаанд.

Кай бо мардум машварат кардан мумкин аст ва кай бояд машварат кард? Пеш аз қабули қарорҳои муҳиме, ки ба ояндаи ӯ таъсир мерасонанд, бояд бо ӯ машварат кунанд, агар тавонанд ё не, агар ӯ аз ҷиҳати рӯҳонӣ омода бошад ё ба роҳи муайян наравад, суханашро бигӯяд.
Дар масъалахое, ки ба такдири у дахл доранд, бояд бо у машварат кунанд. Маслихат кардан бо халк хамин аст; маънои аз тарафи мардум интихоб шудани элитаро надорад.

Аммо ман саволи худро такрор мекунам: "Кӣ ҷои ҳамаро дар дохили элита таъин мекунад ва ба ҳама кӣ баҳо медиҳад? Wbo интихобро муқаррар мекунад ва аъзои элитаи наврo ба қайд мегирад?" Ман ҷавоб медиҳам: "Элитаи собиқ".

Охирин интихоб намекунад ё ном намебарад, балки ҳар касро дар ҷои худ, ки бо тавоноӣ ва арзиши ахлоқии худ боло рафтааст, тақдис мекунад. Тақдисро сардори элита бо машварат бо элитаи худ анҷом медиҳад. Ҳамин тариқ, элитаи миллӣ бояд кӯшиш кунад, ки элитаи огоҳкунандаро барои ишғоли ҷои худ бигузорад, аммо элита на ба принсипи ирсият, балки танҳо бар асоси интихоби иҷтимоӣ, ки бо ҷиддии бештар истифода мешавад. Принсипи ирсият худ аз худ кифоя нест. Мувофиқи принсипи интихоби иҷтимоӣ, ки пайваста аз ҷониби унсурҳои амиқи миллат қувват мебахшад, элита ҳамеша қавӣ боқӣ мемонад. Хатогии асосии таърихй дар он буд, ки дар он чое, ки элита дар асоси прин-ципи интихоб ташкил карда мешуд, худи рузи дигар аз худи принципе, ки онро ба вучуд оварда буд, даст кашида, онро бо принципи ирсият иваз кард ва ба ин васила ноадолатону махкумшудагонро мустахкам намуд. системаи имтиёзҳо тавассути таваллуд. Ин як эътироз ба ин хато буд; барои аз байн бурдани элитаи таназзул; ва барои бекор кардани имтиёз тавассути таваллуд, ин демократия ба вуҷуд омадааст. Даст кашидан аз принципи интихоб боиси пайдо шудани элитаи бардуруг ва таназзул ва дар навбати худ боиси вайроншавии демократия гардид.

Принсипи интихоб ҳам принципи интихоб ва ҳам ирсиятро аз байн мебарад. Онҳо якдигарро бекор мекунанд. Дар байни онҳо ихтилоф вуҷуд дорад; зеро ё принципи интихоб вучуд дорад, ки дар он сурат фикр ва овози издихом ахамият надорад, ё охирин ба тарафдории номзадхои муайян овоз медихад, дар ин сурат интихоб дигар кор намекунад.

Хамин тавр, агар принципи интихоби ичтимой кабул карда шавад, ирсият ягон роль намебозад. Агар ворисон ба қонунҳои интихоб мувофиқат накунанд, ин ду принсип якҷояшуда наметавонанд.

Чӣ мешавад, агар як миллат элитаи ҳақиқӣ надошта бошад - якум, дуюмро таъин мекунад? Бо як љумла љавоб медињам, ки њаќиќати бебањсро дар бар мегирад: дар ин њолат элитаи њаќиќї аз љанг бо элитаи таназзули бардуруг ба дунё меояд. Ва ин, инчунин дар принсипи интихоб.

Бинобар ин, дар ҷамъбаст, нақши элита ин аст: а) Аз руи конунхои хаёти халк рохбарӣ кардан. б) Гузоштани элитаи ирсї на аз рўи принсипи ирсият, балки аз рўи принсипи интихоб, зеро танњо элита ќонунњои њаётро медонад ва метавонад њукм кунад, ки одамон то кадом андоза аз рўи малака ва дониш ба ин ќонунњо мувофиќат мекунанд. монанди боғ бонест, ки дар боғ и худ кор мекунад ва мебинад, ки пеш аз маргаш ворисиι худ дорад.

ивазкунанда, зеро танхо вай метавонад бигуяд, ки аз байни онхое, ки бо у кор мекунанд, кадоме бехтар аст, ки чои уро ишгол намояд ва корро давом дихад.

Элита бояд дар чӣ асос ёбад? а) Покии рӯҳ. б) Қобилияти кор ва эҷодкорӣ. в) Далерӣ. г) Зиндагии душвор ва ҷанги доимӣ бар зидди мушкилоте, ки миллат бо он дучор мешавад; Ин аст) Камбизоатӣ, яъне ихтиёран даст кашидан аз ҷамъ кардани сарват. е) Имон ба Худо. ж) Муҳаббат.

Аз ман пурсиданд, ки оё фаъолияти мо то ба имрӯз ҳамон хатҳои калисои масеҳиро пайравӣ кардааст? Ман ҷавоб медиҳам, ки мо байни хати пайравӣ аз он ва калисои масеҳӣ фарқияти бузурге мегузорем. Калисо аз боло бар мо ҳукмронӣ мекунад. Ба камолот ва ба олӣ мерасад. Мо наметавонем ин нақшаро зеркашӣ кунем, то амалҳои худро шарҳ диҳем.

Мо бо аъмоли худ, бо тамоми аъмол ва андешаи худ ба ин хат майл дорем ва то он даме, ки вазни гуноҳҳои ҷисм ва афтодани мо ба гуноҳи аввала имкон медиҳад, ба он меравем. Ҳоло дида мешавад, ки мо бо кӯшишҳои дунявии худ то куҷо метавонем ба ин хат бирасем.

ШАХС, КОЛЛЕКТИВИ МИЛЛӢ, МИЛЛАТ

«Ҳуқуқи инсон» на танҳо бо ҳуқуқҳои дигар одамон, балки бо дигар ҳуқуқҳо низ маҳдуд аст. Се шахсияти алоҳида вуҷуд дорад: 1. Шахси фардӣ.

2. Маҷмӯаи ҳозираи миллӣ, яъне маҷмӯи ҳамаи шахсиятҳои як миллат, ки дар як давлати додашуда дар як давлат зиндагӣ мекунанд. вақт.

3. Миллат, он шахсияти таърихӣ, ки умраш дар тӯли садсолаҳо тӯл мекашад, решааш дар туманҳои замон ва ояндаи беохир реша гирифтааст.

Як иштибоҳи нави бузурги демократияи бар пояи "ҳуқуқи инсон" эътироф ва таваҷҷуҳ зоҳир кардан ба яке аз ин се ниҳод, яъне фард аст; дуюмро сарфи назар мекунад ё масхара мекунад ва сеюмиро инкор мекунад.

Ҳамаи онҳо ҳуқуқ ва ӯҳдадориҳои худро доранд, ҳуқуқи зиндагӣ ва вазифадоранд, ки ҳуқуқи зиндагии ду нафари дигарро поймол накунанд. Демократия бо кафолати танҳо ҳуқуқҳои шахс нигаронида шудааст. Аз ин чост, ки мо дар демократия шохиди дигаргунихои нихоят калон мебошем. Одам чунин мешуморад, ки вай бо хукукхои номахдуди худ хукукхои тамоми коллективро, ки ба гумонаш вай метавонад поймол ва дуздад, гасб карда метавонад; бинобар ин дар демократия ин манзараи дилсуз, ин анархия, ки дар он фард берун аз манфиати шахсии худ чизеро эътироф намекунад.

Дар навбати худ коллективи миллӣ майли доимии курбон кардани оянда — хукуки миллатро барои манфиатхои имрузаи худ зохир менамояд. Аз ин чост, ки мо шохиди истисмори берахмона ва бегона кардани чангалхо, конхо, за-хирахои нефти худ мебошем, фаромуш мекунем, ки садхо наслхои румынӣ, фарзандони фарзандони мо, ки аз паси мо меоянд, ки онхо низ зиндагонӣ ва давом додани хаётро интизоранд.

Мошин аз ҷониби Google тарҷума шудааст

аз миллати мо. Ин таҳаввулот, ин канда шудани муносибатҳо, ки аз демократия бармеангезад, анархияи ҳақиқӣ, халалдор шудани тартиботи табииро ташкил медиҳад ва яке аз сабабҳои асосии нооромиҳои ҷомеаи имрӯза мебошад.

Гармонияро танхо бо рохи баркарор намудани тартиботи табий баркарор кардан мумкин аст.
Шахси фард бояд ба воси-таи олй, коллективи миллй тобеъ бошад, ки он дар навбати худ бояд ба миллат тобеъ бошад. «Хукукхои инсон» дигар номахдуд набуда, балки бо хукукхои коллективи миллй, ки дар навбати худ хукукхои миллатро махдуд мекунанд.

Ниҳоят, чунин ба назар мерасад, ки дар демократия ҳадди аққал шахсе, ки аз ин қадар ҳуқуқҳо бархурдор аст, аҷиб зиндагӣ мекунад. Аммо дар асл ва ин фоҷиаи ниҳоии демократия аст, фард ҳуқуқ надорад, зеро дар кишвари мо озодии ҷамъомадҳо, озодии навиштан, озодии виҷдон куҷост? Шахс дар зери террор, вазъияти муҳосира, сензура зиндагӣ мекунад; хазорхо одамон ба хабе гирифта мешаванд, баъзехо барои эътикоди худ ба катл мерасанд, чун дар замони сарварони золимтарин. Дар куҷост, ки «ҳуқуқи оммаи соҳибихтиёр» барои ҳал кардани сарнавишти худ, вақте ки воҳӯриҳо манъ карда шуда, ҳазорон одамон аз овоздиҳӣ манъ карда шуда, бадрафторӣ, таҳдиди марг, кушта мешаванд? Мегӯед, ки "бале, аммо инҳо мехоҳанд Конститутсияро тағир диҳанд, озодиҳои моро маҳдуд кунанд, шакли дигари ҳукуматро ба тахт шинонанд!"

Ман мепурсам: «Оё демократия даъво карда метавонад, ки халк дар халли такдири худ, тагьир додани Конститу-цияи худ, шакли идоракуниро мувофики хохиши худ озод намекунад; ки бо озодии каму беш чи тавре ки хохед, зиндагй кунед?

Ин фоҷиаи ниҳоӣ аст.
Дар хакикат инсон дар демократия хукук надорад. Вай онхоро на ба фоидаи коллективи миллй ва на миллат, балки ба тарафдории табакахои сиёсию молиявии банкирхо ва агентхои интихобкунанда аз даст дод. Ниҳоят, нафъи охирин ба шахс. Демократияи масонӣ тавассути хиёнати бемисл худро ҳамчун расули сулҳ дар ин замин муаррифӣ карда, ҳамзамон эълони ҷанг байни инсон ва Худо.

Сулҳ дар байни одамон ва ҷанг бар зидди Худо.
Хиёнат аз он иборат аст, ки суханони Наҷотдиҳандаи мо "Сулҳ дар байни одамон" -ро истифода бурда, худро ба ҳаввории "Сулҳ" табдил дода, ӯро ҳамчун душмани башарият маҳкум ва нишон медиҳад. Зиёда аз ин, ин хиёнат инчунин аз вонамуд кардан иборат аст, ки мехоҳад ҷони мардумро наҷот диҳад ва дар асл онҳоро ба марг расонад; вонамуд карда, ки чони худро аз чанг начот медиханд, лаънат ба онхо — шайтонона — ба лаънати абадй.

МИЛЛАТ

Вақте ки мо миллати руминӣ мегӯем, мо на танҳо ҳамаи руминҳоро дар назар дорем, ки дар як қаламрав зиндагӣ мекунанд, як гузашта ва як оянда доранд, либоси якхела доранд, балки ҳамаи руминҳои зинда ва мурдаеро, ки аз ибтидо дар ин сарзамин зиндагӣ мекунанд, дар назар дорем. аз таърих. ва дар ин ҷо ман ҳам дар оянда зиндагӣ хоҳам кард.

миллат дар бар мегирад.

1, Хамаи руминхои имруза зиндагонй, 2. Хамаи рУххои мурдахои мо ва кабрхои ниёгонамон, 3. Хамаи онхое, ки румынхо таваллуд мешаванд. Мардум вақте аз худ огоҳ мешавад, ки на танҳо аз ҳадафҳои худ, балки дар бораи тамоми он огоҳӣ пайдо мекунад.

Миллат дорои: 1.

Мероси чисмони ва биологи - хуну хуни он.

2. Мероси моддй — хоки кишвари шумо ва сарватхои он.

3. Мероси рӯҳонӣ, ки дар бар мегирад: а)

Мафҳуми шумо дар бораи Худо, ҷаҳон ва ҳаёт. Ин мафхум домен, моликияти маънавиро ташкил медихад. Ҳудуди ин доменро уфуқҳое муайян мекунанд, ки равшании консепсияи он ба он мерасад. Кишваре ҳаст, ки рӯҳи миллӣ дорад, кишваре ҳаст, ки дидгоҳҳои он бо ваҳй ё талоши худ ба даст омадааст.

б) Шаъну шарафи ӯст, ки ба андозае медурахшад, ки миллат дар тӯли таърихи худ ба меъёрҳое, ки аз тасаввури Худо, ҷаҳон ва зиндагӣ бармеояд, мувофиқат кардааст. в)

Фарҳанг, даромад аз мавҷудияташон аз талошҳои худи онҳо дар соҳаи санъат ва андеша. Ин фарҳанг байналмилалӣ нест. Ин ифодаи гениалии миллй, хунар аст. Маданият то он даме, ки равшании он метавонад интернационалист, аммо аз чихати аслиаш миллй. Касе муќоисаи зебое кардааст: њам нону гандум метавонад ашёи истеъмолии байналмилалї бошад, аммо дар њама љо осори замини парваришкардаи худро дорад. Ҳар яке аз ин се дорои аҳамияти худро дорад. Халқ бояд ҳар серо дифоъ кунад. Муҳимтарин камон мероси маънавии шумост, зеро танҳо он нишонаи абадият дорад, танҳо он асрҳо боқӣ мемонад.

Юнони кадимро на бо физкультураашон ёд мекунанд — гайр аз хокистар чизе бокй мондааст, — на бо сарватхои моддии худ, агар дошта бошанд, балки бо маданияти худ.

Халқ тавассути дурнамои худ, мафҳуми номус ва фарҳанги худ дар ҷовидона зиндагӣ мекунад. Аз ин чост, ки рохбарони давлатхо бояд на танхо аз руи манфиатхои чисмонй ва ё моддии халк, балки бо назардошти шаъну шарафи таърихии онхо, манфиатхои абадии он-хо андеша кунанд ва амал кунанд. Яъне, нон не, балки шараф ба хар кимат.

МАКСАДИ ОЛИИ МИЛЛАТ

Ҳаёт аст?

Агар ин ҳаёт бошад, пас воситаҳое, ки одамон барои таъмини ҳаёт истифода мебаранд, муҳим нест; ҳатто бадтаринаш хуб аст. Аз ин рӯ, савол бояд ба миён ояд. Принсипҳое, ки миллатҳоро дар муносибатҳои онҳо бо дигар миллатҳо роҳнамоӣ мекунанд, кадомҳоянд? Оё онҳо бояд инстинктҳои ҳайвонотро ҳидоят кунанд, паланг дар онҳо, моҳӣ дар баҳр ё ҳайвонот дар ҷангал чӣ гуна рафтор мекунанд?

Ҳадафи ниҳоӣ ҳаёт нест, балки эҳё аст. Эҳёи халқҳо ба номи Наҷотдиҳанда Исои Масеҳ. Эҷодкорӣ, фарҳанг танҳо василаест, на ҳадафе, ки ба назар мерасад, барои ба даст овардани ин эҳё. Ин самараи истеъдодест, ки худованд дар халки мо шинондааст, ки мо бояд барои он хисобот дихем. Замоне хоҳад омад, ки ҳамаи халқҳои рӯи замин бо тамоми мурдагон ва тамоми подшоҳон ва императорони худ эҳё хоҳанд шуд, ва ҳар як қавм дар назди тахти Худо ҷойгоҳи худро доранд. Ин лаҳзаи охирин, яъне «эҳёи мурдагон» олитарин ва олитарин лаҳзаест, ки мардум ба он эҳё карда метавонанд.

Пас, миллат як воҳидест, ки мавҷудияти худро ҳатто берун аз ин замин дароз мекунад. Одамон ҳатто дар ҷаҳони ҷадид воқеиятанд, на танҳо дар ин ҷаҳон.

Сент Юҳанно он чиро, ки дар беруни замин дидааст, нақл карда, мегӯяд:

«Ва шаҳр ба офтоб ё моҳ эҳтиёҷ надошт, ки дар он дурахшон шавад, зеро ҷалоли Худо онро равшан кардааст, ва Барра чароғи он аст.

«Ва халқҳо дар нури вай роҳ хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва иззати худро ба вай хоҳанд овард» . (Ваҳй, 21, 23-24). Ва

боз: "Кист, эй Худованд,

аз Ту натарсад ва исми Туро бузург нахохад кард? Зеро ки Ту муқаддас ҳастӣ, зеро ки ҳама халқҳо омада, пеши Ту саҷда хоҳанд кард, зеро ки довариҳои Ту ошкор аст".

(Ваҳй 15, 4).

Ба мо, румынхо, ба халки мо, монанди хар як халки дигари чахон, худо миссия, такдири таърихӣ додааст. Аввалин қонуне, ки инсон бояд онро риоя кунад, ин аст, ки ба ин роҳ равад

такдир, ичрои вазифаи ба у супурдашуда. Мардуми мо ҳарчанд душвор ва тӯлонии Роҳ ба сӯи Ҷолҷото бошад ҳам, ҳеҷгоҳ аслиҳаи худро нагузоштааст ва рисолати худро тарк накардааст.

Холо хам дар пеши назари мо монеахо ба мисли куххо истодаанд.

Оё мо, ҳайронам, насли нотавон ва тарсончакем, ки зери фишори таҳдидҳо хатти сарнавишти руминияро аз дасти худ раҳо карда, рисолати худро ҳамчун як халқ дар ин ҷаҳон тарк кунем?

КОНУНИ МОНАРХИЯ ВА МОНАРХИЯ

Дар сари халк, болотар аз элита монархия аст. республикаро рад мекунам.

Баъзе монархҳо ёфт шуданд, ки хуб буданд, баъзе хеле хуб, дигарон заиф ё бад. Баъзехо то охири умр аз иззату мухаббати халки худ лаззат бурданд, баъзеи дигарро сар буриданд. Аз ин рӯ, на ҳама монархҳо хуб буданд. Бо вуҷуди ин, худи монархия ҳамеша хуб буд. Набояд одамро бо муассиса омехта карда, хулосаи бардуруг барорад.

Шояд намунаҳои бад вуҷуд дошта бошанд; аммо аз ин рӯ, оё мо метавонем хулоса барорем, ки калисо бояд барҳам дода шавад ва Худо сангсор карда шавад?

Албатта, монархҳои заиф ва бад ҳастанд, аммо мо наметавонем аз ин монархия даст кашем. Дар хочагии кишлок гох-гох пас аз як соли хуб соли бад ва ё як соли хуб ва ду соли бад меояд; вале дар дуньё аз хочагии кишлок даст кашидан ба хаёли касе наомадааст.

Магар монарх он чиро, ки хохиши худ мекунад, хоҳ калон бошад, хоҳ хурд, хуб ё бад?

Монарх он чизеро, ки ӯ мехоҳад, намекунад. Вақте ки ӯ он чизеро, ки мехоҳад иҷро кунад, хурд аст ва вақте ки он чизеро, ки бояд иҷро кунад, калон аст. Барои ҳар як миллат Худо хати тақдир кашидааст. Монарх

бузург ва хуб аст, вақте ки ӯ дар ин саф меистад; вай хурд аст ё бад, ба андозаи аз ин хатти такдир дур шудан ё ба он мухолифат кардан. Пас, ин қонуни монархия аст. Сатрҳои дигаре низ ҳастанд, ки монархро ба васваса андохта метавонанд: хати манфиатҳои шахсӣ ё як табақаи одамон ё гурӯҳ; хатти манфиатҳои бегона (дохилӣ ё хориҷӣ). Ӯ бояд аз

ҳамаи ин сатрҳо канорагирӣ кунад ва аз мардумаш пайравӣ кунад.

Стефани Бузург дар тӯли 500 сол дар таърих дурахшид ва руминиҳо ӯро ба ёд меоранд, зеро ӯ бо сарнавишти халқи худ комилан мувофиқ буд. Шоҳ Фердинанд, сарфи назар аз фишори манофеъ ва таъсироти беруна, худро дар баробари сарнавишти миллат қарор дод; бо вай азоб кашид, бо вай пахлу ба пахлу курбон шуд ва бо вай галаба кард. Ба шарофати ин аст, ки ӯ бузург ва ҷовидонӣ аст.

МУБОРИЗАИ ТУТОВА, 17 АПРЕЛИ СОЛИ 1932

Аз рузи интихобот дар 'Неамт хамагӣ чор мох гузашт ва армияи чавони легионерӣ ба чанги нав сар кард. Дар аввали мохи январи соли 1932 дар Тутова* мандати депутатӣ холӣ эълон карда шуд.

Ман вазъиятро баркашида будам. Дар интихоботи қаблии умумӣ мо ҳамагӣ 500 овоз гирифтем. Вилоят суст буд; аммо он аз ҷониби шаҳристонҳои пурқуввати Ковурлуи, Кахул ва Текучи сохта шуда буд, то мо ба осонӣ легионерҳоро биёварем.

Ба назарам чунин менамуд, ки мо метавонем ғолиб шавем, ман дар бораи таъсири акси ғалабаи дигар фикр мекардам. Ду пирӯзии пай дар пайи насли наврас дар муқобили тамоми аҳзоби сиёсӣ эътибори онҳоро дар назди кишвар хеле боло мебурд. Ман тасмим гирифтам, ки падарам бояд номзад шавад, зеро ӯ дар ҷунбиш ҳам дар Парлумон ва ҳам берун аз он барои созмондиҳӣ ва таблиғот ба ман бештар лозим буд.

Интихобот ба 17 март таъин шуда буд. 9 январь манифести умуми округӣ фиристодам. Падари ман 10 январ бо як гурӯҳи аввалини интихоботӣ омад. Баъд командахои Яссы, Текучи, Берести ва Кахул баромаданд. Дар давоми се хафтаи аввал чусту чолокӣ ва шучоати кушунхои хурди легионерӣ дар тамоми округ ба манфиати мо чараёни хамдардӣ ба амал овард. Дар зимистони сахти бориши барфи зиёд ва сардӣ аҳзоби сиёсӣ натавонистанд ба кӯча бароянд. Онҳо вақти беҳтареро интизор буданд. Аммо дар ин муддат легионерхо аз байни талу теппахо, аз байни барфи камар, ба воситаи туфонхо легионерхо аз деха ба кишлок сафар мекарданд.

Дар ибтидои мохи февраль мубориза ба мукобили душман душвортар шуд, коалицияи либералхо, дехконони миллӣ, лупистахо ва куцистхо ба мо** бо вахшиёнае менигарист, ки то ин дам надида будем. Ҳукумат тадбирҳои воқеан террористиро пеш гирифт ва матбуоти яҳудӣ ба мо шадидан ҳамла кард.

Ман эҳтиёҷ ба қувваҳои навро ҳис кардам, бинобар ин ман захираҳои охиринро аз Ясси бо роҳбарии Тоту фиристодам. Ман ба гайр аз Бухарест ягон каси дигар надоштам ва онхоро аз сабаби набудани маблаг таъмин кардан мумкин набуд. Баъд ман мачлиси легионеронро даъват намуда, як кадами кахрамононаеро таклиф кардам: онхо пиёда аз Бухарест то Бариад, масофаи кариб 200 мильро пеш гирифта, ба онхо фахмондам, ки ин марш барои галабаи мо назар ба 100 хазор манифест бештар маъно дорад. Факат хамин нутки бузурги кахрамононаеро ташкил медихад, ки легионерхо ба румынхои Тутова гуфта буданд.

Легионерхо таклифи маро бо шавку хавас кабул карданд. Баъди як хафта дастаи такрибан 25 нафара бо сардории Стелеску, Каратаназ ва Дору Белимас аз Бухарест пиёда ба суи Тутова рафт. Дар охири марши дахруза аз байни обу хавои пуртуфон ба Бариад расиданд ва дар он чо онхоро тамоми ахоли гарму чушон пешвоз гирифт. Аммо таъқиб ба шиддати асабонӣ расид. Вазири корхои дохилӣ чаноби Аргетойану жандармхои полковник лгнатро бо куввахои калон фиристода, фармон дод, ки легионерхоро бо замбурхо аз округи Тутова кашонанд. Пешравии дастаҳои хурд имконнопазир буд. Пас аз он ман таҳти роҳбарии Виктор Силаги ва Стелеску ду дастаи пурқувватро ташкил кардам, ки онҳо якдигарро дастгирӣ карда, бояд дар хатти Пуести-Драгомиресги пеш рафта, падарамро дастгирӣ мекарданд. Ман як дастаи хурдтари дигарро ба самти Баканӣ фиристодам. Ин ду танҳо ду масир буданд, ки омӯхта нашудаанд. Онҳо қисми шимолу шарқии вилоятро ташкил медоданд. Нисфи дигарро, ки дар чануб аст, дуруст кор карда, падарам Сенхор Д.

Попеску, сардори округ Виктор Силаги, Теодор Тилеа ва Ион Антониу бо командахои якум.

Ду дастаи шимолӣ тақрибан 30 километр пеш рафта, ба муқобили сармои сахт мубориза бурданд ва бо чандин захмӣ, аз ҷумла Тоcu, хотима ёфтанд. Дар кисми шимолии округ онхоро отрядхои калони жандармхо пешвоз гирифтанд. Дастаҳо дар болохонаи як хонаи партофташуда дар он ҷо 48 соат бе гармӣ, ғизо ва об муқовимат карданд. Дар ниҳоят, онҳо тавонистанд дар як марши душвори шабона, ки дар шароити воқеан қаҳрамонона иҷро карда шуданд, ақибнишинӣ кунанд, танҳо ба шарофати истодагарии шадиди Виктор Силаги дар ташвиқи легионерҳои хасташуда, гурусна ва яхбаста ба мавқеи охирини имконпазир.

---

* Шаҳристони Тутова бо Барлад ҳамчун маркази шаҳр (Тr.)

** Аъзоёни доктор Лупу. (Tr.)

Ин кудаки ятим, писари кохи-ни румын Силаги де Кареи Мари, ки соли 1918 аз тарафи венгерхо дар шароити фочиавӣ кушта шуда буд, мардонавор чангид.

Нихоят ин дастахоро куввахои бартарӣ ихота карда, асир гирифтанд ва ба Бариад оварданд. Падарамро дастгир карданд ва дар зиндони полк махкам карданд.

Дастаи сеюм дар ҷанги Баканӣ комилан нобуд карда шуд. Дар он чо, дар водӣ, пеш аз он ки шабона ба деха дарояд, ба вай отряди зиёди жандармхо хамла оварданд. Сардори даста, легионер Ласкар Попеску, ки бо туфанг ба сараш зад, аввалин шуда, дар зери обу хун беҳуш афтид. Легионерхои дигар аз акибнишинӣ даст кашиданд. Онхо бо синаи луч, дар даст чизе надошта, ба деха даромаданӣ шуданд. Хама як-як бехуш шуданд.

Охирин истода, танхо хучум кард. Дар зери зарбахо ба зону афтода, бархоста, боз хамла кард. Вай ба рафицонаш наздик шуд. Тамоми даста дар як ҳавзи хун беҳуш хобида буд. Аз он чо онхоро жандармхо аз байни барф кашола карда, зиёда аз як километр ба пости жандармхои деха бурданд. Соати 1-и шаб саворае ба Бариад хабари он чи дар Бакани шуд.

Дастаи Ясси бо сардории Тоту, ки нисфи шаб ба Барлад расид, фавран ба ёрии хамсафони ярадоршуда пиёда равон шуд. Пас аз чанг аз соати 3:30 то соати 5:00, ки жандармхо тамоми аслихаи худро тир холӣ карданд, легионерхо пости генданхоро ишгол намуда, дар дарун, хануз бехуш ва дар замин хоби-да, хамсафони халокшудаи худро дар чанги Бакани ёфтанд. . Онҳоро ба беморхонаи Барлад бурданд.

Аммо кор бо ин тамом нашуд. Яҳудиён як маъракаи оммавии матбуотро оғ оз карданд, ки ба мо бо бадгӯӣ ва беадолатӣ ҳамла карданд. Мавчи дуруг, хакорат, тухмат ба сари мо омад. Хамаи гуруххои сиёсӣ чамъ омаданд, то моро аз чанг берун кунанд.

БАРНОМАИ ДУЮМИ ГВАРДИЯ

МАРТИ СОЛИ 1932

Аз тарафи жандармхо пеш карда шуда, ба хучуми матбуоти яхудй дучор шудем, мо бо карори оддии вазир фармони нави гвардия бархам дода шуд. Гарчанде ки мо дар доираи конунияти комил будем, хукумати лорга-Аргетойану бар хилофи конунхо ва Конститутсия Гвардияро худсарона пароканда кард. Идораи марказии мо дар саросари кишвар бори дигар забт карда шуд ва қуфл баста шуд, дӯкони чопи Ясси баста шуд.
Дар мавриди ҳамлаи матбуот, моро дар ҳолати ғайриимкон қарор доданд, ки натавонистем худро дифоъ кунем, зеро ҳама нашрияҳои мо мутаваққиф шуда буданд. Дар порлумон кушиш кардам, ки сухан ронам, аммо садои аксарият ба ман монеъ шуд, ки аз худ дифоъ кунам.

Аммо пешгирй кардани номзадии Тутова муяссар нашуд. Ашки Бухарест аз округ пеш карда шуд. Хамин тавр дигарон як-як. Дастаи мо иборат аз 30 нафар, таҳти фармондеҳии Тоту, вақте ки ба анбор барои ҳамон амалиёти эвакуатсия фиристода шуд, риштаҳоро шикастанд ва утоқи интизориро ишғол карданд, ки дар онҷо 24 соат муқовимат нишон доданд, то он даме, ки газ пошида шуд. Дар охир онро ба поезд бор карда, аз шахр бурданд. Дар шаҳр танҳо Ибраиляну, Нуту Эсану ва падарам, ки боздошт шуда буданд, монданд. Пас аз он таъқиб ба деҳот гузаронида шуд. Дехконон, муаллимон ва рухониёнро дастгир карда, латукӯб мекарданд; хонахояшонро ишгол карданд, Интихобот як мох, то 17 апрель мавкуф гузошта шуд.

Падарамро озод карданд. Пас аз он легионерҳои солхӯрда ба шаҳр омада, ба ҷанг ҳамроҳ шуданд: Кристаче Соломон, Коронел Камбюреану, Вентоник, Ифрим, Падар Исихие, Печели, Потолея ва ғайра Ман онҳоро ба секторҳои гуногун таъин кардам. Хар кадоме дар зери пардаи шаб ба суи мансаби худ шитофтанд. Командахои мо аз районхои хамсоя боз дар чанд пункт ба Тутова дохил шуданд. Г. Дастаи Костеа аз дарьёи Барлад, гарданаш дар об гузашт, зеро тамоми роххо посбонй карда мешуданд; тар ба участкаи интихоботй омаданд.

Овоздиҳӣ субҳи 17 апрел оғоз шуда, то шаб идома кард. 18 апрель, соати 5 пагохй галабаи легионер эълон карда шуд: 5600 овоз; Либералҳо: 5,200; Дехконони миллй: 4000; гурӯҳҳои дигар: камтар аз 2000; Кузистхо: 500 овоз.

Ин галабаи дуйуми легионерй бар зидди коалицияи тамоми сиёсатмадорони Румыния бо далерй ва иродаи оханини легионерон, бо кахрамонй ва хуни худ, ба монеахо, тахкир, табаддулот ва таъкибот тобоварона ба даст оварда, дар тамоми мамлакат рухбаландии бемислу монанд ба амал овард. .

ИНТИХОБОТИ НАВИ УМУМӢ

ИЮЛИ СОЛИ 1932

Падарамро рӯзи охирини ҷаласаи парлумон тасдиқ карданд. Аммо истирохати мо хамагӣ як хафта давом кард, зеро хукумати Лорга афтода буд. Хукумати миллӣ-дехконӣ ташкил карда шуд, ки ба он чаноби Вайда сардорӣ мекунад.

Ҳам аз ҷиҳати ҷисмонӣ ва ҳам аз ҷиҳати молиявӣ хаста шуда, мо ба ҷанги нав баромадем. Ин июни соли 1932 буд. Аз 15 декабри соли 1929 мо дар муборизаи доимӣ будем: декабри соли 1929 — апрели соли 1930, дар Ковурлуи, Кагул, Турда, Текуци; тобистони соли 1930, тайёрӣ, баъд манъ кардани марш дар Бессарабия, то тирамох ба хабс гирифтани ман; дар моҳи октябр ва ноябр мо дар Марамурес будем - он зимистон боз часпид; бахори соли 1931, муборизаи пеш аз интихоботи умумӣ; тобистони соли 1931 интихобот дар Неамт; зимистони соли 1932, интихобот дар Тутова; ва акнун мо боз ба интихоботи умумӣ рафтанӣ будем.

Ба хамаи ин муборизахо нигох накарда, мо кори ташкилотчигиро дар тамоми мамлакат давом додем. Як сол пеш мо дар 17 шаҳрдорӣ ба рӯйхати интихобкунандагон ворид шуда будем, имсол ба 36 шаҳр дохил шудем. Ҳама ҳизбҳои сиёсӣ барои пешбарии номзадҳои худ як задухӯрдҳои пур аз фитна доштанд. Ин тамоми ҳафта давом кард. Аммо ман танҳо дар як шаб ҳамаи рӯйхати номзадҳои моро дар 36 музофот сабт кардам. Дар байни легионерхо касе барои чои худ дар руйхат мубориза намебарад; агар чизе бошад, аз он хоҳиш мекунад, ки дар охир ҷойгир карда шавад.

Мушкилоти душвор барои мо мушкилоти молиявӣ аст. Аксари шаҳристонҳо тавонистанд хароҷоти худро аз ҳисоби саҳмияҳои легионер қонеъ кунанд.
Дигарон не. Ба ман 50 000 лей лозим буд, танҳо барои пардохти андозҳои интихоботӣ.
То рӯзи охирини ҳайратзада роҳ мерафтам. Ман якеро санҷидам, дигареро санҷидам. Ҳар чизе.

Ба умеди пул доштанаш ба назди директори «Календарул» («Тақвим») ҷаноби Ничифор Крайник рафтам. Аммо бехуда. Бо рӯзномаи худ, ки панҷ моҳ пеш нашр шуд, ӯ муборизаи моро дастгирӣ намуда, қадам ба қадам мардонагии дастаҳои легионерии моро ҳамроҳӣ мекард; вале аз чихати моддӣ ба мо ёрӣ расонда натавонист.

Ниҳоят, аз Пиҳу ва Караника қарз гирифтам, ки ба ҳама Македониён давида, маблағи заруриро ёфтанд. Якчанд округхоро округхои Фоксани ва Ллристаче Соломон дастгирӣ карданд.

Маърака сар шуд. Ба сафи мо таъкиботи нав омад.
Дар фронти калон пахн шуда, ба сафхои тунуки мо аз хар тараф вахшиёна хучум карда мешуданд.
Дар Тигина легионерхо Савин ва Попеску ярадор шуданд. Дар Барлад бисёр муаллимон ва коҳинон ба таҳхонаҳо кашида шуданд ва бо ҷаноби Жоржску-Барлад бадрафторӣ карданд. Дар Васлуй дастахои хурди мо захмдор шуданд. Хамин тавр дар Подул-Илоаией ва дар тамоми округи Яссы. Дар Фоксани пиронсол Кристаче Соломон, инженер Бланару ва дах нафари дигар бо фармони адвокат Неагу дастахои мусаллахи дехконони миллӣ дар кишлоки Вултурул хучум карданд. Легионерхо аз калтак ва корд захмдор шуда ба замин афтоданд. Танҳо мисли кӯҳе истода буд, Кристачи Сулаймон, ки то он вақт касе ҷуръат намекард, ки ба он даст расонад. Вай худро сахт мудофизат мекард, вале дар охир аз зарбаи сахт маглуб шуда, дар мобайни рох афтод. Дар он ҷо дар рӯи замин аз ҷониби ин ҳайвонҳо, ки ҳамеша дар бораи қонуният, усулҳои мутамаддин, озодӣ ва ғайра изҳори назар мекарданд, ӯро мезаданд.

Гуарда 70 000 овоз гирифт, ки ин назар ба соли гузашта ду баробар зиёд аст. Округхои Кахул, Неамт, Цовурлуи ва Тутова, ки падарам дар он чо мусобика мекард, аз хама пурзур баромад. Баъд аз паси Кампуль-Лунг бо Мота; баъд Турда, Фочсани, Исмоил, Тигина. Мо панҷ курсиро ба даст овардем ва ҳоло мо бояд барои ишғоли онҳо интихоб кунем. Ман дар Кохул мондам, то Нуту Эсануро ба парламент дохил кунам.
Ман тасмим гирифтам, ки падарам бояд дар Барлад бимонад, то ба Стелеску, донишҷӯи 25-сола иҷозат диҳад, ки ба парлумон ворид шавад; Бо ин роҳ мехост ба ҷавонони кишвар нафаси тоза ва рӯҳбаландӣ диҳад. Боварӣ ва муҳаббате, ки ба ин ҷавон нишон додам, ба ман барнагашт.

*

*

Муаллиф дар ин чо ба хиёнати ояндаи Стелеску ба рафикони легионери худ ишора мекунад. Тр.)

ДАР ПАРЛАМЕНТ БОРИ ДУЮМ

Дар давоми тамоми давраи парламент ман ба мукобили хукумат ва тадбирхои он, ки ба бехбудии халки румыния зид хисоб мекардам, мубориза мебурдам, зеро дар хакикат ман ба мукобили хамаи маъмуриятхои пештарае, ки бо навбат ба сари давлат рохбарй мекарданд, мубориза бурда будам. Мамлакат аз хамаи ин хукуматхо чизе интизор набуд. Дар он чо ягон чизи солимфикр барои ояндаи халки мо сохта намешуд. Ҳама чораҳо ва қонунҳо танҳо чанд палиатив буданд, ки мавҷудияти талху ғамангези кишвари моро рӯз то рӯз дароз мекарданд.

Вакте ки дар Гривита коргарони Румыния бо фармони ВКД, аз муносибати коммунистони тарафдори дохили Ҳизби Деҳқонии Миллӣ, ки ин иқдоми ҳукуматро таҳсин кард, ман ба платформа баромадам ва чунин гуфтанро вазифаи худ медонистам:

«Ба куча баромадани коргарони бечора бад аст, вале бадтар мебуд, ки онхо ва мардуми мо бо беадолатие, ки ба осмон фарьёд мезананд, ру ба ру на-шуда, ба берун набаромада, дар зери юг сар хам мекарда бошанд. кишварро ба дасти чанд сиёсатмадор муҳаққиқ мегузорад» .
*

Ман инҷо протоколҳои расмии ин ҷаласаро иқтибос меорам:

"Ҷаноби Корнелиу Зелеа Кодреану. Ҷаноби Президент, хонумҳо ва ҷанобон! Аз номи гурӯҳе, ки ман ба он мансуб ҳастам, талаб мекунам, ки ба ғайр аз тафтишоте, ки одатан аз ҷониби мақомоти салоҳиятдор гузаронида мешавад, боз як тафтишоти парлумонӣ, ки аз намояндагон иборат аст. гуруххои гуногуни сиёсии ин парламент ичро карда шаванд.. Ман инро талаб мекунам, зеро ман ба дурустии изхороти вазири корхои дохилй шубха дорам, бесабаб ба он шубха дорам 24 январь, вакте ки студентон, миллатчиён ва христианхои Румыния рафтанд. ба қабри сарбози номаълум барои гузоштани салиб, Хадамоти амнияти давлатӣ ба як рӯзнома дар Бухарест маълумот дод, ки ин амал аз ҷониби Маскав тарҳрезӣ ва маблағгузорӣ шудааст.

"Агар маълумоте, ки шумо дар бораи парвандаи Гривита доред, аз чунин манбаъ гирифта шуда бошад, пас ман хеле дуруст мефаҳмам, ки шумо то чӣ андоза ҳақ доред, ки шумо ба чунин тадбирҳо мисли дирӯз ва имрӯз андешед (Карсакҳо аз курсии "Гвардияи оҳанин" ва миллӣ
*

Муаллиф дар ин чо дар бораи корпартоии коргарони заводи «Обра Гривита Рафивей» -и Бухарест, ки рузи 4 . феврали соли 1933 дар назди маъмурияти миллй-дехконон. (Tr.)

Иди доктор Лупу).
Сониян, гуфтаниам, ки ман хам мисли хамаи одамони солимфикри ин мамлакат на аз коммунизм метарсам ва на аз большевизм. Мо аз чизи дигар метарсем, ки ин коргарон чизе барои хурдан надоранд; онхо гуруснаанд. (Чапакзании пурмавч аз сохилхои «Гвардиям охан» ва партияи дехконони доктор.

Лупу).
— Баъзе аз ин коргарон мохе хамагй 1100 лей маош мегиранду 5, 6, 7 фарзанд доранд. духтур В. Лупу: «Ин дуруст аст» .
Ҷаноби Корнелиу Зелеа Кодреану: "Бо доштани 5, 6, 7 фарзанд, ин маошҳо ҳатто барои нони ҳаррӯзаи шумо намерасанд, ман, аз тарафи дигар, аз чизи дигар ҳам метарсам: аз ташнагии шумо ба адолат".

духтур N. Liipu: Хеле хуб! илмр,
Корнелиу Зелеа Кодреану: "Бинобар ин, шумо бояд ин ду ниёзро қонеъ кунед: гуруснагӣ ва ташнагии адолат (Карсакҳо аз курсии "Гвардияи оҳанин" ва аз курсиҳои ҳизби деҳқонии доктор Лупу) ва ин кишвар. аз фармоиши пурра баҳра баред."

(Мачлиси панчшанбе, 16 феврали соли 1933. Назоратчии расмӣ 41, 23 феврали соли 1933)

Яке аз мушкилоте, ки фаъолияти порлумонро суст мекунад, ҳазорон дархост ба вазоратхонаҳо барои як навъ шафоат аст. Ин барои мо дар интихобкунандагони мо як ҷазои воқеӣ аст, (1) зеро вакилони парлумон бояд аксари вақти худро барои қонеъ кардани ин талаботҳо беҳуда сарф кунанд. Ин система барои хаёти ташкилот хавфнок аст, зеро тамоми фаъолияти онро фалач мекунад;

вай тамоми чангро аз даст дода метавонад. Шумо бояд сарнавишти кишвари худро тарк кунед, то ба тарафдорони худ хидмат кунед. Пас аз чанде фаҳмидам, ки дар миёни онҳое, ки бо чунин талаб ба наздам меоянд, легионерҳо нестанд. Ҳама гадоҳои касбӣ ё душманоне буданд, ки махсус барои фалаҷ кардани мо фиристода шудаанд. (2) ин система моро дар мавқеи нозуки пешравӣ ва ҷустуҷӯи илтифот аз мардоне, ки мо бо онҳо мубориза мебурдем, гузошт. Бо ин сабабҳо ман шахсан аз дахолат кардан ба касе худдорӣ кардам. Дар давоми тамоми фаъолияти худ дар парлумон аз ягон вазир чизе напурсидаам.

Тоифаи дигар онхое буданд, ки аз мо пул талаб мекарданд. Аз садҳо нафаре, ки ҳар рӯз дари моро мекӯфтанд, легионер набуд. Баъзеҳо воқеан бемор ё расво буданд, аммо баъзеҳо ин системаро ба касби воқеӣ табдил доданд. Дар ниҳоят, гурӯҳи мо як созмони хурде буд, ки дар ташкил, дар ҳаракат, дар ҷанги доимӣ буд. Ин махсусан аз ман талаб мекард, ки ба тамоми харакатхои душман диккати доимӣ дихам; ошкор кардан ва ба дигар тараф кашондани накшахои душман, ба даст овардан ва ташкил кардани мавкеъхои нав, ба ибораи дигар гуем, шабу руз кофтукови доимии майдонхои чанги тамоми мамлакатро дар бар мегирифт. Аммо пеш аз ҳама ҳамроҳии таълими легионерӣ омад, то бедор нашавем ва тадриҷан худро ба категорияи сиёсии сирояти ахлоқие табдил диҳем, ки мо аз он халос шуда наметавонем ва рӯҳи легионерӣ дар он мемирем.

Парлумон вақтеро, ки ман воқеан роҳбарӣ кардан лозим буд, ғорат кард.

ВАЗЪИЯТИ ТАШКИЛОТИ ЛЕГИОНАРӢ СОЛИ 1932-1933

Тирамохи соли 1932 ва зимистони соли 1933 легионерхо нафас гирифта метавонистанд. Сеюним соли мубориза ба охир расид. Ин чавонон акнун сазовори истирохат буданд. Аз он вакте ки ман дар Бухарест истикомат кардаам, кариб ду сол гузашт.
Дар Ясси барои гирифтани ҷ ои ман Банеа бо кӯ маки Тоту, Крангану, Таска ва Стелиан Теодореску ба саволҳои марбут ба донишҷ ӯ ён, матбаа, хонаи мо ва ғ айра машғ ул шуд. нисфи чанговарони студентон. Дар Клуж, оғ ози солим ба сӯ и созмон аз ҷ ониби Баника Добре дода шуд; инчунин дар Сернаути бо Лаурик, ки дар он чо хаёти легионерӣ бо рохбарии маънавии профессор Траян Брайлеану, ки дар атрофаш профессор Топпа ва дигарон гирд омада буданд, хуб шукуфта буд. Дар тамоми Буковина харакати легионерӣ ва ташки-лотчигӣ дар тахти рохбарии кобилияти ветеран ва миллатчии намоён Василе ласинчӣ ба камол расид. Дар Кишинёв Тудораче ва Серги Флоресеу кор карданд; Дар Орадея Маре, лосиф Бозантан.

Чавононе, ки дар хачвхои бародарӣ тарбия ёфтаанд, хангоми ба университет дохил шуданашон тайёр шуда буданд. Дар Бухарест, Календарул («Тақ вим») бо роҳбарии ҷ аноби Ничифор Крайнич ва ҳамкории як зумра зиёиён бо сарварии профессор Драгос Протопопеску як рӯ зномаи миллатгаро, ки ҷ асорати бузург ва роҳнамоии аъло дорад, ба нашр шурӯ ъ кард. Ин журнал далерона дар чахони интеллигенцияи Румыния рохи нав ва васеъ мекушояд, дар хати насронию миллатчигӣ. Мақ олаҳои ҷ аноби
Махсусан, Крейник оташи хакикии тупхо буд, ки дар сафхои душман харобихо ба амал овард.
Дар доираи харакати студентон дар пойтахт легионерхо сафи пешро ишгол карданд.

Траян Котига раиси маркази студентонро бо комиссияи легионерӣ ба ухда дошт.

Дар байни чавонони зиёи пойтахт як гардиш хис карда шуд. Вичдони онхо бо проблемахои бузурге, ки ба хаёти халки мо дахл доштанд, банд буд. Гурӯ ҳи боистеъдод дар атрофи таҷ диди нави Аха ("Меҳвар") бо Полхрониада, Вожен, Констант ба сафи легионерҳо ҳамроҳ шуданд, дар ҳоле ки дигар ҷ авонони барҷ аста ба монанди профессор Васде Кристеску, Васфи Марин, профессор Виадимир Дурнитреску, муҳандис Вирд Ионеску, профессор Вирд Ионеску, Раду Гир, юрист Попов, рассомон Басараб ва Злотеску, ки хама хеле боистеъдод ва сергайрат буданд, аз руи идеяи легионерӣ кор мекарданд.

Чавони солими македонӣ чун ашк поку далер ба мо торафт наздик мешуд.
Аммо, мо чунин мешуморем, ки оммаи македониён дар чоркунча дар гвардия кабул карда шавад, зеро ба наздикӣ дар мамлакат кучонда шуда, мо онхоро ба таъкиботи зиёд дучор мекардем. Аммо донишҷ ӯ ёни донишгоҳҳои Македония ба ҳаракати легионерӣ ҳамроҳ шуданд. Дар сари ин чавонони македонӣ се нафар ходимони намоёни маданият: Папанасе, Караника ва Стерие Сиумети буданд.

Бо дуи аввал ман борҳо машварат кардам, ҳарду доварии олиҷ аноб доштанд, ки онро покии беайб ва самимона, муҳаббат ва ҷ асорати бузург дастгирӣ мекард.
Бовар надорам, ки аз соли 1931 рузе нагузашта бошад, ки бо эшон дидор накунад, Дар ин замони таъкиб соатхо сухбат кардем зарба ба зарбе, беадолатӣ баъди беадолатӣ, хиёнат баъди хиёнат, Хар хабари шиканчаи нави як легионер буд. корде, ки ба дили мо су-рох мешавад. Дарде, ки мо барои ҳамаи легионерҳои бадрафторӣ кашида будем, ҷ они моро азоб медод; махсусан имконнопазирии ба пеш дидани ягон умеди адолат.

Стери Сиумети шабу рӯ з бо ман зиндагӣ мекард. Ӯ як ҷ авони ростқ авл ва вафодори бузурги саг буд. Вай сардори хазинадори гвардия шуд. Хамаи рузхо — хар кадар дорад, танхо дар бораи Гвардия фикр мекунад, гамхорӣ мекунаду танхо барои Гвардия амал мекунад, умри худро ба чуз посбонӣ дигар намегузаронад.

Дигар унсурҳои арзишманд дар минтақ аҳои гуногуни кишвар пайдо шуданд:

* Якчанд музофот дар ҷануби Доброгея дар охири ҷ анги Балкан дар соли 1913 ба Румыния ҳамроҳ карда шуданд. (Tr.)

духтур Пантелимон, падар Ионеску Думиника, доктор Августин Бидиан дар Сибиу; Падар Жоржску-Эдинкти, икроркунандаи рухии студентон, чанговари ветеран, капитан Сиулей дар Бакау, Аристотел Георгиу, инчунин ветеран, ки дар Рамникул-Сарат фармондех буд; дар Брада, Ион Илиеску; дар Констанца, Сейтан; Падре Доара ва Виктор Барбулеску дар Валча; Профессорхо Винтан, Генади ва Дума дар Тимишоара;

ва легионерхои ветеран, профессорхо Николае Петраску, Хориа Сима, хукукшинос Иосиф Костеа, Колхон ва дигарон, ки холо дар районхои гуногуни мамлакат постхои фармондихӣ доранд.

Бухарест ба бахшҳо тақсим шудааст ва[*] мо худро дар дохили онҳо ташкил кардан гирифтем. Дар сектори Сабз ва Кабуд ду марди хуб буданд, Николае Константинеску ва Дору Белимас, ду персонажи қавӣ, ду мағзи қавӣ, Дору Белимас яке аз донишҷӯёни барҷастаи факултети адаб буд; Николае Константинеску дорои маълумоти барҷастаи иқтисодӣ, донишҷӯи Академияи тиҷоратӣ буд.

Ба қарибӣ, ин ду хислатҳои барҷастаи имон ва шуҷоати легионериро собит хоҳанд кард.

Инчунин дар ин давра бо фармони зерин 10 декабри соли 1932 рутбаи якуми легионер таъсис дода шуд: А) Дар зинаи легионерӣ рутбаи аввалини олӣ, ки Фармондеҳи легионер номида мешавад, муқаррар карда мешавад. легионерхои зеринро ба назар гирифта, фидокорй, мехнат, кахрамонй, эътикод, кобилият ва собикаашон аз руи тартиби алифбо рутбахо пешбарй мекунанд: Банеа Ион, докторанти фанхои тиб; Belgea Ion; Бланару Ион, инженер; Думитреску Ион, коҳин; Ионеску Андрей; Силаги Виктор, ҳуқуқшинос; Стелесеу Михайл, аъзои Конгресс; Тоту Николае, студент; Траян Котига, донишҷӯ; Танасе Антохи, ҳунарманд.

B) Ҳама легионерҳои солҳои 1927 ва 1928, ки савгандҳои худро гирифтаанд ва то ҳол дар сафҳои фаъоли легион ҳастанд, ба рутбаи Фармондеҳи Ёрдамчии легионер дода мешаванд.

Имзо: Корнелиу Зелеа Кодреану.

Дигарон, ки дар солҳо пешрафтатар буданд, ба Сенати Легион ва Шӯрои олии легионер интиқол дода шуданд.

---

[*] Ҳар яке аз панҷ бахши калон бо номи ранг номгузорӣ шудааст: сабз, зард, сурх, машҳур ва сиёҳ. (Tr.)

Machine Translated by Google
Машинаи аз ҷониби Google тарҷума шудааст

ТАЧОВУЗИ КАЛУМНАЛЙ

«ҲАРАҚАТИ АНАРХИКӢ ВА ТЕРРОРИСТӢ»

Харакати легионерй махсусан дар байни чавонони мактабхои миёна ва олй, дар байни дехконони хамаи музофотхои Румыния ба таври намоён вусъат ёфт. Аммо он дар шаҳрҳое, ки унсури Руминия аз ҷониби давлат кор мекард ва аз ин рӯ, аз изҳори ақидаи худ монеъ мешуд, ё аз ҷиҳати иқтисодӣ аз ҷониби яҳудиён ғулом карда шуда буд, сусттар инкишоф ёфт. Ҳамон таъқиби хомӯшонае, ки мо аз замони оғози ин мубориза дар соли 1922 медонистем, моро, тамоми ҷангиён ва оилаҳои онҳоро бештар ба ташвиш овардааст. Агар шумо хатмкардаи ҷавон мебудед, агар аз виҷдон ва имони худ саркашӣ накунед, кори давлатӣ гирифта наметавонистед. Садхо чавононро бо пулу ваъда, обрую мансаб ба худ чалб мекарданд. Давлат ба мактаби хиёнат табдил ёфт, ки дар он одамони дорои хислат кушта мешуданд, дар ҳоле ки хиёнат мукофоти фаровон медод. Агар шумо тоҷири руминӣ будед, ки дар байни тоҷирони яҳудӣ беназир буд ва тасодуфан ба Легион бовар мекардед, ҳама аз мансабдорони кӯча то префектҳо ва префектҳо душмани шумо шуданд. Туро шабу рӯз таъқиб мекарданд; аз яҳудиён бештар аз шумо андоз гирифтанд; аз чарима мунтазам ситонда мешуд шумо; шумо ба паси зарба задаед, то он даме, ки шуморо нобуд карданд. Агар шумо дехкон мебудед, ба дастонатон завлона баста, пиёда аз як пости жандарми кишлок ба пости дигараш мебурданд, аз пости дигар ва дигараш ба масофаи даххо километр, хар руз дар хар участкаи жандарм лату куб карда, 4—5 руз гуруснагӣ мекашид; ба ту мисли хайвонхои вахшӣ нигох карда, хама ба руи ту мезаданд. Агар коргар мебудӣ, туро мисли матои истифодашуда аз ҳар корхонаву корхона мепартофтанд.

Зеро дар ин кишвар одаме, ки ба эътиқоди мо содиқ аст, бояд ҳамроҳ бо тамоми фарзандонаш аз гуруснагӣ бимирад. Мо ҳамаро душмани халқу кишварамон меҳисобем. Аммо мо худро дар доираи мукаммалтарин тартиб ва қонуният нигоҳ доштем, то ҳеҷ мушкиле ба мо нисбат дода нашавад. Аммо ин чизе маъно надорад. Далели ҳукуматҳои мо ин аст, ки "Оё мо наметавонем шуморо нобуд кунем, зеро шумо қонунҳоро вайрон кардед? Фарқ надорад, мо онҳоро вайрон мекунем ва шуморо нест мекунем! Шумо ғайриқонунӣ рафтор кардан намехоҳед, хуб, мо ин корро мекунем. !" То ки бо ин роҳ мо ба як низоми воқеии Талмудӣ ворид шавем; аз як тараф, моро матбуот ва тамоми органхои сиёсӣ ба «гайриконунӣ» айбдор мекарданд, аз тарафи дигар, боки монданд.

комилан дар доираи ќонун, мо аз муомилоти зишттарин ва ѓайриќонунии њамаи намояндагони њукумату давлат, худашон дар ѓайриќонунии ошкоро торумор гардидем.

Ба суд кашида шуда, фармон пас аз як қарори қонунӣ дар саросари кишвар хатти қонуният ва тартиботи ҳаракатро тасдиқ кард. Ягон декрет дар бораи махкум кардани мо набуд. Бо вуҷуди ин, далели асосии сиёсатмадорон ва матбуоти яҳудӣ ҳамеша боқӣ монд: "Ҷунбиши бесарусомонӣ", "анархия", "беқонунӣ", "террорист". Матбуоти яҳудӣ пайваста сиёсатмадоронро бар зидди мо таҳрик медод, то бар зидди мо биёянд, то моро пора-пора кунанд, несту нобуд кунанд.

«ОҲАННИҲО ДАР ХИЗМАТИ хориљиён»

Пас аз чанде матбуоти яҳудӣ, ки аз иттиҳомоти дигар бехабар буд, даъво кард, ки мо аз Муссолини пул мегирем; ки мо худро миллатчӣ вонамуд мекардем, вале дар хакикат максади мо аз хар касе, ки дучор шудем, пул фу-руштан буд. Акнун бо Муссолини, ки фишурда будем, вомехурем, Як ба як бо хайрат мефахмем, ки: «Дар хизмати «венгерхои бедор» будем...

'

Мо дар хизмати Москва будем....

Мо аз яҳудиён пул мегирем ......

Ҳарчанд айбномаи охирин хандаовар бошад ҳам, моро амон надод. Дар ин чо ман як порчаи мухимро аз газетаи яхудии «Политика» («Политика») аз 10 августи соли 1934 дар маколаи «Макс Осннит ва гвардияи оханин» иктибос меоварам.

Дар мамлакати мо хам ин ходиса махз ба таври маълум тасдик карда шуд, ки мухимтарин харакати фашизми Румыния — гвардиям оханинро капиталистони калон ба вучуд оварда, бо пул таъмин мекарданд. Ва ин ҷо камтар аз ҳассосият меояд: яҳудӣ Макс Осшнит

гвардияи оханинро бевосита дастгирӣ мекард ва бо пул таъмин мекард. Фактро ду шахси хеле чиддӣ ва масъулиятнок — чаноби вазир Виктор Иаманди ва публицисти машхур Скарлат Калимачи тасдик карданд. Мувофики ин тавзехот факт хеле табий менамояд.

Кӣ алла-кай намедонад, ки Гитлерро хам капиталистони бузурги яхудии Германия бо пул таъмин мекарданд? »

Гвардияи оханин ба гитлерчиён музд дода

Вактхои охир дар Германия Гитлер гидраи иуда-масонии тамоми чахонро маглуб кард. Халки немис бо катъият ва ягонагии фавкулодда мубориза бурд ва

хокимияти яхудиро сарнагун кард. Яҳудиён дар матбуоти худ дурӯғ у дурӯғро чоп карда, ақли мардумро ба иштибоҳ андохтанӣ мешаванд: 1. Адольф Гитлер рассом,
аблаҳ, нотавон аст. Дар кишвари мутамаддине чун Олмон кӣ ба у ошик мешавад? Аммо Гитлер пеш меравад.

2. Адольф Гитлер галаба намекунад, зеро коммунистони немис ба вай мукобил мебароянд. Аммо Адольф Гитлер ба қудрат наздик мешавад.

3. Гитлеризм ба ду, се таксим шуд. Норозигии калон дар дохили партия ва гайра.
Аммо Гитлер тагьир наёфтааст.

4. Адольф Гитлер девона шуд. Ӯ ба кӯҳҳо рафт ва ғ. Аммо саломатии Адольф Гитлер хуб аст ва ба галаба торафт наздик шуда истодааст.

5. Агар пирӯз шавад, рӯзи дуюми баъд аз он Олмон инқилоб мешавад. Коммунизм ба шуриши умумӣ шуруъ мекунад ва Гитлер меафтад. Аммо Гитлер хокимиятро ба даст меорад ва революцияе, ки яхудиён орзу мекарданд, ба амал намеояд. Он аз аксарият ба якдилона мегузарад, ки то хол дар таърих дида нашуда буд.

6. Хамаи мамлакатхо Германияро аз чихати иктисодй бойкот мекунанд ва гитлеризм торумор мешавад.
Аммо Адольф Гитлер бо галаба пеш меравад.

7. «Диктатура», «террори гитлерй» дар саросари Германия. "Овозҳоро террор фаро гирифтааст." Аммо халки немис аз паси вай бо рухбаландй кадам мезанад.

8. Гитлер мехохад Трансильванияи моро ишгол намояд. Ва мо, хамаи миллатчиёни румын, ки аз фалокати яхудихо халос шудан мехохем, на каму беш «гитлерист», яъне Трансильванияамонро ба немисхо додан мехохем.

Вале мо чунин чавоб
додем: «Фарз мекунем, ки Гитлер мехохад бар зидди мо чанг кунад, то Трансильванияамонро бигирад.
Барои он ки мо румыниён Трансилванияро аз немисхо дифоъ карда тавонем, мо бояд аз яхудиён халос шавем; мо низ бояд ин проблемаи яхудиро хал кунем, бояд. мавқеъи халқи моро, ки аз ҷониби яҳудиён фишурда шудаанд ва аз қувваи худ хушк шудаанд, то он даме, ки онҳо худро комилан муҳофизат карда натавонанд, мустаҳкам кунед, мӯҳри яҳудиён, ки ҷони моро заҳролуд мекунанд ва хуни моро мемаканд, мо силоҳ надорем, на рӯҳ ва на гӯшт дар устухонҳои мо. "

9. Нихоят, мо «пул мегирем», фонда мегирем, аз фашистон «музд мегирем». Мо чунин чавоб додем: «AC Cuza аз соли 1890 ба мукобили яхудихо мечангид; мо аз солхои 1919, 1920, 1921, 1922, ки дар бораи Адольф Гитлер хатто нашунида будем. Морхои захролуд!».

ЧОП КАРДАНИ БАННОТХОИ ХАЛКИ ДАР РАСИНАРИ

Пеш аз он ки вакти бисьёре нагузашт, ба мукобили мо маъракаи нави сиёсй-яудй сар шуд.

Нахоста, ки мо бо пули Муссолини, Гитлер, Москва ва Осннит розй шавем, душмани мо дар чопи пулхои калбакии Расинари ба мо манбаи нави молия ёфт. Ин бозьёфти хаячонбахш рубрикахои газетахои еврей ва партиявиро пур кард.

Мо дар поён, берун аз ин давра чанд порчаеро пешкаш менамоем, ки барои нишон додани низоми хиёнаткорӣ, ки кӯшиши аз байн бурдани моро дар пеши назари миллат кардааст.

Газетаи «Патриа» («Ватан») аз 22 июль дарч кардааст:

ОХАНИН ВА КОМБИНАТИ матбааи пулхои калбакй АЗ РАСИНАРИ
- МАНБАИ МАБЛАГХОИ РЕКЛАМА -

Клуж, 21 июл - Дар Расинари, як деҳаи наздикии Сибиу, як кашфи ҳаяҷоноваре ба даст омад, ки он як созмони сиёсиро ба таври зишттарин муаррифӣ мекунад ва ҳукумат ҳоло дар дасти худ далелҳои даҳшатоваре дорад, ки ҳама чизро идома диҳад. вазнинӣ .

Матбааи пулҳои қалбакии Гвардияи оҳан Махсусан дар деҳаи Расинарӣ яке аз корхонаҳои зиёди пулҳои қалбакӣ кашф карда шуд. Аммо аз тафтиши гузаронидашуда маълум шуд, ки дар ин чо сухан дар бораи як гуруди цыгандо ва ё ношоистадо меравад, ки ба умеди зуд бойшавӣ сахтгир будани конунро рад мекунанд, балки гвардияи оханин. Чаноби Корнелиу Ташкилоти сиёсии Зелеа Кодреану, ки дар вактхои охир ба мукобили хукумати мо ва умуман ба мукобили хамаи партияхои сиёсии Румыния маъракаи суиистеъмолтарин гузаронда истодааст.

Гвардияи оханин ва пропагандаи он дар дехот Аммо барои онхое, ки фаъолияти гвардиям оханинро бо дастахои посбононаш, ки аз як канор то он канори мамла-катро давр мезананд, андаке бехтар медонанд, ин хеле табий менамояд.

Дар чунин шароит пеш аз хама пул лозим аст. Дар хакикат маълум аст, ки пропагандистони гвардиям оханин вактхои охир маблаги калон доштанд, ки ин ба онхо имкон медод, ки дар кишлокхо сайру гашт, инчунин газетахо чоп кунанд ва аъзоёни содики худро бо тамоми чизхои зарурӣ мусаллах кунанд, то ки система» а ла. Гитлер» .

Сохтакорӣ чӣ тавр ошкор карда шуд

«Вазорати корхои дохилӣ кайхо боз маълум карда буд, ки баъзе рохбарони гвардиям оханин дар Трансильвания, алалхусус дар Брашов ва Сибиу, дар ихтиёри худ маблагхои калон доранд, ки онхо ба ташкилотхои махаллии тамоми мамлакат таксим карда мешуданд. Нахуст гумон доштанд, ки ин пулро кӣ медонад, ки ба ин монанд созмони хориҷӣ додааст, вале дар натиҷаи назорат маълум шуд, ки гумон беасос аст. Кашф шудани мошини чопи пул дар Расинарӣ ба мақомоти ҳифзи ҳуқуқ имкониятҳои нав дод ва натиҷаи тафтишот ҳайратовар буд.

ва

Сибиу тамоми ташкилотро бо пул таъмин мекунад Дархол хукуматдорони Бухарест барои огоз намудани тафтиши мукаррарӣ ба судя И. Бо ҳамроҳии сарпрокурор Раду Паску ва прокурор Мардарик, ӯ ба Сибиу рафт ва аввалин кофтукоби хонаи прокурор Бидиануро, ки ташкилоти посбононро сарварӣ мекард, кофтуков кард, ки дар он ҷо маводи ҳассосонаи ошӯбшуда ошкор карда шуд, ки матбуоти пулӣ танҳо ба манфиатҳои давлатӣ хизмат мекард. Максадхои сиёсӣ ва вайронкоронаи гвардиям оханин. Дар байни мукотибахои мусодирашуда мактубхои ташкилотхои гуногуни махаллӣ, аз чумла аз ташкилоти Яссы ёфт шуданд, ки дар онхо чаноби Банеа барои харидани фургон ва пурзур намудани пропаганда дар Молдавия маблаги калон талаб кардааст.

Пулис як қатор боздоштҳоро анҷом дод ва тамоми маводи компроматро бо таҷҳизоти дар қалбакӣ истифодашуда мусодира кард.
Тафтиш бо чушу хуруш давом дорад ва барои мукаррар намудани алокаи матбуот бо ташкилотхои дахлдор ва алалхусус микдори маблагхое, ки ба онхо таксим карда мешаванд, кушиш карда мешавад.

Шуҷоати ахлоқии Гвардияи оҳанин

Вакте ки ташкилоти гвардиям оханин, ки дар тамоми мамлакат ядрой ба вучуд оварда тавонист, шармандавор ба даст афтод, ба тамоми мамлакати мо таассуроти калон бахшид ва дар сафхои тарафдорони гвардия дар хаячону хавотири хакикӣ ба амал овард. . Маълум буд, ки агитациям аёнӣ дар дехахо аз руи адолат, номус, одоб, эхтироми конун ва гайра ба гайр аз

иддаохое, ки холо собит мекунанд, ки гвардиячиёни охан танхо суханони хушку холӣ буданд, дар сурате ки онхо дар хакикат дар бораи воситахои истифодашуда танхо кувваи бевичдонона мечустанд.

Дар баробари ин кашфиёт, ҳукумат омода аст бо тамоми ҷиддият идома диҳад. Чаноби В.В.Тилеа, муовини котиби давлатӣ , ба доираҳои наздик изҳор дошт ки чиддии кирдорхои баъзе аъзоёнро ба назар гирифта, гвардияи оханин бояд бархам дода шавад.

Дар Чемареа Романилор («Даъвати румынхо») аз 6 августи соли 1933 мо чунинро мехонем.

ИШК БА ПУЛ ВА ПУЛХОИ ДУРБАК

«Рӯзҳои охир рӯзномаҳо гузориш доданд, ки чӣ тавр гӯсфандони оҳанро мақомот ҳангоми қалбакӣ пул дастгир кардаанд. Мо медонем, ки ин гуна одам вактхои охир дар тамоми дехахои мо гаштаю баргашта ба мардум хар хел ваъдахо дода, ба вайронкорон чазои катл кашиданро талаб мекунад. Мо ҷавононе ҳастем, ки муддати тӯлонӣ интизорӣ кашидаем, то худамон бифаҳмем, ки ҳадафу ҳадафҳои ин мардум чист. Бо оташин таблиғ, бо муҳаббати ватан, идораи хирадмандонаи он ва аз байн бурдани аҷнабиён, муддате онҳоро хуб мепиндоштем, - яъне вақте аз рӯзномаҳо мехонем, ки онҳо бо қалбакӣ ба зарари кишвар кор мекунанд. аз пул, мо фаҳмидем, ки мо худро фиреб додаем ва ҳоло онҳоро мешиносем. Онҳо як қисми гурӯҳи ғоратгариҳои касбии кишвари моро ташкил медиҳанд ва барои ғайриқонунии бузурге, ки онҳо содир кардаанд, мо ба ҳукумат ҳеҷ коре намедиҳем, ки ба ҷуз он ки онҳоро мувофиқ и роҳе, ки мурофиаи судиро барои ин гуна DS талаб мекарданд: ҳукми қатл санҷ анд. , Ба дари дор бо сохтакорон! "

Дар Дрептатея («Адолат») аз 22 июли соли 1933 газетаи расмии партиявӣ.
Миллат-дехкон, мехонем:

Гвардияи Сохтмончиён

Агар барои баҳодиҳии афроде, ки ҷиноҳи ба истилоҳ миллатгарои ҳуқуқи сиёсии моро ташкил медиҳанд, далели қатъӣ лозим мешуд, ин дар қазияи пурсарусадои пули қалбакии Расинарӣ буд.

Дар ҳама ҷо ва ҳамеша ҳизбҳои рости ифротӣ, ки дар асл аз дастаҳои авбошу авбошон иборатанд, дар кори таблиғотӣ дар байни оммаи ифротгаро аз воситаҳои нафратовар, зишт ва бевиҷдон истифода мебурданд.
Зеро дар «консепсия» (sic) ва «таълимот» (sic) рост, ҳадаф, ки ба тасарруфи қудрат мубаддал шудааст, ифлосии воситаҳоро сафед мекунад.
Дар тартиб, тактика, усул ва рафтор, ки дар идеал ва максад дар объекти таъ-кибшуда начиб нест. Кӣ гуфта метавонад, ки бигӯем, ки идеали рости шадид на заррае ашрофиятро пинҳон мекунад? Парастиши қувваи бераҳмона дар беэътиноии дағ алона ба ҳуқуқҳои ибтидоӣ ҳеҷ гоҳ идеал ва бартариятро ташкил намекунад! Идеале, ки нураш рухи одамро гарм мекунад, дигар аст, идеали адолат, сулху осоиш ва мехнати буньёдко-рона, барои торафт баландтар ба-ромадани зинаи интеллектуалии коллективи миллӣ ва бо хамин тамоми инсоният мебошад. Аммо, ин идеали ифротгароии рост нест, ки онро оддитарин намунаҳои инсонӣ бо андешаи беҳуда дар бораи қудратҳои диктатории ғолиби худ қабул мекунанд.
Экстремизми рост иктишофиро бо қувваи мушт иваз мекунад (ки байни зиёӣ ва ҷинояткори оддӣ фарқ намекунад); аз рӯи адолат, худсарӣ; барои идеали начибонаи сулх ва хамкории байни давлатхо ва халкхо, догмахои нафратангези байни давлатхо.

Ҳеҷ як зиёӣ ифротгароии ростро қабул карда наметавонад.
Агар ӯ тавонист чанд нафарро дастгир кунад, ин танҳо барои он буд, ки онҳо ин корро ба номи эътиқоди нафратангез, эътиқоди миллатгарой кардаанд.
Ассотсиатсияи фитнагарон бо номи "Гвардияи оҳанин" ҳамин тавр идома дошт. У ният дорад, ки аз номи миллатчигӣ амал кунад.

Ба номи миллатгароӣ? Ин риёкорӣ бояд ба афкори умум ошкор карда шавад. Ҳеҷ зарурате нест, ки миллатгарой тавассути он хидмат карда шавад ташкилотхои оккультӣ, иттиходияхои пинхонӣ ва алалхусус, ба усулхое, ки «гвардиячиёни оханин» амал мекунанд, лозим нест. Миллатгарой эътиқодест, ки дар рӯзи равшан аз худ дифоъ мекунад, ошкоро, ростқавлона ва самимона.

Ба хар хол бо амри махфӣ барои ... «лонахо» (?!?), барои «батальонхо» -и ноаён ва «хучейка» -хои пинхони ва махсусан пулхои калбакӣ мисли баъзе чинояткорони размхур ба миллатчиги хизмат намекунад.

Гвардияи оҳанин 'ба ҷуз як мушт авантюристҳо чизе нест, ки ба таври пинҳонӣ барои забт кардани қудрат дар давлат тавассути демагогияи нангин ва фиребгарона муттаҳид шудаанд. Ин ба номи идеяи миллатчигӣ.

Ба номи идеяи миллатгаро? Ин эътиқод, ки ба тамоми фарзандони ин сарзамин тааллуқ дорад, василаҳоеро, ки “Оҳаннишон” истифода мебаранд, таҳаммул намекунад; сохтакорӣ рох намедихад.

Кашфи гурӯҳи Расинарӣ "Гвардияи оҳанин" -ро ба нури аслии худ мегузорад.

Мардум ҳайрон шуданд: ин бачаҳо пулро аз куҷо мегиранд? Ин қадар пул барои реклама? Барои ташкил кардан ва ба даст овардани виҷдон? Барои сафар, зиндагӣ, мошин? Аз куҷо? Бозьёфти Расинарӣ сарчашмаашро ошкор мекунад: пулхои калбакӣ!

«Гвардияи оҳанин» ҳамин тавр кор мекунад. «Пионерони гвардияи оҳан шахсоне мебошанд, ки зери қонунҳои кодекси ҷиноӣ қарор доранд. Онҳо мехоҳанд бо роҳи қалбакӣ як ҳизби сиёсӣ созанд.

Акнун онхо чӣ гуна салохияти маънавӣ доранд, ки ризоияти оммаро талаб кунанд? Ва, дар баробари ин, ба номи идеяи миллатчигӣ?

«Гвардияи оҳанин» посбони қалбакӣ аст. Ва посбони қалбакӣ аз номи миллатгарой ҳарф зада наметавонад! "

Ва дар охир, барои он ки ин иқтибосро зиёд дароз накунем, мо ба да Патра ("А Ватан») аз шанбеи 22 июли соли 1933 иктибоси зерин:

«ПОСИЛЧИЁН» ВА СОХТМОНХО

«Кашфиёти Расинарӣ як паҳлӯи воқеан ҳассос дорад. Он аз доираи муқаррарӣ, ғайриоддӣ ва маъмулӣ фаротар рафта, тамоми паҳной ва дағалии хунини худро дар дохили он тамоми парокандагӣ, парокандагӣ ва чандирии ахлоқии онҳоеро, ки мехоҳанд оммаи аз ҳад зиёд дилсӯзро, ки ақидаи нав меҷӯянд, дубора эҳё кунанд. Ва мо мегӯем: «воқеан ҳангомаовар» зеро агар рӯзномаҳо моро ба он одат карда бошанд, ки дар гӯшаву канори гуногуни кишвар зарбхонаҳои хурди пинҳонӣ пайдо мешаванд, ҳомиёни заковатманд ва шуҳратангези ин ниҳоди таваррум дар мухолифат бо қонуни ҷиноӣ ҳеҷ гоҳ исбот накарданд. ки аъзои як макоми андаке баландтари ичтимой бошанд. Дар Расинари қаҳрамонҳо дигар на ҷинсҳои пас аз дуздии хурд ҳастанд, на танҳо баъзе одамоне, ки бо адолат даргир ҳастанд, ки марги осон ва пинҳоншударо меҷӯянд ё яке аз он қаҳрамононе ҳастанд, ки мо эстетикиро лаззат бурдан аз як саёҳати пурсамар бо хатарҳои бузург мешуморем. Аммо дар бораи сарлавха — сардори «Гвардиям оханин» дар Сибиу гапи хубе меравад. Мо як объектро мисол меорем Панҷрӯзнома, ки аксар вақт ҳаракати содиқони Кодреануро зери ҳимояи беғаразонаи худ мегирифтанд:

"Мақомот дар Сибиу хонаи адвокат Бидиан, раиси созмони "Гвардияи оҳанин" дар ин шаҳрро кофтукоб карда, маводи ҳассосро кашф карданд, ки аз он маълум аст, ки корхонаи пулҳои қалбакии Расинарӣ барои дастгирӣ таъсис дода шудааст."

Гвардиячиёни оҳан. ' Дар байни дигар хуччатхо мактуби президенти ташкилоти Ясси чаноби Банеа низ буд, ки дар он барои харидани фургон пул талаб карда, пропагандаи «гвардиячиёни охан» пурзур карда шавад. "Албатта, ҳамин тавр не? Як сикка барои пуштибонӣ аз ҳизбе, ки худро ба эҳёи сиёсат ва ахлоқ эълон мекунад! Онҳоро акнун ҳамчун агитаторон, ҷанҷолгарон ва зӯроварон ном мебаранд, онҳо ҳамчун қалбакӣ низ маъруфанд, ки сифатҳои нанговар мисли аввал аст, аммо Шояд аз ҳама гунаҳкор касе даъво кунад, ки дар ин ҷо нишонаи аҷиб ва вазнини замони моро пайдо кардааст ва дӯстдори кроссвордҳо мефаҳмад, ки барои посбон, ҳатто агар аз оҳан сохта бошад ҳам, ин каме зиёд аст. новобаста аз он ки кас ба он нигоҳ мекунад, парвандаи Расинарӣ ниҳоят ҷиддӣ аст.Ин ба захираҳое равшанӣ меандозад, ки ин авантюристҳо ҳоло худро ҳамчун таҳқиромез, ҳоло ҳамчун шаҳид муаррифӣ мекунанд ва ба ин далел нигоҳ мекунанд.

мавҷудияти пурташвиш, амбулаторӣ. Дар ҳамин сутунҳо мо ҳайрон ва ҳайрон мепурсем, ки ин ҷанобон пули худро аз куҷо мегиранд? Ростӣ икрор шавем, мо интизор набудем, ки чавоб ин кадар зуд, ин кадар тарсончак ва бевосита аз Расинари меояд!

Ин маъракаи нафратангез се ҳафта давом кард.
Беҳуда буд, ки Караника, Стерик Сиумети ва Папанасе, се легионери элита, ноумедона идораи рӯзномаҳоро зада, ба манфӣ заданд.
Ин чавонмардон аз соли 1931 инчониб бо хислатхои солимфикрӣ ва самимияти беандоза бо ман зиндагӣ карда, хамон ташвишхои азобдихандаи худро бо ман шарик карда, дар бори вазнини рохбарии ташкилот дар майдони чанг кадам ба кадам ёрӣ мерасонданд.
Кӯшишҳои беҳуда, зеро ин ҳама бадномҳои бар зидди мо партофташуда амр шуда буданд.

Онҳо танҳо як таъсир хоҳанд дошт, яъне пас аз беадолатӣ беадолатӣ ҷамъ мекунанд, туҳмат пас аз туҳмат, зарба пас аз зарба, дард пас аз дард.
чавонони мо ба хамаи онхо тоб оварда, дар рУхашон гу-зоштанд. Акнун, пас аз чанд сол, агар мехостам ба дунё насиҳат диҳам, фарёд меовардам: Аз онҳое, ки дароз нигоҳ медоранд, ҳазар кунед!

ДАСТАИ МАРГ

Аммо бо ин монеаҳо, зарбаҳо, фитнаҳо ва таъқиботҳо, ки моро аз ҳар сӯ ҳуҷум мекарданд, бо ин эҳсоси даҳшатноки танҳоӣ, бе ҷои рафтан, ба ҳамаи ин бо азми қатъии марг муқобилат кардем. «Дастаи марг» ифодаи он эҳсосоти маҳрамонаи ҷавонони легионер дар саросари кишвар барои гирифтани марг аст; азму иродаи у барои пеш рафтан, бо марг.

Дар аввали мохи май соли 1933 дастае ташкил карда шуд, ки дар хайати он Падре Ион Думитреску, Николае Константинеску, Стерие Циумети, Петру Току, Константин Савин, Булхач, Константин Попеску, Русу Кристофор, Адочитей, Иовин, Траян Климе, Иосиф Серафи Исак, Иосиф Серафи Исак, Иосиф Серафи Исак, И. , профессор Папук, Радоиу ...
,

Пеш аз он ки онҳо дар саросари кишвар сафар кунанд, онҳо худро "Тими марг" номиданд. Caprioara (The Doe) барои истифода аз Яссы ронда шуд. Ба онхо лозим омад, ки аз Бухарест, Питешти, Рамникул-Валча, Таргул-жиу, Турнул-Северин, Оравита ва Ресита маршрутро тай кунанд. То он вақт онҳо бояд падар Думиника Ионеску низ ҳамроҳӣ кунанд. Баъд ба Тимишоара, Арад ва бозгашт ба Бухарест дар остонаи бузургтарин экспедитсияи легионерӣ буданд ва барои бензин ҳамагӣ 3000 лей дар кисаашон монда буданд; барои боқимонда онҳо ба Худо ва он чизе, ки одамони дар роҳи онҳо буда ба онҳо медиҳанд, эътимод доштанд. Онҳо бо худ кодекси қонунҳои кишварро бурданд. Онҳо қонунӣ мемонанд, аммо аз чораҳои ғайриқонунӣ дифоъ мекунанд.

Дар Тг. Цзиу, Турнул-Северин, Бозовичи, аз паси онхо полиция ва жандармхо омада, хучум карданд. Онҳо дар назди мошини боркаш зону зада, шинаҳои худро муҳофизат карда, синаи худро ба силоҳҳо нишон медоданд. Дар канори Оравита онхоро пулемётхо пешвоз гирифта, дастгир карданд. Пас аз як рӯз додситон Попович онҳоро бегуноҳ эълон карда, озод кард; зеро онхо хеч коре накарданд, ба сухан баромада, мачлис нагузаронданд. Онҳо танҳо сафар мекарданд ва суруд мехонданд - ҳамааш ҳамин буд. Аммо мардум фахмида, онхоро бо гулдастахо пешвоз гирифтанд. Барои мошини боркаш хурок ва газ гирифтанд. Ба кучо, ки мерафтанд, осори шавку завк боки мемонд.

Дар Ресита ман ба пешвози онҳо баромадам. Дар он чо карор додем, ки митинги оммавӣ гузаронем. Ин хакки мо буд. Азбаски ман вакили парлумон будам ва дар рӯйхати номзадҳои легионерӣ дар Шаҳристони Карас сабти ном шудам ва 2000 овоз гирифтам, омадам, то бо ҷонибдорони худ тамос гирам, то ба онҳо ҳисобот дар бораи фаъолияти мо дар парлумон пешниҳод кунам.

Аҳсан. Ин комилан қонунист. Аммо вақте ки сухан дар бораи мо меравад, қонунҳо дигар вуҷуд надоранд.

Ҳатто дар давоми ҷанг Ресита ин қадар қудрати низомиро надида буд. Онро барои ишғол кардани шаҳр ва ихота кардани он аз шаҳрҳои наздик овардаанд.

Ман фаҳмидам, ки ҳукумат барои ман дом гузошта истодааст. Ман мехостам як иқдоми беақлонаро санҷам; сабрро аз даст дода, сабаби таъқиб гардад. "Барои ҳамин мо ин ҷанобонро боздоштем. Барои ҳамин онҳо бояд барҳам дода шаванд. Ба ҳар ҷое ки бираванд, мардумро бар зидди чораҳои тартиботи мо, зидди низомиён ва ҳукуматдорон бархезонанд. Инқилоб кардан мехоҳанд."

Чунин иштибоҳи мо аз ҷониби ҳукумат ва матбуоти яҳудӣ истифода мешуд.

Барои ҳамин ман ин фурсатро ба онҳо надодам, вале бо ғарқ кардани тамоми исён дар даруни худ, аз ҳар гуна рӯёрӯӣ худдорӣ кардам. Махз дар хамин бархурд онхо галаба ба даст меоварданд. Мо аз митинги худ даст кашиданро афзал мешуморем.

Даста давом дода, аз муниципалитети Тимис-Торонтал гузашта, ба муниципалитети Арад дохил шуд. Дар он чо дар кишлоки Чиер жандармхо хамрохи яхудихо дехкононро игво андохтанд, ки гуё дастахои сурхи Венгрия ба Румыния гузаштанд.

Дехконон, ки бо курак, табар ва калтак мусаллах буданд, ба легионерхое, ки барои шиносо-нӣ кардан фурсат надоштанд, хучум карданд. Зарбахо онхоро бо хун фаро гирифт. Дасти рости Сиумети шикаста, бе ҳуш ба канори роҳ афтод. Адочитеи барояш дуруг мегуфт.

Хамаи онхо ярадор шуданд. Пас аз он онҳо боздошт шуда, ба Арад интиқол дода шуданд ва дар зиндонҳои шаҳр дар ҳуҷайраҳои алоҳида ҷойгир карда шуданд.

Онҳо пас аз даҳ рӯз барои шӯриш ба додгоҳ кашида шуданд. Адвокатхои мо аз Арад; Мота, Василе Марин ва худам аз онҳо дифоъ кардам ва ҳамаашон сафед шуданд. Халки румыни Арад ба онхо хамфикрии гарму чушон дод.

Дар натиҷаи ин ҳодиса ман тасмим гирифтам, ки онҳоро ҳамроҳӣ кунам. Як кисми даста бо мошини боркаш рафтанд, дар ҳоле ки ман бо ҳамроҳии чор нафари онҳо ва деҳқон Фратила пиёда ба роҳ баромада, аз тамоми деҳаҳо гузашта, ба сари қабри Аврам Ианку дар кӯҳҳо, тақрибан 80 миль рафтам. Дехконон маро дар хама чо истикбол гирифтанд.

Дар Thebea мо аз ҳам ҷудо шудем. Онҳо роҳи худро тавассути округи Хунедоара идома доданд ва ман ба Тейус рафтам.

ДАР TEIUS

Қарор буд, ки падарам дар ин ҷо суханронӣ кунад. Он шаб омада, падарамро дар хонаи деҳқоне ёфтам; вай дар хунолуд буд. Ба зале, ки дар он одамон чамъ шуда буданд, шумораи зиёди жандармхо даромада, ба хар кас тупхои худро ба кор бурдан гирифтанд. Ба сари падарам зад.

Қонуният! Қонуният!

Як вакили порлумони Румыния, ки аз дахлнопазирӣ ва ҳуқуқҳои кафолатдодашуда бархурдор аст, суханронӣ мекунад ва намояндагони қувваҳои ҷамъиятӣ бо калла кафида вориди толор мешаванд. Дехконон, муаллимон, рухониён хама дар хайратанд. Аз ин рӯ, ман қарор додам, ки баъд аз ду ҳафта дар ҳамон ҷо як ҷаласаи эътирозӣ баргузор кунем.

Дар арафаи вохӯрӣ «Тими марг» ва инчунин легионерҳои Клуж ва Бухарест ба Тейус омаданд, аммо вохӯрӣ баргузор нашуд.

Полки аскарони пиёда ва батальони жандармхо Тейусро ихота карда, ба даромадани дехконон монеъ шуданд.

Ин ҳамон тавре ки дар Ресита буд. Ман кӯшиш кардам, ки аз муноқиша канорагирӣ кунам ва қарор додам, ки падарам ва ҳамаи легионерҳо, ғайр аз ман, шаҳрро тарк кунанд; зеро ҳузури чанд мард, ҳарчанд кам бошад ҳам, метавонист як низоъ ба вуҷуд орад, дар ҳоле ки ҳузури як мард дар баробари ин гуна неруҳои бузург боиси исён шуда наметавонист; ва ҷалол барои бисьёр касон, агар бар Ӯ вазнин бошад.

Аммо дехкони Михалт ва атрофи он кушиш карданд, ки аз купруки аллакай ишголкардаи армия зуран гузаранд.

«Мо, дехконони Михалт, дар мухорибахои сахт ин купрукро аз дасти венгерхо фатх кардем. Мо кабул намекунем, ки имруз жандармхои Румыния ба мо аз гузаштан халал мерасонанд», — гуфтанд ин дехконони диловар ва нотарси Михалт.

Чанг ба амал омад, ки зиёда аз ду соат давом кард. Тир парронданд. Дехкон кушта шуда, аз «Дастаи марг» Току, Константинеску ва Адочитей бори дуюм сахт ярадор шуданд.

Тамоми «Дастаи марг» ва дигар донишҷӯён, ҳамагӣ 50 нафарро мақомот дар давоми рӯз ба Тейус баргардонданд. Ба онхо гуфтанд, ки ба поезд савор мешаванд, вале азбаски билети поезд надоштанд, барои гирифтан ба Алба-лулия рафтанд.

Аммо дар он ҷо ба ҷои гирифтани чипта онҳо худро бе ордери ҳабс ба зиндони машҳуре, ки Хория партофта шуда буд, партофтанд.

Ҳама эътирозҳои ӯ бефоида буданд. Онҳо беҳуда эътироз карданд, ки боздошти онҳо ғайриқонунӣ аст; ки ягон дастгиршуда бе ордер дар борaи ба хабс гирифтан мумкин нест; ки макоме, ки онхоро ба он чо партофта буд, кирдори гайриконунӣ содир кардааст. Он шаб соати 2-и шаб дарвозаи зиндонро шикаста, колонна ташкил карда, ба хонаи прокурор рафтанд. Онҳо ба ӯ хабар доданд. Дар он чо то пагохӣ дар сахни хавлӣ монданд ва хамрохи прокурор ба зиндон баргаштанд. Ин дафъа барои "маҷбур кардани дарвозаи маҳбас" ордерҳои ҳабс содир шуданд.

Дар мурофиаи судӣ, онҳо сафед карда шуданд, зеро дар навбати аввал, барои набудани ордер барои ҳабс онҳо ғайриқонунӣ боздошт шуданд. Онҳо ба муқаррароти қонун мувофиқат карданд. Бо огоҳ кардани промоутер, онҳо танҳо қоидаҳоро риоя мекарданд. Бори дигар дар суд исбот шуд, ки бетартибихоро на легионерхо, балки худи хукуматдорон ба чои ичрои конунхо, бо нафрати сохибихтиёрона поймол мекунанд.

«Дастаи марг» пас аз ду мохи маъракаи пешазинтихоботӣ ба Бухарест баргашт. Мубориза, ранҷу азобҳое, ки ӯ дучори он буд, захмҳои ӯ рӯҳи тамоми Трансильванияро ба шӯр меоварданд.

Холо, дар ин вахт гуфтан мумкин аст, ки харакати легионерӣ, сарфи назар аз хама гуна мукобилиятхои хукуматдорон, сарфи назар аз таъкибхо, дар тамоми мамлакат пахн шуда буд.

Аз хозир сар карда, бас кунем, гуфтем. Мо ба чукуртар кардани таълими легионерӣ барои хаёт дар лагерьхои мехнатӣ шуруъ мекунем. Ин фаъолияти хомӯшона, бахусус ҳангоми берун аз чаҳорчӯбаи сиёсӣ, киро ба ташвиш меорад?

Сарбанди ВИСАНИ

10 ИЮЛИ СОЛИ 1933

Бо вуҷуди ин, дар зимистони гузашта дорусоз Аристотел Георгиу, раҳбари легионери Рамникул-Сарат ба ман гузориш фиристод, ки дар он вазъ дар деҳаи Висани, ки дар он дарёи Бузау ҳамасола киштзорҳои деҳқононро дар як минтақаи чанд китъа обхезӣ мекард, тасвир мекард. ҳазорҳо. акр. Ва мегуфт, ки тамоми деха аз мо илтимос мекунад, ки биёем, ба онхо дар сохтани сарбанди му-хофизатӣ ёрӣ расонем. Ман ин хохишро кабул намуда, хамаи чорахоро дидам, инженерони махсус фиристода, план тартиб дода, фармон додам, ки хамаи легионерхои ин минтака 10 июли соли 1933, вакте ки лагери мехнатӣ кушода мешавад, дар Висани хозир бошанд. Ин аст фармон: БА ХАМА РОХБАРОНИ ВИРДИЯХОИ НЕСТ ВА ЛЕГИОНАРИ ДАР МАМЛАКАТ

Рафикон, хеч гох масъалаи рушной назар ба он лахзае, ки одам бинонашро гум кардааст, бештар ба миён гузошта нашудааст. Гӯё масъалаи сохтмон дар замоне ба таври махсусан таъхирнопазир ба миён гузошта шуда бошад, ки инсоният равшан ҳис мекунад, ки ҳама чиз дар атрофи он вайрон мешавад.

Вақте ки ҳама чиз оҳиста-оҳиста ба харобазор табдил меёбад, рӯҳи инсон ба самти муқобил меравад, дар кӯшиши ҳамлаи ҷавобӣ, як такони пурқувватеро, ки аз таҳкурсӣ бунёд кунад, бо меҳнат баланд кунад, бунёд кунад.
Дар Европа хеч гох ин проблемаи сохт-мон ба миён гузошта нашудааст, чунон ки имруз, ки давраи чанг моро хароб кард ва дав-раи баъдичангӣ давлати харобиовари моро руз то руз зиёд мекард.

Дар мамлакати мо пас аз 15 соли гуфтугуи дабдабанок, вале бемаънои оммавӣ, ки ба чуз харобот чизе нагузоштааст, рухи мо бар зидди калом исьён мекунад ва дар пайи амал аст.
Мо инчунин мехоҳем бино кунем; аз пули шикаста ба роҳ ва пошидани шаршара ва табдили он ба энергия; аз хонагии нави дехконон ба кишлоки типи нави Румыния, шахри Румыния, давлати Румыния.

Ин мурочиатномаи таърихии насли мост, ки мо дар харобахои имруза кишвари наву зебо месозем.

Имруз дар мамлакати мо халки румын вазифаи худро дар чахон, дар Европаи Шаркӣ ба вучуд овардани маданият ва тамаддуни худро ичро карда наметавонад.

ЛЕГИОНЕРХО, Ин хакикат маро водор кард, ки шуморо ба миёнаи мамлакат, дар сохили дарьёи Бузау даъват намоям, ки бо бозувони худ он сарбанди азиме, ки номи шуморо дахсолахо бо худ ходад дошт, бардорам.

Ман аз у хохиш кардам, то ба дигар румынхо бигуяд, ки худи шумо Румынияи навро барпо мекунед.

Ин Румынияи навро дар клубхо, кахвахонахо, кабарехо таваллуд кардан мумкин нест; ё пошнаҳои баланде, ки дар кӯчаҳои шаҳр ҳангоми савор ва диверсификатсияҳои Дон Жуанҳои гуногун истифода мешуданд.
Вай аз кахрамонии мехнати шумо ба вучуд меояд.

ИЗХОРОТ ВА НИШОНДОДХО

1. Сарбанд дар наздикии дехаи Висани дар кисми чанубии округи Рамникул-Сарат, чор миль шимолтар аз кони Фаурей дар хатти Бузау-Брайла сохта мешавад.
.

2. Нуқтаи вохӯрӣ, деҳаи Висанӣ. Ҳама дастаҳо пас аз расидан таҳти фармони маҳаллӣ хоҳанд буд.

3. Рузхои ба Висани омадан: 8 ва 9 июли соли 1933.
4. Лоиҳа дар ду марҳилаи ҳар яки 30 рӯз амалӣ карда мешавад.
Қадами аввал,. 10 июль то 10 августи соли 1933.
Марҳилаи дуюм: 10 август то 10 сентябри соли 1933,

Ҳар як даста аз 500 нафар иборат хоҳад буд.
Фармондеҳии умумӣ дар ихтиёри фармондеҳи легионерии музофоти Рамникул-Сарат хоҳад буд
‚ Аристотел Георгиу, ки ташкил мекунад:

- таъминот, -
хостинг,
- асбобҳо,
- ҳама масъалаҳои дигари марбут ба самти умумии лоиҳа.

Ба тахти фармони у: 1. Сардори участкаи лоихакашй, легионере, ки дар аввали кор аз тарафи ман шахсан таъин карда мешавад, 2. Сардори манзил ва таъминот ва 3.
Фармондеҳи легионерии даста, Якҷоя онҳо ҳама хидматҳои лозимиро таъсис медиҳанд (муқарарот ва ғайра).

Ҳайати аввал аз легионерҳои Брайла, Бузау, Рамникул-Сарат, Фоксани, Текуси, Бухарест, Плоести, Иаломита, Дамбовита, Муссел, Аржес, Власка, Олтения иборат хоҳад буд.

Легионерхои Бессарабия 15 июль, яъне баъди 5 руз меоянд. Онхо аз Кбишинев пиёда баромада, аз Градисте, Комрат, Конгаз, Кобул, Колибаси, Рени, Галати мегузаранд.
Ба ин гурӯҳ легионерҳои Кобул, Тигбина, Исмоил ва Сетатеа-Альба дохил мешаванд.

Контратернияҳои салиб аз тамоми кишвар қисми дастаи аввал хоҳанд буд. Ҳайати дуюм аз легионерҳои дигар кишварҳо иборат хоҳад буд. Легионерхо кушиш мекунанд, ки либоси корй, катони эхтиётй, бел, курпа дошта бошанд.

Дастаҳои дигар бояд аз 75% кам кардани экскурсияҳои гурӯҳӣ истифода баранд ва ба қатора раванд ё савор шаванд.

Панҷ легионери боэътимоди Брайла бояд 5 рӯз пеш аз 5 июл гузориш диҳанд, то заминро омода созанд ва рафиқони худро қабул кунанд; инхо аз тарафи командири легионерии Браила Ион Ллиеску таъин карда мешаванд ва фавран бо командири легионерии Рамникул-Сарат Аристотел Георгиу тамос мегиранд.

Штабҳо, ки дар он ҷо рафтану омадан бояд эълон карда шавад: Аристотел Гбеоргбиу, дорусоз, Рамникул-Сарат.

ТАВСИЯ МЕКУНАМ: а)

Фармоишро то охир иҷро кунед. Агар шумо ба хашм омада бошед, ман шуморо вокуниш нишон медиҳам.

Расидан ба макони таъинот муҳим аст.
Орзу дорам, ки дар ҳар куҷ ое, ки аз шаҳр ё шаҳр гузаред, аз интизом, дурустӣ, муносибати комилан шоиста ва одоби легионерҳо дар ҳама давру замон мафтун шавед. Рохбарони бригада масъулияти пурра доранд. б) Диккати шуморо ба он чалб менамоям, ки дар Висани ва гирду атрофи он бояд дар хама бобат рафтори намунавй нишон дихед; ба халк дустона ва махсусан дар мехнат ва мукобилат кахрамонона. в) Дар сурати имкони ворид шудан ба унсурҳои шубҳанок дар байни легионерҳо, онҳо дар аввалин кӯшиши аз роҳи рост дур шудан ба хона фиристода мешаванд ва дар ин бора ба ман шахсан хабар додан лозим аст.

Дар хакикат хар як рохбар барои одамони худ чавобгар аст. г) Ман пагохии Душанбе, 10 июль, баъди митинг дар Сучава меоям.

Дар саҳар, пеш аз оғози кор, шумо дар маросими диние, ки ҳамаи коҳинони ин минтақа ҷашн мегиранд, иштирок хоҳед кард.

рафикон,

Шумо дар китоби таърихи ҷанги легион як саҳифаи нав нависед,
Мамлакат ба шумо бори дигар хамчун кахрамон менигарад, чунон ки пештар шуморо борхо дида буд.
пеш.

Пас, бо дилхои пур аз шавку хавас ба майдоне равед, ки дар он чо шуморо вазифаи душвор интизор аст, вале ба воситаи он шумо курбонии нав мекунед, бинобар ин, ба суи галабаи мо, Румынияи легионерй кадами нав мегузоред.

Аз ин рӯ, ман умедворам, ки ҳамаи шуморо дар майдони нави ҷанги мо бубинам.

Бухарест, 23 июни соли 1933 Корнелиу Зелеа-Кодреану Сардори Легион

Зиёда аз 200 нафар легионерони чавон 10 июль дар Висани чамъ шуданд, ки аз Калати, Фоксани, Бухарест, Бузау, Текучи, Ясси, Брайла бо сардории Стелян Теодореску, Николае Константинеску, Павалута, Дору Белимасе, Стонеску ва.

Аммо ба чои он ки онхоро бо хурсандӣ кабул карда, хурок ва чои истирохат диханд, чунон хастаю гурусна буданд, ки хангоми омадан онхоро чандин ротаи жандармхо ихота карда, бо вахшиёнаи хайвонхои вахшӣ хамла карда, ба замин задаанд. дар зери зарбахо. .

Ба жандармхо аз тарафи афсарони худ бо фармони Вазорати корхои дохилӣ дастур дода шуда буданд, ки дар он чо чаноби Арманд Калинеску*, мувофики изхороти худи у, дар чорахои шиканча ва таъкибкунии мо роли калон бозид, — ба сари ин чавонон зарбаи сахт зада буд. Румыниён бо нафрати зиёд, ки гуё ба душманони ашаддии халки румын хучум карда истода бошанд.

Дар байни маҷрӯҳшудагон ва то ҳадди охирини таҳқир хору зоршудагон легионерҳо Стелиан Теодореску, Брума, Дору Белимас, падар Ион Думитреску, Стоенеску, Павалута ва Николае Константинеску буданд, ки дар ду моҳ бори чорум сахт захмӣ шуданд.

Хабари ин бесобиқа - бераҳмӣ нисбат ба бархе аз ҷавононе, ки барои анҷоми кори хайр меоянд ва ҳама нангу номусҳое, ки гирифтори онҳо шудаанд, мисли пардаи сиёҳ болои қалби мазлумону нигаронии тамоми ҷавонони мо паҳн шуд, ки бо эътиқод ва муҳаббати худ ба ватан, аз ҷониби сиёсатмадорони кишвар ба душмани хориҷии худ хиёнат карданд. Он вақт ман фаҳмидам, ки ҳама роҳҳо барои мо баста буданд ва аз он вақт мо бояд ба марг омода шавем.

Мо як ҳолати депрессияи умумиро аз сар гузаронидем, ки дар он ҳис мекардем, ки тамоми захираҳои сабру тоқат ва худдорӣ дар арафаи харобшавӣ қарор доранд. Ман фаҳмидам, ки ҳама чиз дар гирду атрофам кафида истодааст ва пеш аз ҳама, агар як торсакӣ ба рӯй расад, ин бадбахтии ҷубронннопазир хоҳад буд. Хостам аз тахти дил фарьёд занам: Дигар токат карда наметавонем!

Дар ин мухити афсурда ман ба сарвазир дар мактуби зерин мурочиат намудам, ки дар газетаи «Календарул» («Календа?') аз 20 июли соли 1933 чоп шуда буд:

ТАЪКИБИ МУХОФИЗАТИ ОХАНИН

МАКТУБИ ЧАНОБИ С. КОРНЕЛИУ З. КОДРЕАНУ БА ЧАНОБИ. САРВАЗИР АЛ. ВАЙДА

Чаноби Сарвазир,

Пас аз ҳодисаҳои Висанӣ, чунон вазнинии маънавӣ, ки диламро хунрезӣ кард, ман тасмим гирифтам, ки сатрҳои зеринро ба шумо нависам:

Маро на аз бетаваҷҷуҳии лаҳзае ва на аз хоҳиши дидани номаи ман дар рӯзномаҳо барои он ки рафиқонам кафкӯбӣ кунанд, ё ба осонӣ иҷро кардани вазифаи расмии "эътироз" ба муқобили бадномии дар Рамникул-Сарат содиршуда ба ин кор водор шудаам.

Ман аз вичдони пурташвиши худ водор мекунам, ки ин номаро ба шумо мурояиат кунам ва ба ман бигӯям, ки ин роҳ, ки шумо моро ба осонӣ ба он тела додед, барои ҳар як одами бонуфуз роҳи марг аст.

---

* Арниbriand Калинеску, ки он замон муовини котиби давлатии вазорати корҳои дохилӣ буд, нав ба силсилаи таъқибҳои Гвардияи оҳанин шурӯъ кардааст. Вай дар мохи феврали соли 1938 аз партияи миллии дехконон баромада, ба сабаби нафрати шахсии худ нисбат ба Корнелиу З. Кодреану вазири корхои дохилӣ ва дасти рости шох Кароли II Румыния гардид. Аз он вахт ситораи ин кахрамони гамгини иуда-масон то ба куллаи худ расид, рузе, ки бо фармони хукмрони августиаш фармони куштани сардори гвардияи оханинро дод; баъд дар байни хамсолонаш ба забони техникии чаллод фахр кунад, ки «сари гвардияи оханинро аз тан чудо кардааст» . Дар ҳақиқат, Калинесей танҳо як қаллоби садистӣ буд; шарафи ин «амали ярок» комилан ба души подшох меафтад. (Tr.)

бадбахтихое, ки дигар онхоро пешгирй кардан мумкин нест.

Чаноби Сарвазир,

Ман наметавонам дар ин ҷо бо чанд сатр шаҳодати моро дар давоми даҳ соли охир дар кишвари худамон, барои эътиқоди руминӣ ва насрониамон тасвир кунам.
Танхо мегуям, ки дар давоми дах сол хукуматхои Румыния аз задани мо хаста шуданд.
Дар он ҷо маъмурияти либералӣ буд, ки моро зери зарбаҳо пахш кард; аз паи ҷаноби Гога, ва у низ соли 1926 моро торумор кард; пас ҷаноби Михалаче, ки вай хам дар баробари устодони бегона шухрат медод, ки моро вахшиёна зада, несту нобуд мекард; баъд маъмурияти Иорга-Аргетойану боз моро ба гуш меза-над; нихоят зарбахоро давом дода, ба сари хокимият омадед.

Ҳеҷ кадоме аз инҳо напурсиданд, Сарвазир, оё мо метавонем шиканҷаи беохири маънавӣ ва ҷисмониро дастгирӣ кунем, ки аксар вақт қудрати муқовимати моро аз даст медиҳанд.

Дар тамоми ин муддат мо ҳама чизро хеле сахт дастгирӣ кардем. Мо пур аз захмҳо ҳастем, аммо ҳеҷ гоҳ сарамонро намегузорем. Мо онҳоро ғамгин кардем, зеро шиканҷаи мо чӣ қадар вазнин бошад ҳам, ҳадди аққал ҳисси шаъну шарафи мо эҳтиром карда мешуд. Вале вактхои охир дар тахти рохбарияти шумо таъкибу шиканчахои мо ба мархалаи душвортарин ворид шуд.

Он чи ки дар Теиус руй дод, ки падарам дар он чо тиру хунолуд шуд ва он чи, ки махсусан дар Висани руй дод, аз тамоми азобу укубатхои то имруз мо бемислтар чиддитар аст. Ин таҳқирҳо ба шаъну шарафи мо зарба мезанад.

Ман муддати дароз ба шумо ҳисоб пешниҳод намекунам.
Албатта дар хотир доред, ки ду моҳ пеш, вақте ман омадам, то бипурсам, ки чӣ гуноҳе ба мо сазовори таъқиботи саркардаатон аст, - шумо ба ман гуфтаед, ки чаро кори созандаро оғоз намекунед?

'Ҷаноб. Сарвазир ' чавоб додам, ' Ман карор додам, ки дар сохили Бузау сарбанд созам.
Оё шумо ягон эътироз доред? '

'Не. Хеле хуб. Хеле хуб.'
Ман як моҳ пеш аз сар задани ягон кор ба Вазорати корҳои ҷамъиятӣ муроҷиат кардам; Ман бо муҳандисони барҷастаи касбии соҳа машварат кардам ва 10-уми июл кор дар арафаи оғоз шуд.

Он на танҳо барои истироҳати ҷавонон пешбинӣ шуда буд; ин даъвати чавононии мо ба хизмати эхтиёчоти калон ба комьёбихои солим буд; бояд тарбияи 1000 нафар ҷавонон дар самти созанда бошад.

Он бояд барои даххо хазор чавонони дигар ибрат мешуд.
Ин мактаб барои оммаи бузурги одамоне мебуд, ки солхо дар купрукхо ва роххои фарсудааш сайру гашт карда, мунтазири он буданд, ки давлат биёяд ва онхоро таъмир кунад, дар ҳоле ки дар як рӯз кори умумии онҳо метавонист онҳоро таъмир кунад.
Ин барои тамоми мамлакат рӯҳбаландкунанда ва намунаи ибрат барои онҳое буд, ки хато тасаввур мекунанд, ки Румынияи пурқувват метавонад аз раҳми касе пайдо шавад, на аз кори ҳамаи мо.
Чанд руз пеш аз огози кор се чавони муътабарро ба Висанй фиристодам, то ки барои онхое, ки меомаданд, манзил ва хурок тайёр кунанд. Аммо онҳоро рӯзи 8-уми июл дастгир карда, ба Рамникул-Сарат бурданд ва баъд ба занҷирҳояшон занҷир зада, мисли пасттарин дуздон дар он ҳолати тамасхур ба хона фиристоданд ва шаъну шарафи инсонии онҳоро паст заданд.

«Ду ҷавони дигар аз Донишгоҳи Бухарест, воқеъ дар шаҳри Рамникул-Сарат, ки ба он ҷо бо шавқу ҳавас ба кор омада буданд, боздошт шуда, ба полис бурда шуданд, аз ҷониби сардори полиси шаҳр ва ду комиссари полис таҳқир ва торсакӣ заданд - Бародарон Ионеску, — баъд дастонашонро ба пушт баста, аз байни шахр ба вокзал бурданд ва бо поезд ба хонаашон бар-гардонданд.

Ниҳоят, рӯзи душанбеи 10 июл 200 нафар ҷавонон ба Висанӣ омаданд, ки аксари онҳо донишҷӯёнанд.

Дар он чо ба чои он ки онхоро барои нияти некашон бо огуш кушода пешвоз гиранд, онхоро раиси округ, прокурор, коркунони милиция полковник Игнат, Ктен кабул карданд.
Чеплеану, лейтенанти жандарм. Фотеа,

чандсад жандарм дар даст туфангхо, ротаи аскарони пиёда бо пулемётхои саворшуда даъват карда шуданд, ки бо оханги тачовузкории беадолатона ва беасос фавран аз махалла баромада раванд.

200 нафар чавонон бо чунин вазъияти тахдидкунанда ру ба ру шуда, дар зери лойи шаш дюйм хобида, дар он холати хоксорона суруди «Худо бо мост» ба жандармхо фармон доданд, ки ба онхо хучум кунанд. Чандсад нафар ба сӯи онҳо шитофтанд, онҳоро поймол карданд, синаву сарашонро бо мӯзаашон пахш карданд; чавонон тамоми ин озмоишро дар сукути шахидӣ тоб оварда, ягон мукобилат нишон надоданд. Аз онхое, ки талабагонро лагад мезаданд, прокурор Рачиеру ва полковник Игнат, ки бо дасти худ аз муйхои студент Брума кашиданд ва лейтенант.

Фотеа, ки ба рухсорахои чавони бегунох мушт зад.
Дар охир ресмон оварда шуд; дасти 200 нафар чавононро вахшиёна ба пушт баста, баъд аз он ним руз дар зери борон нигох доштаанд.
Дар ҳамин ҳол, падар Думитреску омад ва прокурор аз ӯ пурсид: "Ту дар ин ҷо чӣ кор карда истодай ?"
'Ман коҳин ҳастам. Ман омадам, ки Массаро пеш аз ғ ози кор бигӯям.
— Шумо коҳин нестед. Шумо ахмак хастед, — чавоб дод прокурор. -Фавран дастонашро ба пушт баста.

Дастони коҳинро мисли дасти дигарон баста, баъд ҳамаро дар ин ҳолати нанговар ба Рарнникул-Сарат бурданд ва дар жандармерия ба ҳабс гирифтанд ва дар онҷо прокурор, жандармҳо ва полис онҳоро боз таҳқир ва шиканҷаи даҳшатнок гирифтанд.

Баъзеҳо, ки аз он утоқҳои шиканҷа ё таҳхонае, ки онҳоро ба он андохтанд ва сипас бо қамчинҳои рагҳои барзагов зада буданд, аз ҳуш рафтаанд.
“Пас аз чаҳор рӯзи чунин озмоиш онҳо озод карда шуданд, зеро ба онҳо ҳеҷ чиз айбдор карда намешуд.

«Дигарон, ки дар роҳ ба сӯи Висани дастгир шуданд, дар Бузау ва Брайла боздошт шуданд, ки дар он ҷо бо дастони баста ба хона фиристода шуданд. 15 нафари дигар ҳастанд, ки то имрӯз, шанбе, ҳанӯз нарасидаанд. Онҳо ҳастанд. Пиёда аз Бузау то Бухарест, аз пости жандарм то пости жандарм, чор руз хурок надоданд, дашном доданд, торсакӣ заданд.

Ҷаноби Сарвазир, "Инҳо ҳодисаҳои ҷудогона нестанд, балки бо фармони ҳукумат, ки ба ҳар нуқтаи кишвар мерасад." Ду хафта пеш бе айб-ва далели раднашавандаи ин хама карорхои адолати судӣ мебошанд, моро дар хар кадам мезаданд ва тахкир мекарданд; дар Бухарест, Арад, Теиус, Пьятра-Немт ва Сучава.

"Ҷаноби Сарвазир, ман таваҷҷӯҳи шуморо бо эҳтиромона ҷалб менамоям, то мо, ки таърих ва қурбониҳои ҳар як халқро, ки мехостанд ба сарнавишти беҳтаре ноил шаванд, медонем, мо ҷавонони имрӯзаи Руминия, ин қурбониро рад кунед.

Мо тарсончак нестем, то аз қурбонии Руминияи нав канорагирӣ кунем.
«Аммо бори дигар таваҷҷуҳи шуморо ба он ҷалб менамоям, ки ман ба ин ҷавонон ҳисси шаъну шарафи инсониро таълим додам.
Мо медонем, ки агар лозим шавад, чи тавр мурдан лозим аст, чунон ки исбот мекунем. Шумо метавонед моро ҳабс кунед; устухони мо дар каъри зиндон пусида метавонад. Моро парронда мумкин аст. Аммо моро торсакӣ задан мумкин нест, савганд гирем ва дастонамонро аз паси худ баста наметавонем.

Мо дар хотир надорем, ки халки мо — дар давоми таърихи аламовар, вале пурифтихори Румыния — ба беобруй шудан токат мекард.
Майдони мо пур аз мурда аст, аммо тарсончак не.
Имрӯз мо мардони озодем, ки аз ҳуқуқҳои худ огоҳем. Мо ғулом нестем ва ҳеҷ гоҳ набудем. Мо маргро мегирем, аммо таҳқир не.
Боварӣ дошта бошед, Сарвазир, мо ба ин рӯзҳои таҳқиру нангу номус тоқат карда наметавонем.

Бовар кунед, аз шумо илтимос мекунам, ки пас аз дах соли ранҷу азоб моқувваи кофии маънавӣ дорем, то роҳи бошарафона аз зиндагӣ еро пайдо кунем, ки онро бе номус ва шаъну шараф нигоҳ дошта наметавонем.

Лутфан эҳсосоти маро қабул кунед.

Корнелиу Зелеа-Кодреану "

ПАРТИЯИ ЛИБЕРАЛӢ ВАЗИФАИ НЕСТ КАРДАНИ Гвардияи охан

Бо вуҷуди ин, азобҳои ин ҷавон тамом намешуд. Дар пеши назари мо уфук торафт тиратар мешуд. Барои мо озмоишҳои дигар, аз ин ҳам бузургтар омода мешуданд. Хамин ки азобу шиканчаи Висани сар шуд, вай фахмид, ки сардори партияи либералӣ ИГ Дука ба Париж рафтааст. Мо изхороти дар газетахои Париж эродкардаи уро хонда дар хайрат мондем; ки «Гвардиям оханин» аз тарафи гитлерчиён пул дода мешавад; ки хукумати Вайда суст аст, зеро вай моро несту нобуд намекунад; ки вай, ИГ Дука ва партияи у барои тайёр кардани марги мо, барои нест кардани мо масъулияти худро ба души худ гирифтанд. Дар хонагӣ газетаи расмии партия — Вииторул («Оянда») дар асоси хамин далелхо: «харакати анархӣ» , «харакати вайронкорӣ» («харакат дар хакки гитлерчиён» , «Харакати гитлерчиён), ба мо дар асоси хамин далелхо мулохиза мекунад. ва дар бораи хукумат Вайда уро ба «заъфӣ» ва «тахаммулпазирӣ» нисбат ба харакати мо айбдор карда, бо харакати «анархӣ» -и мо ва «ба нацистхо фурухташуда» «флирт» кардааст.

Чун миллат мо имрӯз ба пасттарин сатҳҳои хорӣ меафтем. Ду ходими давлатии Румыния И.Г. Дука ва Н-Титулеску бо фронти сиёсии Румыния маблагхои банкирхои яхудиёни Париж — аз як тараф ба берахмона истисмор кардани сарватхои мамлакати мо ва аз тарафи дигар, ба таъмини вазъият манфиатдор мебошанд, якчоя мекунанд. то ҳадди имкон хушбахт. ки барои ко-ричинони вай дар Румыния имконпазир аст — ба сари хокимият омадани партияи либералӣ, охирин, дар шароити расмӣ, ухдадории бо хар восита нест кардани харакати легионерӣ. Миллати легионерии чавон, тавоно ва пурифтихори Румыния, ки онхоро бо тамоми сармояи горатгари худ аз мамлакат пеш мекунад, бо банкирхои хоричӣ муросо намекунад.

Ва ҳамин тавр, ҳамчун хулосаи ранҷу азоби зиёда аз даҳсола, бидуни гунаҳкор будан, тоҷи марги мо барои ИМА омода шудааст.

Иҷозат диҳед, дар поёни ин силсила муборизаҳо андешаҳоямро ба модарам равона созам, ки рӯҳаш сол ба сол, соат ба соат аз паси ман меравад ва аз ҳар зарбае, ки ба ман мерасад, меларзад ва аз ҳар таҳдиде, ки тақдир ба сарам мезанад, меларзад. Ҷустуҷӯ и пас аз кофтукове, ки додситонҳо ва комиссарони милитсия ҳар сол бераҳмона ва ношоиста мебурданд, оромии манзили онҳоро, ки аз он ҳар як осори шодиву осоиш кайҳо аз байн рафта буд, халалдор мекард. Чӣ мукофоте аз мардуме, ки сиёсатмадоронаш паст задаанд, ба модаре, ки дар талхтарин тангдастӣ аз муҳаббат ба ватан ҳафт фарзандро ба воя расонидааст! Бигузор ин чанд сухан барои хамаи модароне бошад, ки фарзандонашон барои миллати Румыния чангидаанд, азоб кашидаанд ва ё халок шудаанд!

РАФИКОН

рафикон,

Бо пӯшидани ин афсонаҳои охирин, ҷавонии ман ва бисёре аз шумо, ба охир расид, Мо дигар ҳеҷ гоҳ бо роҳҳои шумо намеравем.
Агар ин 14 соли ахири ҷавонии мо ин қадар пур аз лаҳзаҳои нек ва шодӣ набуд, ҳоло як қаноатмандии бузург виҷдонамро равшан мекунад. Румынияи легионерӣ решахои худро мисли дарахтон ба гушти дили мо рехт. Он бо дарду фидокорӣ мерӯяд ва чашмони гуруснаи мо гули онро тамошо карда, уфуқҳо ва асрҳоро бо шукӯҳу шаҳомати худ равшан мекунанд. Ин бузургӣ на танҳо қурбониҳои хурди моро, балки ҳама азобҳои инсониро, хоҳ даҳшатноктарин бошад, мукофот медиҳад.

Рафикони азиз,

Ба шумо, ки латукӯб, тӯҳмат ё шаҳид шудаед, ман метавонам хабареро бирасонам, ки ман мехоҳам аз арзиши ночизи як ибораи риторикии тасодуфӣ бештар бирасонам: Мо ғолиб хоҳем шуд.
ба зудӣ.

Дар пеши сутунҳои онҳо ҳама золимони мо хоҳанд афтод. Онҳоеро, ки бо сабабҳои шахсӣ шуморо озор додаанд, бубахшед. Онхоеро, ки уро барои боварӣ ба халки румын азоб медоданд, шумо намебахшед. Ҳуқуқ ва вазифаи масеҳиёнро барои бахшидани онҳое, ки ба шумо ситам кардаанд, бо ҳуқуқ ва вазифаи халқи мо барои ҷазо додани онҳое, ки ба онҳо хиёнат кардаанд, омехта накунед ва муқобили сарнавишти онҳоро ба ӯҳда гирифтаед. Фаромӯш накунед, ки шамшерҳое, ки мепӯшед, аз они миллат аст. Ту онҳоро ба номи ӯ мебарӣ, Ба номи ӯ онҳоро ба ҷазои бераҳмона ва бераҳмона истифода мебарӣ. Ба ин васила ва танҳо ҳамин тавр, шумо барои ин миллат ояндаи солим омода мекунед.

Дар Кармен Сильва, 5 апрели соли 1936.

СУХАН БА ЛЕГИОНЕРОНИ МАН

(Нутки Кодреану ба муносибати дахсолагии Р бунёди Легиони Микоил Архангел)

Рафикони азиз,

Баъди понздах соли мубориза, таъкиб ва чони курбонӣ чавонии Румыния
бояд донад, ки замони пирӯзии легионер наздик аст.

Хамаи кушишхои душман ба мукобили мо торумор карда мешаванд; ҳама нақшаҳои ба васваса андохтани мо, ҳама кӯшишҳо барои харидани ҷони мо, ҳама кӯшишҳо барои ҷудо кардани мо, инчунин ҳар гуна хиёнати байни мо, ҳама ба замин хоҳанд афтод.

Ба чашмони онҳо нигоҳ кунед - ҳама золимҳо! Ба ҳама зарбаҳо бо истеъфо тоб овар, ба ҳама шиканҷаҳо тоб овар, зеро қурбонии ҳамаи мо пояи оҳанини ҷисмҳои шикаста ва рӯҳҳои шиканҷашуда барои ғалаба хоҳад буд.

Касоне, ки мо меафтем, номи қаҳрамонҳо ва қабрҳо хоҳад буд!
Дар ҳоле ки онҳое, ки моро куштанӣ ҳастанд, доғи хоинонро бардошта хоҳанд бурд ва хоҳанд буд аз насл ба насл муттаҳам мекунанд.

Аз қаъри легионер ғолиб мебарояд! Бо ҷони санги худ.
Онҳое, ки боварӣ доранд, ки метавонанд онро мағлуб кунанд, инчунин онҳое, ки фикр мекунанд, ки онро харида метавонанд, ба зудӣ боварӣ ҳосил хоҳанд кард, аммо хеле дер - хато кардаанд.

ЭПИЛОГ

Қатли Корнелиу Зелеа Кодреану

Шаҳодатномаи жандарм Сарбу дар назди комиссияи тафтишоти
Суди касса-ционии Румыния дар Бухарест, ноябри соли 1940.

«Мо он шаб (аз 29 ноябр то 30 ноябр) дар ду мошини пулиси биноои шаҳрдорӣ Бухарестро тарк кардем. Мо будем хамрохи майорхои жандарм Динулеску ва Маовеану.

Мо ба Рамникул-Сарат омада, дар назди жандармерия истодем, ки дар он чо майорхо Динулеску ва Маовеану бо майор Скарлат Росиану, ки асли яхудӣ буд, фармондехи легионн жандармхо дар Рамникул-Сарат алока доштанд.

Жандармхо фармони дакик нагирифта, легионерхоро дастгир накарданд. Ҳама моро ба вагонҳо баргардонданд.
Мо ба Бухарест баргаштан сар кардем. Вале дар рох мо аз майор Динулеску дар хайрат мондем, ки вай нидо мекард: «Ба Рамникул-Сарат баргардем!» .

Мо баргаштем, вале дар деҳаи Балтатӣ, ки дар ин тарафи Рамникул-Сарат чанд километр дур аст, таваққуф карда, шабро дар онҷо мондем.
Дар ин чо ба мо шароб, сигаретхои гаронбахо ва таомхои хуб медиханд.

Рузи дигар мо ба Рамникул-Сарат рафтем.

Мо ба зиндон омада, ҳама ба яке аз камераҳое рафтем, ки дар онҷо майорҳо Динулеску ва Маовеану ба мо дар бораи чӣ гуна қатл кардани легионерҳо дастур доданд.

Ронандаи мо-шини моро ба зону зада, аз паси у ба гарданаш ресмон андохта, нишон медоданд, ки касе то чӣ андоза ба осонӣ катл мешавад.

Ҳамааш дар чанд дақиқа тамом шуд. Сипас жандармҳо як ба як ба ҳавлии зиндон баромаданд ва ҳар кадом як легионерро дар ҳабс гирифтанд.

Ман якеро гирифтам, ки аз дигарон қавӣ ва баландтар буд; Ман баъдтар фаҳмидам, ки ӯ капитан Корнелиу Зелеа Кодреану аст.

Баъд мо онҳоро ба назди вагонҳо бурдем. Дар онҷо дастони легионерҳоро ба курсии паси худ ва пойҳояшонро ба поёни курсии пешашон баста буданд, ки ба ягон тараф ҳаракат карда наметавонистанд.

Ҳамин тавр, даҳ нафари онҳо дар микроавтобуси якум ва чаҳор нафари онҳо дар микроавтобуси дуюм баста буданд, ман дар микроавтобуси аввал бо даҳ нафар, дар паси капитан будам; хар жандарм дар паси легионер тахти фармондихии у нишаста буд.

Дар дасти худ мо сатрҳоро нигоҳ дорем. Пас мо рафтем.

Майор Динулеску дар вагонам, майор Маовеану дар дигараш.

Хомушии мисли қабр нигоҳ дошта мешуд, зеро мо на дар байни худамон ва на дар байни легионерон ҳарф зада наметавонистем.

Вакте ки мо ба чангали Танкабести расидем, майор Динулеску, ки мебоист дар лахзаи катл сигнали код медод, чарогро се маротиба фурузону хомуш кард.

Ваќти ќатл фаро расида буд, вале намедонам, ки чаро њардуи мо љунбондем.
Баъд майор Динулеску микроавтобусро боздошта, аз фуромад ва ба тарафи паси он баргашт.

Дар он чо майор Маковэну муътабартар буд; легионерхоро аллакай бугй карда буданд.

Капитан сарашро каме ба тарафи ман гардонда, пичиррос зад: — Рафик, ичозат дихед, ки бо рафиконам сухбат кунам. Аммо худи хамин лахза, пеш аз ба охир расидани даъвои худ, майор Динулеску ба болои тахтаи двигатели фургон баромад ва бо таппонча бо дастааш даромада, фарьёд зад: «Ба катл кунед!».

Бо хамин жандармхо ресмони худро партофт...

Бо пардахо фурУгонхо рохи Чилаваро давом доданд.

Вақте ки мо ба онҷо расидем, соати ҳафти саҳар буд. Дар он чо моро полковник Зециу интизор буд; Дэн Паску, фармондеҳи зиндон; Полковник Геровичи, муоинаи тиббй; подполковник Ионеску ва дигарон.

Қабр аллакай кофта шудааст.

Ҷасади легионерҳоро аз микроавтобусҳо бароварда, рӯи замин гузоштанд ва ба қафо парронданд, то тирпарронӣ ҳангоми фирор кардан мехостанд.

Баъд моро дар як ҳуҷраи зиндони Ҷилава ҷамъ карданд, ки дар онҷо полковник ба мо лекция хонд ва гуфт: "Шумо вазифаи худро иҷро кардед, шумо қотилони оддӣ нестед".

Пас аз чанд рӯз маро ба кабинети полковник Геровичи даъват карданд, ки ӯ маро дида, гуфт: "Ту хеле қавӣ ҳастӣ; метавонистӣ якбора се нафарро кушта бошӣ." Баъд у когазеро ба ман дароз кард, ки дар он имзои ман 20 хазор лей маблаги ёрии тиббй гирифтаам, гуфтам: «Ман бемор нестам, полковник». Ӯ дар ҷавоб гуфт: "Инҷо гӯш кун Сарбу! Набинӣ, ки чӣ қадар бад ҳастӣ? Ва даҳонатро баста бош, вагарна ман онро аз хок пур мекунам" бо ишораи таппончаи "Маузер" дар мизи корӣ. Ҳамин тавр, маро мисли жандармҳои дигар ба рухсатӣ фиристоданд».